ROSLUND & HELLSTRÖM

3 MINUTE

ANDERS ROSLUND
&
BÖRGE HELLSTRÖM

TREI MINUTE

Original: *Tre minuter* [*Three Minutes*] (2016)

Traducere din limba suedeză de:
MIHAELA DOAGĂ

2021

•••

E o zi bună. Uneori știi asta pur și simplu.

E caniculă, la fel ca ieri, la fel ca mâine. Dar poți să respiri. A plouat recent, iar el inspiră adânc, îndelung, ține aerul în piept, apoi îi dă drumul puțin câte puțin.

Coboară dintr-un autobuz orășenesc care a fost roșu cândva și care a plecat cu o oră în urmă dintr-o stație din San Javier, Comuna 13 – câteva blocuri foarte înalte și câteva blocuri mai mici, precum și clădiri care au rămas netencuite. Unii spun că e un cartier urât, dar el nu e de acord, locuiește acolo, a locuit acolo toată viața, până la cei nouă ani ai lui. Și miroase altfel. Nu ca aici, în centru. Aici mirosul e nefamiliar… incitant. O piață mare care probabil e dintotdeauna aici. Întocmai ca tarabele de pește, cele de carne și cele de fructe și legume și restaurantele micuțe doar cu câte trei-patru locuri. Dar toți oamenii ăștia care se înghesuie, care se îmbrâncesc, de bună seamă ei nu sunt dintotdeauna aici? Oamenii se nasc și mor, la urma urmelor… sunt înlocuiți. În momentul de față îi vede pe cei care există, dar, până se va face el mare, unii dintre ei nu vor mai fi și vor fi apărut alții noi. Așa merg lucrurile.

Camilo traversează piața mergând pe străduțele înguste și o ține tot înainte, spre La Galería. Aici sunt și mai mulți oameni. Și e un pic mai murdar. Dar tot arată minunat, cu toate grămezile de mere și pere, de banane și piersici, într-o varietate de culori. Se ciocnește de un individ mai în vârstă, care îl înjură. Apoi trece un pic prea aproape de ciorchinii de struguri mari, negri, și câteva boabe cad pe jos. Le culege și înghite cât de multe apucă înainte ca o femeie care seamănă cu maică-sa să înceapă să țipe la el, aruncându-i aceleași înjurături ca tipul mai în vârstă. Dar el nu le aude, a trecut deja la taraba următoare, apoi la următoarea și tot așa. Și, când trece de ultimele tarabe cu pește și gheață care s-a topit de mult – și aici mirosul nu mai e incitant, peștii morți nu se împacă bine cu căldura, iar cei care nu s-au vândut până la ora prânzului miros și mai nasol –, știe că aproape a ajuns. Mai are câțiva pași și iată-i. Stau pe scaunele și pe băncile de lemn în fața meselor grele care nu le aparțin nici negustorilor, nici restaurantelor, cineva le-a pus la capătul opus al pieței, unde chiar n-a mai rămas nimic. Asta fac, stau și așteaptă laolaltă. N-a fost de prea multe ori aici, n-are decât nouă ani. Dar face și el la fel ca ei… se așază și așteaptă și speră că poate, poate, astăzi i se va da o misiune. Ar fi prima dată. Ceilalți sunt un pic mai mari – 10, 11, 12, 13, unii au chiar 14 ani, începe să li se schimbe vocea, străpunge aerul și din când în când cade în gol, le alunecă din gură și rămâne suspendată acolo chiar când dau să spună ceva. El vrea să fie ca ei, să câștige bani ca ei. Ca Jorge. Fratele lui. Care e cu șapte ani mai mare decât el. Care *era* cu șapte ani

mai mare decât el – a murit între timp. Au venit polițiștii la ei acasă, au sunat la ușă și i-au spus maică-sii că a fost găsit un cadavru în Río Medellín. Era posibil să fie el. Voiau ca maică-sa să vină să-l identifice. Ceea ce a și făcut. Nu stătuse prea mult în apă încât să nu mai poată fi recunoscut.

— Salutare!

Camilo îi salută timid, așa de timid, că ei nici măcar nu-l observă, sau cel puțin așa i se pare lui. Se așază pe una dintre bănci, la capăt de tot, unde stau și ceilalți băieți de nouă ani. Vine aici în fiecare zi după școală. Vocile care străpung aerul, cei care sunt aici de mai mult timp și care nu merg deloc la școală, nimeni nu-i obligă s-o facă, așa că stau aici toată ziua. Așteaptă. Stau de vorbă. Se hlizesc uneori. Dar între timp tot trag cu ochiul la spațiul dintre ultimele tarabe – căpățâni de varză și conopidă ca niște mingi de fotbal dezumflate puse grămadă într-o parte și pești mari cu ochii sticloși în cealaltă parte –, trag cu ochiul, dar fac pe indiferenții. Și toată lumea știe. Toată lumea știe că încearcă să se păcălească și totuși toți se prefac că nu se uită în direcția aia, când doar asta fac de fapt. Pentru că din direcția aia vin *ei* de obicei. Așa că trebuie să fii pe fază. *Clientes.* Așa le spun.

Camilo inspiră adânc și simte cum i se înfiripă un nor în stomac, un norișor alb și pufos. Și un soi de plăcere îi inundă tot corpul, inima îi bate mai repede și obrajii lui îmbujorați se fac și mai roșii.

Astăzi.

Își dorește așa de tare!

Știe de azi-dimineață. Astăzi cineva îi va da prima lui misiune. După ziua de azi va putea spune că a *făcut-o.* Și, odată ce ai făcut-o, devii pentru totdeauna altcineva.

E și mai cald acum. Dar tot se poate respira. Un oraș aflat la o altitudine de 1 500 de metri deasupra nivelului mării și, când oamenii vin doar în vizită aici, cum fac adesea clienții, se plâng că nu e destul oxigen, parcă nu le mai fac față plămânii, iar ei înghit întruna încercând să absoarbă și mai mult aer.

Uite! *Uite*!

Un *cliente.*

Camilo îl vede exact în același moment ca restul lumii. Și se înviorează la fel ca toți ceilalți, se ridică și dă fuga spre el, se înghesuie cu toții în jurul lui. Un grăsan chel, într-un costum negru, cu pălărie neagră și cu niște ochi mici și ageri, ca de pasăre. Individul îi studiază pe puștii care l-au înconjurat și, după o fracțiune de secundă, la fel de intensă ca o bătaie de tobă, arată spre cineva din mijloc. Cineva care are 11, aproape 12 ani, care a mai făcut asta. Și pleacă împreună.

La naiba!

Camilo își înăbușă ceva ce-ar putea fi un suspin. *La naiba, la naiba, la naiba*! S-ar putea să nu mai vină altul pe ziua de azi.

Și fusese atât de sigur că va fi rândul lui!

Trece o oră. Și încă una. Cască, hotărăște nici să nu mai clipească, numără de câte ori își poate ridica și coborî brațul stâng într-un interval de 60 de secunde, fredonează genul de cântecele stupide pentru copii care-ți rămân pe creier.

Nimic nici azi. Doar așteptarea.

Vine cineva.

E sigur de asta.

Pași hotărâți. Vine glonț spre ei.

Vine cineva.

Și, exact ca data trecută, toți sar în picioare, se înghesuie în jurul lui, se luptă să fie observați.

Tot un bărbat și de data asta. Bine făcut, nu gras ca tipul de dinainte, dar solid. Un indian. Sau poate că nu. Metis. Camilo îl recunoaște. L-a mai văzut. Vine tocmai din Cali și e mai în vârstă decât tatăl lui Camilo. Sau cel puțin așa crede, el nu și-a văzut niciodată tatăl și maică-sa nu vrea să-i spună prea multe despre el. Indianul, sau metisul, îi dă de obicei misiuni lui Enrique – Enrique, care nu s-a mai arătat de ceva vreme, care are 17 misiuni la activ.

Toți sunt plini de speranță. De obicei, nu vin prea mulți cu misiuni pe-aici și asta e probabil ultima șansă pe ziua de azi, înainte de a trebui să plece cu toții acasă fără a fi realizat altceva în afară de a aștepta. Îl înconjoară pe metis și el îi urmărește cum încearcă să-și ia un aer de adulți.

— Cu toții ați mai făcut asta până acum?

— *Sí*! răspund ei la unison.

Toți în afară de Camilo. El nu poate să ridice mâna și să spună că da, nu poate să mintă. Ceilalți strigă: *De opt ori* și *De douăsprezece ori* și *De douăzeci și una de ori.* Până când bărbatul se uită la el.

— Dar tu?

— Niciodată. Sau… nu încă.

Camilo e sigur de asta, metisul se uită țintă la el.

— Ei bine, e momentul s-o faci pentru prima dată. Chiar acum.

Camilo se întinde ca să pară mai înalt, încercând să priceapă spusele bărbatului. E adevărat. O s-o facă. Astăzi. Iar mâine, când va trece printre șirurile de tarabe, totul se va fi schimbat, îl vor privi cu respect, pentru că va putea spune că a făcut-o.

Mașina e parcată ilegal în față, în apropierea pieței publice. Un Mercedes G-Wagen. Negru. Pătrățos. Cu reflectoare mari, late și solide, pe acoperiș – Camilo numără patru –, care pot fi orientate în diferite direcții. Geamuri

groase, nu poți să vezi prin ele, nici prin parbriz. E blindată, e sigur de asta. Și înăuntru e un miros de piele de animal, ca în mașinile noi. Are scaune din piele albă, moale. Aproape că nu se aude motorul când demarează. Metisul e la volan, Camilo – pe scaunul din dreapta. Trage cu ochiul pe furiș la bărbatul înalt care aproape că atinge tavanul cu capul. O față pătrată, o conformație pătrățoasă, tipul aduce un pic cu mașina în care se află. Are părul negru împletit într-o coadă îndesată, ca o franzelă prea rumenită, legată cu o panglică țesută cu fir auriu. Niciunul nu spune o vorbă. Fac 20 de minute până la destinație, trecând de la o zonă prăpădită și murdară la clădiri renovate, apoi la o zonă scumpă și din nou la una prăpădită. Trec de Carrera 43A și intră pe un drum mai mic pe care el nu-l știe.

Și apoi se opresc. Camilo se uită la indicatoarele cu numele străzilor, s-au oprit în punctul în care Carrera 32 se intersectează cu Calle 10. Iarăși sunt într-o zonă scumpă. Un cartier numit El Poblado în care el n-a mai fost până acum. E un cartier bun. Așa zice maică-sa. Și, desigur, cei care stau aici au casa lor, cu peluză în fața casei și două mașini pe alee, nu departe de centru.

De-aici pot să observe casa fără a fi observați. Și metisul i-o arată.

— Acolo. O vezi la geam, în celălalt capăt. Ea e misiunea ta.

Camilo o vede. Și încuviințează. Mai dă o dată din cap când i se înmânează un prosop și îl pune în poală, desfăcându-l. Un pistol. Zamorana, fabricat în Venezuela, poate trage 15 gloanțe, 9 milimetri. Camilo știe lucrurile astea. Jorge l-a învățat aproape tot.

— Restul știi, da? Ce ai de făcut?

— Da.

— Cum să tragi?

— Da. *Asta* am făcut de multe ori.

Chiar o făcuseră, Camilo și Jorge. Exersaseră. Seara exersau cu același tip de pistol, dar un model mai vechi, pe care Jorge îl împrumutase de la o persoană pe care Camilo n-a avut voie s-o întâlnească niciodată. Pe un teren viran departe de-aici, în La Maiala.

— Bun. Ne întâlnim în două ore. În același loc, în piață. Va trebui să te întorci singur de aici.

Inima îi bate să-i spargă pieptul, deopotrivă de bucurie și de nerăbdare, de emoție și de teamă.

Un *sicario*[1].

După ce a dispărut mașina, Camilo se îndreaptă spre un pâlc de copaci de pe marginea drumului și se așază sub ei. De acolo poate să observe casa și fereastra, precum și pe femeia aflată înăuntru, care nu bănuiește nimic.

---

[1] Asasin plătit (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

Are o rochie verde. Nu e atât de bătrână pe cât crezuse. Pare să stea în dreptul ferestrei de la bucătărie, dar el nu-și dă seama ce face exact. Fixează amortizorul, exact cum l-a învățat Jorge, și încarcă magazia cu cele cinci gloanțe care se aflau tot în prosop. Asta îți dau ei.

Concentrează-te!

Așa îi spunea Jorge: *Concentrează-te, frățioare, respiră încet, închide ochii și gândește-te la ceva care-ți place.* Camilo se gândește la o barcă. Îi plac bărcile, bărcile mari cu pânze, care înaintează agale când e un vânt domol sau repede când vântul bate mai tare. Nu s-a plimbat niciodată cu barca, dar s-a gândit de atâtea ori la asta, încât e sigur că știe senzația.

Câteva minute. Și Camilo e gata.

Se ridică. Își îndeasă pistolul în elasticul de la pantaloni și are grijă să-l acopere cu cămașa. Se îndreaptă spre ușa casei pe care i-a arătat-o metisul.

Gratii. O ușă securizată. Foarte groasă. A mai văzut genul ăsta de ușă.

Apasă pe sonerie.

Pași. Cineva vine spre ușă. Cineva se uită pe vizor, el își dă seama după umbră.

Scoate pistolul din elastic și apasă pe butonul mic aflat la capătul opus, trăgând piedica fix în momentul în care o aude că desface lanțul de la ușă.

Apoi femeia îi deschide, pentru că a văzut pe vizor un copil de nouă ani.

Iar el se uită în ochii ei, întocmai cum l-a învățat Jorge, și ridică pistolul, ținându-l cu țeava în sus, pentru că e mult mai înaltă decât el.

Ține arma cu amândouă mâinile, întocmai cum i-a arătat Jorge.

Și apasă pe trăgaci.

De două ori.

Primul glonț o nimerește în piept și femeia tresare, săltând un pic pe loc, și i se citește surprinderea pe buze și în ochi. Și apoi băiatul trage din nou, îndreptând pistolul spre cap.

Iar femeia se prăbușește la pământ, ca o frunză care cade ușurel din copac, cu spatele rezemat de tocul ușii, cu o gaură plină de sânge în mijlocul frunții. Dar nu cade pe spate sau într-o rână, nu cum își imaginase el că o să se întâmple, ca în filme.

Și apoi el stă pe scaun în autobuz. Tot drumul înapoi. Și i se pare că adineauri inima îi bătea de bucurie și de entuziasm și totuși nu mai e deloc ca adineauri – acum nu mai simte pic de teamă. Acum a făcut-o. O să se citească în ființa lui, știe, observă și el asta la alții.

Mașina așteaptă în același loc. Lângă piață. Metisul solid e pe locul din față, cu coada groasă atârnată pe umăr. Camilo bate în geam și se deschide portiera din dreapta.

— Gata?

— Gata.

Cu mănuși, metisul îi ia pistolul din mână și scoate magazia. Au mai rămas trei gloanțe.

— Ai folosit… două?

— Da. Unul în piept, unul în frunte.

Eu. Un sicario.

Iar în autobuz. În spate e plin, așa că se așază pe singurul loc liber, chiar în spatele șoferului. I-a înapoiat metisului pistolul înfășurat în prosop și a primit două sute de dolari. Camilo simte că-i ard obrajii. Două sute de dolari! În buzunarul din dreapta! Bancnotele par la fel de încinse cum își simte el obrajii, îi ard în dreptul coapsei de parcă ar vrea să iasă de-acolo, să se arate celorlalți pasageri din autobuz din seara asta, care n-au două sute de dolari în buzunar nici toți laolaltă.

Cele șase zone aflate de-a lungul lui Río Medellín se împart în 16 comune și 249 de *barrios.* E în drum spre una dintre acestea, cum urci pe șoselele în pantă din Comuna 13, San Javier. În drum spre casă. A făcut de atâtea ori drumul ăsta cu maică-sa și cu Jorge și de unul singur, dar nu s-a simțit niciodată ca acum. Norul din stomac nu se mai plimbă de colo-colo, s-a instalat în dreptul inimii lui, iar senzația de moliciune pare să vină din exterior spre interior acum. Se reazemă de spătarul tare și își imaginează casa lui, care e aglomerată, dezordonată și plină de zarvă, cum o să fugă el cât de repede poate din stația de autobuz și cum o să dea buzna în casă și, până să apuce s-o vadă măcar, o să strige *Mamă, ți-am spus eu c-o să repar frigiderul și am reușit* și o să-i dea jumătate din bani. Iar ea o să fie mândră la culme de el. Și apoi el o să se ducă în camera în care dorm, la ascunzătoarea lui secretă – o cutie turtită de metal în care cândva au fost bomboane de ciocolată și pe care poate s-o ascundă aproape oriunde – și o să pună acolo restul banilor, o sută de dolari, primii bani câștigați de el.

ai încredere doar în tine însuţi

Partea întâi

•••

Dacă zorii lasă loc dimineții. Dacă iulie lasă loc lui august.

Dacă un sfârșit lasă loc unui început.

Piet Hoffmann lăsă în jos geamurile camionului – o boare de aer –, nu era nici măcar opt dimineața, dar simțea deja arșița zvâcnindu-i în tâmple și broboanele lucioase de transpirație care-i acopereau țeasta rasă evaporându-se încet în bătaia vântului.

Dacă un sfârșit lasă loc unui început și astfel nu contenește niciodată.

Fix în ziua asta, cu trei ani în urmă, sosise într-o țară pe care n-o mai vizitase niciodată.

Un fugar.

Într-un vid.

Viața se reducea acum doar la supraviețuire.

Slăbi pedala de accelerație un pic, 90 de kilometri pe oră, exact cum conveniseră. Verifică distanța față de camionul din fața lui: 200 de metri, exact cum conveniseră.

Ieșiseră de mult de pe Autostrada 65. Kilometru după kilometru, în stânga lor, dincolo de desiș, curgea năvalnic râul Caquetá, alcătuind hotarul cu provincia Putumayo – râul îi urmărea de o oră de-acum, păstrând distanța, dar continuând să se țină ca scaiul de drum. El mesteca frunze de coca pentru că voia să fie pe fază și bea ceai alb ca să-și țină firea. Și, din când în când, sorbea din băutura pe care i-o dădea cu forța El Mestizo la fiecare livrare, un soi de *colada*: făină, apă, zahăr și o cantitate zdravănă de espresso cubanez. Avea un gust ca naiba, dar era eficientă, îți alunga foamea și oboseala.

În mai multe rânduri, mai ales în ultimul an, crezuse că un sfârșit chiar este un sfârșit, o fereastră, o ocazie să se întoarcă acasă. În Europa. În Suedia, în Stockholmul pe care el, Zofia, Rasmus și Hugo îl considerau lumea lor. Și, de fiecare dată, acea fereastră se închidea rapid, vidul se lărgise, exilul lor se prelungea.

Diseară. Diseară avea să-i revadă. Femeia pe care o iubea, deși odinioară crezuse că e incapabil să iubească pe cineva, și doi omuleți pe care cumva îi iubea și mai mult – oameni de-a binelea, care gândeau cu adevărat și care se uitau la el ca și cum era ceva de capul lui. Nu-și propusese niciodată să aibă copii. Acum însă, când încerca să-și amintească viața până să apară ei în peisaj, nu-i apărea nimic dinaintea ochilor, ca și cum acele amintiri s-ar fi șters.

Încetini un pic, se apropia. Să mențină o distanță constantă, pentru siguranță maximă. Era responsabilitatea lui să protejeze ambele camioane. Deja plătiseră ca să poată trece – era genul de loc în care, dacă intrai în poliție sau în armată, nu era din cauză că ai fi vrut să prinzi infractori sau să lupți împotriva infracționalității, ci din cauză că voiai s-o duci bine din șpăgile adunate.

Protecție.

Asta făcuse ieri, asta făcea azi și asta va face mâine. Se ocupa de transport. De oameni. Atât timp cât era mai bun decât oricine altcineva la treaba asta, nimeni n-avea să-i pună identitatea sub semnul întrebării. Dacă El Mestizo sau oricine altcineva din gherilele PRC se îndoia, chiar și pentru o clipă doar, că el era cine spusese că era, dacă se dădea de gol, asta ar fi însemnat moarte sigură. Pentru el, pentru Zofia, pentru copii. Trebuia să-și joace rolul zi de zi, clipă de clipă.

Piet Hoffmann închise cele două geamuri laterale, alungase pe moment arșița – adierea risipise valul înspumat de transpirație care i se strecura pe sub ținuta obișnuită. Vesta antiglonț cu două buzunare cusute de el – pentru receptorul GPS în care erau salvate coordonatele exacte ale fiecărei rute și destinații și telefonul prin satelit care funcționa chiar și în junglă. Plus arma care-i atârna într-un toc pe umăr, un Radom, cu 14 gloanțe în magazie, cel pe care se obișnuise să-l poarte ani în șir, în perioada în care fusese infiltrat sub acoperire în mafia poloneză, pe statul de plată al poliției suedeze. În celălalt toc din dreptul umărului avea un cuțit de vânătoare cu mâner de lemn, pe care îi plăcea să-l strângă în mână, cu o lamă dublă proaspăt ascuțită. Îl avea de mult, încă dinainte de a primi sentința judecătorului și condamnarea, încă dinainte de a fi lucrat pentru brigada suedeză de protecție specială – *face ravagii dintr-o singură lovitură.* Pe locul din dreapta se afla un Mini-Uzi care trăgea 950 de focuri pe minut, cu un pat reglabil. De asemenea, pe rampă, chiar în spatele cabinei camionului, era fixată în două cârlige o armă cu lunetă. Avea chiar și permise pentru toate armele. Eliberate de El Cavo din Bogotá, în schimbul unui preț pe măsură.

Acolo. Dincolo de șopronul rămas nezugrăvit de lângă șosea, chiar în fața celor doi copaci înalți care se uscaseră de mult – crengi dezgolite care păreau să aștepte pe cineva care nu avea să mai vină vreodată. Aici o să încetinească pentru a vira la dreapta și o să parcurgă apoi ultimii câțiva kilometri pe un drum neasfaltat, plin de noroi, prea îngust și cu gropi adânci, pline de apă. Un câmp de cartofi, la naiba! 30 de kilometri la oră – nu puteai să înaintezi mai repede de-atât. Așa că Piet Hoffmann se apropie un pic de camionul din față, la jumătate din distanța de siguranță, nelăsând mai mult de 100 de metri între ei.

Nu făcuse niciun transport la *cocina*[2] asta până acum. Dar toate arătau la fel oricum și toate aveau aceeași funcție – procesarea frunzelor de coca, în combinație cu chimicale, pentru a produce peste 100 de kilograme de cocaină pe săptămână. După vreo oră pe acest drum nenorocit vor ajunge într-o zonă aflată sub controlul PRC – care fusese la un moment dat sub controlul gherilelor FARC[3] –, unde laboratoarele sunt deținute fie de PRC, fie de operatori care închiriază terenuri de la PRC și le plătesc spre a-și cultiva și produce marfa. Când a venit prima dată aici, Hoffmann a presupus că mafia deținea controlul, cu ideea asta crescuse, așa se formează miturile, așa prind rădăcini. Acum știa că lucrurile nu stăteau așa. Poate că membrii mafiei împart marfa în Columbia și strâng averi, dar fără proprietarii terenurilor din junglă nu însemnau nimic. Mafia. Statul. Grupările paramilitare. Și o învălmășeală de alte organizații care aleargă de colo-colo și se războiesc. Dar nu aveai nicio putere fără gherilele PRC – pentru cocaină aveai nevoie de junglă, de frunzele de coca, iar acestea nu erau cultivate pe teritoriul gherilelor fără autorizația lor.

— Alo!

Își propusese să n-o sune imediat. Dar își dorea prea tare s-o sune. Să-i simtă mâinile pe obraji, s-o vadă uitându-se în ochii lui, dorindu-și ce avea el mai bun, iubindu-l statornic, zâmbindu-i plină de încredere.

— Alo!

Lipsise șapte zile. Ca ultima dată. Așa funcționau lucrurile. Despărțiți, în așteptare, lucrând până târziu în noapte. El îndura totul pentru că îndura și ea. Nu aveau de ales. Asta era singura lui metodă de a-și întreține familia. Dacă se întorcea în Suedia, ar fi fost închis. Dacă nu continua să-și joace rolul, ar fi fost ucis.

— Mi-e dor de tine.

— Și mie.

— Diseară. Sau poate chiar după-amiază. Ne vedem atunci.

— Te iubesc.

Voia să-i răspundă. *Și eu te iubesc.* Dar legătura se întrerupse. Se întâmpla uneori treaba asta pe-aici. O s-o sune din nou mai târziu.

Drumul deja minuscul începea să aducă mai mult a potecă, era din ce în ce mai îngust și plin de gropi din ce în ce mai largi. Era greu să mențină distanța corectă. Uneori, al doilea camion dispărea după vreo curbă abruptă sau după o creastă mai înaltă. Hoffmann tocmai reușise să scoată roata din spate, stânga, dintr-un crater, când văzu că se aprind două lumini de frână

---

[2] Bucătărie (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

[3] Forțele Armate Revoluționare ale Columbiei, mișcare de gherilă activă din 1964. (*N.t.*).

mai în față, scânteind ca niște ochi roșii în lumina orbitoare a soarelui. Nu era de bine. Celălalt camion n-ar fi trebuit să încetinească sau să oprească – nu aici, nu acum. Planificase personal fiecare detaliu al acestui transport, era responsabilitatea lui, și el sublimase că niciun vehicul nu trebuie să încetinească sub 25 km/h fără să fie avertizat și el.

— Fii atent!

Auzi vocea lui El Mestizo în ureche și reglă receptorul rotund, argintiu, ca să-l audă mai bine.

— Oprește!

Hoffmann încetini și el, apoi opri, exact ca El Mestizo. La vreo 80-90 de metri distanță. Și descoperi obstacolul, în ciuda curbei pronunțate și a tufelor care-i blocau vederea. Mai în față drumul era blocat de un vehicul de teren verde-închis. Și mai erau și altele de-o parte și de alta a drumului. Numără patru vehicule de armată dispuse în semicerc, ca un rânjet care se întindea dintr-un capăt al junglei în celălalt.

— Așteaptă și…

Se auzi un pârâit strident, un soi de hârșâit care se înverșună deodată, mai să-i spargă timpanul, și Hoffmann nu reuși să mai deslușească restul propoziției, semn că El Mestizo își mutase microfonul minuscul pe gulerul de la cămașă și îl fixase pe modulul de transmisiune.

Hoffmann lăsă motorul pornit, studiind mașinile verzi. Armata? Pe ei îi plătiseră deja. Una dintre grupările paramilitare? Dacă era așa, aveau o problemă. Acestea nu erau pe statul de plată al lui El Mestizo.

Apoi toate cabinele se deschiseră în același timp. Bărbați în uniforme verzi săriră din mașini, cu arme automate în mână, dar fără a le îndrepta spre ei.

Și acum se lămuri.

Nu era o grupare paramilitară. Nu recunoștea uniformele lor. Și se mai liniști cât de cât. El Mestizo părea să se fi liniștit și el, vocea lui nu mai aducea așa tare a mârâit, cum suna când vigilența și neîncrederea – trăsăturile lui caracteristice – își intrau în drepturi.

— Îi cunoaștem. Revin.

Se deschise și portiera de la cabina lui El Mestizo. Era un individ solid, înalt și lat în umeri, dar, când ateriza pe pământul acoperit de noroi, păși ușurel. Hoffmann rareori văzuse pe cineva atât de corpolent mișcându-se atât de agil.

— Dom' căpitan Vásquez? Care-i problema?

Transmițătorul fixat la guler nu mai pârâia, semnalul se transmitea limpede și fără bruiaje acum. Lăsând să se audă tăcerea prelungită.

Până când Vásquez își aruncă brațele în lături.

— Problema?

— Ce-i cu vehiculele astea? Pare să fie un baraj rutier, la naiba!

— Mmm. Exact asta este.

Tonul lui Vásquez. Lui Piet Hoffmann nu-i plăcea cum sună. Lipsea ceva de-acolo. O rezonanță. Era genul de ton pe care îl adoptă involuntar cineva când nu-ți vrea binele. Hoffmann se ridică ușurel de pe scaunul șoferului, ieși pe geamul din spate al cabinei și se târî până în remorca acoperită a camionului. Pușca cu lunetă era fixată cu două cleme simple, iar el le desfăcu, scoase bipiedul, se întinse pe burtă și trase piedica în sus și spre el, strecurând țeava puștii printr-una din găurile lăsate dinadins în prelată.

— Ai fost plătit.

— Nu suficient.

Luneta îl aduse mai aproape. Parcă ar fi stat chiar acolo cu ei, printre ei, cu El Mestizo de-o parte și căpitanul Vásquez de cealaltă.

— Ai primit ce-ai cerut, Vásquez.

— Dar nu e destul.

Îndeajuns de aproape cât să devină una cu fața lui El Mestizo. Sau fața lui Johnny – îi spunea din ce în ce mai des așa. Lucind de transpirație, cu o expresie de încordare în jurul gurii, cu ochii ațintiți asupra prăzii, ochi care îl înspăimântau cândva pe Piet, dar care începuseră să-i devină simpatici, chiar dacă expresia lor prietenoasă lăsa atât de des loc unui aer nemilos. Și fața lui Vásquez – mustața stufoasă, neagră ca tăciunele, de care era tare mândru, sprâncenele răsfirate ca niște antene răzvrătite. Arăta ca de obicei. Și totuși complet schimbat, întocmai ca glasul lui, iar gesturile lui se schimbaseră, nu era deloc înverșunat sau violent, doar mai încrezător. Da, asta îl descria, gesturile lui erau încetinite, aproape transparente, ca și cum voia ca spusele lui să percuteze cât mai bine. Nu avusese același aer când negociaseră cu el și îi plătiseră șpaga la un restaurant minuscul din spatele unei biserici din Florencia, compensația pentru a lăsa să treacă trei transporturi. În acele dăți, Vásquez fusese îmbrăcat civil și părea agitat, vorbea și se mișca repezit și se așezase doar după ce desfăcuse plicul și numărase banii bancnotă cu bancnotă, mormăind.

— Nu mi-ai spus cât de mare e transportul. N-ai spus adevărul.

— Avem o înțelegere.

— N-am știut cât face. Dar acum știu.

Piet Hoffmann se uită la ei prin lunetă, privind fix în ochii lui El Mestizo. Îi cunoștea bine. Erau pe cale să-și schimbe forma. Întotdeauna se întâmpla fulgerător – pupilele se dilatau, absorbind mai multă lumină ca să aibă mai multă forță, pregătindu-se de atac.

— Glumești? Ai fost *plătit.*

— Vreau aceeași sumă… încă o dată.

Vásquez ridică din umeri și arătă spre camioanele dispuse în diagonală și spre cei patru tineri care așteptau în dreptul lor. Și toți ca unul își fixară degetul arătător pe trăgaci, fără să ridice armele.

Un semnal limpede.

Piet Hoffmann reglă luneta și fixă ținta pe fruntea căpitanului Vásquez, luând în cătarea puștii punctul dintre sprâncene.

— Ai primit ce ai dorit.

— Asta crezi tu. Dar eu nu sunt de acord.

— La naiba, ai grijă ce faci, *Il Capitano.*

O temperatură de 27 de grade. Mâna stângă a lui Hoffmann rămase pe lunetă. *Nu bate vântul.* Strângea ușurel șurubul minuscul între degetul mare și arătător. *Distanta – 90 de metri.* Răsuci șurubul – clic!

TPD1. Transportul din dreapta unu.

Obiectivul în cătarea puștii.

— Ai grijă… Știi la fel de bine ca mine că se poate întâmpla cu ușurință un accident aici în junglă. Așa că, ascultă-mă bine, Vásquez… nu mai primești niciun ban în plus.

Prin lunetă, Piet Hoffmann devenise aproape una cu pielea aceea groasă, cu fruntea care se încrețea, cu sprâncenele gata să se îmbine. Căpitanul Vásquez tocmai fusese amenințat. Și reacționă.

— În acest caz…

Încrederea în sine și autocontrolul lăsară loc agresivității și atacului.

— Îți confisc oficial transportul.

Hoffmann o simți. Se îndreptau spre acel punct. În care el nu dorea să ajungă.

Arătătorul drept se lăsă ușurel pe trăgaci.

Evită orice întrebare.

Trebuie să supraviețuiești.

Datoria lui oficială era aceea de a proteja. Asta credea El Mestizo și asta trebuia să creadă și de-acum înainte.

Inspiră pe nas, expiră pe gură, căută calmul, trebuie să fie pe-acolo pe undeva.

Ucisese de șapte ori până acum. De cinci ori de când ajunsese aici. Din cauză că fusese constrâns de împrejurări. Spre a nu fi demascat.

Ori tu, ori eu.

Și țin mai mult la mine decât la tine, așa că mă aleg pe mine.

Dar ceilalți fuseseră genul de oameni care aveau de câștigat direct din traficul de droguri, care le răpeau treptat viețile altora. Căpitanul Vásquez era un ofițer oarecare în armata columbiană. Un om care făcea ce fac cu toții,

se adaptează sistemului, acceptând șpaga ca parte din salariu.

— Asta înseamnă că transportul tău e al meu acum…

Vásquez era înarmat, o pușcă automată îi atârna pe umărul stâng și avea un toc în dreptul șoldului drept – scoase arma de-acolo, un revolver pe care i-l puse la tâmplă lui El Mestizo.

— … și ești arestat.

Căpitanul coborâse glasul, ca și cum era o discuție doar între ei doi, și probabil că din cauza asta clinchetul metalic se auzi atât de strident când armă revolverul și țeava se roti, gata să elibereze un nou cartuș.

Inspiră, expiră.

Piet Hoffmann ajunsese în punctul acela acum, punctul în care totul putea fi demontat în părțile componente și reasamblat. Era în elementul lui, în lumea în care se simțea în siguranță. Un foc, o lovitură. Fără să verse mai mult sânge decât era cazul. Elimină liderul, metoda funcționa de fiecare dată, silindu-i pe ceilalți să se uite în jur, să vadă de unde se trăsese și să se adăpostească.

— Mie nu-mi pune nimeni o nenorocită de armă la tâmplă!

El Mestizo i se adresă în surdină, aproape șoptit, în timp ce se întorcea, deși țeava pistolului îi era apăsată pe pielea delicată a tâmplei – o să-i rămână un semn rotund, roșu, acolo.

— El Sueco[4].

Și acum se uita țintă la al doilea camion. La Hoffmann.

— Acum.

Un foc, o lovitură.

Piet Hoffmann apăsă un pic mai mult pe trăgaci.

Și țin mai mult la mine decât la tine, așa că mă aleg pe mine.

Iar când glonțul îi străpunse fruntea căpitanului Vásquez, apăru aceeași imagine ca întotdeauna când trăgea cu genul ăsta de muniție – o rană minusculă, lată doar de un centimetru, în punctul de intrare, dar o rană imensă în punctul de ieșire, o explozie care-i spulberă cu totul ceafa lui Vásquez.

---

[4] Suedezule (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

•••

Nu mai văzuse pe cineva murind până atunci. Nu așa, în mișcare. O ființă care respiră, gânduri, dragoste, dorințe și apoi… nimic.

Înfruntase moartea, desigur, fusese hăituit de moartea lașă, hâdă și abjectă și învățase s-o urască, dar într-o altă formă – știa cum e s-o strângi în brațe în timp ce-ți iei rămas-bun, să pierzi persoana pe care o iubești cel mai mult pe lume cu fiecare clipă glacială care se scurge.

Timothy D. Crouse se uită țintă la un ecran cât peretele din sala care îi purta numele. Satelitul, care tocmai filmase și înregistrase un glonț tras de un lunetist, ce se înfipsese în fruntea unui bărbat, plutea la o altitudine de 160 de kilometri, intrând o dată la 88 de minute pe orbita Pământului.

O imagine filmată de la înălțime.

Bărbatul în uniformă – probabil ofițer, asta sugerase postura lui în raport cu ceilalți patru inși în uniformă – îi pusese pistolul la tâmplă unuia dintre șoferii de camion. Patru vehicule militare fuseseră dispuse astfel încât să blocheze drumul și era limpede că ofițerul comandant și șoferul de camion avuseseră o altercație. Și apoi omul murise sub ochii subordonaților lui, care păreau năuciți, neștiind de unde se trăsese. În curând se trăgea și asupra lor. Se trăgea dintr-o parte, din față și din spatele lor. Părea că lunetistul, care-l nimerise cu asemenea precizie pe ofițer între ochi, își rata dinadins ținta, se mulțumea să-i intimideze, să-i pună la respect. Cei patru soldați se aruncaseră la pământ. Nu căzuseră, era doar imperios necesar să se lipească de pământ, cât mai repede. Sub ploaia de gloanțe, șoferul solid, aproape pătrățos, cu părul negru împletit într-o coadă deasă, își scoase la rândul său arma și dădu fuga spre ei, legându-i rând pe rând, cu brațele la spate și cu fețele îndesate în noroi.

Timothy D. Crouse era absorbit de imaginile de pe monitor.

Toată lumea încremenise. Bărbatul solid din mijlocul ecranului părea că așteaptă ceva. Sau pe cineva. Și apoi Crouse văzu ce anume – lunetistul veni în fugă din partea dreaptă, alunecând pe drumul accidentat, plin de noroi, cu arma în mână.

— Eddy… ești OK?

O crimă transmisă în direct. Urmărită de doi spectatori. El din scaunul lui și operatorul satelitului, unul dintre cei cărora le revenea misiunea de a monitoriza situația din Columbia, de la locul lui.

— Da, domnule președinte, sunt OK.

— Fă o pauză, dacă vrei. Chestia asta… nu e ușor să vezi așa ceva.

— O să-mi revin.

— În cazul ăsta, Eddy, te las un minut singur. Trebuie să iau un pic de aer.

Crouse îi puse mâna pe umăr operatorului și se ridică. Aruncă o privire în

treacăt spre cele două ecrane uriașe care acopereau alți pereți din sala Crouse: unul care monitoriza Triunghiul de Aur – Laos, Birmania și Thailanda; celălalt, concentrat asupra Semilunii de Aur – Afganistan, Iran și Pakistan.

Frunze de coca de cultură în drum spre cuptoarele de cocaină din Columbia. Macii de cultură, în drum spre fabricile de opiu din Asia. Toate, destinate traficului de droguri, vânzării de droguri, abuzului de droguri.

Și având ca deznodământ moartea. O moarte ca aceea la care tocmai asistase. Sau genul de moarte pe care o zămislise din sângele lui, o înveșmântase și o văzuse stingându-se sub ochii lui.

Crouse descuie ușa cu cardul de acces și ieși pe culoarul nesfârșit. Un aer sufocant, închis. Bucătărioara era pe la jumătatea holului și era pustie, cum sperase. Puse un ibric cu apă pe aragaz și se uită cum se încălzește apa, cum începe să scoată abur și să țiuie strident. Îi plăcea să lase apa să clocotească mai mult timp, să se lase înconjurat de abur și de acel țiuit prelungit. Puse mai multe lingurițe de nes – trebuia să-i iasă o cafea zdravănă – într-o cană de porțelan pe care scria NGA. De la prima înghițitură simți o zvâcnire în piept. Ar fi vrut să rămână în acel abur plin de umezeală, să lase cafeaua să-l încălzească, de la gâtlej până în stomac – era tare bine să te prăvălești în neant uneori, să te sustragi morții, așteptărilor și responsabilităților. Președintele Camerei Reprezentanților. Tehnic, a treia persoană în ierarhia politică a SUA după președinte și vicepreședinte. Și iată-l aici, într-o bucătărioară minusculă, în clădirea în care revenea din ce în ce mai des, unde – pentru un scurt răstimp – putea să devină anonim.

O ținu tot înainte pe culoar, care nu mai părea chiar așa de înăbușitor. Trecu pe lângă sala pe ușa căreia rămăsese atârnată plăcuța, deși misiunea se încheiase – Operațiunea „Sulița lui Neptun”; pe baza informațiilor adunate aici, fusese inițiat un atac al armatei americane asupra unei case din Abbottabad, în Pakistan, în care era ascuns un individ pe nume Osama bin Laden. Trecu pe lângă sala pe plăcuța căreia scria Operațiunea „Libertate pentru Irak” – încă în curs, operațiunea urmărea vânarea a 52 de indivizi considerați cele mai importante ținte în invazia Irakului; trecu pe lângă o sală nou-nouță dedicată unei acțiuni numite Operațiunea „Aladin” și pe lângă o sală pe ușa căreia scria Operațiunea „Sirena”, care încă nu fusese demarată.

Apoi ajunse la capătul culoarului ce păruse fără sfârșit.

Și ieși într-una dintre cele mai spațioase încăperi din lume – un atriu cu un tavan de sticlă atât de înalt, încât ar fi încăput și Statuia Libertății acolo. Ținând cana în mână, se îndreptă spre o banchetă aflată la capătul opus al sălii, lângă scări – nu era un loc foarte elegant, dar îi plăcea să-și bea cafeaua

acolo, uitându-se la bolta albastră care se întindea dincolo de tavanul de sticlă, de unde pândeau sateliții de care depindea în mare măsură activitatea lui.

Liz.

Îi simțea lipsa în fiecare zi. De mai multe ori pe zi. Sentimentul nu trecea și nu se îmblânzea cu trecerea timpului. Mai curând se accentua. Și, chiar când era convins că nu mai putea suporta, știa că sentimentul avea să revină și mai intens a doua zi.

Moartea readucea întotdeauna cu sine moartea.

Crouse inspiră adânc, pe îndelete, uitându-se la împrejurimile complexului în care lucrau 8 000 de angajați, dar care era aproape necunoscut și confundat adesea cu NSA. Agenția Națională de Informații Geospațiale – pe scurt, NGA, agenția guvernamentală americană care avea misiunea de a analiza imaginile transmise din spațiu de sateliții comerciali și de sateliții altor țări.

Și de sateliții americani.

Unul dintre aceștia din urmă tocmai îl purtase într-un alt colț al lumii. Într-o realitate în care avea să revină în curând, din care va continua să facă parte.

— Domnule președinte, nu-mi place să vă știu aici.

— Nici mie nu-mi place să-mi reamintești treaba asta. Ca de obicei.

Crouse îi zâmbi bărbatului înalt și solid care se apropiase pe nesimțite de el, din spate. Îmbrăcat într-un costum negru, cu un toc de armă fixat în dreptul pieptului și un radioemițător, arăta fix la fel ca toți ceilalți, dar nu era. Crouse știa cum se numește, era cel care-și petrecea cel mai mult timp cu președintele Camerei. Unul dintr-o suită de gărzi de corp, dar care-i fusese cel mai mult alături, încă de când fusese ales liderul grupului minoritar și începuse să primească amenințări – mereu exista câte un individ furios, dezamăgit sau în căutarea cuiva asupra căruia să-și descarce furia.

— Rămăsese că mă anunțați dacă plecați din Sala Crouse.

— Și n-am făcut-o, Roberts. Pentru că voiam să fiu lăsat în pace.

— Treaba mea nu este să vă las să vă beți cafeaua în pace, domnule. Treaba mea este să vă țin în viață.

— Păi, sunt în viață. Nu?

Făcură cale întoarsă și Roberts se ținu după el până în dreptul ușii pe care scria Modelul Crouse și abia atunci se opri, rămânând la ușă. Urma să rămână acolo până când Crouse avea să iasă din nou.

— Durează doar un minut, domnule, până când recuperăm semnalul.

Operatorul din dreptul pupitrului pentru Columbia arătă spre ecranul

uriaș de pe perete. Se făcuse negru.

— Urmează să avem o nouă fereastră. De la un alt satelit.

Timothy D. Crouse se trânti pe scaunul simplu de lemn pe care îl folosea atât de des, încât aproape că-l considera al lui. Cu câțiva ani în urmă, când fusese inițiat Modelul Crouse, peretele acela fusese mai mult negru, cu scurte intermitențe în care apăreau imagini la rezoluție foarte scăzută, greu de interpretat. Acum era exact pe dos. Doar de câteva ori pe zi se întâmpla, pentru un scurt răstimp, ca raza de acțiune a sateliților de spionaj, care dădeau roată Pământului mai rapid și pe o orbită mai apropiată decât ceilalți sateliți, să nu se suprapună, moment în care un anumit loc devenea inaccesibil.

— Gata. A trecut pauza. Putem să-i urmărim din nou.

Crouse se uită la ecran. Imaginea transmisă de satelit se modificase, acum avea altceva în centru. Scena se schimbase. Jumătate dintre vehiculele militare care inițiaseră blocajul rutier dispăruseră. Însă cei patru bărbați în uniformă erau încă la pământ, legați și păziți de individul solid.

— O să ne apropiem foarte mult acum.

Operatorul puse mâna pe ceva ce părea a fi un stilou electronic, îl lăsă deasupra discului de pe suprafața de lucru și mări imaginea, aducându-i mai aproape de individul solid.

— Atât de aproape, încât avem șanse să-i identificăm.

Crouse se uită la un bărbat bine făcut aflat pe o potecă șerpuită din jungla amazoniană, care nu știa că este urmărit și se plimba de colo-colo pe lângă soldații întinși pe jos, trăgându-le câte un șut zdravăn din când în când, dacă se foiau prea mult. Și imaginea asta era luată tot de sus, din unghiul satelitului, dar era infinit mai detaliată. Treaba asta nu fusese posibilă la început – prima dată când el se aflase aici, folosiseră sateliți de spionaj care transmiteau secvențe în care fiecare pixel corespundea unei rezoluții de zece centimetri – altfel spus, era imposibil să deslușești ceva în imaginile acelea neprocesate, nimeni nu putea fi identificat. Imaginile de următoarea generație, cu o rezoluție de trei centimetri, se dovediseră de asemenea inadecvate. Acum foloseau sateliți cu rezoluția de un centimetru, în așteptarea următoarei generații, de *zero virgulă unu,* în curs de dezvoltare – moment în care aveau să poată citi și ce scria cu litere mici într-un ziar.

— Putem obține o imagine mai detaliată?

— Din păcate, nu, domnule.

În dreptul feței se vedeau doar pătrate incolore. Nu conta. Crouse ghicise deja cine era – îl urmărise de mai multe ori, tot așa, de la 4 000 de kilometri depărtare și îndeajuns de aproape cât să-l poată atinge.

Îl recunoscuse după conformație, după modul de a se mișca. *El era.* El

Mestizo – Johnny Sánchez. Asasin profesionist. Bărbatul plasat pe locul 4 între membrii gherilelor PRC clasificați drept periculoși de FBI.

Dar Crouse era mai interesat de tovarășul lui. De celălalt șofer de camion. Lunetistul. Care apăru din nou în fugă din afara cadrului, de data asta din stânga.

— Vreau să modifici focalizarea – du-te direct pe *el* acum.

O refocalizare a imaginii. Iarăși pătratele incolore. Un tip spân, care părea să aibă un tatuaj pe țeasta rasă. Un picuț mai scund decât Sánchez, slăbuț, cu o vestă de vânătoare peste cămașă, în blugi și bocanci, cu mănuși negre.

— Îl vedeți, domnule?

Doar 12 secunde apucară să-l urmărească, înainte ca individul să sară într-unul din vehiculele de teren rămase și să demareze, dispărând din nou în junglă.

— Mda, l-am văzut.

Bărbatul plasat de FBI pe locul 7 dintr-un total de 13, pe aceeași listă a suspecților dați în urmărire generală din ierarhia membrilor gherilelor PRC, finanțate din traficul de cocaină.

Singurul care nu fusese identificat încă.

— El Sueco, așa-i?

— El Sueco.

Pe baza aspectului lui și conform puținelor lor surse, nu era sud-american. Nu neapărat suedez, cum sugera porecla, dar cel mai probabil originar din Europa de Nord, poate din Australia sau chiar din America de Nord, doar atât reușiseră să obțină cu ajutorul programului de recunoaștere facială.

— De fiecare dată când l-am văzut, de *fiecare* dată, l-am ochit și pe Sánchez lângă el. Sau, mai curând, tipul ăsta e mereu lângă Sánchez. Conform brumei de informații pe care o avem, e tovarășul lui cel mai apropiat. Mâna lui dreaptă. El protejează plantațiile de coca, cuptoarele și transporturile de cocaină. Protejează transporturile de arme. Îl protejează pe Sánchez.

O crimă transmisă în direct.

Și continuau să transmită, cum îi păzeau pe soldații legați fedeleș și cum mutau vehiculele ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O zi ca oricare alta pentru cei implicați în traficul de droguri, unde o viață valora mai puțin decât banii. Încet, Crouse dădu o tură de jur-împrejurul încăperii spațioase, cu neastâmpărul care nu-i dădea niciodată pace – senzația revenise, moartea aducea cu sine moarte. Trecu pe lângă ecranul învecinat și pe lângă operatorul care monitoriza fabricile obscure din Laos în care se produceau opioide, apoi pe lângă ecranul pe care se vedeau câmpurile de maci din

Afganistan și numeroșii fermieri care culegeau recolta, cu unelte modeste. Mai înaintă și ajunse în dreptul grupului care avea misiunea de a dezvolta Forța Operativă Crouse. Îi salută și le spuse să se pregătească pentru o vizită pe teren a doua zi. Dincolo de ei se aflau liderii Grupului Crouse – nucleul Modelului Crouse, analiștii care compilau imaginile preluate prin intermediul sateliților de spionaj ai NGA, convorbirile audio interceptate și documentele descărcate prin programul de decriptare operat de instituția înrudită, NSA, precum și informațiile confidențiale obținute în urma operațiunilor sub acoperire ale DEA[5].

Tot degeaba.

Senzația nesuferită de neastâmpăr continua să-l urmărească și el tot încerca să scape de ea.

Un bărbat tocmai își dăduse ultima suflare.

Mai dădu o tură, la fel de încet, prin sală înainte de a se întoarce la pupitrul de investigații care se ocupa de Columbia. De departe cel mai important producător. 85 la sută din producția mondială de cocaină prizată, fumată sau injectată provenea de acolo, spre a fi transportată de cartelurile mexicane către șase milioane de americani.

Propria lui fiică era una dintre aceste persoane.

Fusese una dintre ele.

Crouse închise ochii, inspiră, ținând aerul în abdomen cum învățase. Tot degeaba. Neastâmpărul lăsă loc furiei. Furia se transformă într-un nou val de neastâmpăr.

Ce aniversare nenorocită!

1915 – cocaina a fost scoasă în afara legii. 2015 – mai multe tone de cocaină intră în țară prin contrabandă decât la orice moment din istorie.

100 de ani de eșec.

Crouse își ridică privirea spre ecran și, pentru o clipă, i se oferi o imagine la rezoluție perfectă. Camionul fusese mutat și era parcat în spatele celui condus de Sánchez. Acesta era singur în cadru. Bărbatul căruia îi spuneau El Sueco nu mai era în raza de acțiune a camerelor prin satelit.

Sánchez părea să șovăie, ca și cum ar fi așteptat ceva. Fără a se grăbi neapărat.

Omorâseră pe cineva.

Și, spre deosebire de cei care priviseră crima de la câteva mii de kilometri distanță, nu părea să-i afecteze treaba asta.

Și apoi, deodată, se mișcă, întorcându-se spre drumul acoperit de noroi, în mod evident căutând ceva.

---

[5] Drug Enforcement Administration, Agenția Națională Anti Drog. (*N.t.*).

— Poți să iei un plan mai larg?

Operatorul scoase stiloul electronic și îl trase peste plăcuța de pe birou. Ajustă zoomul cu cinci pași. Până când Crouse văzu ce așteptau cei doi. Un microbuz și două motociclete, conduse de bărbați în uniformă, care se apropiau rapid.

•••

Piet Hoffmann își întinse sacul de dormit pe suprafața tare și zgrunțuroasă a remorcii. Întinsese un ziar, pagina din mijloc a numărului de ieri din *El Espectador,* ca să acopere ca lumea remorca. Peste ziar se afla arma lui dezasamblată – 12 piese care trebuiau stropite, curățate de praf de pușcă și unse cu ulei.

Ucisese un om. O să discute diseară treaba asta, el și Zofia. Nu că ea l-ar fi judecat sau condamnat – nu o făcea niciodată –, dar descoperise că *trebuia* să vorbească despre asta. Sau, mai curând, ea îl învățase așa.

Hoffmann se uită la ceasul de mână, numărând. Așteptau de o oră și 40 de minute. Puerto Arango nu era departe, dar El Cavo avea să ajungă în curând.

Un revolver. Care-i fusese pus la tâmplă.

Johnny – era Johnny în momentul de față – se aflase la 90 de metri de el.

Și se întorsese încet spre el, șoptindu-i:

— *Acum, El Sueco.*

Johnny avea încredere în el. Chiar și când era viața lui în joc.

În singura persoană în care n-ar fi trebuit să aibă încredere.

Patru soldați tineri din armata oficială fuseseră siliți să se întindă la pământ, legați fedeleș, cu fața îndesată în noroi și mâinile la spate. Piet Hoffmann își mutase camionul mai aproape de al lui El Mestizo și îl parcase în spatele lui. Asta după ce se uitase la harta topografică și descoperise o pantă de o jumătate de kilometru care ducea în jungla defrișată parțial – un teren pe care încă nu începuseră să se înalțe ziduri noi de arbuști și frunze, cu o vegetație fragilă, care amintea mai curând de peisajele prin care se plimbau el și Zofia în interiorul arhipelagului din Stockholm. Genul de loc prin care puteai trece cu mașina. Merse cu primul vehicul militar prin junglă până la marginea prăpastiei, trăgându-l cu spatele spre una din râpele formate pe cale naturală, pe unde trecea un râuleț azuriu, la vreo 25 de metri mai jos. Lăsase jeepul în marșarier, apăsând pedala și fixând-o cu un pietroi legat de o sfoară când își retrase piciorul. După asta fusese de ajuns să tragă frâna de mână, să sară din mașină și să tragă ușurel de pietroi, ținând de sfoară. Până când mașina se puse în mișcare. Atunci trase cu totul piatra și jeepul tuși de câteva ori, apoi se rostogoli cu spatele peste buza prăpastiei, prăbușindu-se în râu. Reușise să-și alunge oboseala provocată de căldura sufocantă și de umiditate și se întoarse de mai multe ori ca să ia și următoarele mașini de teren. Cele patru vehicule pe șase roți zăceau pe fundul prăpastiei acum, împrăștiate ici-colo ca un buchet de flori ofilite.

Dacă îl ameninți pe El Mestizo, suferi consecințele.

Piet Hoffmann terminase de șters orice urmă de praf de pușcă și unsese cu grijă cu ulei țeava, ultima bucată rămasă din pușcă. 12 bucăți de metal pe

ziarul desfăcut. Fiecare, inofensivă în sine. Dar, odată reasamblate, vor alcătui o unealtă a morții.

Imaginea aia nenorocită nu voia să dispară.

Fix între sprâncene.

O rană minusculă în punctul de intrare, o explozie când îi ieșise prin ceafă.

Se strecură prin spărtura aflată lângă marginea prelatei care acoperea remorca, cu pușca pe umăr. Alese un copac aflat la 150 de metri distanță, fixă instrumentul cu laser și reglă ținta în raport cu un punct roșu, ca să se asigure că era calibrată perfect. Încărcă o magazie nouă, cu nouă gloanțe – gata de tragere.

— Au ajuns.

El Mestizo arătă în direcția din care veniseră. Încă nu se vedeau, dar se auzeau. Vreo două-trei vehicule care înaintau pe un drum îngust, noroios și îmbibat de apă. Hoffmann se urcă la loc în remorcă, fixă pușca cu lunetă în cele două cleme și sări din nou de-acolo.

Două motociclete și un microbuz cu șase locuri. Opt polițiști. Dar unul singur conta. El Cavo.

El Mestizo le făcu semn să se apropie și îl salută pe unul dintre ei, un tip înalt și slăbănog, cu degetele de la picioare chircite, ceea ce era atipic pentru un polițist.

— Sánchez. Nu ne-am mai văzut de mult.

El Mestizo rareori răspundea când i se spunea pe numele de familie. Dar aveau genul ăsta de relație de-acum.

— Și de fiecare dată în aceleași…

El Cavo se întrerupse brusc. Observase cadavrul.

— … împrejurări.

Sau, mai curând, uniforma în care era îmbrăcat cadavrul. Și se trase involuntar înapoi.

— Un… căpitan? Din armată?

— Se mai întâmplă și belele.

— Asta nu respectă nici pe departe înțelegerea noastră.

El Mestizo semnase înțelegeri cu așa de mulți oameni, că Hoffmann le pierduse socoteala – și lucra îndeaproape cu el de aproape doi ani și jumătate; chiar și-așa, mereu mai apărea cineva nou. Vreun oficial de la Vamă care putea face mânării cu declarațiile, procurori care nu-i puneau sub acuzare, un judecător care fabrica probe, soldați care înregistrau permisele de portarmă, polițiști care închideau ochii. Erau o grămadă de indivizi din aceste categorii, când venea vorba de documente. Dar mai erau și ceilalți. Hoffmann îi întâlnise în cel puțin șapte dintre cele 32 de provincii ale

Columbiei. Oficiali sus-puși din Poliție care se ocupau de o treabă ceva mai delicată decât hârțoagele – de cadavre. De exemplu, acest El Cavo, care își avea jurisdicția în provincia Caquetá. Hoffmann îl mai întâlnise o dată, atunci Johnny fusese cel care apăsase pe trăgaci – era vorba de cineva care luase un teren în arendă și îl cultiva și care uita un pic cam des să-și plătească taxa.

— A comis-o băiatul ăsta aici de față.

El Mestizo arătă spre Piet Hoffmann.

— E din Suedia. Și ar putea avea probleme cu actele din cauză că a împușcat din greșeală pe cineva aici în Columbia. Așa că ți-aș fi recunoscător dacă te-ai ocupa de asta.

Hoffmann nu scutură din cap, dar ar fi vrut s-o facă.

Băiat? Am 38 de ani. Nu sunt cu mult mai tânăr ca tine.

Dar înțelegea ce făcea El Mestizo de fapt. Îl prezenta drept o categorie marginalizată, ca să inspire compasiune.

— Așadar îți dau nouă milioane de peso pe loc. Pe lângă suma pe care o primești lunar.

— Nouă milioane?

— Da.

— Hei, amice, suntem opt. Vrei să împărțim nouă milioane?

Individul înalt și slab, care se chiora când la căpățâna pe jumătate spulberată, când la cei patru soldați legați la pământ, vorbea într-un dialect bizar pe care Hoffmann nu-l mai auzise până atunci. Deși ajunsese să se descurce aproape la fel de bine în spaniolă ca în suedeză sau în polonă, tot se chinuia să țină pasul cu propozițiile și cuvintele schimonosite, care păreau să alcătuiască o limbă aparte.

— Ce crezi că faci aici, Sánchez? N-o să ne mai rămână nimic.

— Cred că primești deja un salariu bun de la mine. De obicei, fără să fie nevoie să faci nimic.

— Dacă e să strâng, să strângem *noi,* în urma ta, te costă nouă milioane. Ori opt.

— Dă-o naibii, ar fi cazul să…

— Uită-te la mine, Sánchez. Atât te costă dacă împuști un ofițer din armată. Și vreau suma în dolari. 3 500 de dolari de fiecare. 28 000, în total. *Tu* cum vrei să procedăm?

El Mestizo rareori ceda într-o discuție legată de bani, sau în orice tip de discuție. Dar de data asta cedă. Se îndreptă spre cabina camionului, scotoci prin torpedou și se întoarse cu un plic cafeniu. El Cavo întinse un braț firav și îl înhăță. Amândoi știau ce avea să se întâmple apoi. O imagine-fantomă cu cineva care nu trecuse niciodată pe-acolo. Un mesaj transmis prin stație, un

bărbat de culoare a fost văzut părăsind locul faptei.

Dar lucrurile nu se încheiară astfel de data asta.

El Mestizo îi înmână plicul, încuviință din cap după încheierea tranzacției și se apropie de cadavrul ofițerului. De gâtul mortului atârna o mitralieră. I-o desfăcu, schiță un nou gest din cap spre El Cavo și se îndreptă spre cei patru soldați întinși pe jos și legați fedeleș – lor ai fi putut să le spui pe bună dreptate băieți – și fixă arma pe modul rafală.

Apoi îi împușcă pe rând, în spate, în zona în care ar fi trebuit să fie inima.

— Dacă vă plătesc așa de mult, ați putea la fel de bine să vă ocupați și de ei. Munciți pentru banii primiți.

El Mestizo îl mai salută o dată din cap pe șeful Poliției, care ținea în mână plicul cafeniu, fără să zică nimic.

— 28 000 de dolari. Împărțiți la cinci cadavre. Un cost mediu de... 5 600. E mult mai bine așa. Nu-i așa, dom' șef?

•

Piet Hoffmann întinse mâna prin geamul deschis și reglă oglinda laterală – El Cavo și subordonații lui se vedeau din ce în ce mai mici, dar nu atât de repede pe cât ar fi sperat. Cele două camioane înaintau aproape chinuitor de încet, 20 de kilometri pe un drum care se dovedise impracticabil de la bun început și pe care situația se agrava, ceea ce însemna 45 de minute de mers.

Oglinda laterală din nou, tot nu era fix cum ar fi trebuit – trebuia întoarsă mai spre stânga. Gata. Poate și lăsată un pic în jos. Perfect. Văzu ce se aștepta să vadă – gașca lui El Cavo se pusese deja pe săpat. Nu la mare adâncime, câinii sălbatici trebuiau să le poată lua urma. Le văzuse urmele când împinsese mașinile în prăpastie, erau prin preajmă, stăteau răbdători la pândă. De obicei, apăreau rapid, acționau în echipă, ca lupii, le lua 10, maxim 15 minute să ajungă până pe fundul unei gropi cam de o jumătate de metru. Și sfârtecau rapid cadavrele – știind că n-au prea mult timp la dispoziție, mâncau rapid, până să apuce să se răspândească mirosul și să apară concurența. Condorii și vulturii dădeau târcoale pe deasupra, apoi începeau să-i atace pe câini, care se dădeau bătuți și o tuleau de acolo. Păsările de pradă le luau locul la ospăț, dar mai pe îndelete – n-avea să le tulbure nimeni până pe înserat, când își intra în drepturi ursul din Anzi și făcea curățenie, zdrobind mai întâi oasele ca să ajungă la măduvă. Până când era provocat la luptă de jaguar. Și până când pleca fiecare dintre ei cu câte un femur. Doar tigvele aveau să mai rămână, curățate de carne până la os, pe fundul gropii – până a doua zi de dimineață, cei cinci oameni vor fi dispărut.

Conversația cu Zofia avea să fie și mai apăsătoare, și mai aiurea.

Mai întâi o să încerce să înțeleagă faptul că soțul ei a omorât pe cineva. Pentru că el era convins că nu avusese de ales. Și, odată ce ea înțelegea asta,

o să încerce să proceseze faptul că patru băieți fuseseră îngropați și apoi dezgropați. Pentru că El Mestizo considerase că nu avea de ales și făcuse ce făcea întotdeauna când se simțea amenințat sau voia să-și consolideze poziția. Și apoi se va strădui să înțeleagă de ce cineva pe care nu-l întâlnise niciodată, cineva căruia i se spunea El Cavo, și subordonații lui strânseseră, pe rând, cadavrele, pentru 3 500 de dolari fiecare.

Ierarhie. Bani. Și treaba… nu se mai oprea.

Cum se întâmplă când sistemul din jurul tău devine sistemul dinlăuntrul tău. Când te naști în acest sistem, când ești educat și adoptat de el. Până când, într-un final, îl adopți la rândul tău. Iar răsuflarea ta nu mai înseamnă propria supraviețuire, ci vestește moartea pentru ceilalți.

— Zofia?

Puse mâna pe mobil. Sună de câteva ori până când i se răspunse.

— Alo! Din nou. S-a întrerupt mai devreme?

— Sunt… în junglă, știi.

— Știu.

— Diseară, Zofia.

— Dacă te… O să te aștept aici.

— Te iubesc.

Apelul se întrerupse din nou. De data asta din cauză că el apăsase pe buton. Era de-ajuns. Ea știa ce însemnau de fapt spusele lui. Că ar trebui să-i trimită la culcare devreme pe Rasmus și Hugo, iar ei vor sta față în față în bucătărie și vor discuta pe îndelete, până ce-și spuneau tot ce aveau de spus, apoi o să se așeze pe canapea, ținându-se de mână, fără să mai scoată o vorbă.

Jungla începea să se îndesească în jurul lui. Era din ce în ce mai greu să înainteze, pe măsură ce ramurile, frunzele și lianele se izbeau de geam. Un drum construit de gherile, săpat prin junglă, căi de acces spre puncte de întâlnire și tabere pe care nu le putea găsi nimeni altcineva – o lume în sine. Iar înăuntrul acesteia, sunetele. Zumzetul straniu a sute de mii de insecte care planau ca niște nori negri deasupra lor, cocostârci, tucani uriași și papagali arakanga reluându-și unul altuia strigătele și maimuțele, câte una aproape în fiecare copac, făcându-și auzite strigătele… o lume de un verde-închis care alcătuia o seră uriașă, cu propriul său fundal sonor primordial.

Piet Hoffmann se uită din nou pe hartă. Și își zise că pesemne nu mai avea mult de mers, un kilometru, maxim. Își șterse fața, ceafa și țeasta cu mâneca de la cămașă, dar nu absorbi deloc transpirația, doar mai adăugă din umezeala îmbibată deja în material. Uite. *Uite.* Întrezări un acoperiș de zinc și pereți din bambus și pământ uscat. *Cocina.* Locul unde lucrau și locuiau 10 persoane – șeful taberei, doi chimiști, trei laboranți și patru paznici. Opri

camionul chiar când El Mestizo îl parca pe al lui, coborând și salutând lumea. Mai întâi pe șef, El Comandante, care îi primi în *caleta*[6] lui ceva mai încăpătoare. Locuia singur, avea o rogojină pătată pe jos, un birou simplu cu un bec fără abajur deasupra și, în dreptul ușii, un televizor mare atârnat într-un copac, cu antenă reglabilă, conectat la generator, ca și becul. Apoi chimistul mai în vârstă, singurul care nu purta ținută de camuflaj, se prezentă drept Carlos. Hoffmann zâmbi, cei cinci chimiști-șefi pe care îi întâlnise până acum se prezentaseră toți drept Carlos.

Cele două remorci arătau identic, acoperite cu prelate. Șase rânduri pe care erau câte patru saci mari, puși vraf, doi câte doi, saci voluminoși cum vezi în preajma șantierelor – plini-ochi cu frunze de coca. Și, în spate de tot, patru bidoane pentru combustibil în care erau chimicale.

Macaraua se învârtea de colo-colo ca o gheară care înșfacă prada, un braț de metal ițit între cabină și remorcă, ușor de manevrat. Rând pe rând, sacii și bidoanele aterizară pe niște plăci înălțate deasupra noroiului care îneca orice altceva, un soi de terci cafeniu care îi mânjea bocancii lui Piet Hoffmann cu fiecare pas.

Hoffmann, ca și El Mestizo, se ocupase de astfel de transporturi în mai multe rânduri până atunci – într-o jumătate de oră, remorcile fuseseră golite.

— Vă e foame?

El Comandante atârnă plase de țânțari între crengi și niște cuie și întinse niște saci negri de plastic peste scândurile care făceau legătura între *caleta* lui și cele în care locuiau paznicii și chimiștii, alcătuind o cameră de zi în aer liber, în mijlocul adăpostului lor din junglă.

— *Ajiaco*[7]? Felul principal de azi. Și, pentru prima dată, avem plăcerea de a le servi bere rece oaspeților noștri.

În spatele laboratorului pentru cocaină era o baracă micuță și șeful taberei îi conduse mândru până acolo spre a le arăta un frigider relativ nou conectat la un generator. Îl deschise zâmbind larg, arătându-le mai multe rânduri de sticle de Aguila și Club Colombia, beri ușoare, numai bune de băut. El Comandante și Carlos se instalară pe una dintre scândurile învelite în plastic, îmbiindu-i pe El Mestizo și pe El Sueco să se așeze în fața lor, și mâncară împreună supă de cartofi cu pui și porumb dulce și ciocniră câte o bere rece, în timp ce paznicii și laboranții stăteau ceva mai încolo, așteptându-și rândul.

Erau ascunși de un zid de copaci înalt de cel puțin 30 de metri, care-i

---

[6] Ascunzătoare (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

[7] Specialitate din bucătăria latino-americană. În Columbia este gătită de obicei sub formă de supă. (*N.t.*).

apăra de lumina soarelui și-i ajuta să se sustragă sateliților. În interiorul acestui teritoriu bine delimitat, *cocina* devenea o fortăreață inaccesibilă, care nu putea fi monitorizată. Toate laboratoarele pentru cocaină pe care le vizitase Piet Hoffmann până atunci fuseseră identice cu acesta sau situate în zone părăsite, aproape de granița cu Venezuela, care ofereau un alt tip de protecție – dacă armata ataca și gherilele PRC erau într-o poziție de inferioritate, membrii gherilelor puteau să fugă oricând peste graniță. Armata Columbiană nu-i urmărea niciodată până acolo. O *cocina* dată în vileag nu merita riscul – pătrunderea unor soldați înarmați într-o țară străină putea fi interpretată drept un atac și ar fi riscat să declanșeze un nou război între două țări deja sătule de lupte.

— Vreți desert?

Șeful aștepta ca unul dintre laboranți să strângă masa și să ducă vesela și tacâmurile într-o bucătărie rudimentară, dar funcțională – cu apă într-un bidon de plastic și o bucată boțită de metal pe post de chiuvetă.

— Eu, nu…

El Mestizo arătă din cap spre Piet Hoffman.

— … Dar poate tânărul?

— *Arroz con leche de coco*[8]. Te tentează?

Șeful îi zâmbi celuilalt oaspete, la fel de mândru ca atunci când deschisese frigiderul.

— Nu în fiecare zi vă pot oferi așa ceva aici.

— Mulțumesc. Dar m-am săturat.

— Știi cum e cocosul… prietene, nici nu mai simți gustul orezului.

Hoffmann se bătu ușurel pe burtă.

— Chiar și-așa… nu mai pot.

El Comandante ridică o mână și zâmbi, un gest prin care se declara dezarmat.

— Bine atunci. Îmi rămâne mai mult mie. Este? Dar în cazul ăsta insist să luați niște tamale la pachet. Avem câteva pregătite deja. O să vă cadă bine.

Orez, pui, legume. Puse într-o doză de Coca-Cola. Piet Hoffmann încuviință și se ridică, întinzându-se și uitându-se în direcția în care presupunea că e cursul râului. Nu se vedea apa. Zidurile de vegetație îi blocau vederea. Dar, conform hărții, era pe-aproape.

Trebuia să ajungă acolo înainte să se întoarcă.

Doar un infractor.

Avea nevoie să fie singur.

Doar un infractor poate trage pe sfoară alt infractor.

---

[8] Orez cu lapte de cocos (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

Dădu roată agale sacilor și bidoanelor, prefirându-și degetele printre frunzele de coca bine îndesate și bătând în metalul rotunjit – un zgomot înfundat, semn că bidonul era plin-ochi cu substanțe chimice. Acesta era nucleul *cocinei,* clădirea principală, care avea, de asemenea, un acoperiș de zinc și pereți din bambus. O podea de pământ bătătorit, care își pierdea consistența spre mijloc și se transforma în noroi de obicei. De îndată ce o să ia masa și ceilalți, frunzele de coca o să fie lăsate la macerat în alcool etilic, în bidoanele de combustibil cu capacul tăiat, și golite metodic de sevă. Apoi vor fi mutate în următorul bidon, unde se va elimina benzina, iar coca va fi combinată cu amoniac și apoi filtrată. Cu mult timp în urmă – înainte de Zofia și de copii, înainte de minciunile și de promisiunile pe care, în cele din urmă, a început să și le țină –, fumase la greu substanța aceea lipicioasă care se formează pe la mijlocul procesului. *Freebasing.* Așa i se spunea pe vremea când făcea și el negoț cu așa ceva în centrul Stockholmului – în țara asta i se spunea *bazuko* și, după spusele lui Johnny, era de cu totul altă calitate, îți inducea un alt tip de transă, era paranoia de-a dreptul, la naiba, oricine o testa rămânea zile întregi în starea asta.

Din când în când tânjea s-o facă din nou, desigur, dar n-o făcea.

Acel ultim pas al procesului, de la *bazuko* la cocaină, la praful alb, era asemănător – se mai adăugau niște chimicale. Cele din transportul lui de azi. Eter, butanonă, acid clorhidric. Doar atât reușise să deslușească din foaia de expediție. Mai era și altceva, nu reușise să descifreze ce conțineau ultimele bidoane.

— E ceva în neregulă aici?

El Mestizo îi pusese mâna pe umăr lui Piet. Treaba asta nu se întâmpla prea des. Era bine dispus.

— Da.

Piet Hoffmann studiase deja laboratorul, cum făcea întotdeauna când intra într-un spațiu nou. Acum o mai făcu o dată. Bancuri de lucru făcute din lăzi de transport goale. Banchete făcute din foi de furnir sprijinite pe trunchiuri de copac tăiate cu ferăstrăul. Bidoane de plastic, găleți de plastic, recipiente de metal, tăvi, material textil, cuptoare cu microunde, platforme mobile, suporturi fragile pentru eprubete.

Totul era cum ar fi trebuit.

— Dar alea parcă… nu-și au locul.

Într-un colț era un morman de genți. Genți stivuite. Poșete puse peste serviete diplomat care stăteau deasupra unor valize de diferite mărimi. Toate având aceeași culoare și din același material, un fel de piele.

— Ai dreptate. Și te înșeli totodată. Nu prea se potrivesc. Și totuși da. *Carlos*?

El Mestizo îl strigă prin peretele plin de găuri pe chimistul rămas afară, cu o țigară în colțul gurii.

— Mda?

— Treci încoace. Vreau să-i arăți prietenului nostru din Europa micul tău secret.

Chimistul-șef aruncă țigara în noroi, călcând-o cu călcâiul, și intră în laborator. Carlos. Piet Hoffmann își aminti că *predecesorul* lui Carlos, care purta același nume – ca și cel de dinainte –, era genul pe care îl lua gura pe dinainte uneori, așa că anul trecut El Mestizo trebuise să se ocupe de el. Acum, actualul Carlos se îndreptă spre mormanul de genți, înșfăcă o valiză de mărime medie și o puse pe unul din bancurile de lucru.

— Ești absolut sigur…

Chimistul se uită la El Mestizo în timp ce vorbea, să se asigure.

— … că vrei să…

— Carlos?

— Da?

— Arată-i!

Două mâini neașteptat de bătătorite desfăcură valiza, care arăta ca orice altă valiză pe dinăuntru.

— Asta e metoda noastră de a-i livra unui client… o selecție de mostre.

Chimistul-șef arătă cu o mână bătătorită spre valiza goală.

— Într-o geantă mică, nu prea multă cocaină. Într-o geantă mare, o grămadă. În transportul ăsta intră vreo trei kile.

Trei kile. Mostre? Hoffmann nu știa care mai era prețul pieței acum, dar, pe vremea când era el dealer la Stockholm, o asemenea cantitate de cocaină ar fi însemnat o petrecere pe cinste și un purcoi de bani.

— Exteriorul e făcut din piele. Vezi? Și înăuntru e parțial plastic, dar mai mult piele – și aici, practic tot interiorul –, compartimentele, fundul genții, părțile laterale.

Carlos își plimbă mâna peste piele, care era de un cafeniu discret.

— Partea din piele conține cocaină. Pe care am stins-o. I-am eliminat mirosul adică. Cocaină complet inodoră. Poți să treci orice vamă vrei, să treci pe lângă orice câine vrei.

El Mestizo îi făcu semn să-i dea geanta și chimistul-șef se conformă.

— Prima dată când am văzut chestia asta, Peter, a fost cât pe-aci să-l omor. Mai ții minte, Carlos? Am intrat aici și am văzut o tigaie mare, în care fierbea un fel de mâzgă neagră. Am întrebat ce-i acolo și Carlos mi-a zis: *E cocaina ta.* M-am înfuriat la culme, futu-i! N-am mai văzut așa ceva. Am început să țip: *Ce naiba faci, dobitocule, o distrugi*! și Carlos m-a întrerupt. *Nu distrug nimic, stai să-ți arăt*!

El Mestizo puse mâna pe unul din buzunarele interioare ale genții, îl desfăcu și ridică bucata de piele.

— Sunt două etape. Mai întâi, trebui s-o stingi, eu n-am văzut niciodată cum se face. Și nici n-am forțat pe nimeni. Te înțeleg, Carlos. Am explicat că e tehnica ta, că din asta vă câștigați existența tu și colegii tăi și trebuie să vă apărați secretul.

Chimistul-șef zâmbi precaut, ca și cum se temea că El Mestizo s-ar putea răzgândi oricând, încetând să mai fie așa înțelegător.

— Nu sunt mulți care să poată face asta. Doar câțiva chimiști. Eu știu de unul în Cali, unul în Bolivia, unul în Venezuela și mai e încă unul aici, în provincia Guaviare, dar mult mai adânc în pădure. Eliminăm mirosul și apoi topim cocaina ca să se combine cu pielea. Și, când fac treaba asta, nu las pe nimeni în laborator. Dar pasul doi, reactivarea cocainei, asta pot să vă arăt. E mai ușor și clienții noștri primesc instrucțiuni cum să o facă de unii singuri.

În colț, lângă teancul de genți, era un bidon albastru de plastic. Cu un miros puternic de chimicale. Carlos îl luă și îl puse pe bancul de lucru.

— Dă-mi pielea!

Făcu un semn din cap spre El Mestizo, care îi înmână bucata de piele pe care tocmai o rupsese din valiză.

— Uite așa!

Și cufundă fâșia dreptunghiulară în compusul chimic.

— Aici e eter. O cufund aici, o frec, ca și cum aș spăla-o și… *voilà*… după cum vedeți, se face albă. Sau nu neapărat albă, mai curând incoloră. Ce ziceți, poate c-ar trebui să-i spunem alb-gălbui?

Nuanța de cafeniu-închis se dusese. Carlos luă un alt recipient de plastic cu substanțe chimice – permanganat și acid sulfuric – și introduse pielea devenită incoloră în acest amestec. Încet, se formară două straturi. Un strat gălbui la suprafață și, sub acesta, un al doilea strat, de apă curată. Sau cel puțin ceva ce semăna cu apa.

— Acum o reactivăm. O readucem la viață.

Întinse mâna spre raftul încărcat de eprubete și o alese pe prima.

— Pui o picătură de așa ceva peste alb. Încă o picătură. Și încă una. Vezi? Se îngroașă, aproape că aduce cu… sperma. Cu cât pui mai multe picături, cu atât mai tare se îngroașă mâzga, cum îi spune Sánchez. Sau poate e mai bine să-i spunem aluat? Și apoi, dacă am fi avut mai mult timp, aș fi încălzit amestecul până la o temperatură de 98 de grade, l-aș fi pus pe o tavă și l-aș fi lăsat să se usuce. În câteva ore obții cocaină de cea mai bună calitate, de 94%, uneori chiar de 96%. Noi îi spunem *solzi de pește.* N-au așa ceva pe la tine prin țară, dar nu găsești ceva mai bun și… sclipește, ca solzii unui pește de mai mare frumusețea.

Piet Hoffmann descoperise încă o formă a drogului care îi controlase viața cândva. Acum știa un lucru pe care puține alte persoane îl știau. Dar nu despre asta era vorba. Ci despre încredere. Ăsta era adevăratul mesaj. El Mestizo, care nu avea încredere în nimeni, făcuse fix treaba asta, dovedise că are încredere în el și acum părea oarecum încântat de sine, așteptând ca omul care devenise mâna lui dreaptă să realizeze asta. Durase doi ani și jumătate, dar acum pătrunsese adânc în nucleul gherilelor PRC, mai adânc decât orice alt informator până atunci.

— Râul? E încolo?

El Mestizo zâmbi.

— Te duci să faci o baie, Peter?

— Trebuie să mă spăl. Până să ne întoarcem. Căldura asta mi-a intrat prin toți porii și nu-mi mai dă pace.

— Știi că sunt crocodili în apă, da?

— Da.

— Și știi că, în provincia asta, nu numai că mușcă orice le sare în ochi, dar și mestecă.

Și zâmbi și mai larg. Hoffmann zâmbi și el și o porni de unul singur prin tunelul săpat prin junglă, înconjurat de țipetele maimuțelor și bâzâitul insectelor. Iar furnicile îi treceau în zigzag pe dinainte, alcătuind funii negre și groase.

În câteva minute ajunsese. Era superb. O întindere de apă, vreo 75 de metri până pe celălalt mal, după aprecierea lui, și un curent puternic în mijlocul apei. Unul din numeroșii afluenți care străbăteau jungla amazoniană, mergând de nicăieri spre nicăieri.

O briză plăcută și răcoroasă.

Se dezbrăcă și făcu primii pași spre mal și apoi văzu un buștean în apă, nu foarte departe. Se aplecă, puse mâna pe un pietroi măricel și îl aruncă într-acolo. Nimeri în plin. Bușteanul se mișcă agasat, împroșcând cu apă în timp ce se ducea la fund, spre a fi purtat de curent, urmat de vârtejuri în miniatură.

Mai făcu câțiva pași, intrând cu totul în râu, și-și cufundă țeasta rasă sub apă. Liniște. Și mai răcoare. Era ca un balsam răcoritor pe pielea lui încinsă. Rămase în apă mai mult decât își propusese, avea nevoie de un moment de răgaz, departe de arșița necruțătoare.

Johnny își dovedise încrederea în el când îi ceruse să tragă.

Și încă o dată când îi arătase gențile.

În singura persoană în care n-ar trebui să aibă încredere.

Piet Hoffmann se întoarse spre mal, călcând apa printre stânci colțuroase, se șterse cum putea mai bine cu cămașa umedă, se îmbrăcă și se uită precaut

în jur.

Era încă singur.

Receptorul cu GPS era în buzunarul de la vestă. Îl scoase, apăsă un buton pe care scria *Marchează*

57,308326; 15,1241899

și verifică zecimala marcată pe ecran.

Latitudinea și longitudinea exactă a acestui punct – dar într-un program codificat.

Dacă ajungeau pe mâini greșite, dacă altcineva punea mâna pe aceste cifre până să apuce să le dea celor care îl monitorizau din Bogotá sau din Cartagena, persoana respectivă n-ar avea habar ce înseamnă. Coordonatele găsite i-ar conduce pe un alt continent – la una din bisericile care-i plăceau tare mult, în Korsberga, în sudul Suediei. Pe care conveniseră s-o folosească pe post de diversiune. Adevăratele coordonate ale unui cuptor de cocaină din jungla amazoniană controlat de PRC apăreau doar după ce persoana lui de contact de la DEA le introducea în dispozitivul *ei* de criptare.

Puse aparatul la loc în buzunarul de la vestă și făcu din nou câțiva pași spre apă, apoi se lăsă pe vine și se clăti încă o dată pe față, uitându-se în oglinda tremurătoare a valurilor. Undeva, prin vegetația din spatele lui, se afla *cocina.* După o perioadă de așteptare de opt săptămâni, spre a nu ridica vreo suspiciune cu privire la vizita lui, Forța Operativă Crouse, formată recent, urma să facă o descindere fix aici, pe baza coordonatelor pe care tocmai le descărcase, ca să închidă cu forța laboratorul. Și doar câțiva oameni vor fi la curent cu ce se întâmplase, puțini vor ști cum reușiseră să identifice locul – condiția necesară pentru supraviețuirea unui informator. Nici măcar politicienii americani influenți care inițiaseră misiunea și îi culegeau roadele nu știau că el, un prizonier condamnat, evadat dintr-o închisoare europeană, lucra pentru ei de fapt.

•••

Timothy D. Crouse nu putea să plângă. Nu *mai* putea. Era ca și cum și-ar fi epuizat lacrimile cu patru ani în urmă, ca și cum toate i s-ar fi scurs în pământ, pentru a-i face un pat mai moale celei care se odihnea acolo. Pe veci.

Nu începu să plângă nici acum. Deși urmărea pentru a șaptea oară imagini cu încă un mormânt în care erau depuse cadavre, cu alte ființe umane a căror viață se sfârșise. Furie. Asta simțea. De-asta se îndepărtă de operator și se apropie de ecranul uriaș de pe perete, spre care se aplecă sperând că astfel o să estompeze realitatea. Degeaba. Sánchez, bărbatul solid cu coadă la spate, căruia i se spunea și El Mestizo în rândul gherilelor PRC, luase arma automată de pe umărul mortului și îi împușcase pe tinerii în uniformă.

De la o moarte se ajunsese la cinci. Și membrii unei alte patrule, de poliție probabil, luaseră un plic, cu bani probabil, și se uitaseră la Sánchez cum îi împușcă.

Apoi se apucaseră de săpat.

Crouse nu țipă. Nu țipa niciodată. Asta n-ar fi rezolvat nimic. Dar puse capăt vizitei, îi făcu semn din cap lui Roberts, care stătea de pază în dreptul ușii, unde își luaseră rămas-bun, și o luă la picior mai repede ca de obicei, bocănind pe podeaua acoperită de linoleum.

— Domnule?

— Plecăm acolo, Roberts. Mâine.

— Unde, domnule?

— Acolo unde oamenii ăștia sapă morminte mai degrabă pentru bani decât de amărăciune.

Mașina neagră îl aștepta pe locul lui de parcare, chiar în dreptul intrării în clădirea cu opt etaje. Distanța de la NGA și Fort Belvoir la cimitirul Pleasant Valley Memorial Park era de aproape 10 kilometri. Vizita proiectul care îi purta numele cel puțin de trei ori pe săptămână și, când se întorcea de la Capitoliu, trecea întotdeauna pe la ea. Pe la Liz. Persoana pentru care își vărsase toate lacrimile.

— Mâine, domnule?

— Da. Mai întâi trecem pe la Liz, apoi pe la Camera Reprezentanților și apoi pe-acasă. Ăsta e programul de azi. Mâine o să ajungem în Bogotá imediat după prânz. O să-i anunț doar că vin.

— Nu… nu-mi lăsați prea mult timp la dispoziție.

— Roberts?

Nu i se întâmpla prea des să se zburlească la omul în mâinile căruia își lăsase viața. Dar așa se întâmplă de data asta. Cadavrele aruncate în gropi ar trebui să declanșeze ceva în cei care priviseră scena.

— Domnule?

— Ocupă-te de treaba asta!

Șoferul lui parcă în dreptul capelei, lângă drumul principal. Crouse dorea de fiecare dată să se apropie pe jos de mormântul ei, să-l vadă cum se transformă din ceva mic și cenușiu într-un obiect care era lumea întreagă pentru el.

Fata nu trecuse de 24 de ani.

O fire sociabilă. Fericită. Poate prea sociabilă și fericită. Deși lui nu i se păruse așa la momentul respectiv. Din contră, încurajase aceste înclinații, fără să-și dea seama cum se transformaseră treptat în lipsa oricăror limite. Nu știa să spună *nu* – se lăsa întotdeauna purtată de val. N-avea decât 15 ani când o luase la întrebări cu privire la pastilele pe care le ținea ascunse sub pat și fata îi spusese că le primise de la cineva căruia nici măcar nu-i știa numele. La următoarea discuție în contradictoriu, *le primise* s-a transformat în *i-a plătit unui prieten* pentru ele. Cu următorul prilej, *i-a plătit unui prieten* s-a transformat în *s-a culcat cu un tip* pentru ele.

Aleea îngustă și șerpuită care conducea spre morminte era înconjurată de pajiști verzi, superbe. Acolo se afla și piatra ei de mormânt, încadrată de doi arbuști, asemănătoare cu cea de pe locul învecinat. Mamă și fiică, împreună aici, ca și în viață.

Apelase la un terapeut pentru problemele de dependență, care să-l ajute să clarifice lucrurile pe care Liz nu voia să le audă. Împreună puseseră la cale o intervenție. Și primise răspunsurile pe care le căuta. Și pe care nu le dorea. Începând cu vârsta de 12 ani, fata încercase toate drogurile de care auzise el vreodată și încă vreo câteva de care nu auzise – la momentul acela era dependentă de un amestec de benzodiazepine, barbiturice, alcool și marijuana. O internase la un centru privat de dezintoxicare și, din nou, nu înțelesese. După mai puțin de două săptămâni acolo, fata fugise cu un dependent de *crack,* cu nouă ani mai mare decât ea, după ce-și făcuse noi contacte printre drogați. Crouse nu știa pe vremea aceea ce-i ăla *crack* – cocaină care se fumează și care-ți ajunge mai repede la creier, astfel că poți ajunge dependent de ea și după ce ai încercat-o o singură dată.

— Domnule?

Roberts nu-l întrerupea niciodată aici. Nu când era cu ea. Când o făcea, era ceva important.

— Da?

— Îmi cer iertare… dar m-am interesat și pur și simplu nu am cum să pun la punct o echipă de securitate ca lumea până mâine.

— Iar eu, unul, n-am de gând să mai stau în fața unui ecran fără să mă implic. Trebuie să fac chestia asta. Pentru că pot. De-asta există Forța

Operativă Crouse. Așa că mâine plecăm spre Bogotá, Roberts, indiferent ce ai de zis, o pornim spre garnizoană.

— Și o să rămânem acolo?

— Da, exact acolo.

Îi plăcea foarte mult piatra ei de mormânt. Era din granit. Cu o inscripție simplă – Elizabeth Crouse în stânga, data nașterii și data morții în dreapta.

— N-o să fie ca ultima dată, domnule? Când urma să rămânem doar în garnizoană și ați ieșit din perimetrul securizat ca să inspectați locul în care noii recruți au dat foc la niște plantații de coca, la granița cu Venezuela? Sau cum a fost acum două dăți, când, fără să mă anunțați, ați plecat cu un căpitan din Forța Operativă Crouse să asistați la o razie într-un depozit plin de chimicale, lângă Cumaribo?

— Doar o zi și o noapte. Ne întoarcem a doua zi. Bine?

Crouse se lăsă pe vine, îndreptă vaza de flori înțepenită în iarbă, chiar în spatele pietrei de mormânt – trandafirii din vază începuseră să se ofilească, dar aveau să mai reziste câteva zile.

— Cinci persoane în perimetrul exterior. Patru în perimetrul interior. Trei în zona de proximitate. Domnule, nu sunt de-ajuns după aprecierea mea.

— Dacă asta e treaba acolo, cu asta vei lucra, îl repezi din nou.

Dar, de data asta, se simțea îndreptățit.

— Roberts, mă scuzi?

Bodyguardul se retrase în dreptul unui copac, la o oarecare distanță, și îl privi pe Crouse cum uda iarba neagră care creștea pe mormântul mamei lui Liz. La momentul când se născuse fiica lor, erau deja despărțiți, dar acum avea senzația că îi leagă din nou ceva.

O adiere subită suflă câteva frunze uscate, cafenii, pe mormântul fiicei lui. Le mângâie, cum făcea când era ea mică, prefirându-și degetele prin părul ei lung, împingându-i bretonul un pic într-o parte, înainte ca ea să-l rearanjeze cum îi plăcea.

Avea 16 ani când fugise de la centrul de dezintoxicare. Nu mai vorbiseră prea des după aceea. Câte un telefon ocazional, câte o vizită neașteptată, era mereu agitată și instabilă, era la pământ. El primise telefon de la poliția din Sacramento în ajunul zilei ei de naștere. Zăcea la morgă, cu capul pe un cadru de metal, și părea de o vârstă cu tatăl ei. N-avea nici 35 de kilograme. O sărutase pe frunte și îi strânsese mâna țeapănă, scheletică. Suferise un atac de cord în urma unei supradoze.

El se hotărâse de mult. Și în ziua aceea își reafirmase hotărârea.

O să dea de urma acelor droguri.

Nu pentru a pedepsi pe cineva – ci pentru a elimina sursa. Nu mai era

mânat de dorința de răzbunare, ci de durere.

•••

Coborî din mașină, lăsând întunericul să-l ocrotească. Cândva se temea de lucrul care îl învăluia acum, îl îneca și îi ocrotea pe alții – pe cei veniți să-l atace. Întunericul acesta era ca o lumină, călăuzindu-l, ținându-l de mână.

Piet Hoffmann zăbovi în curtea îngustă din spate. Un aer uscat și răcoros. Cerul înstelat. Din locul unde se oprise vedea până în bucătărie, o vedea așezată la masa rotundă de stejar, cu un pahar de vin în mână și un ziar în față, singură, așa cum îi promisese că o să fie.

O scenă atât de diferită de jungla plină de insecte, în care domnea o umezeală infernală. O luase pe poteca plină de noroi ca să ajungă din nou la drum și, în Florencia, luaseră o mașină în locul camioanelor, conducând cu rândul, ca de obicei. Opt sute de kilometri și niciunul nu spusese prea multe, nu pentru că ar fi convenit astfel, dar se lăsau în pace, niciunul dintre ei nu se temea de tăcere. Îi plăcea lucrul ăsta la Johnny, puțini oameni puteau face față tăcerii, puteau rămâne în largul lor când era liniște. Nici măcar când îl lăsă la *hacienda* întinsă de lângă Pradera nu-și spuseră nimic, doar se salutară din cap. Aveau să se reîntâlnească oricum peste câteva ore la bordel, pentru a începe o nouă zi, în care vor fi siliți să folosească din nou cuvinte.

Casa cu tencuială albă și acoperiș de țiglă nu se deosebea cu nimic de celelalte case din cartierul Los Guayacanes din Comuna 5, în nord-estul orașului Cali. Așa trebuia să arate. O mașină obișnuită în fața unei case obișnuite, cu oameni obișnuiți, pe o stradă îngustă și șerpuită, care nu era nici măcar luminată. O cumpărase cu șapte, aproape opt ani în urmă, când făcuse un drum de la Stockholm, cu Erik Wilson pe post de ghid. Agentul lui de legătură suedez fusese cel care îi spusese că trebuie să găsească o cale de scăpare și îl ajutase să planifice totul. Știau amândoi că, dacă ar fi fost descoperit vreodată de grupul în care se infiltrase în numele poliției suedeze sau dacă angajatorul lui îl trăgea pe sfoară și îl lăsa de izbeliște, va trebui să fugă cu familia – imediat. Să fugă pentru a scăpa de pedeapsa cu moartea. Câteva tranzacții cu cocaină în sudul Stockholmului – la care poliția închisese ochii câtă vreme le furniza informații utile privind crima organizată – îi asiguraseră fondurile pentru cumpărarea casei, precum și pentru a plăti pe cineva să aibă grijă de casă în cei patru ani cât a rămas nelocuită.

Peter Haraldsson. Acesta era numele pe care îl folosise în titlul de proprietate. Și prima dată când Piet Hoffmann apelase la această nouă identitate.

O tranzacție imobiliară pe un alt continent, sub o altă identitate.

Nu-i spusese Zofiei nici măcar treaba asta.

Mințise atâta amar de vreme, încât uitase cum e să spui adevărul sau cum arată adevărul de fapt. Și, când fusese silit, în cele din urmă, să-i spună totul – ca să nu piardă totul –, a înțeles în sfârșit cât de mult forțase hotarul dintre adevăr și neadevăr, până când ajunsese să nu știe unde se sfârșește minciuna și unde începe adevărul, până când nu mai știa nici cine este el.

În momentul de față, Zofia tocmai își mai turna niște vin în pahar. Puse mâna pe un creion și notă ceva.

Lumina din bucătărie cădea minunat pe chipul ei, atât de caldă, atât de aproape.

Își aminti de o altă casă în Enskede, în Stockholm, care rămăsese la fel de pustie cum fusese și asta, în urma plecării subite a locatarilor. Căminul lor. Zăbovise de multe ori în fața acelei case, ca acum, înainte de a intra, cândva între miezul nopții și zorii zilei. O casă pustie într-o altă realitate – pomi fructiferi încărcați de roade, straturi largi de flori, o pajiște pe care ar fi trebuit s-o tundă mai des. Și un gard viu rar care-i despărțea de casa învecinată, în care Rasmus și Hugo se făceau nevăzuți cât de des puteau.

Zofia. Soția lui. Ea era persoana care stătea în casă. Uneori gândul ăsta i se părea foarte straniu. Faptul că un bărbat care nu-și propusese niciodată să se așeze la casa lui avea o soție. În primele rânduri în care spusese cuvântul *soție* îi sunase fals, forțat, ca și cum ar fi fost ceva născocit de alți adulți.

Soția mea.

Cea care îl aștepta pentru că știa că are nevoie să-l aștepte.

— Bună!

Se aplecă spre ea și o sărută, întotdeauna de două ori. Întotdeauna era un număr par. O îmbrățișă și se simți complet relaxat, doar aici, doar în brațele ei. Preț de șapte zile și câteva sute de kilometri tânjise după asta.

Avea în față un ziar suedez, *Dagens Nyheter,* îl cumpăra ocazional când avea drum la Bogotá. Un rebus în suedeză aproape completat. La asta îi trebuise creionul. Ea trase scaunul de lângă ea, făcându-i semn să se așeze.

— Imediat. Stai o clipă.

Treptele care duceau la etaj scârțâiau din ce în ce mai tare de la o săptămână la alta. Nu se auzea așa rău dacă pășea chiar pe margine.

Se apropie tiptil de prima cameră. Rasmus, care avea șase ani, dormea pe burtă, cu mâinile sub pernă, așa dormise din prima noapte. Respira egal, relaxat. Era cel mai degajat dintre cei doi, nu-și făcea așa multe griji ca fratele lui mai mare – pur și simplu, asta era realitatea lui, jumătate din viață până acum i se spusese Sebastian și trăise ca fugar. Îl sărută ușurel pe obraz, Rasmus se foi un pic, mormăi ceva, apoi reveni la respirația egală, relaxată. În camera învecinată. Hugo, opt ani. El visa, ca taică-său. Era transpirat, dădea din mâini, agitat, vorbea cu voce tare, era greu de deslușit ce spunea,

dar după voce părea hăituit de ceva. Piet se așeză pe marginea patului îngust, îi puse mâna pe frunte, mângâindu-l într-un mod care știa că are efect. Hugo își făcea atâtea griji și nu-i plăcuse deloc că se mutaseră și i se dăduse un nou nume, *Eu nu sunt un William* – oricât de răbdător i-ar fi explicat că acesta era noul lui nume acum, că nu puteau folosi niciodată numele de Rasmus și Hugo pentru că cineva le voia răul. *Mamă, tată, nu vedeți că nu mi se potrivește* – n-a avut niciun efect orice i-ar fi zis el sau Zofia, pentru că fiul lor refuzase numele. Iar noaptea îl apăsa cel mai tare, atunci se simțea cel mai hăituit, pentru că așa și erau.

Hoffmann se ridică și se îndreptă spre scări, care scârțâiau mai puțin la coborâre. Rasmus. Hugo. Avea voie măcar *în minte* să le spună astfel.

Ea își umplu pe jumătate paharul gol de vin, apoi îi puse unul gol în față și îl umplu de tot. Piet se așeză pe scaunul de bucătărie care fusese tras și-și lăsă mâna peste a ei.

— Cameră în care găsești un AC. Din trei litere. M-am poticnit.

— Cameră în care găsești un AC?

— Da.

Se trase mai aproape. De ea. Și de rebus. Ei îi plăceau rebusurile, vreme de câteva ore își lua gândul de la altele, și ea se pricepea la asta – el n-avea stare, n-avea răbdarea necesară.

— Iatac.

Însă uneori, când se poticnea, îl ruga să-și dea și el cu părerea.

— Iatac, Piet?

— Da.

— OK… OK, m-am prins acum. O cameră cu un AC. Chiar n-a fost o definiție grozavă. Dar mersi.

Zâmbi și completă cele trei litere rămase. Apoi închise ziarul. Mângâie mâna lăsată peste a ei, așteptând ca el să înceapă să vorbească. De obicei, dura un pic.

— Astăzi, Zofia.

— Da?

Îl iubea, desigur. Încă îl mai iubea. Dar în seri ca aceasta era greu de spus cum vor putea merge înainte, împreună.

— Astăzi. Azi-dimineață. Am omorât pe cineva. Încă pe cineva.

O minciună care durase nouă ani. O viață dublă, lumi paralele. Acasă fusese soț și tată, deținea o firmă privată de securitate. Și, în același timp, fusese un individ implicat în lumea interlopă, punându-și totodată viața în pericol zi de zi într-o misiune sub acoperire. Fusese o trădare mai profundă decât dacă ar fi înșelat-o cu altă femeie. Fuseseră minciuni peste minciuni și, oricum o luai, cum ai fi putut să procesezi totul? Dacă ar fi fost o altă femeie

la mijloc, ar fi fost mai ușor, ar fi existat, ar fi putut fi văzută, înțeleasă, detestată, i-ar fi oferit Zofiei un motiv limpede să plece.

Alesese să nu-l părăsească. Iar viața cu cele două lumi paralele continuase.

— O singură împușcătură.

Ceruse adevărul de la el. Să-i spună întotdeauna adevărul.

Și totuși uneori ea și-ar fi dorit să nu trebuiască să-l afle.

— În frunte, între ochi.

Uneori își dorea și mai mult. Tânjea după trecut. După zilele din timpul săptămânii când îi lua pe copii de la grădiniță sau de la antrenament. Să-i vadă tulind-o undeva când ajungeau acasă și nevenind imediat la cină când îi strigai. Nimic din toate astea nu mai exista acum, pentru că nici *ei* nu existau.

— Și apoi… Johnny a redevenit El Mestizo.

Ea știa ce face Piet. Și că o face de dragul lor.

— Erau tineri, Zofia. Niște băieți. Doar cu zece ani mai mari decât băieții noștri. I-a împușcat în ceafă, doar pentru că i s-a oferit prilejul.

Știa că soțul are de-a face cu moartea în activitatea lui. Că uneori chiar îi dă o mână de ajutor. Direct, când îi proteja pe cei care comiteau crime. Indirect, când proteja drogul care aduce moartea.

— Cinci oameni. Doar azi. Într-un singur loc. Înțelegi?

Și încercase să-și spună că, dacă n-ar fi făcut el treaba asta, ar fi făcut-o altcineva.

Nu mai ținea.

— Cinci oameni?

— Da.

— Și… e vreo diferență?

— Ce vrei să spui?

— Dacă împuști un om… cum ai spus… între ochi, sau dacă Sánchez împușcă patru în ceafă?

— Eu o fac pentru a supraviețui. Ca să supraviețuim cu toții.

— Tot morți sunt, până la urmă.

Poate că tonul ei era aspru. Dar nu pe el era furioasă.

— Trebuie să plecăm, Piet. Să mergem acasă. Nu mai putem continua așa.

— Ca să fac închisoare pe viață? Să trăim despărțiți o viață întreagă?

Piet Hoffmann încercă să ia o gură de vin. Era alb, oarecum dulceag.

Dar nu reuși.

I se pusese ceva în gât.

— Treaba asta o să te schimbe, Piet. Te-a schimbat deja. De fiecare dată când stăm aici și discutăm despre oameni care și-au dat ultima suflare, a mai dispărut un pic din omul pe care-l iubesc. Când omori pe cineva, asta te

schimbă, așadar trebuie să te schimbi ca să reziști? Ca să mergi înainte? Piet… tu ai empatie, ție îți pasă. De-adevăratelea. Ești în stare să plângi, să râzi. Ai sentimente reale. Îmi place asta la tine! Ăsta ești tu! Dar cât timp o să mai fii așa? Câte împușcături, câte respirații curmate, până când n-o să mai rămână nimic?

— Îmi…

— Piet, ascultă-mă! M-am gândit și m-am tot gândit. Dacă faci treaba asta ca să… putem rămâne împreună și asta te transformă în altcineva, într-o versiune a ta cu care nu mai vreau să fiu – atunci ce rost mai are? Este? Aș prefera să te vizitez zi de zi într-o închisoare din Suedia decât să mă gândesc la acel vid înghețat, cufundat în beznă, care e încă și mai izolat.

El lăsă paharul de vin din mână și îl împinse cât mai departe, în capătul opus al mesei. Încercase de mai multe ori deja – dar tot nu reușea să înghită.

— Te iubesc, Zofia. Știi asta.

Să plece acasă. Să se întoarcă. Îl aștepta închisoarea pe viață dacă îl prindeau autoritățile suedeze. Pedeapsa cu moartea din partea mafiei poloneze dacă îl prindeau ei. Dacă rămânea, nu făcea decât să amâne inevitabilul. Și totuși. Începuse să transpire, deși era răcoare, inima lui o luase la goană, deși rămăsese nemișcat.

— Îl iubesc pe Rasmus. Îl iubesc pe Hugo. Știi asta, Zofia. Și n-are nimic de-a face cu… viața cuiva. Sau cu moartea.

— Ba da, are. Am hotărât, am hotărât împreună că asta e opțiunea de preferat. Dar dacă nu mai e așa? Piet? Dacă e mai rău așa? Dacă de fiecare dată când omori pe cineva… omori și o parte din tine? O parte din noi?

Îl luă din nou de mână, îi luă mâinile amândouă, și rămaseră așa o bună bucată de vreme, înainte de a urca treptele care scârțâiau. Trecând pe lângă camera lui Rasmus, în continuare întins pe burtă, nemișcat, pe lângă camera lui Hugo, care se tot foia și mormăia ceva, până la dormitorul lor. Și se strânseră tare în brațe în timp ce făceau dragoste, ca de obicei.

•••

O cafea. Piet Hoffmann înhață cana de îndată ce picăturile fierbinți se prelinseră prin aparat, o dădu pe gât și o puse la loc pe suportul de plastic pentru a fi umplută din nou. Stătea în mijlocul unei încăperi spațioase, fără ferestre, aflate la subsol, în care nu mai era nimeni altcineva momentan. În ciuda tăcerii, camera încă mai duhnea a alcool, bani și femei, la doar câteva ore după ce se închisese localul. Mirosul adăsta pe ringul de dans pustiu, de lângă scena pustie. Pe mesele goale din dreptul scaunelor și canapelelor goale. În spatele tejghelei goale, unde el tocmai își bea a doua cafea.

La Casa Heaven – clubul spațios aflat la subsolul hotelului. Cele 80 de tinere îmbrăcate sumar care lucrau aici aproape toată ziua – 120 de joi până duminică – aveau rolul de a se asigura că nou-veniților li se repartizează câte o masă și că li se servesc două băuturi, prețul minim spre a avea loc la masă. Și, în fiecare după-amiază, seară, noapte sau dimineață, după ce clienții își goleau paharele, femeile le zâmbeau și îi luau de mână și-i conduceau la etaj pe scările șubrede.

Hoffmann deschise frigiderul de sub tejghea și scoase de-acolo o sticlă rece ca gheața. Cafea tare urmată de apă minerală cu bule – organismul lui se trezea încet la viață și în dimineața asta. Se așeză la o masă din apropiere, rezemându-se de canapeaua moale. O încăpere cu miros de mucegai care era deopotrivă sală de mese, sală de dans și loc de întâlniri. Și, deasupra ei, trei etaje cu cămăruțe mici – pat, masă de toaletă, baie cu duș. Johnny făcea bani pe două căi. Mai întâi, din alcool. Apoi, din închirierea camerelor. Singurul bordel din Cali al cărui proprietar garanta protecție fără a cere un comision din sumele plătite de clienți. O practică de afaceri care a stârnit furia rivalilor de îndată ce a apărut în zonă – bordeluri identice erau înșirate de-o parte și de alta a străzii – și a început să împartă cărți de vizită. *Îți merge bine aici*? *Cât câștigi de fapt, mititico*? *Mă cheamă Johnny, dar mi se spune El Mestizo și sunt proprietarul localului de-acolo. Te-aștept să-mi faci o vizită, eu nu iau comision – banii pe băutură și pe camere merg la mine, banii pe futai rămân la tine.* Părea mândru de el când îi povesti cum fetele veniseră buluc de la alte bordeluri, chiar și din alte orașe, implorându-l să le lase să se vândă aici.

Piet Hoffmann se pleoști un pic în tăcerea din încăperea pustie.

Erau o grămadă de lucruri pe care nu le mai pricepea.

Cum ar fi femeile care își vindeau trupul.

Cum ar fi faptul că omorâse pe cineva, din nou. Cum ar fi faptul că Zofia hotărâse că trebuiau să se întoarcă acasă.

La ce?

La ceva cu care nu putea trăi de fapt?

— Cafea?

Johnny. La bordel era Johnny. În curând, odată ce plecau de-aici, avea să redevină El Mestizo.

— E în cafetiera de după tejghea.

— E proaspătă?

— De-abia am făcut-o.

Era un tip solid, zdravăn. Dar agil în mișcări. Coada neagră împletită îi atârna peste cămașa roșie, care-i atârna la rândul său ca un caftan peste pantalonii de pânză în stil militar din buzunarele cărora se ițeau un cuțit, o magazie de rezervă și o cutie cu frunze de coca tăiate. Turnă cafea în două cești și veni cu ele la o masă pe care o păstrau mereu liberă și curată, la care era așezat Hoffmann acum – masa patronului.

— Te-ai trezit, Peter?

— Acum mă trezesc…

— Te-ai descurcat bine ieri.

Johnny împinse o ceașcă spre el. Aici, în acest subsol întunecat, cu aer stătut, șeful lui Hoffmann – și cel care-i garanta, fără a o ști, continuarea misiunii de infiltrare – se simțea cel mai în largul lui. Acea stare de agitație care se putea preface pe dată în iritare sau furie îl însoțea constant, ca și Hoffmann, și aici, în răstimpul dintre ultimul client și primele livrări pe ziua respectivă, se făcea simțită cel mai rar.

— M-ai auzit? Te laud.

Avea un stil de a râde pe înfundate, care nu prea se potrivea cu constituția lui masivă.

— La naiba, aproape că am încredere în tine!

Bordelul lui Johnny mergea pe al doisprezecelea an deja – afacerea își avea originile în recuperarea unei datorii de la unul dintre clienții permanenți ai gherilelor, un șef mafiot mărunt din Jamundí care nu plătise la timp pentru cele 50 de kile primite și le vânduse. Avertismentul obișnuit – *O să-ți omor mezinul, apoi pe următorul copil, și tot așa, până când te-ai achitat de datorie față de noi* – nu funcționase. Abia la a treia vizită, când El Mestizo își pierdu răbdarea și-i puse pistolul la tâmplă băiețelului de șase ani al debitorului, s-a făcut plata finală. Dar, între timp, el nu mai era mulțumit doar cu suma inițială – voia dobândă și hotărî că voia unul dintre bordelurile care formau o parte din imperiul local al debitorului. Cel în care își beau cafeaua acum. Fusese unicul scop al cererii de a i se plăti dobândă. Din motive care nu-i fuseseră niciodată împărtășite lui Hoffmann, El Mestizo ajunsese la o înțelegere cu gherilele. Avea să se ocupe el de bordel – era genul de afacere cu care nimeni nu-și dorea să fie asociat, oricum – și avea să le dea 25% din profituri. Iar șeful cel mare acceptase. Nu din cauza banilor,

ci deoarece înțelegea ce îl motivează pe El Mestizo și de ce acest bordel anume din Cali era atât de important pentru el.

— Și Maria? Ce mai face, Peter? Te îngrijești cum se cade de ea?

Zofia.

Care se exprimase foarte clar.

Era momentul să se întoarcă acasă. Indiferent de consecințe.

Aș prefera să te vizitez zi de zi într-o închisoare din Suedia decât să mă gândesc la acel vid înghețat, cufundat în beznă, care e încă și mai izolat.

Se strânseseră în brațe, până când el se trezise din pacea pe care o găsea alături de ea… brațul cu care o înconjura îi amorțise.

— Am grijă de ea. Și voi continua s-o fac.

Johnny încuviință, mulțumit de răspuns. Neînțelegând nici de data asta ce însemna, cum îl afecta treaba asta – toate lucrurile care influențau acel *Am încredere în tine.*

— Uite!

Ținea în mână un plic mare, roz.

— L-am primit ieri. M-am gândit c-o să vrei să-l vezi.

Îl întoarse cu fundul în sus și era gata să răstoarne conținutul pe masă, când se auzi un strigăt dinspre scările care duceau la parter.

— A venit mașina!

O ultimă înghițitură din ceașca de cafea. Strecură plicul într-unul din buzunarele de la pantaloni.

— Ne ocupăm mai târziu de asta.

Johnny se ridică și se îndreptă spre scări și spre rampa de încărcare din spatele hotelului. O dată pe săptămână venea o mașină dinspre portul din Buenaventura, cu băutură de contrabandă. Principala sursă de venit – cele două pahare de alcool pe care trebuia să le cumpere fiecare client, la un preț exorbitant, înainte de a putea cumpăra serviciile unei fete. Totalul vânzărilor pe o zi, în condițiile în care un pahar de 40 ml costa 25 de dolari americani, ajungea la peste 30 000. De 20 de ori prețul pe care-l plătea acum. Johnny măsură din priviri cărucioarele cu sticle ambalate, numărându-le, și scoase un fișic de bancnote de 100 de dolari, prins cu un elastic.

— Aduceți-le jos! Și aveți mare grijă.

Trei ore. Și apoi ușile se vor deschide din nou. Mirosul se va intensifica, va deveni și mai înțepător.

— Iar whisky-ul vreau să-l puneți acolo.

Cei doi docheri terminaseră treaba și își împingeau cărucioarele goale spre ieșire, spre camionul de livrări, când Johnny îi făcu semn lui Hoffmann, era momentul să se urnească pentru a recupera prima datorie pe ziua respectivă.

— Dar mai întâi cred c-ar trebui să mergem să luăm o motoretă. Ce zici, Peter? Una roșie cu dungi albe și cu șa rotundă și moale.

De data asta luară unul din jeepuri și nu merseră prea mult cu el înainte de a face prima oprire. O zonă industrială, în apropiere de ieșirea spre nord din Cali. Și-i aștepta acolo, desfăcută, gata de plecare. Roșie, cu dungi albe. Îl ajutară pe cel de la reprezentanță s-o ridice și s-o lege de remorca jeepului. Următoarea oprire a fost la o casă micuță și îngrijită, la jumătatea distanței spre Palmira, într-un cartier în care locuiau o mulțime de polițiști. Polițistul cu pricina era tinerel – avea vreo 30 de ani, după aprecierea lui Hoffmann – și împingea o mașină de tuns iarba pe un petic de pajiște de un verde-cafeniu.

— Mi-a șoptit mie o vrăbiuță că Leandro al tău urmează să intre la școală.

El Mestizo avu grijă să-i strângă mâna polițistului fix cât trebuia.

— Doamne, parcă ieri îi cumpăram tricicletă. Era roșu cu alb, dacă-mi amintesc bine?

Tăticul mândru zâmbi.

— Vă amintiți bine. Ce repede trece timpul!

— În cazul ăsta… acum o să ai nevoie de-așa ceva, nu?

El Mestizo îi făcu semn tăticului mândru să-l însoțească până la remorcă.

— Pentru c-o să ai nevoie să-ți duci băiatul la școală. Este?

Împreună dădură jos motoreta, a cărei vopsea în nuanțe de roșu și alb lucea în bătaia soarelui.

— E destul de departe de-aici, așa-i?

În timp ce o luau din loc, Hoffmann se întoarse pe scaunul din dreapta și se uită la angajatul guvernamental cum își împingea motoreta nouă spre garaj, mângâindu-i șaua alungită și moale. Unul dintre cei care, asemenea multora, primeau un salariu fix și de la celălalt angajator, gherilele PRC. Și care, o dată la două luni, primeau câte un cadou care să le reamintească regula că o mână spală pe alta – misiunea acestui tânăr polițist era să-i avertizeze dacă se pregătea vreo razie la bordel –, cât timp ne putem baza pe tine, și tu te poți baza pe noi.

— E totuna cu a-i da o recompensă unui câine când îți aduce pantoful care trebuie.

— Poftim?

— Te-ai gândit vreodată la treaba asta, Peter? Că sunt ca niște cățeі. Și un câine trebuie să primească în continuare recompense, dacă vrei să-ți mai aducă pantofii. Fără recompense, nu mai pupi aport.

El Mestizo vorbea mereu așa. Așa vorbeau ei toți. Ca niște profitori.

Piet Hoffmann oftă.

Așa vorbim *noi* toți.

Noi, traficanții de droguri, care suntem deopotrivă în interiorul și în afara gherilelor PRC, noi îi marginalizăm întotdeauna pe complici și pe cumpărători, facem mișto de ei – profitori care-i privesc cu dispreț pe cei de pe urma cărora profită. Așa era peste tot, în Stockholm unde lucrase, dar simțitor mai rău aici, ca și cum, cu cât câștigai mai mult de pe urma traficului de droguri, cu-atât mai disprețuitor trebuia să te porți față de cei care se drogau – cei slabi.

— Dar trebuie să procedezi cu stil, Peter. Să nu trebuiască niciodată să-ți ceară ei ajutorul – tu te oferi. O motoretă? Mi-am dat seama că ți s-a părut ridicol. Ești aici de ceva vreme, dar tot nu înțelegi. Și ești într-o companie selectă – sunt și unii care au crescut în lumea asta și tot n-o înțeleg pe deplin. Nu văd imaginea de ansamblu când vine vorba de motoreta roșie cu dungi albe. Asta mă duce cu gândul la general și la aeroport. Unul din grupurile de-aici, Peter – i-ai întâlnit pe câțiva din gașca aia, dar individul ăsta se ocupa cu trecerea mărfii prin aeroport cu mult înainte să apari tu și îi plătea unui general 6 000 de dolari americani ca să evite Vama când își trimiteau cocaina în State. Le-a mers bine câțiva ani. Dar, până la urmă, generalul a observat toate rahaturile pe care le cumpărau cei din bandă – bijuterii cu ditamai diamantele, Porsche fără număr, ditamai casele, ba chiar domenii cu cai și podgorii. Și într-o zi le-a zis: *Umblați de colo-colo și vă afișați stilul de viață opulent, iar eu primesc doar 6 000 prăpădite, așa că de-acum încolo vreau 10.*

Motoreta cu alb și roșu și polițistul care o ținea strâns de ghidon dispărură după ce luară curba și Hoffmann se întoarse din nou spre munții care se profilau în depărtare, unde se afla destinația lor.

— Șeful contrabandiștilor i-a râs în față, plin de el: *Ascultă ce-ți zic, soldat nenorocit, o să primești ce-ai primit și până acum.* Dar generalul se hotărâse deja și s-a întors spre subordonații lui: *Puneți-i cătușele*! Abia atunci a înțeles contrabandistul. *Bine, bine, plătim.* Acum îi venise rândul generalului să-i râdă în față: *Prea târziu, jigodie. Nu dau doi bani pe tine. O să fac afaceri cu altcineva de-acum.* La naiba, Peter, i-au închis și i-au acuzat de tot ce s-a putut. Le-au confiscat și casele în care locuiau familiile lor. Și au luat câte 25 de ani de închisoare. Toți. M-ai înțeles? Dacă ție îți merge bine, contactele tale trebuie să primească la rândul lor o mică recompensă, ca să simtă că beneficiază de pe urma succesului tău. N-ar trebui să ajungă vreodată să-ți ceară mai mulți bani. Dacă sunt mulțumiți de tine, o să te apere. O să se asigure că n-ajungi la închisoare, ca să poți livra mai multe droguri și să poți câștiga și mai mulți bani.

— Ca ieri?

— Ieri?

— Ăia pe care i-ai omorât.
— Aia a fost altceva.
— Cum adică?
— De-asta sunt eu șeful în mașina asta. Pentru că tu nu știi cum merg lucrurile astea.

Pe indicator scria că erau 230 de kilometri până la Medellín. Și Piet Hoffmann nu-i ceru nici acum vreun răspuns. Pentru că era zadarnic. Și pentru că făceau drumurile astea de recuperare a datoriilor de mai multe ori pe săptămână, pe tot cuprinsul Columbiei, și de obicei abia când aveau un drum de trei-patru ore înainte îi dădea El Mestizo vreo informație necesară. Niciodată mai devreme – în lumea lui, să deții informații însemna să deții puterea și controlul, încrederea pe care ți-o dă faptul că știi ceva ce nu știu alții, un soi de vestă de salvare mentală. Dar nici mai târziu – El Mestizo realizase că, spre a se asigura că e protejat pe deplin de Hoffmann, acesta avea nevoie de un anumit interval de timp să se pregătească. Tocmai trecuseră de Cartago când începu să i-l descrie pe Prez Rodriguez – necăsătorit, nu avea copii, în vârstă de 38 de ani. Din care 12 ani îi petrecuse în La Picota, o închisoare specială din Bogotá, pentru trafic de droguri. Rodriguez făcuse parte din cartelul din Medellín, fusese prins și își asumase el vina – îi acoperise pe alții, dar nu primise niciun fel de ajutor cât făcuse pușcărie, nici bani, nici mâncare, nici curve. Ca urmare, când ieșise, își oferise serviciile concurenței – gherilele PRC. Acum le datora plata pe trei transporturi, 70 de kile. Era un dealer mărunt, dar dreptul e drept, era reputația lor în joc.

•

O casă albă, tencuită. Cu zăbrele la mai multe ferestre. Pe laturile mai înguste se vedeau cărămizi roșii care nu fuseseră puse drept. Câteva mașini modeste parcate în față și câțiva puștani se jucau mai încolo pe stradă, sub un mănunchi de cabluri de telefon desfășurate la câțiva metri deasupra capetelor lor, ca niște coarde lungi, dezacordate, de chitară. Erau în centrul Medellínului, aproape de capătul lui Calle 3 Sur și de intersecția cu Carrera 52. O scară în dreptul căreia scria numărul 17. Un lift minuscul, mizerabil, pe care El Mestizo îl ignoră – întotdeauna le evita, luând-o hotărât pe scări, pentru că el era șeful, nicio mașinărie n-avea să decidă dacă rămânea blocat pe undeva. Piet Hoffmann o luă după el, numărând treptele, 18 între etaje, 72 până la etajul trei, până în dreptul ușii cu o plăcuță aurită pe care scria Rodriguez.

Soneria era un buton mic, negru și rotund care nu funcționa. El Mestizo, care se pusese în fața lui, bătu la ușă. De mai multe ori. Până când auziră amândoi pași. Nu erau tocmai ușori, deloc săltăreți, mai curând un fel de

târșâit. O persoană care era obosită sau poate suferindă sau mai în vârstă. Ultima variantă. Un bărbat cu părul încărunțit, lung și rar, le deschise șovăielnic, studiindu-i prin ușa crăpată. Peste pieptul dezgolit îi atârnau niște ochelari cu ramele lipite cu scotch, atârnați de o sfoară răsucită. După aprecierea lui Piet Hoffmann, avea în jur de 75 de ani. Vârsta pe care ar fi avut-o și tatăl lui acum. Avea o voce neașteptat de răsunătoare.

— Ce vreți?

El Mestizo prinse ușa și o deschise cu forța, trăgându-l pe bătrân cu ușă cu tot în casa scării.

— Îl căutăm pe Prez Rodriguez.

— Nu locuiește aici. Aici locuiesc eu. Singur.

— Și tu cine naiba ești?

— Luis Rodriguez.

— Dacă nu stă aici… atunci de ce consideră cei de la Fisc că stă aici?

— Și de ce crezi, mă rog, că e treaba mea să fiu la curent cu ce au de zis cei de la Fisc?

Bătrânul încercă să tragă ușa, cu brațele lui lungi și slăbănoage. El Mestizo o ținu bine și făcu un pas spre el.

— Rodriguez. Scrie și pe cutia poștală, futu-i! E treaba ta să fii la curent, la dracu', pentru că e vorba de fiu-tău care-ți poartă numele!

— Uite ce e, *dacă* aș avea un fiu, n-ar fi treaba ta ce nume i-am dat.

Piet Hoffmann nu zâmbi, nu pe față oricum. Bătrânul își făcea treaba. De părinte. Își apăra fiul. Ceva ce un părinte face indiferent ce vârstă ar avea fiul lui.

— M-ai înțeles, javră de indian ce ești?

— Uite cum stă treaba. Fiul ăsta, căruia tu i-ai dat numele și de care crezi c-ar trebui să uit, a fost avertizat acum, prin intermediul *tău,* că are fix trei zile la dispoziție să-și plătească datoria. Și primește un singur avertisment, *Papi.*

Luis Rodriguez făcu și el un pas în față. Era foarte aproape de El Mestizo. Un bărbat firav, trecut bine de vârsta pensionării. Dar având aceeași atitudine pe care o avusese probabil și când era tânăr și în puteri.

— Ai venit la ușa mea să-mi amenințí familia?

— Da.

Nu mai putea face niciun pas. Așa că Luis Rodriguez doar își aținti ochii asupra lui. Ochi spălăciți, încețoșați acum, care fuseseră probabil ageri și pătrunzători cândva.

— Javră de indian, dacă te atingi de familia mea, o omor și eu pe-a ta!

Hoffmann încă mai zâmbea în sinea lui. Era… mă rog, un deliciu.

Și autentic. Undeva în ființa bărbatului acela bătăios și înverșunat

întrezări un alt tată, căruia îi ducea dorul.

— Trei zile. Moșule, stai aici și mă faci în tot felul, dar știi care sunt consecințele dacă fiul tău nu-și plătește datoria la PRC? Să fii convins că fiu-tău le știe. De-aia nu e aici. De-asta a tulit-o și și-a lăsat tatăl să înfrunte consecințele.

El Mestizo dădu drumul ușii și începu să coboare. Apoi se opri pe a treia treaptă și se întoarse din nou.

— Luis?

— Da?

— N-ar fi trebuit să mă amenințí.

•

Odată revenit în mașină, la volan, pornind-o pe Carrera 52 spre centrul orașului, El Mestizo se purtă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Deși tocmai fusese amenințat cu moartea. Pentru că așa merg lucrurile, e ceva la ordinea zilei, rareori lasă vreo urmă.

— Un traficant mărunt. Data viitoare când trecem, dacă fiul tot nu se achită de datorie, am putea la fel de bine să-l omorâm pe unul dintre ei, ar fi relativ simplu, nimeni n-ar plânge după ei. Dar treaba asta cu foștii lui șefi din cartel complică lucrurile, Peter. Realizezi lucrul ăsta, da? Sunt mai multe grupări care concurează în zona asta. Dacă e să punem în practică planul, trebuie să nu se vadă că am fost implicați – am declanșa un război. Ultima dată când am făcut treaba asta, am câștigat până la urmă – dar am pierdut 36 de angajați. O să găsesc o altă metodă de data asta.

Așezat pe locul din dreapta, Piet Hoffmann se uita la casele terne – acest Luis Rodriguez s-ar fi putut ascunde în oricare din ele. Și știa ce înseamnă *o altă metodă* – nu-i plăcea de nicio culoare. Singura dată când spusese deschis ce gândea despre lumea lui El Mestizo, singura dată când aproape că ridicaseră glasul și se încăieraseră, singura dată când alesese să pună în pericol misiunea sub acoperire fusese când nu putuse suporta să înghită și să scuipe viața asta.

Teatro Metropolitano. Ajunseseră. Aici, în fața intrării principale, se oprea El Mestizo de obicei când aveau treabă la Medellín – și aici se despărțeau. Ca urmare, restul programului șefului lui Hoffmann rămânea învăluit în mister. După câteva vizite – în decursul cărora Hoffmann insistase că rolul lui era să-l apere și că n-ar trebui să-l lase niciodată singur –, El Mestizo dăduse de înțeles că va fi pe Carrera 7, la un spital numit Clínica Medellín. Atât și nimic mai mult. Și se reîntâlneau de fiecare dată tot în fața teatrului, după fix două ore. Piet, ca omul care trebuia să-l protejeze, știa unde, dar nu ce și de ce, nu primise niciodată răspunsurile și într-un final renunțase să mai pună întrebări.

Două ore. De fiecare dată.

Și Piet Hoffmann descoperise modalitatea ideală de a și le petrece.

Atunci se întâlnea de obicei cu Lucia Mendez, întâlniri care erau singura și adevărata lui misiune.

•

Locurile unde se întâlneau aveau întotdeauna două intrări și două ieșiri, pe două străzi diferite. Și soseau la ore diferite. Întâlnirile aveau loc în apartamente pustii în curs de renovare, în care tot mobilierul era acoperit cu plastic. Se așezau la masa din bucătăria cuiva, beau cafeaua altcuiva. Indiferent dacă se întâlneau la Medellín, la Cali sau la Bogotá. Același principiu ca la întâlnirile pe care le avusese cu Erik Wilson, agentul lui de legătură din Stockholm.

Schelărie în casa scării. Vopsea, trafalete, truse de scule și bărbați în salopete și șepci identice. Piet Hoffmann îi salută din cap și o porni în zigzag pe lângă ei pe scara acoperită de plastic. Aruncă o privire pe geamul balconului de la primul etaj, știa că Lucia venise din direcția aia, traversase curtea interioară și urcase pe scara din spate, până la mansarda care făcea legătura între clădirea aceasta și cealaltă, spre a coborî pe scara asta.

Etajul trei. Pe ușă scria ORTEGA. Același nume de familie ca la toate locurile de întâlnire. Sună la ușă, ascultând zgomotul de bormașină de undeva din clădire. Mai sună o dată. Și surprinse o umbră pândindu-l prin vizor.

Femeia îi deschise. Un păr negru și cârlionțat și ochi care aveau acel aer grav pe care îl căuta la cineva înainte de a fi dispus să aibă încredere în persoana respectivă.

— Intră! E la fel de dezordine ca de obicei.

Lucia Mendez, agentul special care coordona ambele birouri ale DEA din Columbia. El Mestizo îl anunțase pe Hoffmann în ajun, târziu, că vor merge la Medellín pentru recuperarea unei datorii și ca să facă o vizită la spital, iar Hoffmann o contactase la rândul lui, așa cum conveniseră, și lăsase în urmă biroul din Cartagena. Nu putea niciodată să-i spună momentul exact, pentru că El Mestizo îi ascundea întotdeauna ora și itinerarul până când se urneau, astfel că ea trebuia să-l aștepte câteva ore – așa se întâmplase la toate întâlnirile lor, 28 cu totul, din ultimii doi ani și jumătate.

Străbătură un hol prăfuit și intrară în bucătărie, unde ea trase învelitoarele de plastic de pe masă și scaune, în timp ce el despacheta bufetul ca să găsească o cutie de nes și trăgea plasticul de pe aragaz. Turnă apă într-o cratiță și aprinse ochiul – o flacără cu străfulgerări de albastru și roșu. Exact ca la Stockholm – Erik scotea învelitorile și el punea de cafea.

— Lucia.

— Paula.

Erik Wilson le transmisese numele de cod al lui Piet din Suedia și cei de la DEA deciseseră să-l păstreze. Așadar, în încăperea asta era Paula. El Sueco, pentru El Mestizo și membrii gherilelor. Peter Haraldsson pentru vecinii lui din Cali. Piet Hoffmann în casă. Minciuni, adevăr, era greu să mai găsești linia de demarcație, ba chiar să știi dacă mai exista vreuna.

Ea puse două cești de porțelan pe masă și îi zâmbi.

— Cum îți merge?

— O zi obișnuită.

Îi era chiar simpatică. Activa de doi ani și jumătate aici și nu avusese niciun contact cu Suedia și cu Erik, niciun contact cu cei din State și cu Masterson, care îl recrutase, așa că Lucia Mendez era, prin definiție, singura lui colegă. Cea cu care se sfătuia. Cineva cu care se simțea în siguranță. Nu era Erik, cu care avusese de-a face nouă ani, dar se apropia.

— Și Zofia?

— La fel de bine ca și până acum.

Își făcuse instrucția, ca și Erik, la o bază numită FLETC, situată în Glynco, în statul Georgia. Și se vedea. Ca și Erik, se străduia să formeze o legătură emoțională cu el, să se apropie de el, să-l convingă să-și riște viața zi de zi pentru ea, pentru o frântură de informație. Nu realizase treaba asta cu Erik. Fusese tânăr și naiv, recunoscător pentru că fusese acceptat cu brațele deschise după ce făcuse închisoare. Nu se mai lăsa păcălit acum. Manipularea urma același tipar. Dar nu-l deranja. De data asta, el era cel aflat la nevoie… nevoia de muncă spre a putea supraviețui.

— Și Rasmus? Hugo?

— Bine. Bine amândoi.

Ea era cea care o ajutase pe Zofia să-și găsească de lucru ca profesoară de engleză în Cali. Ea le asigurase protecție băieților când se temuse de repercusiuni. Asigurase protecția familiei lui când el îi pusese în pericol – fusese cât pe-aci să fie împușcați la un moment dat, în mașina lui, se aflaseră cu toții în mașină cu doar câteva minute mai devreme și, la scurt timp după aceea, mașina arăta ca o strecurătoare de paste… un gând copilăresc, dar asta îi trecuse prin minte atunci, cu sângele curgându-i din umărul drept, văzând acoperișul, portierele și geamurile ciuruite. Și, când un bărbat cunoscut sub numele de El Sueco era căutat de poliție pentru tentativă de omor și extorcare, iar șpăgile nu se dovediseră de-ajuns, ea făcuse să dispară acuzațiile, în două rânduri.

Apa dăduse în fiert între timp și el umplu ceștile ochi.

— Nu știu ce gust are. Dar sigur e mai bun decât cafeaua prietenilor noștri comuni, care e combinată cu un alt praf, mai tare.

Băură din nes. Cam jumătate de ceașcă fiecare. Și apoi veni momentul.

— Poftim!

Scoase dispozitivul cu GPS dintr-unul din buzunarele de la piept și i-l puse în față pe masă. Ea citi zecimalele de pe ecran…

57,308326; 15,1241899

… și notă coordonatele locului pe care îl vizitase Piet în ziua precedentă – latitudinea și longitudinea codificate – pe o filă albă dintr-un bloc notes micuț. Coordonatele o vor ajuta să localizeze un laborator de cocaină din jungla amazoniană aflat sub controlul PRC odată ce introducea cifrele în convertor, în biroul ei din Bogotá.

— Lucia… nu mai repede de opt săptămâni, bine?

— Am convenit c-o să așteptăm patru săptămâni. Și apoi vom acționa.

— Ultima dată ai așteptat fix patru săptămâni. De data asta, va trebui să aștepți cel puțin opt.

— În opt săptămâni cuptorul, fabrica asta de droguri o să dispară.

— *Cocina* asta… e esențială pentru operațiunea din regiune. Și e atât de izolată și de bine dotată… poți să stai liniștită c-o să mai rămână o vreme acolo.

— Ești sigur?

— Nu. Dar e un risc pe care va trebui să ni-l asumăm ca nu cumva să transpară un… tipar legat de vizitele mele.

O perioadă de incubație. Care trebuia să varieze. Spre a minimiza riscul să se facă legătura între informațiile furnizate de Piet Hoffmann – pe baza cărora autoritățile americane inițiau o operațiune – și un anume Peter Haraldsson, pe care gherilele PRC îl plăteau spre a apăra același cuptor de cocaină.

— Știi locul. Și momentul. Dar trebuie să te și avertizez de ceva.

Ea îl privi în expectativă.

— Lucia, *cocina* asta… nu e precum celelalte. E mai mare, cea mai mare dintre cele la care am fost. Apărarea e la un cu totul alt nivel – armament mai puternic, soldați –, la instrucția unora am contribuit și eu. Va trebui să fiți pregătiți, cu un efectiv mai mare, mai bine înarmați. Altfel, o să vă lăsați ciolanele în jungla aia.

După aceea, acoperiră din nou dulapurile, mesele și scaunele, spălară cele două cești de porțelan și schimbară numele de pe ușă – din ORTEGA, redeveni SILVA –, ca și cum ei nici n-ar fi fost acolo.

Conveniseră ca el să plece primul, să folosească ieșirea spre nord, pe care venise ea. O îmbrățișă la despărțire, așa își luau întotdeauna rămas-bun, și i

s-ar fi părut ciudat, aiurea, să-i întindă deodată mâna. Ieșise pe ușă și străbătuse jumătate de palier, când Lucia îl ajunse din urmă și-l prinse de braț.

— Telefonul?

— Da?

Celălalt buzunar de la piept. Îl scoase, în timp ce ea scotea un altul din buzunarul de la taiorul ei. Același sistem pe care îl folosise și în Suedia. Telefonul acela primea apeluri de la un singur număr. Și iniția apeluri spre un singur număr. Două telefoane de unică folosință care comunicau doar între ele, doi abonați anonimi cărora nu li se putea da niciodată de urmă.

— A trecut o lună. E momentul să-l schimbăm.

Lucia lăsase o pungă de hârtie pe raftul de pălării din hol și o luă de-acolo, scoțând un telefon nou.

— Dă-mi-l pe cel vechi, te rog.

El se conformă și îl luă pe cel nou. Cu un singur număr înregistrat deja în agendă.

— Să-l folosești pe-ăsta de-acum încolo. Și… ne vedem la al patrulea loc dacă ne întâlnim la Bogotá, la al doilea dacă ne întâlnim la Medellín sau la primul pentru Cartagena.

La coborâre, Piet Hoffmann trecu pe lângă mai mulți muncitori decât fuseseră la urcare, îmbinau cu bolțuri niște schele de metal care ocupau mare parte din spațiu, și, când ieși pe ușa principală, era plin de praf și de așchii de vopsea pe haine.

•••

Președintele Crouse era într-un colț din curtea unității militare, sprijinindu-și greutatea pe piciorul drept. De fiecare dată când stătea prea mult în picioare, îl durea șoldul stâng și se temea c-ar putea să observe cineva. Nu știa de ce, la urma urmelor era un bărbat trecut de prima tinerețe și, ca alți bărbați de vârsta lui, umbla de colo-colo într-un trup pe care viața îl măcina treptat. Poate din vanitate. Poate că era teama de a-și dezvălui slăbiciunea, un politician care nu emana putere nu mai atrăgea alegători, nici voturi, nici misiuni. Așa că rămânea în mișcare, se tot ridica de pe scaunul din sala de conferințe la ședințele prelungite, prefera să se plimbe când dădea un interviu și, când nu avea de ales, la pupitru de exemplu, găsise o soluție inedită – memora ce avea de spus și apoi se sprijinea într-un cot, în locul unde alții își țineau hârtiile, apoi durerea trecea și nimeni nu observa.

O bură fină tocmai își împrăștia primii stropi – parte dintr-un ciclu etern care purta apa întocmai cum se mișca și el – în sus, în jos, de jur-împrejur. Atât de fragilă, încât pietrișul uscat ca iasca se ridica în continuare, ca fumul, în timp ce cei 20 de membri ai plutonului defilau în formație dinaintea lui – stâng, drept, stâng – strigătele monotone ale căpitanului în megafon – stâng, drept, stâng –, bocanci negri de marș și brațe înveșmântate în uniformă, ale căror gesturi erau exagerate, teatrale. Pentru că asta și era. Un spectacol, o reprezentație, pentru că părintele lor spiritual îi urmărea, urmărea Forța Operativă Crouse de la doar câțiva pași distanță. Exerciții de instrucție repetate până ți se făcea lehamite. Crouse se întoarse, aruncând o privire spre clubul elegant al ofițerilor de la ultimul etaj al clădirii din care tocmai ieșise. De obicei insistau să-l invite acolo, de cealaltă parte a acelei ferestre cu vedere panoramică, superbă, ar fi trebuit să fie impresionat de incoruptibili, convins că fondurile pe care le obținuse cu mari eforturi chiar contau, aveau un impact, contribuiau la ceva nou. Dar lui nu-i plăcuseră niciodată covorul roșu și argintăria de la clubul ofițerilor. Prefera să stea doar cu colonelul, pe care îl numise chiar el, după o selecție atentă, privind peste umărul lui, fără alți ofițeri de față, fără Roberts care să studieze zona, preocupat de siguranța lui.

Inspiră adânc, simțindu-se aproape calm. Aici. Tocmai aici. În colțul curții, înconjurat de opt clădiri în stil buncăr, în care se aflau cei 150 de soldați incoruptibili care alcătuiau Camp Justice. Un nume absolut ridicol. Dar politicienii columbieni care facilitaseră proiectul fuseseră atât de mândri când aleseseră numele, încât Crouse a lăsat-o cum picase, iar acum, după câțiva ani, aproape că se obișnuise cu numele.

Liniște.

În ciuda faptului că membrii Plutonului de Luptă 1 – menținerea ordinii și recunoaștere – defilau acum doi câte doi, scandând acele instrucțiuni – la dreapta împrejur și pe loc repaus – pe care le detesta. Se uită țintă la praful ridicat din pietriș care se învolbura în jurul lor ca o perdea de fum și îi veniră în minte alte imagini: o crimă transmisă în direct prin satelit, urmată de asasinate în masă și de îngroparea cadavrelor de către o echipă care făcea curățenie pentru câțiva peso în plus. De obicei susținea că răul nu există… că era un concept creat pentru a explica tipare de comportament pe care nu le poți înțelege. Dar când văzuse că viața se reduce la bani, la oameni plătiți să îngroape alți oameni, realizase că era posibil să se înșele… că s-ar putea ca răul să existe totuși. Toată seara, noaptea, dimineața, fusese bântuit de aceste imagini ale răului, care nu puteau fi alungate de imagini ale binelui. De oameni care nu puteau fi cumpărați. Era a patra călătorie pe care o făcea aici și abia acum înțelese că emoțiile nu cedează în fața rațiunii decât după ce li se atenuează intensitatea. Aici, în colțul curții unei unități militare, imaginile se schimbară din nou. Alungate de imagini care le contraziceau, de scena pe care o avea în fața ochilor și de rezistența pe care o sugera, efortul de a înfrunta lumea drogurilor și de a o demonta bucată cu bucată… nemernicii ăia n-o să câștige și, chiar dacă ar fi câștigat, urmau să piardă atât de mult în cursul luptei, încât victoria lor nu va mai însemna nimic.

Incoruptibili.

Așa erau cei care defilau acum. Recrutați după un proces de selecție îndelungat, din diferite domenii – polițiști, soldați, trupe paramilitare, poliția de frontieră, gardieni din închisori și, ocazional, câte un psiholog, profesor sau analist politic –, cea mai importantă calitate a lor, pe lângă faptul că erau eficienți într-o confruntare, fiind faptul că nu puteau fi cumpărați.

Începuse cu câteva ore mai devreme, de îndată ce aterizaseră pe aeroportul El Dorado International. Imaginile cu mormintele proaspăt săpate începură să tremure de îndată ce pilotul parcă avionul pe pistă. Chiar funcționa să vină aici, să viziteze regimentul, care își avea baza într-una din puținele zone verzi rămase în centrul orașului Bogotá – un triunghi încadrat de Carrera 60 la sud-est, Calle 53 la nord-est și Calle 25 la vest –, știind că avea să vadă în curând plantațiile de coca mistuite de flăcări sau depozitele încărcate cu chimicale explodând sau spații de depozitare monitorizate îndeaproape, pline cu câteva tone de cocaină, ambalată și gata să fie trimisă mai departe a doua zi, preluate de forțele de ordine. Imagini care înlocuiau acea abjecție și îi dădeau acea stare de împăcare pe care o simțea doar când și-o amintea în chip de copil, pe vremea când mai credea că fata o să moară după ei, cum ar fi fost firesc.

Stâng, drept, stâng, drept!

O curte plină de incoruptibili. Un drum îndelungat și sinuos îl purtase până aici din ziua în care se hotărâse să găsească o cale de a supraviețui în timp ce Liz se stingea încet. Din momentul în care avusese nevoie de ceva solid, de care să se poată agăța, spre a nu claca. Ceva care să ofere deopotrivă un contrast și un sprijin. Iar nevoia lui de treaba asta deveni și mai profundă odată ce înțelese că, oricât de tare ar fi strigat, tot n-avea s-o convingă să nu se mai sinucidă treptat. Realizase că el avea acces la o unealtă de care nu dispun alți părinți ai căror copii se luptă cu dependența. La putere. Se putea întâlni cu experți, cu oameni foarte inteligenți, și îi putea aduna în jurul lui. Avea puterea de a schimba lucrurile. Deși rivalii lui politici au încercat inițial să se folosească de Liz *ca să dea* în el. Așa e în politică. Arunci cu rahat în alții și încerci să nu fii nimerit la rândul tău. Dar apoi situația se răsturnase. El procedase pe dos față de ce se așteptaseră ei – a recunoscut public totul, nu a negat nimic, nu a ascuns, nici nu a omis ceva. A dezvăluit tot adevărul despre fiica lui care nu-și mai dorea să trăiască. Despre proiectul Crouse, aflat într-un stadiu incipient atunci. Iar infernul din viața lui personală a devenit un avantaj pe plan profesional – credibilitatea și pasiunea nu i-au fost puse la îndoială nicio clipă –, războiul Statelor Unite împotriva drogurilor a devenit războiul domnului președinte Crouse împotriva drogurilor.

La dreapta… împrejur.

Sala Crouse de la NGA. Acolo începuse totul. Sateliți de spionaj plasați de jur-împrejurul lumii spre a putea monitoriza producția, circuitul și comportamentul celor care profită de pe urma drogurilor. Dar, în mod paradoxal, senzația că doar urmăreau ce se întâmplă, fără a putea participa sau interveni, se amplificase. Cu cât deveneau mai clare imaginile prin satelit, cu cât se apropiau mai mult, cu atât era mai evident că nu erau decât niște spectatori. Pentru că drogurile erau fabricate aproape exclusiv în țări extrem de corupte, echipa implicată în proiect putea da alarma oricât ar fi vrut, tot nu se întâmpla nimic. Informațiile adunate în Sala Crouse nu aveau niciun impact în afara acelei încăperi. Apoi, după câțiva ani de recunoaștere prin satelit, a luat naștere Forța Operativă Crouse. Polițiști integri care aveau să fie instruiți și plasați în apropierea piețelor de desfacere unde baronii drogurilor erau protejați de o cultură a șpăgilor. Și aveau să înceapă cu cea mai importantă piață, Columbia.

Pluton… stai!

S-a semnat un acord cu guvernul Columbian și 150 de candidați au fost trimiși în Statele Unite pentru a fi instruiți în tehnici avansate folosite de DEA, totul pe cheltuiala guvernului american. Misiunea lor era aceea de a distruge mijloacele de producție și de a preveni traficul. Viitorii membri ai

Forței Operative Crouse primeau salarii foarte mari, spre a preveni corupția – de zece ori salariul unui polițist columbian. Și, pentru că a funcționat atât de bine aici, asta a creat presiune asupra altor state exportatoare de droguri, împingându-le să creeze unități similare.

Pe… loc repaus!

Soldații se scuturară de praf, își aranjară echipamentul și se întoarseră de unde plecaseră.

Imagini contrastante.

Pe care încerca să le alunge. Nu reușea.

Nu era de-ajuns.

Văzuse de mai multe ori acest exercițiu – aceleași mișcări împotriva unor dușmani imaginari –, atât aici, cât și în State, o iluzie menită să te convingă. *Dar nu era de-ajuns.* Noaptea, acele imagini de coșmar își croiau din nou drum în mintea lui, îi invadau patul, îl… Aruncă o privire spre fereastra cu vedere panoramică. Erau încă acolo: colonelul Victor Navarro și ofițerii din subordinea lui. Crouse o porni glonț spre clădirea mai înaltă și ceva mai îngustă din centrul complexului în care se afla cartierul general al ofițerilor. Pașii lui reverberau pe treptele de piatră în timp ce urca scara ceva mai largă, cu mâna pe balustrada moale, de lemn, care îl gâdila în podul palmei. Intră aproape în fugă în clubul ofițerilor, străbătând covorul roșu, ocolind o masă pe roți, pe care se aflau niște pahare superbe, pictate manual, și sticle masive, umplute generos, trecu pe lângă un șir de ofițeri și o ținu glonț până în dreptul geamului, oprindu-se în spatele comandantului regimentului, care se uita țintă la curtea interioară din care tocmai venise Crouse.

— Navarro?

Colonelul se întoarse surprins spre demnitarul care gâfâia.

— Domnule?

— Fazele alea din curtea interioară sunt OK. Dacă îți plac chestiile de genul. Mie nu-mi plac. Eu vreau rezultate. Și nu vreau să mai văd nicio defilare.

Plutonul de Luptă 1 își făcuse numărul, mai rămăsese doar o peliculă fină de praf și totul se vedea foarte limpede de aici.

— Rezultatele tuturor acelor exerciții, roadele educației și instrucției primite. O nouă operațiune… asta vreau să văd! Consecințele defilărilor!

— Domnule, chiar nu este recomandat.

— Eu decid ce este recomandat.

— Vorbim de teritoriul inamic, domnule. E absolut imposibil să vă garantăm siguranța dacă vă ducem acolo. Vorbim despre junglă. Despre lumea gherilelor teroriste. Și ei cunosc zona mult mai bine decât noi. *Nu pot* să recomand ca președintele Camerei să meargă acolo.

După spectacol urma prânzul – soldații hoinăreau prin curtea interioară, se îndreptau agale spre sala de mese, râzând și fumând, convinși că dușmanul imaginar n-avea să se arate decât după ce toată lumea își potolea foamea.

— Ultima operațiune.

— Da, domnule…?

Crouse nu ridică glasul – treaba asta rareori avea vreun efect –, în schimb, se apropie de colonel și-l privi drept în ochi.

— Care a fost obiectivul?

— O *cocina.* Un cuptor de cocaină.

— Unde?

— La marginea Serraníei[9] din Parcul Național Macarena. Cam pe unde Río Guaviare se preschimbă în Río Guayabero. Nu e chiar Amazonul, totuși e destul de izolat, e o zonă de hotar între pădurea tropicală și savană.

— Distanța?

— La 280 de kilometri sud de Bogotá.

— Durata călătoriei?

— Patru sau cinci ore. Cu mașina.

— Bun. Du-mă acolo!

Până în acest moment, Roberts stătuse deoparte, ca de obicei. Chiar lângă Crouse, dar fără să-l întrerupă. Dar acum făcu fix treaba asta, îl întrerupse. Făcu doi pași în față și, punându-și mâna la gură, îi șopti ceva la ureche lui Crouse.

— Domnule, putem să ieșim o clipă? Am ceva de discutat cu dumneavoastră.

— Știu ce ai de gând să-mi spui. Ce mi-ai zis și ieri după ce am văzut cum erau îngropați niște oameni într-o groapă comună. Și chiar când eram în fața unui alt mormânt. Și un lucru știu sigur despre morminte – cei îngropați acolo nu se vor întoarce niciodată la familiile lor. Cei pe care i-am văzut ieri, Roberts, pe monitoare… îngropați ca niște câini… fiecăruia dintre ei îi va duce dorul cineva. Și nu pot să mai văd așa ceva pe un monitor fără să fac nimic.

— Domnule, chiar și-așa, trebuie să insist. Putem discuta?

Roberts arătă din cap spre un colț al încăperii impunătoare, în spatele biroului lui Navarro, în fața unui perete pe care erau atârnate două baionete încrucișate.

— Domnule… ieri. Da… am discutat despre asta. Și v-am explicat că nu am timp să pun la punct echipa de securitate de care am nevoie. Și mi-ați

[9] Pădure (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

promis, domnule, că în *aceste* condiții veți rămâne în perimetrul securizat. Așa din scurt, nu vom reuși nici măcar să facem rost de avioanele de care avem nevoie ca să bruiem radioemițătoarele. Jungla are urechi, domnule, și cei care trag cu urechea transmit mai departe informațiile.

— Și eu îmi amintesc că ți-am spus că, dacă asta avem, cu asta va trebui să te descurci. O oră, Roberts. Și apoi plecăm. Mi s-a luat în ultimul hal de instrucție și de indivizi în uniformă care mărșăluiesc toți ca unul. Vreau să văd cu ochii mei lupta asta împotriva morții.

Roberts stătea dinaintea unui bărbat foarte influent, care se întâmpla să fie superiorul lui, și de obicei în punctul ăsta se dădea bătut. Ajunsese să înțeleagă puterea care decurgea din durerea lui Crouse și din sentimentul lui de vinovăție. Dar nu și de data asta. Avea un presentiment sumbru. Trebuia să se facă înțeles.

— Tim, la naiba!

Nu-i spusese niciodată pe nume președintelui Camerei. Și cu siguranță nu înjurase niciodată de față cu el. De data asta îi șopti din nou, cu spatele la Navarro:

— Ascultă-mă… fix în zona asta au găsit o groapă comună în care erau 2 000 de cadavre neidentificate. Și, săptămâna trecută în Meta, cum se numește regiunea asta, s-au înregistrat 28 de morți în războiul contra drogurilor. Și ăștia sunt doar cei de care știm – 15 decapitați pe un trotuar în La Macarena, opt ciuruiți de gloanțe într-un taxi și cinci mutilați într-o mașină.

Roberts îl înșfăcă, trăgând de vesta antiglonț pe care îl obligase s-o poarte, în ciuda protestelor lui.

— Ți-am dat asta înainte să coborâm din avion. Era de-ajuns pentru aeroport, pentru drumul până aici și pentru cât rămânem în perimetru. Dar poți să-ți pui încă zece ca asta și n-o să conteze. Acolo, chestia asta…

Trase din nou de vesta lui Crouse, un pic mai tare, apucându-l și de cămașă.

— … rahatul ăsta nu e decât o boială care-ți dă iluzia că ești protejat. Doamne sfinte, Tim, ai putea la fel de bine să ți-o scoți chiar acum dacă nu înțelegi lucrul ăsta! Treaba asta, la care pare că te-ai hotărât deja… o faci doar de dragul tău! Dacă ieșim din perimetru, pui în pericol nu numai viața ta… ci pui în pericol și viețile altora!

Crouse se uită la el, știind că omul ăsta, care era dispus să-și jertfească viața pentru el, avea intenții bune. Dar, chiar și-așa, bodyguardul lui nu spunea tot adevărul. Nu ținea cont de faptul că, în același weekend, Forța Operativă Crouse îl arestase pe Andrés Julio Ramos, liderul suprem al cartelului Xetas, într-o altă regiune a Columbiei. În asta consta Modelul

Crouse: prinderea și eliminarea celor mai mari paraziți, iar acum Ramos era acuzat de omucidere, tortură și spălare de bani. Îi prindem. Pas cu pas. Dar, de fiecare dată când înhățau pe cineva, existau alte grupări gata să lupte să ocupe vidul de putere lăsat în urmă. Așa că trebuiau s-o ia de la capăt. Iarăși și iarăși. Până când n-avea să mai rămână nimeni în luptă.

— Roberts?

— Da?

— Da, *să trăiți.*

— Da… să trăiți!

— Nimeni nu știe peste ce-o să dăm acolo. Și treaba ta e să mă aperi de orice. Pentru asta ești plătit. Presupun că vrei să-ți faci în continuare meseria.

— Eu…

— Și să nu-mi mai spui niciodată pe nume!

Se auzi un huruit de-afară, care înecă orice posibil răspuns. Patru tancuri tocmai intraseră în curtea interioară, pentru următoarea reprezentație, făcând să zornăie sticlăria și vesela.

Crouse așteptă să se stingă zgomotul, apoi strigă în direcția grupului de ofițeri.

— Victor?

Victor Navarro se întoarse.

— Domnule?

— Într-o oră.

Colonelul, comandantul regimentului, avea un aer sigur pe el și autoritar când pășea, adaptându-și mersul la terenul plin de pietriș din curtea interioară.

— Într-o oră… ce anume, domnule?

— Plecăm. De-aici.

•

Frank Roberts strângea bine în mână mânerul de lemn al macetei cu care-și croia drum printre lianele și ramurile dese care formau în fața lui un fel de perdea vegetală – voia să nu-i blocheze nimic câmpul vizual în timp ce-și făcea treaba, care era complicată oricum de umezeala enervantă ce i se prelingea pe spate și se aduna deja într-o băltoacă sub tocul armei de pe umărul lui. Își lăsase sacoul pe bancheta din spate, dar degeaba – arșița apăsătoare, insectele care bâzâiau, nerozia de a sta la vedere aici, expuși tuturor pericolelor, toate astea îi zăpăceau complet creierul, astfel că nu mai putea gândi limpede.

O tabără abandonată a uneia dintre gherile. Situată undeva în interiorul Serraníei din Parcul Național Macarena, înconjurată de pădurea tropicală.

Mergeau printre gunoaiele aruncate de colo-colo, ca la marginea unei mahalale: cauciucuri tăiate, bidoane de benzină ruginite, caserole de mâncare goale, doze de bere, cârpe aninate între copacii cu coroana prea deasă și mâlul ăla nenorocit care-i pândea din iarbă, în care ți se afundau încălțările.

Un loc unde nu mai stătea nimeni, un loc abandonat de om.

Roberts se uită în jur.

Armata formase un cerc pe o rază de 60 de metri, cu *cocina* în mijloc – ca un strat protector de piele – și cu patru camioane, un vehicul blindat și 15 soldați columbieni dispuși în formație între ele, întregul efectiv pe care reușise să-l adune Roberts așa din scurt. Înăuntru era un cerc mai mic, la 25 de metri de centru, ca o cutie toracică – 14 oameni din forțele speciale columbiene. Apoi al treilea cerc, aflat cel mai aproape de centru, țesut în jurul nucleului, președintele Camerei Crouse și colonelul Navarro, aflați în interiorul *cocinei* – 12 agenți de securitate americani, din Serviciul de Protecție Diplomatic, antrenați pentru lupta corp la corp.

Erau la o distanță de peste o oră de mers de La Macarena, cel mai apropiat oraș mai mare.

La peste două ore de mers de cel mai apropiat oraș important. Foarte departe de orice alte forțe militare sau de poliție, de orice sprijin sau protecție suplimentară.

Iarba înaltă fusese călcată în picioare, lăsând în urmă doar noroi, și pentru o clipă simți o adiere de vânt pe frunte și pe obraji. Roberts străbătu cele trei straturi protectoare și, ajungând în dreptul *cocinei* din centru, se postă între banchetele și bidoanele de plastic, între vasele de sticlă și vanele joase din tablă galvanizată, chiar în spatele lui Crouse, care îl asculta pe Navarro.

— Locul ultimei operațiuni, domnule… exact cum ați cerut. Acum trei săptămâni. Ne-am bazat pe abilitățile tuturor celor șapte plutoane. Plutonul de Luptă 1 – membri ai Poliției columbiene instruiți special spre a putea coordona o operațiune urmând calea legală, cu tot cu arestări, rețineri, anchete – a inițiat recunoașterea obiectivului, pe baza informațiilor transmise de o sursă care colaborează cu DEA. Cu o săptămână înaintea operațiunii. E a șasea *cocina* pe care am eliminat-o pe baza informațiilor de la aceeași sursă! Din câte știm, a pătruns adânc în interiorul gherilelor PRC, până la cel mai înalt nivel.

Un stol de papagali viu colorați își luă zborul în zare, ciripind și sporovăind, un roi de galben și verde profilat pe fundalul cerului senin, iar unul dintre căpitani făcu câțiva pași în față și îi șopti la ureche lui Crouse:

— Felină mare.

— Plutonul 2, plutonul de legătură – soldați pregătiți pentru luptă ca și ceilalți, dar instruiți special în domeniul comunicațiilor –, a fost repartizat la bază spre a putea recupera și transmite imaginile obținute prin satelit, în timp ce Plutonul de Luptă 7, aerian – pregătit pentru misiuni în elicopter și avioane de mici dimensiuni –, a efectuat survolări și a preluat imagini de la fața locului, atât cu camere convenționale, cât și cu cele în infraroșu.

Crouse dădu o tură în jurul clădirii simple, bătu în tavanul de metal, lovi cu piciorul podeaua de pământ. Nu părea mare lucru. Dar aceasta era sursa. Rădăcina. Aici începea lungul lanț. Centenar nenorocit… producția, traficul și vânzarea, facilitate de ofițeri de armată și polițiști corupți, precum și de vameși și oficiali din sistemul judiciar care protejau tabăra greșită. Un trilion de dolari pe an: valoarea vânzărilor din traficul de cocaină în condițiile în care doar o brumă de 5% din marfă era confiscată, în timp ce 95% ajungea la consumatori. Cifre care ilustrau atât problema, cât și soluția – să informezi publicul și să aloci mai mulți bani decât cealaltă tabără. Poate că n-aveau să elimine azi problema. Ci mâine. Peste o generație, poate peste două sau trei.

— Pe-aici, domnule președinte.

Navarro arătă spre o cărare întortocheată, apoi o luă pe-acolo, urmat de Crouse, care încerca să fenteze lianele tăiate și crengile despicate. Jungla se îngrămădea în jurul fiecărei deschizături, înălțând pereți verzi și un acoperiș sub care domnea o beznă desăvârșită. La capătul potecii ajunseră la râu, o apă superbă și foarte lată. După aprecierea lui Crouse, erau aproape 100 de metri de la un mal la altul, dar ar fi putut la fel de bine să fie de două ori pe-atât. Pe malul opus se afla un platou înalt, complet arid în bătaia soarelui, iar dincolo de el se vedea cerul, deasupra unui acoperiș și mai verde.

— Plutonul de Luptă 4, infanterie marină, instruiți să opereze la bordul unor ambarcațiuni mari sau mici și să inițieze atacuri sub apă, precum și să oprească vehicule tip submarin și să le oblige să iasă la suprafață, au fost lansați la 20 de kilometri spre nord, într-o barcă pneumatică motorizată, cinci soldați la bord, și au pornit-o în aval, în direcția asta.

Colonelul Navarro făcu un pas și lovi cu piciorul câteva pietricele rotunde aflate pe malul râului, stârnind un clipocit înfundat când pietrele străpunseră suprafața apei, tulburând-o.

— Au debarcat la cinci kilometri în amonte, au ascuns barca și apoi s-au lăsat purtați de curent până aici, complet echipați de luptă. Au parcurs ultimii 500 de metri pe sub apă și au înaintat prin albia râului până în punctul unde ne aflăm acum. Au ajuns pe țărm pe înserat și au blocat cea mai evidentă cale de scăpare.

Se întoarseră pe o altă potecă, una mai veche, dând piept cu batalioane de furnici în mișcare și cu roiurile nenorocite de muște și țânțari care se

învârteau în jurul capetelor lor, în așa hal că de-abia mai vedeau. Crouse se împiedică de câteva ori când încerca să pășească peste trunchiurile doborâte ale copacilor, care începeau să se albească în bătaia soarelui. Se apropiară de *cocina* din spate, ocolind în zigzag alți copaci – nuci de Brazilia înalți de 50 de metri –, și Crouse nu rezistă tentației de a se apropia de ei, atingându-le trunchiurile solide, apoi își reluă drumul, intrând din nou în *cocina* abandonată, ținându-se după vocea joasă a colonelului, care era undeva între bas și bariton.

— Era plin de capcane peste tot în jurul nostru. Știam de la sursa noastră. Așa că ofensiva a fost lansată de Plutonul de Luptă 6, explozibile – instruit nu doar să arunce în aer chestii, ci a creat explozibile care generează o căldură așa de intensă, încât cantități mari de cocaină sunt mistuite pur și simplu. Uneori scopul e mai curând eliminarea decât obținerea dovezilor. Plutonul a localizat și a neutralizat toate minele – încă se mai văd craterele acolo, au făcut un zgomot groaznic. Și apoi, odată ce nu mai erau mine, au atacat. Am acționat în forță. Până când fiecare individ dintre cei care lucrau aici a fost arestat sau ucis.

Privirea lui Crouse se îndreptase spre ușa cuptorului de cocaină, acolo unde-i arătase Navarro, spre minele care nu mai existau. Când se întoarse, observă pentru prima dată un lucru. 20 de valize. Toate făcute din piele cafenie, identică. Puse grămadă într-un colț.

— Credeți că…

Navarro observă ce-i atrăsese atenția lui Crouse.

— … oare călătoresc mult?

— Ceva de genul.

— Am văzut teancuri similare în câteva alte cuptoare pe care le-am scos din circuit. Valize în mijlocul junglei? Tot nu știm ce caută aici. Nu pot fi folosite pentru transportarea drogurilor, sunt prea mici, vorbim despre transporturi de câteva tone.

Colonelul ridică una dintre valize și o deschise. Era goală.

— Am lăsat câinii să le miroasă. Nimic. Nici urmă de cocaină.

Câteva arzătoare, cum găsești aproape în orice bucătărie improvizată, se aflau lângă câteva oale mari de tablă în care se afla o substanță lipicioasă – cu trei săptămâni în urmă, fusese pe punctul de a se transforma în cocaină, când un atac al inamicului întrerupsese procesul, astfel că acum suprafața era acoperită de un strat de insecte moarte, praf, nisip și mucegai. Un aluat ceva mai puțin închegat bolborosea într-o oală de fontă în partea dreaptă. Crouse așteptă să se spargă următoarea bulă. Când se întâmplă treaba asta, îl izbi un miros aparte, sau, mai bine zis, o duhoare. Fiertura fermentase. Așa mirosea, a bere care a fermentat prea tare sau ca un terci pe care l-ar fi uitat,

poate, în camera lui de cămin pe vremea când făcea o tărie artizanală într-o găleată veche, din pâine uscată, mere și apă.

— Domnule? Să vă povestesc în continuare?

— Continuă!

— Păreați…

— Poți să continui.

Navarro arătă spre ieșire, într-acolo se îndreptau. Crouse era cu un pas în urma lui, iar Roberts venea imediat după el.

— N-a mai rămas nimeni care să nu fie arestat. Sau ucis. Două plutoane sunt încă în acțiune. Plutonul 3, unitatea canină – câinii lor au fost dresați să-i avertizeze asupra pericolelor, să descopere cadavre și explozibile și să detecteze cocaina și alte substanțe folosite la fabricarea acesteia. Și Plutonul 5, chimiștii, care analizează toate ingredientele folosite în fabricarea drogurilor – mulțumită eforturilor lor am reușit să găsim cocaină peste tot în lume.

Navarro înaintase prin noroi spre iarba înaltă, de un verde-aprins, și se opri când ajunse în fața unui dreptunghi închis la culoare decupat în mijlocul vegetației luxuriante. Părea mândru de el, poate se și întinse un pic.

— Ăsta e locul. Aici am dat foc tuturor porcăriilor. Cocaină în diverse stadii de procesare. O cantitate zdravănă de bazuko și ceva produs finit, au sfârșit pe foc. Aproape o tonă în total. Am păstrat doar câteva pungi de plastic, niște mostre pentru chimiștii noștri. Și acolo, dacă vreți să mă urmați…

Și-apoi se opri. Brusc. În mijlocul pasului.

Asculta ceva.

În curând, Crouse auzi și el zgomotul.

Zgomot de motor. Mai multe motoare. Mașini? Camioane, poate? Nu se vedeau încă, dar veneau pe aceeași cărare plină de noroi pe care sosiseră și ei, era sigur de asta. Și apoi zgomotul altor motoare. Dinspre râu. Bărci, și în cazul ăsta mai mult de una.

Tensiunea era palpabilă.

— Domnule președinte… nu-i a bună.

Soldații și polițiștii din forțele speciale începură să răcnească ordine în spaniolă, Crouse desluși cuvântul „încărcați” și, posibil, „lansatorul de rachete”. Îl văzu pe colonelul Navarro scoțându-și arma din tocul de la șold și dând fuga spre unul din camioane, îl simți pe Roberts prinzându-l de umeri.

— Cineva ne-a văzut, domnule, cineva ne-a dat în gât! Ceea ce n-ar trebui să se întâmple se întâmplă. Gherilele atacă. Și dumneavoastră sunteți ținta, domnule președinte!

Simțea răsuflarea lui Roberts în ceafă, îi dogorea pe piele.

— Drumul pe apă este blocat… ați auzit bărcile-alea cu motor. Drumul pe uscat este blocat, acum se aud limpede mașinile. Trebuie să ne întoarcem în *cocina,* domnule!

Roberts își trase superiorul înapoi, în cuptorul de cocaină, și-l împinse pe podeaua de pământ după una dintre banchete, în locul cel mai ascuns, apoi i se puse dinainte, pe post de scut uman.

Atunci auziră ecoul primelor împușcături.

Și apoi încă un rând de focuri.

Se auzea și mai tare.

Focul de mitralieră se contopi cu zgomotul exploziilor.

Ceea ce n-ar trebui să se întâmple se întâmplă.

Crouse se răsuci într-o parte, dincolo de corpul solid al lui Roberts, încercând să se uite afară.

Și văzu ce era acolo. Totul se făcuse alb. Cum se întâmplase mai devreme în curtea interioară. Un fum dens, compact, îi înconjură, pe ei, *cocina* și tot ce se afla afară.

— Îndreptați-vă spre ieșire!

Dar de data asta nu era un exercițiu. De data asta era pe bune.

— Acum!

Fumul alb absorbea orice zgomot.

Exploziile și focurile de armă erau înecate în vălătucii de fum, vocea lui Roberts părea firavă, deși bărbatul țipa.

— Ieșiți târâș, domnule președinte, ar putea fi toxic!

Bodyguardul înainta târâș pe podeaua de pământ și Crouse încercă să-l urmeze, cu privirea ațintită la tălpile pantofilor lui Roberts, pline de noroi. Președintele Camerei se lipise de pământ, în costumul lui deschis la culoare, ghemuindu-se, simțind cum îi pătrunde și mai mult fum în gâtlej și în plămâni cu fiecare răsuflare și tot tușind până când, într-un final, vomită de-a binelea. Nu putea merge mai departe. Începu să tușească și mai zdravăn, vlăguit după accesul de vomă, fumul era așa de gros, că nu mai vedea nimic. Cu excepția unei raze laser roșii și înverșunate, care căuta de zor ceva în fața lui, până când descoperi conturul capului lui Roberts. Și îl spulberă.

•

Tăcere.

Domnea o tăcere desăvârșită.

Niște umbre întunecate îl înconjurară prin fumul alb, mișcându-se de colo-colo, căutând.

Căutându-l.

O tăcere desăvârșită în timp ce niște mâini stranii, agitate, acoperite de

mănuși, îl prinseră de brațe, îl traseră în picioare și îl împinseră în față. În timp ce zidul de fum se transformă într-o ceață mișcătoare, un văl plutitor care se risipi treptat. În timp ce niște tineri care purtau măști de gaze și uniforme de camuflaj târau cadavrele prin iarba înaltă, ca și cum ar fi ieșit la vânătoare și acum adunau grămadă prada. În timp ce-l înșfăcau, îl țineau bine, asigurându-se că vede bine cine zace la pământ în fața lui. Colonelul Navarro. Zăcea pe burtă. În mijlocul acelui dreptunghi închis la culoare în care arseseră drogurile – Navarro nu mai apucase să ajungă la camion, la adăpost. Lui Crouse îi trebui un moment să observe și restul. Pământul *de sub* Navarro, care se vedea limpede prin ditamai gaura apărută între umerii colonelului.

Și o tăcere desăvârșită în timp ce cineva îi prindea mâinile într-o brățară care se închise automat, săpându-i urme adânci în pielea de la încheieturi, iar altcineva îi puse o eșarfă neagră la ochi și i-o legă strâns.

•

Un camion cu remorcă. Măcar de asta își dădea seama. O simțea. Stătea în șezut, cu spatele rezemat de marginea ridicată a remorcii, și simțea un nou junghi de durere la fiecare curbă neașteptată, la fiecare denivelare, de fiecare dată când se punea frână.

În continuare nu vedea și nu auzea nimic.

Era beznă și domnea tăcerea.

După legătura de la ochi i se puseseră și niște apărători pentru urechi, care înecau orice zgomot.

Însă înțelegea, putea să deducă niște lucruri. Așteptase, legat fedeleș în iarbă, și simțise mirosul pătrunzător de benzină în timp ce indivizii incendiaseră, rând pe rând, toate vehiculele, simțise vibrația produsă de exploziile violente – cele patru camioane, un tanc aflat în cercul exterior menit să-l protejeze, două mașini mai mari și șase motociclete pe care veniseră agenții din Serviciul de Protecție Diplomatic, precum și mașina în care veniseră el și Navarro, care fusese reasamblată și întărită, astfel că aducea mai curând a tanc în miniatură.

Cei care îi atacaseră, cel mai probabil membri ai gherilelor, știuseră momentul exact în care un vehicul, blindat să facă față bombelor și să poată trece peste mine, avea să devină inutil, din cauză că persoana pe care ar fi trebuit s-o protejeze coborâse din el, punându-se în pericol.

Nimeni nu știe peste ce-o să dăm acolo.

Asta își spusese întotdeauna, asta era perspectiva pe care alesese s-o aibă asupra vieții. Așa răspunsese de fiecare dată când o persoană însărcinată să-l protejeze îi explicase că trebuia să-i impună noi restricții asupra vieții de zi cu zi.

Acum știa.

Remorca se cutremură, simți reverberația în șira spinării, drumul denivelat era alunecos și plin de gropi. Dar habar n-avea unde se află. Cu excepția faptului că era în junglă, expus arșiței cumplite și umidității, care îl vlăguiau. Stătea de câteva ore în poziția asta, era sigur și de treaba asta, în ciuda durerii pe care o simțea la baza coloanei și la umărul stâng, din cauza căreia nu putea gândi limpede și pierduse noțiunea timpului.

Cei care îi atacaseră, ucigașii, răpitorii lui lăsaseră un morman de 40 de cadavre. Incendiaseră vehiculele. Și apoi… filmaseră totul. *Cámara, película, televisión*. Acestea erau ultimele cuvinte pe care le auzise înainte de a fi izolat de lumea exterioară. Filmat? De ce? Oare filmaseră totul? Atacul? Momentul în care îi spulberaseră fața cuiva?

O curbă abruptă și se lovi cu ceafa de cabina camionului, iar a doua oară cu cotul, un șoc nasol, oribil, pe care îl simți reverberând în tot corpul, ceva ce nu mai simțise de mult.

Nu era singur. Nici gând. Le simțea respirațiile, era înconjurat de mai mulți indivizi. Și erau înarmați, arma persoanei aflate cel mai aproape de el îl tot lovea în șold și în coapsă și se întrebă dacă era intenționat, un avertisment ca nu cumva să încerce vreo figură.

Îi omorâseră pe ceilalți. Dar nu și pe el. Pe el îl lăsaseră să trăiască.

Oare de ce îl cruțaseră pe el, dar nu pe Roberts?

Rămăsese fără cap. Asta văzuse. Cum i se despicase țeasta bodyguardului său, cum se prăbușise la pământ.

Ai avut dreptate. E vina mea.

— *Señor*?

O voce de femeie, tăioasă și nazală, apoi femeia îl lovi cu piciorul, îl împunse cu botul cizmei în piept, îi trase una din căști din ureche.

— *Muchas horas.*

Un râs strident. Mai multe râsete la unison, menite să fie auzite. Apoi îl lăsă să-și tragă din nou casca pe ureche și se așternu iarăși liniștea.

Multe ore. Dar până unde?

Partea a doua

•••

Stockholm. După-amiază. Și o ploaie blândă de septembrie.

Ewert Grens nu observă nimic din toate astea. Parcurse scurta distanță până la mașina din parcare, înghesuită între zidurile de containere goale puse unul peste altul. Portul Värta, trafic la greu și o grămadă de oameni în mișcare. În drum spre sau dinspre Finlanda, Estonia, Letonia, Polonia, un nod din sistemul de transport al capitalei. Nu observă burnița, era atent la punga de plastic pe care o ducea în mână, avea mai multă importanță pentru el decât tot ceea ce-l înconjura. Incinta care găzduia temporar licitația de vinuri, de-acolo venea, tocmai cumpărase niște rarități pentru care altfel ar fi putut licita doar online: două sticle de Moulin Touchais 1982, ceva ce obișnuia să cumpere întotdeauna în perioada asta a anului. O colecție cuprinzătoare, de referință, astfel că toată crama fusese mutată temporar aici pentru o licitație de modă veche, în care cumpărătorii urmau să aibă prilejul să vadă și să atingă obiectele. Plătise prețul standard, 2 350 de coroane, pentru prima sticlă. A doua, care conținea fix același lucru, se vânduse la 3 000 – tipul la costum care pierduse licitația la prima în favoarea lui Grens fluturase mai des din paletă. Se transformase într-o competiție de dragul prestigiului, cum se întâmplă uneori la o licitație de genul ăsta. Un preț exagerat, Grens realiza treaba asta, dar îl durea în cot de zâmbetul *connoisseur*-ului, nimeni altcineva nu înțelegea valoarea reală a acestor sticle. Licită și pentru a treia sticlă, de care n-avea nevoie. Doar ca să-și râdă de el. Împinse prețul din ce în ce mai sus, până când sticla era cu mult mai scumpă decât primele două – și, în momentul în care tipul la costum oferise suma cea mai mare, părând încântat de sine, îi venise lui Ewert Grens rândul să zâmbească.

Urcă în mașină și așeză cu grijă pe locul din dreapta punga în care erau cele două sticle. Ieși în marșarier, printre călătorii nedumeriți, și o porni spre centru.

Sticle de fițe. Deși alcoolul nu-l mai interesa, nici gustul, nici efectul. Beția era o iluzie pentru lașii care aveau nevoie de o lume imaginară în care să poată da ochii cu ei înșiși. Și apoi mai erau și cei care considerau că licitațiile de vinuri erau prea scumpe raportat la salariul unui polițist. Dar asta nu era o cheltuială, asta nu pricepeau ei. Asta-l făcea pe el să fie mai bogat. Pe deasupra, singurele cheltuieli pe care le mai avea erau la aparatul de cafea

din hol și câte o prăjitură Mazarin de la automat.

Abia acum observă că ploua. Prin ploaia care oglindea când și când câte o rază de soare, porni ștergătoarele și trase apărătoarea de soare.

Uneori vinul avea un ușor gust de plută, sticlele erau vechi și se simțea trecerea timpului. Nu-l deranja câtuși de puțin. Un pahar pentru el dintr-o sticlă, un pahar pentru Anni din cealaltă și apoi restul îl arunca. Exact atât băuseră în seara aia. O ceremonie de șapte minute la Ambasada Suediei din Paris – cu un oficial de la ambasadă pe post de ofițer de stare civilă și doi ușieri ca martori – și apoi Valea Loarei și pensiunea ce părea desprinsă dintr-o carte poștală.

Tocmai se întorcea la ea, ca întotdeauna în acea zi din an. Dar făcu un ocol prin oraș, trecu de Tegelbacken, îndreptându-se spre Kungsholmen, unde avea să se oprească la secția de poliție din Kronoberg ca să ia frapiera din birou – vinul trebuia ținut la o temperatură între opt și zece grade Celsius. Iar deasupra frapierei se aflau două piersici într-un castronel.

Moulin Touchais cu piersici. Își amintea doar parțial cina nupțială. Supă de homar servită ca apetitiv, timp în care el refuzase să-i dea drumul la mână lui Anni, nu știuse că poți să te agăți de cineva astfel. Felul principal servit în timp ce el se pierdea treptat – uitându-se întruna la ea, până în străfundul ființei ei, știind că n-avea să se mai simtă vreodată singur. Își amintea mai ales desertul, cum râseseră de cât de neașteptat era faptul că tocmai se căsătoriseră și apoi băuseră vin dulce, ca desert, despre care proprietarul pensiunii le explicase mândru că provenea din regiune și că trebuia băut cu piersici flambate, pentru că, zicea el, piersicile scoteau în evidență gustul, amplificau aroma de miere și migdale. Nici după atâția ani, Grens n-ar fi știut să spună dacă așa era, nu-și dădea seama, dar de fiecare dată aducea și două piersici, una pentru el, una pentru ea.

Semaforul din fața Primăriei se făcu galben și el opri. Mașina din spatele lui, un taxi care îl urmărise fără să respecte distanța regulamentară, încetini pentru a evita o coliziune și șoferul îl claxonă nervos, neîntrerupt, până când semaforul se făcu verde. Dacă ar fi fost o altă zi, Ewert Grens poate că ar fi coborât din mașină, i-ar fi deschis portiera și l-ar fi întrebat pe șoferul de taxi ce mama naibii face. Dar nu azi. Nu când era în drum spre ea.

Din ziua aceea, se obișnuiseră să bea fix același vin, din aceeași recoltă, de aniversarea căsătoriei lor. Mai întâi, când ea era încă sănătoasă și încă mai locuiau împreună. Și apoi, după ce ea fusese internată la azil, el se ducea la ea cu cele două sticle nedesfăcute, stătea în salonul ei și o ținea de mână în timp ce ciocneau. Anni îi zâmbea și se străduia să soarbă un pic când îi ducea paharul la gură. El avea convingerea că Anni recunoștea gustul, că trezea ceva în ea. Doctorii îi spuseseră ce spuneau întotdeauna, că era imposibil,

dar nu-l împiedicaseră niciodată să-i servească vinul, iar el știa ceva în plus față de ei: că, în zilele acelea, el avea o senzație diferită când strângea mâna lui Anni. De la an la an, vinul devenea din ce în ce mai scump și mai greu de găsit, până când în cele din urmă a devenit disponibil doar la licitații.

Trase cu ochiul la sticle în timp ce vira la dreapta, intrând pe strada Norr Mälarstrand. Stăteau pe scaunul de lângă el, în punga de plastic, clincănind un pic în ritmul muzicii – Siw Malmkvist și *Lyckans ost.* Îi luase mult timp să găsească un casetofon funcțional pentru mașina lui. Dădu mai tare și începu să cânte odată cu Siw, lăsând să se reverse muzica pe geamurile întredeschise.

Și apoi ceva îl smulse din ritm.

Deodată, șoferul care claxonase în spatele lui viră, în ciuda traficului din sens opus, într-o încercare disperată să-l depășească. Și realiză prea târziu că mai în față era un refugiu pietonal cu bordură înaltă. Șoferul de taxi acceleră și se strecură pe banda lui Grens, fix înainte de a se ciocni de refugiu, silindu-l pe Grens să frâneze. Tot ce era în mașină se izbi de geam, de plafon și de uși.

Liniște. Rămăsese șui pe șosea. Se uită în jur… auzise bine.

Un zgomot care acoperi scârțâitul cauciucurilor pe asfalt.

Un zgomot de sticle sparte.

Punga de plastic se izbise de bord și vinul scump picura acum pe covorașul plin de cioburi. Șoferul de taxi o ținu tot înainte, fără a sta să vadă dacă ceilalți participanți la trafic fuseseră afectați. Ewert Grens porni din nou, acceleră și prinse taxiul din urmă în apropierea Parcului Rålambshov. Acum era rândul lui să-l urmărească, fără a menține distanța, și să-l claxoneze insistent. Până când șoferul de taxi se plictisi și apăsă pe pedala de frână.

Era inevitabil. Grens îl lovi din plin. Și amândoi simțiră și auziră îndoindu-se caroseria în momentul impactului.

— Boșorogul naibii…

Șoferul de taxi, un bărbat între două vârste într-o uniformă albastră, cu o figură congestionată de furie, sări din mașină și începu să țipe la Grens.

— … de ce naiba ai oprit când era galben… și de ce mă claxonezi acum?

Grens zbieră la rândul lui prin geamul deschis:

— Deoarece conduci ca…

— Jigodia naibii!

— … o javră de taximetrist!

Erau în mijlocul drumului, nu foarte departe unul de altul. Dacă Grens ar fi coborât din mașină, cei doi s-ar fi ciocnit. Din nou.

— Boșorog nenorocit! Lucrez de 22 de ani ca șofer de taxi în orașul ăsta

și, dacă mă face ceva să râd, e un nenorocit de amator care încearcă să mă învețe să conduc!

Încă o repriză de claxonat. Dar nu mai venea de la Grens sau de la șoferul de taxi de data asta – erau deja două mașini blocate în spatele lor și numărul lor creștea cu fiecare înjurătură.

— Uite ce e… Eu lucrez de 39 de ani ca polițist în orașul ăsta și dacă mă face ceva *pe mine* să râd…

Ewert Grens căuta în buzunarul interior de la haină cutia neagră de piele în care-și ținea legitimația.

— … e să văd un taximetrist nemernic cum își pierde autorizația.

Grens scoase legitimația și o flutură un pic.

Șoferul de taxi se apropie, își lăsă o mână pe acoperișul mașinii și cealaltă pe oglinda retrovizoare, uitându-se chiorâș la cartonașul de plastic pe care scria „Poliția”.

— Polițai? Aș putea să comand așa ceva de pe net. Șterge-o naibii de-aici, până nu mă înfurii de-a binelea și fac ceva ce-aș putea regreta.

Șoferul de taxi era în dreptul portierei lui Grens, așteptând, când deodată începu să adulmece fără jenă și se aplecă în față, luându-se după mirosul care se revărsa prin geamurile deschise.

— Ce mama naibii… Îmi miroase a băutură! Acum chiar ai pus-o!

Ewert Grens scutură din cap furios și își mișcă un pic trupul masiv, ridicând punga de plastic din care se scurgea vin și scoțând un ciob, conștient că gestul va amplifica tensiunea.

Dar șoferul de taxi nu apucă să mai vadă asta, dispăruse deja – o porni grăbit spre mașina lui, apoi apăsă pe cele două butoane aflate de-o parte și de alta a radioemițătorului, pentru a lansa un apel.

— 4319 a fost accidentat de un șofer agresiv, într-o stare avansată de ebrietate.

Pe unul din panourile de comandă de la Taxi Stockholm apăruse acum o luminiță roșie și mesajul „Urgență” afișat în fața dispecerului.

— Vă rog să chemați poliția cât mai repede! Sunt pe Norr Mälarstrand, aproape de latura de vest a Parcului Rålambshov.

Apoi sări din nou din mașină și, pe fundalul mai multor mașini care claxonau, strigă triumfător:

— Ha! Acum o să dai de naiba, jigodie! Ești un bețiv sau care-i treaba?

Grens rămăsese la volan, cu punga udă în mână.

— Tocmai mi-ai stricat întâlnirea cu soția mea.

— Mi se rupe de soția ta!

Până să apuce Ewert Grens să se ridice, până să apuce să răcnească *Nimeni n-are voie să vorbească așa despre Anni,* văzu un alt taxi apropiindu-

se în viteză, oprindu-se în fața celor două mașini staționate și blocând șoseaua. Un individ pistruiat, rumen în obraji, coborî din mașină, într-o mână ținea un baston. Se uită în jur și i se alătură colegului său. Grens rămase în expectativă timp în care cei doi stăteau de vorbă, parcă dezbătând ceva. Apoi s-ar zice că ajunseseră la o concluzie – primul individ arătă ceva cu degetul și al doilea ridică bastonul și o luă la picior.

Spre el.

— M-ai auzit, bețivanule? Uite ce-o să facem: tu o să cobori din mașină. Nu ești în stare să conduci. Și o să avem o mică discuție.

Plesni în mod repetat bastonul de podul palmei, un zgomot strident, ca un șfichiuit de bici pe piele.

Ewert Grens n-avea nicio intenție să agraveze situația. Dar n-avea baston și, dacă se dădea jos din mașină fără vreo armă, era foarte probabil ca Pistruiatul să și-o folosească pe-a lui. Dar nici să stea locului nu era o opțiune, practic. N-avea decât o cale de ieșire: să apeleze la o armă mai puternică decât cea a oponentului. Descheie port-pistolul atârnat în diagonală peste cămașă și scoase arma de-acolo, punând un glonț în cameră.

— Nu prea cred. O să aștept aici până vin colegii *mei.* Pe deasupra, în locul tău, aș ascunde repede bastonașul ăla. Altfel, aș putea să cred că mă amenințí.

— Și dacă nu-l ascund… ce naiba o să faci? O să dai fuga la magazinul de băuturi și-o să-ți iei o sticlă să te consolezi? Șterge-o de-aici, dobitocul naibii!

Izbi cu forță bastonul de acoperișul mașinii. Încă o dată. Și încă o dată. Zgomotul făcut îl împinse pe Grens la capătul răbdării. Deschise portiera, trântindu-l pe șofer pe asfalt, apoi sări cu un elan neașteptat de pe scaun și îndreptă arma spre individul aruncat la pământ, care scuipa și înjura.

— Aruncă bastonul!

Și deodată parcă totul încremeni.

— Și întoarce-te pe burtă!

O liniște desăvârșită. Realiză și el. Nu se mai auzea niciun claxon.

— Fă ce-ți zic, la naiba!

Ewert Grens armă pistolul și îl îndreptă spre picioarele individului.

Până când șoferul se întoarse pe burtă, mormăind, fără tragere de inimă.

— Ce mama naibii… Un tip ca tine ar trebui să se țină departe de băutură.

Traficul se oprise, era coloană de mașini până la Primărie. Se auzeau sirenele, reverberând între clădiri, și luminițele albastre ale girofarurilor se reflectau în fațadele tencuite.

— Acum ajung, taximetristule. Întăririle. O să vă ia pe sus pe tine și pe amicul tău.

Mașina de poliție trecea de pe o bandă pe alta, croindu-și drum printre vehicule și printre curioșii care căscau gura.

Doi colegi mai tineri în uniformă. Grens aprecie că erau cadeți. Deschiseră portierele simultan și coborâră cu pistoalele ridicate.

— Aruncă arma!

Ewert Grens se uită la ei, dar nu-i recunoscu. Și ei îl priviră, dar nu-l recunoscură.

— Sunt polițist, ca și voi… și l-am arestat pe acest individ.

Grens se asigură că arma era la vedere, îndreptată spre bărbatul întins pe jos. În caz că ar fi înțeles greșit situația și și-ar fi imaginat că arma e îndreptată spre ei, ar fi făcut ce-ar fi făcut mulți dintre colegii lui mai tineri – mai întâi apăsau pe trăgaci și-apoi puneau întrebări.

— Aveți grijă!

Șoferul de taxi întorsese capul și se ridicase un pic țipând:

— E beat și are o armă!

— Lasă arma din mână și la pământ… cu fața în jos!

— Sunt Grens, de la Poliția Municipală, sunt…

— Aruncă arma sau trag!

Ăștia nu știu cine sunt eu.

Eu n-o să trag în ei.

Dar ei sunt în stare să tragă în mine.

Ewert Grens procedă la fel de precaut ca mai devreme, asigurându-se că cei doi polițiști vedeau exact ce face el în timp ce golea camera cartușului și lăsa magazia să cadă peste șoferul de taxi. Apoi scoase cilindrul și scoase glonțul de-acolo. Glonțul îi sări în față șoferului, ricoșând în umăr. Apoi Grens se sprijini în piciorul care-l durea și lăsă cu grijă pe jos arma din dotare.

— Totul conform regulamentului… pe care îl urmez dinainte de a vă fi născut voi.

— Pentru ultima dată, la pământ! Cu mâinile la spate!

— În cazul ăsta, puteți să folosiți cătușele *mele.* Sunt în mașină, în torpedo, fix lângă locul unde este legitimația *mea.*

— Taci și nu mișca!

Simți cum se freacă oțelul din care erau făcute cătușele de încheieturi.

— Acum poți să te ridici.

Cu mâinile la spate, nu era o treabă ușoară pentru un bărbat trecut de prima tinerețe. Colegii lui îl prinseră de antebrațe și-l traseră în picioare ca să-l percheziționeze, pipăindu-i haina și cracii de la pantalon în timp ce vorbeau cu șoferul de taxi aflat încă la pământ.

— Dumneavoastră ați semnalat incidentul?

— Nu. Șoferul de-acolo.

Tânărul cadet îi făcu semn celuilalt șofer de taxi să se apropie.

— Puteți veni un pic?

Nu a fost nevoie să-l roage de două ori. Șoferul care accelerase pe lângă alte mașini chiar înaintea unui refugiu pietonal și care se băgase la loc pe bandă apoi, obligându-i pe ceilalți șoferi să frâneze speriați, acceleră din nou, venind în pas alergător.

— Dumneavoastră ați semnalat incidentul?

— Da, jigodia asta…

— Pare să fie adevărat ce-ați semnalat. Toată mașina duhnește a băutură.

Vocea șoferului aproape că tremura de entuziasm nemăsurat când se întoarse spre Grens.

— Ce ți-am zis, bețivan nenorocit?

Ewert Grens nu scosese nicio vorbă de când i se ceruse să se întindă la pământ. Era ca și cum fusese stors de energie, odată cu vinul. Dar acum își recăpătă energia.

— Dă-o naibii de treabă! Alea sunt – *erau* – două sticle de Moulin Touchais 1982 și m-au costat 5 350 de coroane! Așa că nu-mi spuneți că duhnește!

Continuă, întorcându-se spre unul din polițiștii tineri.

— Și n-am băut niciun strop din el. Acum eliberați-mă și ocupați-vă de indivizii care se fac vinovați de conducere imprudentă și agresiune, *nu* de chestori de poliție.

Între timp, celălalt cadet deschisese portiera de la mașina lui Ewert Grens ca să se uite în torpedo și, întocmai cum susținuse Grens, găsise acolo cătușele și o cutie de piele în care se afla legitimația.

— Ei bine, pare să fie adevărat. Conform documentului, este polițist.

— De 39 de ani!

Studie dreptunghiul de plastic, frecând între degete rama de metal.

— Grens. Ewert Grens? Așa te cheamă?

— Nu e treaba ta.

Cu un oftat dramatic, din rărunchi, tânărul polițist scoase telefonul.

— OK.

Și formă un număr pe care Grens încercă zadarnic să-l citească.

— Dacă așa vrei să procedăm, atunci mă doare în cot cine ești. Pentru că nimeni, absolut nimeni, nu-mi vorbește așa. Așa că acum sunăm la vârf, domnule chestor, fără tratament preferențial.

Cineva răspunse și Grens era îndeajuns de aproape spre a auzi un mesaj electronic.

— Ați sunat la Procuratură.

— Puteți să-mi faceți legătura cu procurorul-*șef*?

Se auzi cum sună de câteva ori. Apoi o voce limpede, solidă.

— *Ågestam, procurorul-șef.*

Era greu de spus dacă procurorul-șef vorbea neobișnuit de tare sau dacă tânărul polițist ținea dinadins telefonul în așa fel încât să poată auzi toată lumea din jur.

În orice caz, funcționa. Ewert Grens auzea. Fiecare cuvânt.

— Paul Lindh. Poliția din Södermalm. Fix acum 14 minute, ne aflam în apropiere de Hornstull când am fost alertați de Taxi Stockholm. La fața locului am arestat o persoană care imobilizase un șofer de taxi la pământ, cu arma în mână. Miroase în ultimul hal a băutură. Conform legitimației, care pare autentică, se numește Ewert Grens și face parte din Poliția Municipală. Cum să procedăm?

Cadetul îi zâmbi lui Grens, arătă spre telefon și îl întoarse și mai bine spre el.

— Ai zis… Grens?

— Da.

— Un moment.

Vocea aia. Ewert Grens o cunoștea bine. Îi erau antipatici destui oameni, dar pe unul singur îl detesta. Vocea aia, la naiba. Vocea aia, în cooperare cu cei din departamentul de Afaceri Interne, îl interogase de cel puțin șapte ori și reușise să-l suspende o dată – pumnul lui Grens sfârșise prea aproape de mutra unui secretar de stat din Ministerul de Externe care n-ar fi trebuit să contribuie la extrădarea unui prizonier condamnat.

— Da. A fost investigat îndeaproape de cei de la Afaceri Interne. Conducere în stare de ebrietate, ai zis?

— Da.

— Și folosirea unei arme de foc?

— Da.

— În cazul ăsta… cred c-ar fi cazul să-l duceți la închisoarea din Kronoberg și să-l lăsați să se calmeze într-una din celulele de la etajul șapte. Revin eu.

Cadetul închise și puse telefonul la loc în buzunar.

— Bănuiesc că ai auzit.

Părea încântat de sine când se uită la Grens.

— Așadar… fă bine și urcă-te pe bancheta din spate, fără să faci figuri, și totul o să fie în regulă. Sau… poate că ai prefera să te ajut să urci? În câteva ore, după ce o să te trezești din beție în patul tău din celulă, atunci poate c-o să luăm legătura cu superiorul tău.

Erik Wilson încercase să numere picăturile în timp ce izbeau colțul din stânga-sus al ferestrei. Funcționase la început. Până când erau prea multe spre a le mai putea număra, făcând notă discordantă cu zbârnâitul pervazului, curgând laolaltă, astfel că lumea de-afară începu să se vadă ca prin ceață, iar colegii lui care străbăteau curtea interioară a secției de poliție din Kronoberg păreau niște siluete colțuroase și stângace, cu gesturi greu de interpretat.

Nu cu mult timp în urmă, el fusese cel care se plimba pe-acolo, contopindu-se cu peisajul. Pășind într-o realitate care devenea mai violentă și mai nasoală cu fiecare an care trecea. Și apoi totul se schimbase. El devenise chestor. Ce titlu fără noimă! Șeful Serviciului Omoruri din cadrul Poliției Municipale. O numire pentru care alți polițiști se întreceau. Și probabil că fusese un soi de recompensă pentru ambiția și activitatea lui strălucită. Cel mai tânăr polițist numit vreodată chestor. Fusese măgulit, cum ar fi fost oricine, și nu putuse refuza onoarea, deși tot corpul îi spunea s-o facă, *nu, la naiba, chestia asta nu ți se potrivește,* dar prestigiul și statutul au acest efect uneori… ne orbesc. Așa că acum era ferecat aici, cu cei care nu se uitau pe geam. Departe de acea realitate – de agent de legătură pentru informatorii sub acoperire – care fusese lumea întreagă pentru el, vârful de lance al poliției suedeze, care pătrunsese cel mai adânc în universul crimei organizate. Ei erau cei care ar fi trebuit să se afle în pușcărie, nu el, prizonier al birocrației ierarhice din Poliție.

Telefonul de pe biroul lui începu să sune. Tot timpul suna. De cinci, de opt, de 11 ori. Apoi se opri, persoana de la celălalt capăt al firului se dădu bătută.

Picăturile de pe geam se înmulțiră. O ploaie ca de sfârșit de vară. Tocmai încheiase o ședință cu experții în armament din cadrul Agenției Naționale de Poliție, care investigau de ce anumiți polițiști se codeau să folosească un nou tip de muniție numit Punctul Auriu, menită să ucidă mai curând decât doar să oprească un infractor. Două ore de discuții despre cât de ciudat era să trebuiască să le explice polițiștilor că principalul motiv pentru care aveau arme în dotare era să se apere. Și în curând o să stea într-o altă sală de conferință cu președintele Consiliului Director al Poliției, ales pe criterii politice, legitimarea invocată de cei de la vârf spre a dovedi că societatea are un cuvânt de spus în activitatea Poliției. Și apoi o audiere cu sindicatul. Și deliberări cu cei de la Protecția Muncii. Și discuții cu departamentul Personal.

Viața în picături de ploaie.

Telefonul începu să sune din nou. Și mai abitir. Se dădu bătut, capitulă, cum se întâmplă când ai fost închis.

— Da?

— Ai un televizor prin preajmă?

Engleză. Cu accent american.

— Da.

— Dă-i drumul. Pe CNN. În vreo patru minute și 30 de secunde.

Vocea aia. N-o mai auzise de mult.

Una dintre puținele voci în care avea încredere. Își aminti o cafenea din clădirea principală FLETC din Georgia, într-o zi din aia de arșiță sufocantă în care toți cei îmbrăcați în uniformă se refugiau în locul cu aer condiționat – era aglomerație, spațiul era mic și femeia încuviințase când o întrebase dacă se poate așeza la masa ei. După o tăcere stingheritoare, începuseră să discute și, treptat, conversația ajunsese la lucruri despre care nu vorbești de obicei. El, care fusese invitat împreună cu alți câțiva colegi din Europa și șefii diverselor agenții polițienești din Statele Unite, pentru un stagiu de formare în adunarea de informații, operațiuni sub acoperire și protecția martorilor. Ea, ca ofițer de poliție de carieră, dornică să se afirme cât mai rapid, șefa biroului local al DEA din Boston. Își aminti de cafenea și de senzația imediată de afinitate. Uneori se întâmplă treaba asta. Știi că ai cunoscut pe cineva care va continua să facă parte din viața ta. Și asta nu face decât să amplifice senzația.

Sue Masterson.

Dacă îl suna ea, probabil că era ceva legat de Paula. Singurul lucru pe care-l mai aveau în comun acum. Și se întrebă dacă avea să fie ceva de bine sau de rău. Dacă obținuseră vreun rezultat major după o operațiune care dura de câțiva ani. Sau dacă se dusese naibii totul.

Ieși grăbit pe culoar, trecând pe lângă biroul pustiu al lui Ewert Grens, pe lângă Sundkvist și Hermansson, în sălița de recreere, în care erau două mese și un televizor pe o măsuță cu rotile. Era trecut de amiază. Ora când era cel mai probabil să fie lume pe-acolo, unii ca să bea o cafea pe fugă între mormane de dosare, alții înmuindu-și agale melcii cu scorțișoară în cafea, de-abia așteptând să poată pleca acasă. Dar trebuia să vadă de unul singur transmisiunea. Aproape că o rupse la fugă din sală înapoi în hol.

Mai era un televizor și în sala de ședințe de la capătul culoarului, într-acolo o pornise și, când deschise ușa, 11 capete se întoarseră spre el. Mai era un singur scaun liber. Cel pe care ar fi trebuit să stea el, răspunzând întrebărilor Comisiei.

Știa doar atât: orice ar fi fost, era o treabă importantă. Sue Masterson devenise între timp șefa DEA. Ajunsese în vârf. Și ea era singura, în afară de el și de un agent de legătură din State, care știa despre cooperarea Agenției cu un informator pe nume Hoffmann, care activase în Suedia sub numele de

cod Paula. Astfel de informații trebuiau păstrate într-un cerc foarte restrâns. Pentru că, dacă vreo persoană aflată în preajma Paulei descoperea cine era acesta de fapt, ar fi fost totuna cu a-l condamna la moarte. Ceea ce se întâmplase în Suedia. Motiv pentru care bărbatul devenise El Sueco într-o altă lume. Probabil că era o treabă gravă, pentru că Sue tocmai îl contactase pe cale neoficială – șefa DEA n-ar fi riscat să deconspire totul altfel decât silită de împrejurări.

Erik Wilson le ceru scuze membrilor Comisiei și închise ușa. Mai erau două minute până la transmisiune. Trecu în fugă pe lângă lift spre scara care avea 55 de trepte – le număra mecanic. Iar acum adrenalina lui, contorul lui lăuntric, ceva ce-i plăcea cândva – o conversație agreabilă făcea adrenalina să gonească voioasă prin el, în chip de euforie, una neplăcută îi trezea puseuri acute de durere –, lăsa loc stresului. Voia să gonească, să gonească, să gonească prin trupul lui, dar nu putea lua o formă lămurită, pentru că, în continuare, el nu știa ce-l așteaptă. Ajunse la parter și o ținu tot înainte pe coridoare, străbătând mai multe încăperi încuiate. Cu cât se mișca mai repede, cu-atât mai încet părea să înainteze. Centrul Regional de Comunicații. Descuie cu cartela de acces și intră într-o sală încăpătoare. Nucleul secției de poliție. O sală plină de operatori aflați în fața unui ocean de computere, care luau decizii de viață și de moarte – aici erau transmise și evaluate toate apelurile la serviciile de urgență din Comitatul Stockholm. O luă la fugă printre șirurile de birouri, apropiindu-se de o sală mai micuță care aducea a acvariu, pereți de sticlă între care se afla un singur pește, polițistul care era de serviciu azi.

— Sala de ședințe e liberă?

— Da.

— Am nevoie de ea pentru câteva minute, bine?

Polițistul își luă ochii de la încă un monitor, pe care se mișcau și licăreau și mai multe luminițe.

— Hai cu mine!

Era un tip înalt, mult mai înalt și mai solid decât Wilson – un om care-și petrecea prea mult timp înotând în cușca lui de sticlă și prea puțin la sala de sport a secției –, dar se mișca neașteptat de agil și se îndreptă rapid spre o ușă din colțul sălii.

— O să fie o ședință aici într-o jumătate de oră.

— Termin până atunci.

Polițistul îi descuie ușa, Wilson îi mulțumi și o închise în urma lui, apoi deschise televizorul cu diagonala de 127 de centimetri fixat pe perete, lângă o tablă magnetică pe care nu scria nimic, și se duse să tragă jaluzelele.

Mai rămăsese mai puțin de un minut.

Luă la rând canalele – SVT, TV4, BBC, Sky – până dădu de CNN și se așeză într-un fotoliu comod. Sala de ședințe. Sala pentru situații de criză. Aici se aflaseră cu șase săptămâni în urmă, când o confruntare între forțele de poliție și niște bande rivale din suburbiile din zona de sud se transformase într-un adevărat război, acum patru săptămâni, când le dăduseră ordin lunetiștilor să tragă în atentatorul sinucigaș care intrase într-unul din cele mai mari magazine universale din Stockholm într-o vineri, când era plin, acum două săptămâni, când avusese loc o evadare în masă dintr-o închisoare de maximă securitate. O sală pentru situații de haos. Pentru bătălii. Pentru urgențe. Pentru iadul pe pământ. De data asta era singur. Dar senzația era aceeași. Se putea întâmpla orice. Se putea duce naibii totul. Deși habar n-avea ce urma să vadă pe ecran.

Un bărbat. Doar asta văzu. Un tip cu un aer sever, care-ți inspira încredere. Aducea cu toți ceilalți prezentatori de la CNN, ca și cum ar fi fost cu toții una și aceeași persoană, într-o altă ținută. Atlanta, Georgia. Erik Wilson fusese prima dată acolo în interes de serviciu, când își făcuse formarea la FLETC nu era departe de baza militară. Un loc care-i amintea de spațiul în care se afla acum. Într-o situație de criză, în mijlocul haosului și vacarmului, sub presiune, se întâmpla ceva – angajații își intensificau eforturile, deveneau mai alerți, mai ageri. O redacție de știri se deosebea de o stație de poliție, dar erau mânate de aceleași forțe. Întunericul, ceea ce mistuie, rănește și ucide, era rațiunea lor de a exista.

Și acum.

Reprezentarea vizuală de deasupra umărului reporterului se schimbă… imagini cu un accident de mașină. Deasupra frunții lui se rotea titlul *BREAKING NEWS,* în timp ce un alt banner se rotea în direcția opusă, în dreptul mâinilor lui: „Președintele Camerei Reprezentanților a fost luat ostatic”.

Se roteau întruna, în timp ce prezentatorul încerca să spună ceva, imposibil de deslușit.

— Te uiți, Erik?

Din telefonul aflat în buzunar se revărsă din nou vocea ei.

— Da.

— Bun.

— Dar care-i…

— Uită-te în continuare!

Și apoi Sue Masterson îi închise, ca și înainte. Un telefon de unică folosință. Căruia nu i se putea lua urma.

Uită-te în continuare… la ce?

Pe masă erau două sticle cu apă minerală. Desfăcu una și bău cu nesaț.

Textul de sub mâinile reporterului se rotea cu aceeași intensitate. Președintele Camerei americane a Reprezentanților fusese răpit? Wilson nu era sigur că citise bine, că interpretase corect informația. Politicianul aflat pe locul al treilea în ierarhia Statelor Unite, după președinte și vicepreședinte, fusese luat prizonier? În cazul ăsta, era o știre de interes global. Erik Wilson știa lucrul ăsta. Dar nu știa ce avea de-a face cu el.

Prezentatorul serios, care îți inspira încredere, dar arăta absolut comun, anunță că urma un alt material. O voce repezită, surescitată, începu să vorbească, în timp ce pe ecran apărea o hartă detaliată a Columbiei, înlocuită imediat de o altă hartă a unei zone de frontieră, în apropierea junglei amazoniene, înlocuită la rându-i de imagini cu vehicule carbonizate.

Camera se focaliză mai bine, imaginile deveniră mai detaliate. Camioane, mașini și motociclete distruse. Pături întinse pe iarbă în jurul lor. Sub aceste pături zăceau trupuri neînsuflețite. Picioare acoperite de pantaloni de stofă și pantofi negri se ițeau de sub material… mai multe persoane. Și picioare în uniforme verzi, de armată, și bocanci… mai multe. Și apoi picioare în uniforme bleumarin, cu bocanci cu botul ascuțit… mai multe. Erik Wilson le numără involuntar, cum făcuse adineauri cu treptele. 12 agenți de securitate americani, 15 soldați columbieni și 14 membri ai Forțelor Speciale columbiene.

O voce stridentă începu să vorbească despre războiul împotriva drogurilor. Despre faptul că era condus de Crouse. Despre o vizită la un cuptor de cocaină confiscat. Despre faptul că gherilele PRC atacaseră locul, îl răpiseră pe Crouse și, cu o oră în urmă, revendicaseră acțiunea.

Și, treptat, începu să înțeleagă. Nu ce, nici cum, dar cine.

Columbia. Cocaină. Moarte.

Paula.

Prezentatorul din studio avea din nou legătura. Deasupra frezei lui dichisite scria în continuare *BREAKING NEWS.* Dar textul de pe burtieră se schimbase.

America declară un nou război contra terorii.

Apoi începu un nou segment, iar Wilson desfăcu a doua sticlă de apă minerală. Rareori îi era sete, spre deosebire de Grens și ceilalți colegi ai lui, care făceau ștafetă între birourile lor și aparatul de cafea, dar acum apa i se prelingea pe gâtlej, în piept și în stomac, și de-acolo într-o groapă fără fund, fără a-l curăța.

O nouă voce și prima imagine – pupitrul familiar de la Casa Albă, pe care-l văzuse în nenumărate filme, și pentru un răstimp Wilson avu senzația că era suspendat la hotarul dintre realitate și ficțiune, un soi de speranță că poate, poate, treaba asta nu se întâmpla deloc. Dar *se întâmpla aievea. Era* viața

reală. Era adevăratul președinte, nu vreo versiune dintr-un film care o să iasă de pe platoul de filmare și din studio pentru a merge într-o rulotă să-și refacă machiajul pentru următoarea scenă. Procedă cum procedau președinții americani când se întâmpla ceva grav, se uită fix în cameră cât de mult putu înainte de a se preface că se uită în jos, la o foaie care nu exista, înainte de a-și ridica din nou privirea și a continua să citească de pe prompter. O pauză exersată, coborârea glasului și cuvintele *poporul american,* ca întotdeauna. La dreapta președintelui se afla vicepreședinta, urmată de șeful de stat major, iar în capătul opus se afla directorul CIA. O demonstrație de forță. Gravitate. Cum nu se poate mai deosebit de o situație fictivă.

Apoi președintele american spuse că un atac asupra unuia dintre cei mai importanți demnitari era un atac asupra Statelor Unite. Statele Unite nu negociază cu teroriștii. Organizația teroristă PRC, care revendicase acțiunea, devenise un inamic al Statelor Unite. Războiul pe care-l ducea Timothy Crouse contra traficului de droguri devenise un război în care era implicat statul american. De-acum aveau să se concentreze pe anihilarea PRC-ului – astfel se câștiga genul ăsta de război. Aveau să-i distrugă structura ierarhică. Vor distruge traficul de cocaină din care se finanțau.

— Sue?

Era prima dată când o suna el.

— Așteaptă.

— Dar…

— În curând.

Îi închise. Din nou. Iar Wilson rămase singur în sala de conferințe cufundată în întuneric – tulburat doar de o rază de lumină enervantă care se strecura printr-o crăpătură, unde nu se trăgea bine una dintre draperii. Netezi cuta, ca să țină la distanță lumea de-afară. Ce se întâmpla în acest moment era ceva care-l privea doar pe el, lupta lui, și începuse cu trei ani în urmă, când totul se dusese naibii într-o celulă de închisoare – era responsabilitatea lui să-l țină în viață pe bărbatul pe care îl recrutase și pe care, fără să vrea, ajunsese să-l simpatizeze, ba chiar să-l considere apropiat.

Noi imagini. Pupitrul de la Casa Albă lăsă locul unei suite de cărți de joc. Un soi de listă.

Erik Wilson se apropie.

Mai întâi o poză cu o carte de joc de inimă roșie – Asul de Cupă. Însă în centrul cărții scria „Comandantul suprem” și se vedea un chip… o imagine încețoșată cu un bărbat care purta o beretă mare, verde. O figură mândră, cu niște ochi negri, pătrunzători, sub care era scris un nume. *Luis Alberto Torres.* Și porecla lui: *Jacob Mayo.*

Prezentatorul anunță că, începând din acel moment, acest lider al gherilei avea să fie pe primul loc pe lista celor mai căutați infractori. O listă care cuprindea 13 indivizi pe care FBI-ul și CIA-ul îi considerau cei mai influenți sau cei mai periculoși membri ai PRC-ului.

Rând pe rând, au fost prezentați ca personaje de pe cărțile de joc.

Inamicul avea să fie prins... viu sau mort.

Asul de Cupă a fost înlocuit cu Regele de Cupă – numărul 2 pe lista cu pricina, „Comandantul Bloque Amazon”. Un tânăr care purta o eșarfă largă în jurul frunții, cu o barbă neîngrijită, poza de pașaport a lui *Juan Mauricio Ramos,* cunoscut sub porecla de *El Médico.* Urmă Regina de Cupă, „Teoreticiana”, o femeie la vreo 40 de ani, o fotografie alb-negru făcută într-o junglă cufundată în umbră. Era înaltă și slabă și, conform cărții de joc, se numea *Catalina Herrador Sierra* și i se spunea *Mona Lisa.* Apoi Valetul de Cupă, cu titlul „Asasinul”, cu o față lătăreață, cu trăsături indigene, și un păr superb prins într-o coadă deasă, *Johnny Sánchez,* poreclit *El Mestizo.*

Era o prezentare de efect, te ținea în suspans. Toți aveau un aer periculos. Și privitorul știa că toți erau probabil condamnați la moarte.

Wilson mai văzuse și altă dată treaba asta. La momentul când Statele Unite invadaseră Irakul. Apelaseră la o suită de cărți de joc pentru a-i prezenta pe cei 50 de membri ai guvernului lui Saddam Hussein dați în urmărire generală. Iar scenele execuției Asului de Pică, Saddam Hussein, îl urmăreau și acum pe Wilson. Aceeași strategie – definește și demontează pas cu pas organizația inamică.

Valetul de Cupă a fost înlocuit de Zece, Nouă și apoi Optul de Cupă. „Comandantul Bloque Cielo” lăsă locul „Comandantului Bloque Juanita”, „Responsabilul cu armamentul” lăsă locul „specialistului în explozibile și muniție”.

Toți cei aflați pe listă erau proscriși din acest moment. Se pusese un preț pe capul fiecăruia. Se oferea o recompensă pentru prinderea lor, vii sau morți.

O numărătoare inversă. Așa părea. O numărătoare care ducea spre ceva. Nu știa spre ce. Până când realiză.

Pe ecran apăru Șaptele de Cupă.

Și ce simțea Erik Wilson în acest moment nu era teamă, nici groază, era mult mai mult decât atât. Se simțea mai degrabă ca și cum l-ar fi străpuns o sabie din creștetul capului, trecând prin piept și apoi înfigându-i-se în abdomen. Nu avea copii, nici soție. Ca urmare, nu se temuse niciodată că ar putea pierde o persoană apropiată, cât despre a-și pierde propria viață, gândul ăsta nu-l deranjase niciodată, ziua aia avea să vină când era momentul, energia veche se va preface într-o energie nouă. Dar acum

descoperi acest sentiment: teama de a pierde o persoană la care ținea cu adevărat.

Ar fi vrut să se așeze. Dar nu putea, îi amorțiseră picioarele. Ar fi vrut să se ridice, dar și asta îi era imposibil, nu-l țineau picioarele. Se rezemă de masa de conferință, era un sprijin solid.

Șaptele de Cupă.

Ocupa ecranul de plastic, ocupa aproape tot peretele.

Și avu senzația că acea carte de joc rămase pe ecran mult mai mult decât celelalte. Nu exista nicio fotografie, în mijloc se vedea doar o siluetă întunecată. Deasupra ei scria „Instructor/Bodyguard” și dedesubt o poreclă, singurul nume pe care îl știau autoritățile americane:

El Sueco.

Și apoi din acea siluetă se desprinseră imagini în mișcare, relativ neclare, filmate de sus. Prin satelit, era sigur de asta, o secvență în care se vedea un bărbat coborând dintr-un camion, cu o armă în mână, era limpede că-și apăra marfa. Wilson își aminti de întâlnirile în apartamente pustii, în curs de renovare, dintre un agent de legătură și un informator. Își aminti acele telefoane de viață și de moarte, la ore târzii, după ce Paula se infiltrase la cel mai înalt nivel al grupării și îi spunea că era momentul să atace, să elimine.

Tu. El Sueco. Paula.

— Ce se întâmplă?

Ușa se deschise. Polițistul de serviciu apăruse în prag și se uita la el.

— Cum adică?

— Te-am auzit țipând, Erik.

— Țipând?

— Da.

Chiar țipase, îl durea gâtul acum. Și o făcuse fără să-și dea seama.

— Nu. Probabil că n-ai auzit bine.

— Dacă n-ai țipat tu, atunci cine a spart sticla?

Erik Wilson se uită în direcția indicată de polițist. Una dintre sticlele de apă minerală zăcea în fața lui. Făcută țăndări. Probabil că fusese izbită de perete și se împrăștiase pe podea, acoperită acum de cioburi fine, care scânteiau în lumina răspândită de televizor.

O aruncase cu putere.

— Voiam doar să văd ce faci. Te las în pace acum.

Polițistul se uită la el, dădu din cap și închise ușa. Iar Erik Wilson începu să respire adânc, fără grabă, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

Acum știa.

Paula. Pe o listă neagră.

Adrenalina care gonea prin el se putea canaliza acum.

Ceea ce se manifestase exterior prin țipăt și prin aruncarea unei sticle în perete luase forma unei dureri surde înăuntrul lui… o apăsare în piept, în zona inimii, un junghi care i se tot punea undeva în abdomen. Nu era teamă. Nici furie. Erau toate astea, în același timp.

Călcă peste cioburi și trosniră sub pașii lui. Telecomanda. N-o mai găsea. Oare dăduse și cu ea de perete? Căută de-a lungul ramei negre, de plastic, a televizorului butoanele mici, lângă care nu scria nimic, le testă pe rând și mai întâi se auzi mai tare, apoi îl izbi o imagine stridentă, apoi o străfulgerare în marginea din dreapta și apoi, într-un final, vocea nesuferită a prezentatorului, atât de severă și agasantă, se stinse. Și se lăsă tăcerea. O liniște desăvârșită.

Până când sună din nou telefonul.

— Erik, îmi…

— De ce naiba apare pe lista aia?

— Pentru că operăm ca și voi. Cu informații false.

— Dar aia e o listă cu ținte de eliminat!

— *Nu era* la momentul când l-am pus pe ea, acum șase luni. Știi asta. De-abia acum s-a transformat în asta.

Așa opera poliția în Suedia. Așa opera și în Statele Unite. Un informator trebuia să aibă un anumit grad de credibilitate pentru a se infiltra într-o grupare, adopta imaginea unui infractor ca să fie acceptat. În Suedia, după ce îl recrutase pe Piet Hoffmann, Erik Wilson îl pusese de-a lungul anilor pe diverse liste, ca suspect în mai multe infracțiuni grave, în arhivele de la Direcția Judiciară i se modificase retroactiv cazierul, spre a include fapte mai grave, în arhivele sistemului penitenciar suedez era caracterizat ca violent, cu tendințe psihopatice – toate treburile astea contribuiseră la mitul lui Piet Hoffmann, până când a ajuns să fie considerat unul dintre cei mai periculoși infractori din Suedia.

Falsificarea unor informații esențiale pentru statul de drept era o componentă a acestei metode.

Astfel se folosise și DEA de lista celor mai periculoși infractori elaborată de FBI, subcategoria Narcotice, o listă care identifica personajele cu greutate din rețeaua traficanților de cocaină și care era folosită și în așa-numitul „Război contra drogurilor” dus de Comitetul Crouse – aceeași listă era folosită acum pentru a-i prinde pe membrii PRC-ului, clasificată mai nou ca organizație teroristă.

— Erik?

— Da?

— Am hotărât că asta era cea mai simplă și mai rapidă metodă. Hoffmann a reușit să se infiltreze în PRC în 18 luni. A fost cu adevărat eficient, așa cum

ne-ai promis, poate chiar mai bun. Informațiile pe care ni le-a transmis au fost corecte. Deja ne-a ajutat să oprim mai multe transporturi și să închidem câteva cuptoare de cocaină. Niciunul dintre informatorii noștri de până acum n-a reușit să se apropie așa mult, să ajungă la gradul ăsta de încredere. Dar trebuia să facă un pas dincolo de Sánchez, să pătrundă și mai adânc în organizație.

Din biroul lui dintr-o secție de poliție din Suedia, în lipsa altor informații, Wilson verificase adesea ce se mai știe despre individul cunoscut drept El Sueco – când descoperise numele pe site-ul FBI-ului, știuse implicit. Numărul 7. Pe lista persoanelor date în urmărire generală, cei mai periculoși indivizi din cadrul PRC-ului. Pus pe la mijloc ca să nu bată la ochi, totuși încadrat de nume care să-i consolideze poziția. Odată ce capii PRC-ului văzuseră cât de important era pentru FBI și, ca urmare, pentru Statele Unite, începuse să se bucure de o încredere și mai mare din partea lor și putuse astfel să pătrundă și mai adânc în organizație – era inamicul, definit ca o țintă, o profeție care se împlinea de la sine, făcându-l să joace un rol și mai important.

— În afară de agentul de legătură american și de tine, Erik, eu sunt singura care știe adevărul. Nu ne puteam asuma riscul să afle și altcineva. Așa că, oficial, conform listei, e unul dintre cei mai periculoși inamici ai noștri. O confirmare absurdă a faptului că ne-am făcut bine treaba. Nici măcar șefii mei n-au habar.

— Sue, nimeni nu înțelege mai bine ca mine. Dar ce nu înțeleg este… de ce, *de ce mama naibii,* n-ai informat pe nimeni înainte ca treaba asta să fie anunțată public?

— Pentru că am aflat cu doar câteva minute înaintea ta.

Porecla informatorului fusese strecurată pe lista celor mai periculoși indivizi din cadrul PRC-ului, primii 13 ca importanță. Și strategia se dovedise pe-atât de eficientă pe cât speraseră. Până când unul dintre cei mai influenți demnitari americani fusese atacat, luat ostatic și răpit. Până când lista se transformase într-o listă neagră.

— *Eu* am ales să-l plasez acolo, Erik. E responsabilitatea mea.

Chiar *era* responsabilitatea ei. Întocmai cum fusese responsabilitatea *lui* când același lucru se întâmplase în Suedia.

— Deja am programat o întâlnire cu șeful de stat major și cu vicepreședinta. Peste trei ore. O să le explic că s-a produs… o eroare. Că cineva care lucrează pentru noi a fost etichetat, din greșeală, drept inamic. Și, între timp, tu ar trebui să te duci la Ambasada Statelor Unite la Stockholm. Vreau să afli cât de multe știu ei înainte de întâlnire.

— Ei?

— Casa Albă. Oamenii care tocmai au decis că Piet Hoffmann trebuie să moară.

•••

Multe ore. Așa spusese femeia.

Timothy D. Crouse, președintele Camerei Reprezentanților, habar n-avea.

Umeri, spate, șolduri, baza coloanei. Amorțise de mult, nu mai simțea durerea. Dar își dădea seama că cei din jurul lui stăteau pe un soi de banchete și el era singurul obligat să stea pe jos în remorcă.

De fiecare dată când se punea frână, fiecare mișcare a volanului îi zdruncina zdravăn oasele și mușchii, iar drumurile erau făcute praf – de mai multe ori se împotmoliră în noroi și simți, după mișcările remorcii, că ceilalți săriseră de-acolo ca să împingă camionul greoi.

Într-un final se lăsă furat de somn, încercând panicat să rămână lucid, trezindu-se doar când auzi, în ciuda apărătorilor de urechi, un râs tăios, strident. Și atunci înțelese motivul. Unul dintre soldați se lăsase cu picioarele rășchirate peste el și, în ciuda gropilor și curbelor periculoase, reușise să-și mențină echilibrul îndeajuns cât să urineze peste pieptul, gâtul, fața și părul lui Crouse. Altcineva îi trăsese un șut în coaste, aproape de piept, strigându-i într-o engleză poticnită *Trezește, în morții mă-tii,* altcineva strigase *A făcut pe el, nenorocitul,* iar o a treia persoană, o femeie, zisese *E la costum, dar i-ar trebui un scutec.* Un cor discordant de râsete pe diverse tonalități, precum coțofenele din împrejurimile casei lui din Maryland, când se înfigeau într-o pâine și începeau să cârâie și apoi una din ele își lua zborul cu ultimul colț de pâine uscată.

Adormi din nou și dinaintea ochilor i se derulară frânturi disparate de cer, frunze verzi și un soare strălucitor. Se mai opriră o dată, lăsând în urmă noroiul. Încercă să tragă de eșarfa de la ochi lipindu-și fruntea de claviculă și reuși să întrezărească un avanpost PRC pe marginea drumului. Și apoi se făcu întuneric. Nu răzbătea nicio lumină. Jungla era acoperită de o boltă deasă țesută din coroanele copacilor cu trunchiuri înalte de 25 până la 30 de metri… sau poate chiar mai mult, profilându-se pe cer.

Trecuseră de o tabără, era sigur de asta. Când nu era nimeni atent, întorsese capul până când îi alunecaseră apărătoarele de urechi și auzise mai întâi *monte,* junglă, și apoi *caletas,* barăci. Și apoi un sunet bizar, ca un plescăit. Știa ce este, *churuquiada,* semnalul pe care gherilele îl împrumutaseră de la maimuțe, era zgomotul pe care îl făceau când se dădea trezirea în tabără.

Sforăitul și mormăitul camionului încetă. Din nou. Dar cu totul de data asta, motorul era oprit, iar ușile cabinei se deschiseră cu o smucitură. Parcă era în junglă… umezeala, mireasma. Se gândi că, probabil, încă se afla în

Columbia.

Cineva îi smulse apărătoarele de urechi, îl prinse brutal de antebrațe, îl trase în capul oaselor și îl împinse jos din remorcă. Auzi voci noi, nu la fel de multe ca înainte, vocile celor care urinaseră pe el și apoi se hliziseră ca niște coțofene fuseseră înlocuite de niște voci mai răgușite și mai grave, ale unor persoane mai coapte. Ce auzea era realitatea lui, nu ficțiunea teroristului din trupele de gherilă. Mâinile care-l prinseseră de antebrațe îi poposiră pe spate și îi dădură brânci pe o potecă plină de noroi, căzu și se lovi rău la frunte și la un picior, se izbise în plin cu rotula de o piatră ascuțită.

Și realiză ce zgomot era acum, că nu se mai auzea motorul camionului. Bâzâitul a mii de insecte alcătuia un zumzet asurzitor care-i reverbera în tot corpul, zdruncinându-i oasele și tendoanele. Se auzea ciripitul a sute de păsări care zburătăceau de colo-colo pe deasupra lor. Și țipetele monotone ale maimuțelor care săltau din luminiș în luminiș, străbătând Amazonul.

Mai primi câteva ghionturi în spate. Până când cineva îl opri, punându-i mâinile pe piept, apoi tăindu-i eșarfa de la ochi și lăsând-o să cadă la pământ.

Poteca plină de noroi îl purtase până în mijlocul taberei. În fiecare colț se afla câte un paznic înarmat. Și niște barăci, niște cocioabe mai bine-zis, erau risipite într-un soi de configurație.

Avea soldați înainte și înapoi, îmbrăcați toți în ținute de camuflaj, cu bocanci până la genunchi plini de noroi, cu arme automate – păreau să fie puști AK-47 – atârnate pe umăr.

O tabără temporară. Asta părea să fie. O tabără care putea fi ridicată rapid și refăcută în altă parte.

Bărbatul care-l împungea în piept cu degetele încărcate de inele era scund și îndesat. Era greu să-i apreciezi vârsta, ar fi putut să aibă oricât între 25 și 45 de ani. Un chip la fel de lipsit de expresie ca ale celorlalți, o peliculă permanentă de transpirație, dar la el se întrezăreau mai multe straturi de transpirație uscată sub cea proaspătă. Ochii îi ieșeau în evidență. Avea o expresie aparent îngrijorată, dar doar aparent. Cineva care *încerca* să pară îngrijorat pentru că descoperise că oamenii reacționează bine la treaba asta.

— Señor Crouse. Sau să vă spunem… domnul președinte Scutec? Bun venit, prietene. Eu mă numesc Maximiliano Cubero. Comandantul *frontului special* al PRC. Dar poți să-mi spui „domnule comandant”, ca toți ceilalți prizonieri.

Vocea îi era precum ochii. Părea calmă, prietenoasă. Ca și cum *încerca* să dea impresia asta, descoperise că oamenilor le plăceau vocile calme și prietenoase.

Apoi bărbatul ridică glasul, deveni mai autoritar când se întoarse spre

insul aflat chiar lângă el, dându-i ordine. Un individ care, după însemnele pe care le purta, era aghiotantul lui. Și care, la rândul lui, încerca să vorbească asemenea comandantului când se întoarse spre cei doi bărbați din spatele lui, care luaseră poziția de drepți. Amândoi îl ascultară și apoi o porniră spre o clădire mică de lemn, cu un acoperiș de tablă, care, spre deosebire de celelalte, era îngrădită pe toate laturile de gratii din bambus, cu câte o ușiță îngustă. Comandantul îl împunse pe Crouse tare cu cotul în coaste și arătă într-acolo.

— Camera Reprezentanților. Așa o să-i spunem acelei *calete* de-acum. Ce părere aveți, domnule președinte?

O cușcă. Asta era. Atât și nimic mai mult. Crouse întrezări o rogojină pe podea și lângă ea un bol de plastic. Iar acolo, nu observase la început, într-unul din colțurile opuse ale cuștii se afla o ființă umană. Un bărbat într-o stare avansată de malnutriție, cu părul și barba neîngrijite, într-o cămașă zdrențuită în ultimul hal și în pantaloni de stofă tăiați la genunchi, legați cu o sfoară în jurul mijlocului subțiat. Cei doi membri ai gherilei descuiară și se auzi scârțâitul ușii de la cușcă, intrară și-l traseră afară pe bărbat de-acolo, ținându-l de subsuori, târându-l după ei.

— Vă cunoașteți?

Expresia comandantului era una aparent îngrijorată, tonul lui este prietenos.

— Dacă nu, vi-l prezint pe *Señor* Crouse din Statele Unite. Dumnealui este *Señor* Clarke. Tot din Statele Unite! Nu e minunat că v-ați putut întâlni astfel? Vreau să spun, deoarece călătoriți amândoi în afara granițelor?

Clarke. Un nume pe care Timothy D. Crouse îl recunoscu. Unul dintre cei mai importanți 254 de americani ținuți ostatici de PRC în momentul de față. De fapt, se întâlniseră la o festivitate și la conferința de presă de după, la Washington. Cu patru ani în urmă. Poate chiar cinci. Și bărbatul fusese pe-aici practic de-atunci, mutându-se dintr-o tabără în alta. Când se apropie și-i văzu mai bine fața, Crouse desluși urme vagi din figura de odinioară.

— Bun. Acum c-ați avut ocazia să faceți cunoștință, e momentul să vă luați rămas-bun.

Era ciudat. Crouse se tot gândise la asta încă din remorcă. Ar fi trebuit să-i fie teamă. Dar nu-i era. Nu încă. Furie! Asta simțea.

Comandantul făcu un semn din cap spre aghiotant, care-l îmbrânci imediat pe prizonierul emaciat din fața lui pe unul din puținele petice de iarbă. Scoase o eșarfă neagră din buzunar, aidoma celei pe care o purtase Crouse pe drum într-acolo, și i-o legă la ochi lui Clarke. Comandantul se apropie cu pași hotărâți de el și abia acum observă Crouse că, spre deosebire de ceilalți, acesta purta cizme negre cu pinteni zornăitori în formă de stele,

cu pietre roșii, scânteietoare, de-o parte și de alta. La șoldul drept îi atârna un revolver pe care i-l puse la tâmplă lui Clarke, dând roată feței supte. Soldații începură să strige la unison. *Muerte. Mort.* Și în engleză, ca să fie siguri. Comandantul rămase cu pistolul în dreptul țestei lui Clarke în timp ce se întorcea spre Crouse, asigurându-se că noul prizonier îl vede cum se ocupă de prizonierul dinainte. Că îl privește cum apasă pe trăgaci. Cum trage. *Realitatea mea, nu ficțiunea acestui terorist.* Prin gaura lăsată de glonț țâșniră sânge și limfă, mânjindu-i uniforma comandantului. Și subalternii lui începură să râdă în hohote, pentru că la asta se aștepta comandantul. Și, când Clarke căzu la pământ – nu cu capul înainte, ca și cum trupul dârz, chinuit de durere, nu se putea hotărî dacă să cadă sau nu –, se întâmplă atât de lent, ca și cum s-ar fi mișcat prin apă, predându-se pe măsură ce toate funcțiile biologice se stingeau și nici măcar voința de a trăi nu le mai putea reactiva.

— Următorul!

Aghiotantul dădu fuga spre Crouse, dornic să-i facă pe plac comandantului, și-i dădu un brânci cum făcuse și cu Clarke, spre același petic de iarbă. Crouse se văzu obligat să stea lângă cadavrul lui Clarke.

— Știi care e principalul avantaj când avansezi în cadrul acestei organizații, domnule președinte Scutec? Când devii ofițer? Poate chiar și când devii… El Comandante? Desigur. Te simți bine când ajungi atât de departe cum am ajuns eu, nu neg asta, și mie, unul, îmi place să mă simt bine. Dar principalul avantaj, domnule președinte Scutec, e că e treaba *mea* să execut americani influenți. Pe-aici, eu sunt cel care face asta. Așa că ceilalți au trebuit să te cruțe, să te țină în viață, de dragul meu.

Comandantul ridică pistolul, îi frecă țeava cu arătătorul, ca și cum o curăța de praf, îi făcu semn din cap aghiotantului să desfacă eșarfa neagră care alunecase de pe chipul încremenit al lui Clarke și să i-o lege la ochi lui Crouse.

Se făcu întuneric din nou.

Lumea se redusese la sunete, mirosuri și vibrațiile care trădau mișcările cuiva.

Și apoi îi auzi din nou. Soldații urlând. *Muerte.* Și simți gura rotundă, de metal, a pistolului lipindu-i-se de tâmplă – și apucă doar să-și spună „în dreapta, nu în stânga”, cum fusese la Clarke – înainte ca bărbatul să tragă.

•••

Erik Wilson o luă la fugă. Țâșni din sala de ședințe cufundată în întuneric din Centrul Regional de Comunicații, urcă scările, străbătu coridoarele secției, îndreptându-se spre un dulap dreptunghiular, aproape uitat și rareori deschis, aflat într-un colț al biroului lui. Opt uniforme pe umerașe. Trecuse mult timp. Nu le purtase nici măcar la acele ocazii oficiale când s-ar fi cuvenit să le poarte. Pur și simplu, nu era stilul lui. Acum smulse husa de plastic de la curățătorie de pe uniforma aflată cel mai în spate, o trase pe el și ieși tot în fugă. Trecu de ușa închisă a sălii de conferințe, unde ar fi trebuit să se afle acum, și pentru o clipă își dori să se fi hotărât să meargă la acea ședință a Consiliului Director, să nu fi răspuns niciodată la telefon – așa n-ar fi aflat nici acum că prietenul lui, pentru care era responsabil, risca să fie asasinat în numele legii oricând. Că era un proscris. Din nou.

Ușa asta o deschise. Ușa departamentului SWAT. Îi salută în treacăt pe colegii lui, ocupați cu ale lor, și trecu grăbit în camera învecinată, spre pupitrul de comandă. Un dulap încăpător, plin cu chei, era larg deschis și înhăță un rând de chei aflat pe undeva pe la mijloc și tocmai se pregătea să iasă când șeful echipei SWAT îl strigă.

— Ce naiba faci?

— Împrumut una din mașinile voastre pentru câteva ore.

— Uite ce e… în departamentul *meu,* se cere voie mai întâi!

Wilson dispăruse deja pe coridorul întunecat și ajunsese în dreptul neoanelor enervante de pe scări. Uniforma. Mașina de poliție cu emblema. Avea mai puțin de trei ore la dispoziție să adune informațiile de care avea nevoie Sue, ca să-și joace cât mai bine cartea. Cartea lui Piet Hoffmann. Șaptele de Cupă. Și totul se reducea la a fi luat în serios, la a transmite semnalele potrivite, spre a putea pătrunde într-o ambasadă securizată.

Ieși din garaj, urcând pe aleea în pantă spre barieră și ghereta paznicului, porni sirena și girofarul și acceleră pe strada Hantverkar.

Gherilele PRC.

De decenii întregi, aceste gherile columbiene tot răpeau americani, scandinavi, japonezi, francezi. Urmau negocieri prelungite, de ordinul anilor adesea, în vreme ce oamenii erau ținuți închiși în cuști, într-o junglă în care nu putea pătrunde niciun intrus. Dar asta era cu totul altceva. Timothy D. Crouse. Președintele Camerei. O persoană foarte influentă. Guvernul Statelor Unite va fi obligat să acționeze.

Și totul se schimbase.

Erik Wilson își croi drum în zigzag printr-o coloană de mașini, trecu pe trotuar prin dreptul Primăriei, pe o pistă de biciclete prin dreptul birourilor guvernamentale. Își aminti că evadarea lui Paula începuse chiar aici, chiar pe

aceste culoare ale puterii, în timpul unei întâlniri cu ministrul justiției și un șef de poliție care garantaseră sprijin și imunitate totală pentru misiunea lui Paula de a se infiltra în mafia poloneză în interiorul unei închisori suedeze de maximă securitate. Wilson rezistă cu greu unui impuls infantil de a ridica un deget mijlociu în aer la adresa tuturor celor care făcuseră promisiuni și le încălcaseră, care sacrificaseră viețile altora spre a menține ierarhia. Dar nu meritau nici atât. Și, pe deasupra, își primiseră deja pedeapsa – fuseseră condamnați în cel mai mediatizat proces al deceniului –, sfârșind fix în celulele în care îl lăsaseră pe Hoffmann, în pericol de moarte. Se tot învârtea de pe trotuar în stradă și înapoi până când dădu de Piața Gustav Adolf. Nu se putea merge mai departe de-aici. Mașinile pufnitoare, nervoase, care împroșcau cu dioxid de carbon, alcătuiau un zid viu. Piața superbă cu sens giratoriu care despărțea Departamentul de Stat de Operă, Parlament și Palatul Regal, inima capitalei, era blocată complet și era imposibil să spargi blocajul, chiar și cu sirena și girofaruri. Se uită la ceasul de pe bord, așteptă un minut și încă unul. Și apoi o luă din loc, izbind metal de metal, dând înapoi, înainte, luând-o prin lateral, croindu-și drum prin sensul giratoriu, ciocnindu-se de jardinierele care înconjurau soclul statuii unui rege care privea de sus orașul. Acceleră când intră pe aleea care străbătea Parcul Regal și de-acolo pe cea mai aglomerată stradă pe care circulau autobuzele, al cărei nume nu-l știa nici acum, ținând-o tot înainte până la Nybroplan. Și acolo, în mijlocul piațetei, îi sună din nou telefonul.

— Sue, n-am timp acum. Sunt în trafic și…

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, nu sunt Sue. Te sun de la închisoarea din Kronoberg. Sunt directorul.

O voce de bărbat joasă și hârșâită, un fumător înrăit, Wilson era convins de asta.

— Atunci mie îmi pare rău să vă dezamăgesc. Dat fiind că n-am timp să vorbesc nici cu Sue, nici cu vreun director de închisoare acum.

— Ei bine, e o treabă care te privește direct. Așa c-ai face bine să mă asculți, Wilson. Am un prizonier aici care face scandal în toată regula într-una din celule. Și vreau să vii *personal* și să-l iei de-aici.

— De ce naiba aș face treaba asta? Vă închid, așa că…

— Nu închide. Tu ești cel care ar trebui să nu-și scape subalternii din ochi.

— Poftim?

— Subalternii. Oamenii pe care ești plătit din bani publici să-i coordonezi. Oameni care ar trebui să fie pe străzi vânând răufăcătorii. Nu provocând ei înșiși scandal.

— Despre ce vorbiți?

— Deci *acum* mă asculți?

— La naiba!
— Vorbesc despre detectivul tău preferat, Ewert Grens.
— Și?
— Vreau să vii să-l iei. E în celula 5 momentan. A fost arestat.

Era pe strada dinspre faleză acum. Vedea marea chiar în dreptul țărmului – frumoasă indiferent de anotimp.

— Grens?
— Da.
— *Chestorul* Grens?
— Da.
— Nu înțeleg.
— Conform ordinului de arestare, scris de procurorul-șef Ågestam, chestorul Grens a fost reținut pentru presupus uz ilegal al unei arme de foc și pentru tulburarea liniștii publice.

La Podul Djurgård era roșu – Wilson încetini, trecu pe lângă coloana de mașini și o ținu tot înainte spre cartierul select în care stăteau înșirate ambasadele.

— Dați-mi câteva ore. O să mă ocup de asta. Dar, până atunci, va trebui să rămână pur și simplu acolo.
— Face mare tărăboi.
— Nu am timp de asta acum.
— Personalul *meu* trebuie să aibă de-a face cu el.
— Dacă nu se potolește… spuneți-i că aveți un mesaj din partea mea. Spuneți-i la ureche că, după părerea mea, o să-i stea foarte bine în haine vărgate.

Erik Wilson amânase dinadins oprirea sirenei, o opri abia acum, când parca în fața gheretei și a paznicilor în uniforme, tunși periuță, cu embleme mari pe umeri și la mâneci. Apărau o părticică din Statele Unite, aflată în mijlocul Suediei. Rămase în mașină, trebuia să-i lase să se întrebe cine este, ce caută un vehicul al serviciilor de urgență aici, de ce un polițist suedez sus-pus, care avea să coboare în curând din mașină, trebuia lăsat să intre fără a fi luat la întrebări, fără a irosi timpul de care nu dispuneau. Numără secundele pe când ce aștepta în preajma acelor fortărețe în miniatură. Nu departe se vedea fluturând steagul Italiei, alături se afla ambasada Germaniei, iar lângă ea cea a Marii Britanii. Peste drum, niște stegulețe marcau intrarea în clădirea SVT, cel mai mare post de televiziune din Suedia. Iar aici, chiar în dreptul geamului de pe partea pasagerului, erau rampe din beton, în pantă, și un gard înalt de oțel, camere de supraveghere și arme automate, încărcate, mânuite de indivizi cu un aer nervos, gata să te bage undeva – îi aminteau de închisorile pe care trebuia să le viziteze regulat în interes de

serviciu. Totul se schimbase acum. După atentatele din 11 septembrie. Lumea întreagă fusese declarată inamic.

Deschise portiera și bătu în ferestruica închisă. Se întrebă dacă mai era omul care fusese cândva, dacă Erik Wilson, care fusese un agent de legătură de prima mână odinioară – polițistul care găsea oameni de care să se poată folosi, care le putea câștiga simpatia și încrederea, spre a-i convinge să-i dea ceea ce-și dorea –, mai exista înăuntrul lui Erik Wilson în versiunea actuală, oficialul prins bine în birocrația de la vârf, astfel că nu se mai putea mișca.

Dacă nu-și ieșise din mână.

Știu ce vor să afle. Dar cât de mult știu deja?

Agenții de pază îl bombardară cu întrebări, dar răspunsurile îi veneau de la sine și începu să simtă din nou valul de adrenalină. Și, nu doar din cauza asta, nu mai simțea nici teamă, nici durere, exact asta îi lipsise. O senzație interzisă. O persoană la care ținea era în pericol. Ar trebui să fie în continuare tulburat, confuz. Dar era inundat de energie, entuziasm, concentrare.

Simt că trăiesc din nou. Din cauză că viața ta e în pericol.

Agentul de pază puse în furcă telefonul aflat pe peretele interior al gheretei, înclină un pic din cap și îi deschise poarta grea de fier – pe oricine va fi sunat, răspunsul fusese afirmativ. Primul pas. Erik Wilson ieși din zona de securitate 1.

Holul ambasadei arăta ca sala de așteptare de la un cabinet de stomatologie… cu excepția infanteriștilor marini care stăteau de pază și a camerelor, care păreau să-l urmărească doar pe el acum. Zona de securitate 2. O femeie îi zâmbi și îl rugă să ia loc în timp ce îi examina legitimația de polițist, întocmai ca paznicii de la intrare. Îi explică de asemenea că urma să aibă o întrevedere cu un anume domn Jennings. După 20 de minute, Wilson bătu în geamul de la biroul femeii zâmbitoare să întrebe ce se mai întâmplă și i se spuse că nu mai durează mult. Luă din nou loc. După încă 20 de minute și încă o bătaie în geam, i se spuse din nou că mai durează un minut și luă din nou loc.

— Îmi cer scuze pentru întârziere.

După o oră și șapte minute. Fix.

— Îmi cer scuze, a trebuit să facem o verificare.

Domnul Jennings. Era de o vârstă cu Wilson. Sau poate că nu, poate că asta și-ar fi dorit să creadă. Bărbatul cu părul tuns scurt și mustață, îmbrăcat cu un sacou gri, probabil că nu împlinise 40 de ani.

Încă o ușă securizată. Jennings o deschise și îl conduse pe Wilson înăuntru. Zona de securitate 3. Ajunsese la un anumit grad de încredere. O nouă gheretă de pază, cu mai multe camere și mai mulți soldați. Cineva îi

compară din nou chipul cu fotografia din legitimație, pentru a treia oară. Și apoi îl percheziționă. Îi plimbă un scanner manual bizar prin dreptul picioarelor, brațelor și bustului.

— Puteți trece mai departe.

Un hol scurt. O încăpere goală cu o lumină fluorescentă, care îți dădea un aer palid, albăstrui, aproape bolnăvicios. O masă simplă în centru, cu două scaune. Doar atât.

— E singura sală pe care o aveam liberă.

Sigur că da.

Era genul de sală menită să pună vizitatorul într-o poziție de inferioritate, să-i arate că e lipsit de putere. Genul de loc pe care-l folosea și el când vizita închisoarea din Aspsås și pe care l-a folosit când l-a selectat pe Piet Hoffmann ca potențial informator și l-a abordat, încercând să-i câștige încrederea. Când s-a prefăcut, pas cu pas, că-i este cel mai bun prieten. Așa se proceda. Un agent de legătură devine cel mai bun prieten al informatorului, pentru ca acesta să fie dispus în continuare să-și riște viața, spre a descoperi noi informații.

— Erik Carl Wilson.

Domnul Jennings nici măcar nu-și ridică privirea când desfăcu o mapă și începu să răsfoiască hârtiile dinăuntru.

— Subinspector la Poliția Municipală din Uppsala timp de patru ani. Inspector în cadrul Secției Omoruri din Gothenburg timp de șapte ani. Inspector-șef la unitatea de legătură pentru Informatori Confidențiali din cadrul biroului de Informații Regionale timp de cinci ani, din care patru ani ați coordonat informatorii care lucrau pentru Poliția Municipală. În ultimii doi ani și jumătate, șeful Serviciului Omoruri.

— Ați obținut toate informațiile astea într-o oră? Bravo!

— Dar, între noi fie vorba, nu de-asta te-am lăsat să intri – nu mă dă pe spate poliția suedeză.

— Hei, între noi fie vorba, nici pe mine. În momentul de față, unul dintre detectivii mei e arestat.

— Pe de altă parte, ai la activ cinci stagii la FLETC. La baza noastră din Georgia pentru formarea aprofundată a polițiștilor. Recrutarea, colectarea de informații, protecția martorilor, tehnicile de interogare.

Acolo începuse totul. Cunoștințele acumulate acolo îl ajutaseră să-l aleagă pe prizonierul Piet Hoffmann. Așa știuse să mai adauge câteva infracțiuni la cazierul lui Hoffmann, câteva puști Kalașnikov, ca să fie încadrat la posesie de arme de foc. După asta fusese ușor să obțină restricții mai severe… fără drept de eliberare condiționată, fără contact cu lumea exterioară. Hoffmann, care avea soție și doi copii mici, a ajuns la disperare după doar câteva luni în

care fusese privat de comunicare și de orice contact cu o ființă umană. Ar fi fost în stare să facă orice ca să iasă de acolo.

— Note maxime, Wilson. Cele mai bune evaluări. Nu sunt prea mulți care să obțină asemenea rezultate, nici măcar din rândul americanilor. Eu, unul, clar nu.

Hoffmann adoptase numele de cod Paula. Devenise unealta domnului chestor Erik Wilson. Cineva de care poliția suedeză se putea folosi, pentru ca apoi să-l arunce la coș. Asta era perspectiva lui și a colegilor lui care luau parte la operațiuni sub acoperire. Deoarece era interzis să colaborezi cu un infractor, deși erau cei mai eficienți – doar un infractor poate juca rolul de infractor –, descoperiseră că, odată ce vreun Paula, Pia sau Berit era descoperit de gruparea în care se infiltrase și era condamnat, având nevoie urgentă de protecție din partea Poliției, trebuiau să nege că ar fi avut habar de ceva și să-i lase să moară.

Unelte. Resurse. Asta ar fi trebuit să fii și tu.

Uneori lucrurile nu ies exact cum te-ai aștepta.

Uneori ajungem să ținem unii la alții mai mult decât ne-am propus. Și nu știa nici acum dacă era bine sau rău să simtă așa ceva pentru o altă ființă umană, să țină atât de mult la cineva.

— Bun. Ai primit aprobarea, Wilson. Te-am lăsat să intri.

Jennings avea toți nasturii încheiați la sacou. Era suplu și, când se rezemă de spătarul scaunului incomod, de lemn, sacoul i se mulă pe șoldul drept.

Un toc de armă.

Înarmat, aici? Un birocrat care plimba hârțoage?

— Și acum e rândul tău să-mi explici. Ce vrei.

— *Vreau să aflu ce știți voi.* Am văzut știrile de ultimă oră de pe CNN.

„Fără să vă arăt că știu ce ați vrea voi să aflați”. Despre noul război contra terorii. Cei 13 teroriști care urmează să fie vânați.

Domnul Jennings se rezema în continuare de spătarul scaunului. Dar îl asculta.

— Și… unul dintre ei. Șaptele de Cupă. Cică i se spune *El Sueco.* Suedezul.

— Da?

— Aveați poze cu ei. Cu ei toți. Poze de pașaport sau poze făcute la arestare sau imagini încețoșate din junglă. Cu toți, în afară de el. Pentru că nu știți cine este.

— Da?

— Dacă e adevărat. Dacă există în junglele din America Latină o persoană poreclită El Sueco. Care *s-ar putea* să fie suedez. Atunci, desigur, poliția noastră suedeză, care nu vă dă pe spate, ar fi și ea interesată. Cine este? Îl puteți identifica? Îi putem ajuta pe colegii noștri din America să-i dea de

urmă?

— Să-i ajutați?

Era ca și cum ar fi mers pe sârmă. Trebuia să afle. Fără ca ei să-și dea seama că era posibil ca el să știe.

— Da. Să-i ajutăm.

Domnul Jennings zâmbi. Acel zâmbet ironic pe care-l schițează uneori oficialii americani la adresa reprezentanților unor țări lipsite de importanță, aflate chiar la sud de Polul Nord.

— Și… cum ne-ați putea ajuta *voi* mai exact?

Mergea pe sârmă. Îi câștiga încrederea. Fără a trezi suspiciuni. Cândva fusese al naibii de bun la treaba asta.

— Ar trebui să știi un lucru, Jennings.

Până și notele pe care le scosese la iveală funcționarul ăsta o dovedeau. Dar era mult de-atunci. Poate prea mult.

— Când vine vorba de Suedia, nu există vreo națiune democratică, nicăieri în lume, care să fi adunat la fel de multe informații digitale despre proprii cetățeni. Informații care există în diferite sisteme. Multe sunt deschise publicului larg. Dar există și altele pe care o să vreți, poate, să le accesați, unele cu circuit închis. Care nu pot fi accesate de persoanele neautorizate. Așa că aveți nevoie de noi… *dacă* acest El Sueco se dovedește a fi suedez. Poliția aia suedeză incapabilă are acces la ele.

Să revin, pentru o clipă doar, la treaba asta. Să câștig încrederea unui individ de la care vreau ceva, să-l fac să lase garda jos, să înceapă să mă asculte.

— Deoarece, *dacă* e suedez… atunci eu pot să-l găsesc. Să-l identific.

Erik Wilson încercă să pară sigur pe el. Dar poate că era epuizat, își pierduse antrenamentul.

— Dar poate că asta nu e o treabă de care să fie interesați șefii tăi?

Pistolul din toc. Împunse și mai mult sacoul când oficialul american se rezemă și mai bine de spătar, ca și cum voia să se strecoare în tăcerea care se lăsase.

„Poate că am întins prea tare coarda”.

Wilson încercă să interpreteze expresia lui Jennings. Avea o față pătrată, nu foarte diferită de fața luptătorului de gherilă cu aer de indigen de pe lista neagră. Dar avea un ten mai palid și-i lipsea coada împletită care să-i încadreze figura. Totodată, era un chip complet lipsit de expresie, imposibil de citit.

Până când bărbatul se ridică brusc. Ținea în mână mapa cu informațiile despre cariera lui Wilson, gata să plece.

„Am întins prea tare coarda”.

— OK.

Domnul Jennings se uită la el: îl măsura, îl cântărea din priviri, chibzuia. Și apoi își descheie sacoul și și-l dădu jos, dezvelind ceea ce se întrezărise doar în contur până atunci: un toc de pistol din piele, atârnat peste o cămașă albă, călcată impecabil, arătând la fel de sumbru ca un cortegiu funerar. În el se afla un pistol Glock 22, la fel de negru ca tocul. Cu un pat care lăsa urme în palma oricui l-ar fi strâns prea tare.

Apoi păru să se hotărască și-și lăsă haina pe spătarul scaunului.

— Trebuie să dau câteva telefoane.

Erik Wilson nu observase ușa din spatele lui, vopsită în aceeași nuanță ca peretele. De-acum o observă, când Jennings o deschise și intră în zona de securitate 4, în inima ambasadei.

„N-am întins prea tare coarda”.

Singur într-o încăpere goală, ca o celulă de închisoare.

Se gândi la cum se infiltrase Paula în închisoare. Expus și abandonat. Dar continuând să-i tragă pe sfoară pe toți. Un singur om, în afară de Piet și Zofia, mai știa ce se întâmplase și încotro fugise. Erik Wilson.

De atunci se întâlniseră de patru ori pe an. La Gaira Café din Bogotá, pe Calle 96, între Carrera 13 și 13A. La ora 15:00, în prima săptămână din fiecare semestru. Un loc de întâlnire unde nimeni nu punea vreo întrebare și unde Erik Wilson venea pe propria cheltuială. Acolo îi ceruse Piet ajutorul, explicându-i că ajunsese la fundul sacului: viața de fugar costă, cu atât mai mult când ai și o familie. Cheltuielile de trai, taxele de protecție, șpăgile către autorități într-o țară în care șpaga era un mod de viață. Așa intrase în contact cu gherilele PRC, care-și finanțau operațiunile din traficul de droguri. Hoffmann se întorsese la ce făcea și în Suedia: cumpăra și vindea droguri, le pasa dealerilor, și afacerea a început să se extindă. Până într-o noapte, când doi dintre dealerii lui cei mai de încredere au intrat în bucluc și, ca urmare, au fost executați. Iar drogurile și banii lor – drogurile și banii lui – au dispărut.

Capitalul pentru două livrări, iar acum nu mai putea să plătească.

Reprezentanți ai PRC-ului i-au bătut la ușă și l-au amenințat că o să-l omoare și o să-i omoare familia, dar în ordine inversă. Mai întâi pe mezin, Rasmus. Apoi pe băiatul mai mare, Hugo. Și apoi pe Zofia.

Hoffmann se apărase și-și apărase familia, eliminând doi asasini trimiși de gherile. Dar ce avea să se întâmple următoarea dată? Și următoarea? Nu avea de ales: a trebuit să lucreze pentru ei în contul datoriei și, odată ce a plătit-o, a rămas în slujba lor pentru bani. Șase luni mai târziu, Wilson i-a oferit o șansă de a-și dubla venitul, care-i fusese prezentată de Sue Masterson de la DEA. Cel mai bun informator sub acoperire pe care l-am

cunoscut vreodată trăiește ascuns în America de Sud. A câștigat încrederea PRC-ului și ar fi dispus să colaboreze cu voi, ca informator. Folosiți-vă de el! *E soluția ideală atât pentru voi, cât și pentru Hoffmann.* Așa îi convinsese. Piet Hoffmann avea nevoie de mai mulți bani, iar autoritățile americane aveau nevoie fix de un astfel de agent sub acoperire. Și așa se și întâmplase. Autoritățile americane îl recrutaseră pe Hoffmann spre a se infiltra în PRC, organizația responsabilă pentru o bună parte din drogurile care pătrundeau în țara lor.

— O cafea?

Erik Wilson nu auzise vreo bătaie în ușă, nici când se deschisese ușa. Un bărbat foarte tânăr, cu o tavă cu cafea.

— Mulțumesc.

Un termos cu cafea, un recipient cu lapte și niște prăjiturele uscate, cu gust de chimicale.

Aștepta de o jumătate de oră. Mestecă o prăjitură, așteptând în continuare.

Piet Hoffmann, care se transformase în *Paula* cândva, suferise o nouă transformare acum, în *El Sueco.* I se dăduse un obiectiv clar: să se apropie de liderii PRC – ceva ce începuse să facă atunci când un tip poreclit El Mestizo își dăduse seama cât de util le-ar putea fi. Încet, s-a înfiripat o conversație, suspiciunea și aversiunea inițială au lăsat loc încrederii. Piet Hoffmann era expert în treaba asta, îi reușise de mai multe ori figura. Asasinul care era și patron de bordel se transformase de-acum, fără a-i bănui noua misiune – de a-i da în vileag, de a distruge din interior organizația –, din angajator în cel care garanta pentru el. După șase luni în cercul lui El Mestizo, responsabilitățile lui Piet s-au extins: pe lângă colectarea datoriilor, i s-a dat rolul de a proteja transporturile de droguri și laboratoarele și a început să facă instrucție cu membrii gherilelor. De această încredere voia să profite noul lui angajator. Și, din ziua în care devenise informator sub acoperire, îi furnizase agentei de legătură americane – echivalentul lui Erik Wilson din cadrul DEA – informații despre cel mai bun loc în care puteau intercepta o livrare sau cum să elimine o fabrică de cocaină care era în curs de construcție.

— Îmi cer scuze. A durat. Din nou.

Avea pete de transpirație pe spatele cămășii și ținea un laptop deschis în mână. Lui Jennings îi pierise zâmbetul ironic. Oricui îi va fi dat telefon, obținuse răspunsul la care sperase Wilson.

— Imaginile pe care le-ai văzut la știri, tu și restul lumii, acele câteva secunde dintr-un transport, provin de aici.

Oficialul de la ambasadă își plimbă degetul pe touchpad, dădu click pe un

director fără titlu în care erau patru fișiere și deschise trei dintre ele.

— Asta e înregistrarea transmisă de sateliții NGA de deasupra Amazonului. Pe undeva prin Columbia. Dar aici… aici e materialul în forma neprelucrată.

O înregistrare de 210 secunde, uneori destul de încețoșată și cu întreruperi.

Totul filmat de sus.

Mai întâi, un transport de frunze de coca și chimicale la o *cocina* păzită de soldați, imaginile pe care le văzuseră deja *el și restul lumii.* Apoi un transport pe un râu. Apoi un grup de luptători de gherilă în zona din apropierea graniței cu Venezuela, care-și făceau instrucția cu același bărbat, și era clar – din felul cum se mișca, din cum dădea ordine – că avea o pregătire militară avansată. În sfârșit, imagini mai detaliate, din nou același bărbat, dar acum însoțit de asasinul cu fața pătrățoasă, și se vedea clar că păzeau împreună un transport de armament.

— Toate imaginile astea sunt filmate de sus… nu pot oferi o bază de identificare suficientă pentru un program de recunoaștere facială. Asta până când am obținut permisiunea de a folosi o nouă tehnologie britanică, ce a redus rezoluția la centimetru. Și atunci am descoperit asta.

Al patrulea fișier. Jennings dădu click pe el. Aceeași înregistrare ca mai devreme, transportul de arme. Dar acum focalizată pe unul dintre bărbați. Pe creștetul capului, unde avea un tatuaj, posibil o șopârlă. Apoi pe chipul lui. O imagine care se descompunea în pătrățele gri pe măsură ce creșteau focalizarea.

— Avem acces la asta de câteva luni. Atât de aproape poate să ne ducă tehnologia.

Programul de recunoaștere facială reconstituia conturul feței în pătrățele. Liniile vagi deveniră un nas și o gură. O persoană care nu exista.

El Sueco.

Te văd. Și ei nu știu.

Nici tu nu știi.

— Ce vezi?

Chipul tău e încețoșat. Dar te cunosc foarte bine.

— Wilson?

Și tu ești.

— Îl recunoști?

Jennings îi studie chipul lui Erik Wilson. Între timp, Wilson îi evită privirea, făcându-se că se uită din nou la imagine, ca și cum chiar se străduia s-o descifreze.

— Nu.

Își ridică privirea și citi dezamăgirea pe chipul celuilalt.
— Nu, Jennings. Habar n-am cine este.

•••

Un șopron cu pereți de lemn și un acoperiș de tablă. O deschizătură îngustă printre gratiile de bambus pe post de ușă. O rogojină într-un colț, un castron în celălalt.

— *Chontos.*

În doar câteva ore învățase un nou cuvânt. Groapa mare săpată în pământ deasupra căreia te lăsai pe vine. O scândură de lemn deasupra și aruncai noroi peste excremente.

— Iar?

Singurul loc în care era lăsat singur, după doi saci de cartofi tăiați atârnați de o ramură de copac, dar era de-ajuns, un perete improvizat menit să-i țină pe nemernici la distanță.

— Da.

Fata probabil că n-avea mai mult de 16-17 ani. Cam vârsta pe care o avusese Liz când dispăruse. Avea părul lung, prins într-un coc, era îmbrăcată în uniformă și purta o armă atârnată în diagonală pe piept. Era dată cu ruj.

— Arată drăguț.

— Poftim?

— Noua Cameră a Reprezentanților, domnule președinte Scutec. Vreau să zic, aveți o dușumea în toată regula, ba chiar și un castron negăurit.

Vorbea tare. În mod evident, voia s-o audă cei trei băieți adolescenți, care aveau și ei câte o armă automată atârnată nonșalant pe umerii firavi. Băieții începură să râdă. Nu de ea, ci de prizonierul pe care ea îl umilea, care trebuia îngenuncheat.

— Bine. *Chontos.* Din nou.

Fata îi deschise poarta cu unghii la fel de roșii ca rujul, îndreptându-și arma spre el, și o porni în urma lui spre peretele din pânză de sac. Ajunsă acolo, se opri, zorindu-l din 30 în 30 de secunde, spunându-i că avea doar cinci minute la dispoziție.

El stătea ghemuit deasupra gropii, își terminase de mult treaba, dar pur și simplu avea nevoie de un pic de liniște, încerca să înțeleagă falsa execuție. Nu închisese ochii. Cu pistolul lipit de tâmpla dreaptă, înfruntase întunericul, ascultând zgomotul făcut de pintenii de argint ai comandantului în timp ce acesta apăsa pe trăgaci. Nu se gândise la nimic… doar așteptase. Și apoi pocnetul înecă orice alt sunet. Nici măcar nu-și dăduse seama că asta se auzise: un pocnet în gol. Realiză abia când soldații începură să râdă în hohote, râsete înecate, cu sughițuri, care goniră roiurile de insecte. Un revolver încărcat cu un singur glonț. Glonțul rezervat pentru Clarke, ostaticul care nu mai fusese eliberat, pentru că orice negocieri cu guvernul american încetaseră după ce lista lor de solicitări fusese respinsă.

Dar îl prinse din urmă teama.

Avea să moară.

Fără a se mai putea controla, făcuse pe el de-adevăratelea după acel pocnet, iar soldații începuseră să râdă și mai strașnic. *Domnul președinte Scutec,* scandau, *domnul președinte Scutec.* Dar treaba asta nu-l îngenunche, nu-i răpi ce purta în suflet. Nu mai avea ce să-i răpească. Sufletul lui zăcea deja într-un mormânt, pe un câmp, în apropiere de Washington.

— Bun, dom' președinte Scutec. Gata! Și n-o să mai ai voie la *chontos* până diseară!

Femeia, fata, vorbea din nou doar spre a fi auzită de ceilalți, care reacționară imediat, imitând un om care a făcut pe el și merge apoi crăcănat, ducând mâinile la nas, ca și cum ceva pușea în ultimul hal.

Crouse a fost mânat înapoi în cușcă și, în urma lui, ușa a fost închisă și încuiată cu lacătul. Transpira și mai tare ca înainte, îi lucea pielea și broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte, pe obraji și pe gât. Și, când i se aduse mâncarea – un polonic cu coada lungă înhăță castronul și turnă ceva în el –, habar n-avea ce soi de pește plutea în fiertura la fel de incertă. Dar era sigur că erau niște căpățâni de pește pe-acolo și niște ochi care se zgâiau la el.

•••

Mașina de poliție cu alb și albastru îl aștepta unde o lăsase. Chiar în dreptul gheretei de sticlă în care se aflau paznicii în uniformă. Erik Wilson îi salută cu un gest din cap, urcă în mașină și o porni încet pe Strada Strand, spre centru, cu gândul la pătrățelele acelea gri. Cu rezoluție de un centimetru. Un chip pe care-l recunoștea. Pentru că un individ înseamnă mult mai mult, un fel de a se mișca, o impresie, pe care doar cei mai apropiați le recunosc. Opri la semaforul de la Podul Djurgård – nu se grăbea. Făcuse ce-și propusese să facă, câștigase încrederea pe care-și propusese s-o câștige, obținuse răspunsurile pe care le căuta. Nu-și ieșise din mână, nu-și pierduse abilitatea de care se folosise într-o viață anterioară spre a le câștiga încrederea infractorilor, spre a-i recruta și a-i transforma în surse sau informatori pentru o sumă de nimic, de doar câteva mii pe lună, în schimbul căreia aceștia își puneau viața în pericol zi de zi.

— Ei nu știu.

— Ești absolut sigur?

O sunase el, pentru ultima oară probabil.

Cineva putea descoperi că fuseseră în contact, deja riscaseră prea mult.

— Sue, nu știu cu mult mai mult decât ce a putut vedea toată lumea la TV. Porecla lui. Și că se ocupă de protecție și instrucția recruților.

La un capăt al firului, strada Hamn. Aglomerată, plină de zgomot și agitație. În mijlocul țării micuțe din Europa de Nord pe care lumea o confundă adesea cu Elveția. La celălalt capăt al firului, Sue Masterson, șefa DEA, tocmai mergea pe Pennsylvania Avenue, spre numărul 1 600 și poarta uneia dintre cele mai celebre clădiri din lume. Casa Albă.

— În 20 de minute o să am o întrevedere cu vicepreședinta Thompson, cu șeful de stat major și cu șefii de la FBI și CIA. Și o să mă ocup de problema noastră atunci, în acea sală. O să le explic totul, că El Sueco e în slujba noastră, că lucrează pentru noi, că e cel mai valoros agent de care dispunem în interiorul PRC… că am reușit să-l strecurăm pe lista *noastră* de inamici. Și că trebuie să-l ținem în viață.

Wilson își croi drum printre lucrările de pe carosabil și autobuzele care claxonau, strada Hamn dădu în Klaraberg și apoi în podul spre Kungsholmen. În timp ce o femeie în care avea încredere se îndrepta spre locul pe care mulți îl considerau cea mai influentă clădire din lume.

— Sue… și dacă?

— Și dacă… ce?

— N-o să reușești să-i faci să priceapă.

— O să reușesc.

— Dacă o să fie cum a fost aici… politicienii care coordonează totul știu,

dar neagă totul?

— N-o să fie așa.

— Sue… dar *dacă*?

Sue se oprise. O auzea. Ritmul respirației i se potolea treptat.

— Atunci avem o problemă majoră.

Și apoi se lăsă o tăcere desăvârșită. Cumva, te-ai fi așteptat să fie mai mult zgomot în Washington la ora prânzului. Erik Wilson se întrebă dacă ea acoperea dinadins microfonul și, dacă da, de ce?

— Atunci n-o să mai pot să apelez la canalele oficiale. Sau nici măcar neoficiale. Atunci va trebui să o opresc pe agenta lui de legătură, singura persoană în afară de noi care știe adevărata lui misiune.

— Sue, la naiba, eu…

— Erik… tocmai de-asta o să reușesc.

Erau o mulțime de locuri de parcare pe strada Berg, în apropiere de intrarea de la sud în sediul central al Poliției, ceea ce era atipic. La Washington era liniște, iar aici era pustiu. Părea suspect, asta știa sigur, și îl năpădi o senzație de neliniște. O zi în care lumea nu mai avea noimă. Parcă și intră în clădire… dar nu se îndreptă spre Serviciul Omoruri și biroul lui. Se îndreptă în direcție opusă, spre închisoare. Spre subordonatul lui, care se afla închis acolo.

•

Doar un agent de pază. Aveau încredere în ea. Iar agentul de la Serviciile Secrete, în uniforma lui neagră, cu o insignă aurie pe piept și dungile aurii de la pantaloni, probabil că o conducea mai curând din politețe decât din suspiciune.

Această casă remarcabilă, pe care o vizitase de mai multe ori, cu pereți și podele cu ecou, care păreau s-o studieze, în vreme ce tavanele înalte păreau s-o apese… de fiecare dată când străbătea holurile Aripii de Vest, o năpădea sentimentul că este unul din puținii aleși. Era un sentiment seducător. Și periculos. Se scuză când începeau să se apropie de ușa deschisă, se opri, inspiră adânc, pe îndelete, și și-l ascunse cât mai adânc în străfundurile ființei ei. Dacă se abandona acelui sentiment în încăperea în care se pregătea să intre, atunci lupta era ca și pierdută.

Își aranjă mai bine pantalonii și taiorul scurt. Haine civile. Era un aspect important. Doar la prima ei vizită, înainte de a fi preluat postul de la DEA, venise îmbrăcată în uniformă. Dar descoperise că era mai eficientă și era ascultată mai atent când se îmbrăca astfel. Cu cât îi imita mai îndeaproape ca aspect, cu atât mai mult succes avea.

Ușa deschisă de la biroul vicepreședintei însemna că era bine-venită, deși Thompson insistase că agenda prea încărcată trebuia reorganizată și

întâlnirile planificate trebuiau amânate. 10 minute. Atât timp i se acordase. Agentul secret îi zâmbi și-i făcu semn să intre. Întrevederile pe care le avusese până atunci la Casa Albă avuseseră loc în biroul șefului de stat major și fuseseră ședințe de planificare a strategiei, în care stătuse pe scaun, lângă directorul biroului de Politici Naționale Anti Drog. Nu mai fusese niciodată în acest birou. Nu stătuse niciodată la masă cu aceste persoane.

— Bine ai venit, Sue!

Vicepreședinta Thompson. Arăta exact ca în poze. O femeie înaltă, blondă, între două vârste, cu ochelari care-ți evocau anii ’50. Era așezată la biroul ei din lemn de stejar și-i făcu semn spre singurul scaun liber. Sue Masterson se uită în jur. Îl salută din cap pe șeful de stat major, Perry, care nu-i fusese niciodată oponent, așezat pe o canapea albă, cu perne pufoase, și acesta îi răspunse cu același gest. Cu ceilalți doi însă se certase în mod regulat. În fotoliul albastru era așezat Marc Eve, directorul CIA, iar în cel verde stătea, cu brațele încrucișate, William Riley, directorul FBI. Avusese discuții în contradictoriu cu amândoi, dar separat. Nu se mai întâlnise până acum cu amândoi odată.

— O cafea?

— Nu, mulțumesc.

Doar un pahar cu apă dintr-o carafă care avea o felie de lămâie pe buză. Își turnă și bău jumătate. Ceilalți așteptară. Așteptau. Să înceapă ea să vorbească. Și era limpede că tot ce ținea de acea listă cu ținte proaspăt anunțată fusese decis chiar aici, de către aceste persoane. Păreau epuizați. Răpirea avusese loc după-amiază, după ora Washingtonului, într-o zonă izolată din junglă și, dat fiind că toți ceilalți fuseseră uciși, cu excepția țintei răpitorilor, ei au fost cei care au decis când să comunice sau să-și exprime solicitările. Iar ei așteptaseră până la miezul nopții. Și, la câteva ore după aceea, oamenii așezați în jurul ei acum se reuniseră.

Se uită din nou la ei. Erau obosiți, șifonați.

— Șaptele de Cupă. El Sueco.

Și la ceasul mare de deasupra șemineului.

Arăta 9:50.

Până la 10 trebuia să termine ce avea de zis. Să-i facă să înțeleagă.

— Nu ne este inamic. Este de-ai noștri.

Patru indivizi o studiau, întocmai cum îi studia și ea. Trei bărbați și o femeie. Dar părea că fac parte toți din același corp lipsit de gen, care emana aceeași putere lipsită de gen.

— Mă refer la această listă a țintelor. Conține un om de-ai noștri. Cel mai bun informator al nostru. L-am pus pe lista celor dați în urmărire doar ca să-i consolidăm statutul. Dacă noi, inamicul, îl clasificam drept periculos, atunci

inamicii noștri o să-l considere la fel.

Se întrebă dacă avea să ajungă și ea așa. Cineva care emana o putere lipsită de gen. Avea prea puțini prieteni adevărați cărora să le pună o astfel de întrebare… numărul de relații apropiate pe care le avea scădea cu fiecare nou post. Părea că titlurile pe care le obținea speriau oamenii, până și pe cei alături de care lucrase mult timp o vedeau altfel, îi interpretau altfel gesturile, o vedeau altfel odată ce le devenea șefă.

— N-am mai avut niciodată pe cineva care să ajungă așa de departe, n-am mai avut niciodată pe cineva așa capabil. Pe baza informațiilor adunate de el, am eliminat cel puțin șapte cuptoare de cocaină și am oprit 15 transporturi majore. Lui îi datorăm cea mai importantă realizare de până acum, o captură-record, 15 tone de cocaină confiscate în apropiere de Tumaco. Poliția și Marina au colaborat într-o acțiune împotriva unui laborator aflat nu departe de port. Am arestat 24 de persoane, am distrus tot echipamentul aflat în incintă și am confiscat nouă bărci folosite pentru transport.

O mochetă de culoarea cerului, un tapet albastru ca marea. O oglindă cu ramă aurită, un candelabru cu lumânări albe, care nu fuseseră aprinse niciodată. Până și încăperea în sine părea să emane un soi de versiune stereotipică a puterii.

— Așadar lista conține o eroare… și trebuie corectată. Acum.

Se uită la ei, rând pe rând. În vreme ce ei încercau să-i proceseze cuvintele.

— Sue?

Șeful se stat major rearanjă pernele, ca și cum voia să se elibereze de ele, când începu să vorbească.

— Ești absolut sigură de… mă rog, de tot?

— Da. Sunt absolut sigură de… tot.

Se bucură că el vorbise primul. Orice avea să spună el, știa că se bazează pe analiză, nu pe antipatii personale.

— Ei bine, asta ne cam complică ziua. Tocmai am încheiat o conferință de presă care a fost transmisă în întreaga lume. Ar fi destul de greu să ieșim în fața lumii și să ne retragem spusele.

— Lauriel, omul lucrează pentru noi.

— E un infractor care ne oferă informații.

— Tehnic, este… un funcționar public. În slujba Statelor Unite. Are dreptul la aceleași beneficii, la aceeași protecție ca și noi ceilalți.

— Sue, uită-te la mine! Un funcționar public *angajat* are un *contract.*

— Dar noi suntem cei care l-au pus pe lista celor dați în urmărire generală! Pentru că *noi* am crezut că asta îl va ajuta să le câștige și mai mult încrederea… ca să poată face o treabă mai bună. *Pentru noi.*

Pernele albe, pufoase.

Șeful de stat major le puse cu grijă una peste alta pe podea.

— Sue?

Chiar și cu ele împinse în marginea canapelei, îl încurcaseră.

— Încredere? *Politica* ține de încredere. Știi asta. Dar credibilitatea politică se reduce la cât de puternică e veriga cea mai slabă. Lista cu ținte pe care am lansat-o în timpul invaziei din Irak, pentru care am reușit să obținem sprijin internațional, asta a ținut de încredere. Acum? Gherilele PRC sunt grupări teroriste… și toată lumea e de acord. Dar, de când am ales să le modificăm statutul din „grupări teroriste” în „război contra terorii”, care include dreptul la asasinate în afara legii, trebuie să menținem sprijinul internațional, încrederea pe plan internațional. Și, dacă se dovedește că ne-am înșelat asupra *unui singur* aspect, atunci *toate* aspectele vor fi puse sub semnul întrebării, ca și credibilitatea noastră, întreaga operațiune… și fără încredere pe plan internațional… nu vom reuși.

— Dacă lucrează pentru noi…

Sue Masterson nu țipa, nu încă, dar ridicase un pic glasul, deasupra tonului recomandat pentru o conversație.

— … e totodată responsabilitatea noastră.

— Poftim?

Picioarele și brațele încrucișate ale persoanei din fotoliul verde se desfăcuseră, dornică să intervină în discuție.

— Corectează-mă dacă am înțeles greșit, dar… tu ai fost cea care a strecurat acest nume pe listă?

Spre deosebire de Perry, William Riley n-o înghițise niciodată. Directorul FBI chiar se opusese public numirii ei în postul de director al DEA. Dar fusese ignorat. Atât calificările ei, cât și competența ei o recomandau cu prisosință, iar Sue nu înțelesese niciodată, de fapt, dacă bărbatul o antipatiza pe ea, personal, sau doar obiecta la ideea unei femei într-un post de conducere.

— Da, eu am făcut-o, dar…

— Fără să mă informezi?

— Dacă-mi dați voie să explic…

— Fără a informa FBI-ul, autoritatea care controlează lista?

Sue se uită la șemineu și la ceasul mare atârnat deasupra lui… încă ticăia sonor.

— Da.

— Atunci aș zice că e responsabilitatea *ta,* nu? Problema *ta*!

9:55. Jumătate din timpul pe care-l avea se dusese.

— Identitatea unui informator, mai ales când este un infractor, ar trebui

cunoscută de cât mai puține persoane. De bună seamă așa lucrezi și tu, Riley, nu? Plantând informații false în cazierul lor. Pentru că, dacă un informator ar fi detectat, ar fi o condamnare la moarte. Și, cu fiecare persoană în plus care știe identitatea unui informator, riscul crește. Așa procedăm dintotdeauna și așa vom proceda și mai departe. Iar voi veți continua să ne fiți recunoscători pentru asta.

— Dilema asta, dacă-i pot spune astfel, nu ține de metodele noastre. Ci de politică.

— Și de moralitate. Dar poate că sunt unul și același lucru în această încăpere?

Sue Masterson se întoarse spre șeful de stat major, căutându-i sprijinul. El nu spuse nimic. Dar era frustrat, asta era clar. I se înroșiseră urechile și îi tremurau un pic.

— Deci… cine e individul?

Întrebarea asta veni dinspre fotoliul albastru. Marc Eve, directorul CIA. Care-i zâmbi prefăcut, în timp ce aștepta răspunsul ei.

— Tocmai am încercat să explic asta. Este informatorul *nostru,* e *de-ai noștri.*

Când îi pusese întrebarea, tipul știa că n-o să primească un răspuns. Acum o studia cu o privire pătrunzătoare, greu de citit. Ea mai înfruntase astfel de priviri și nu se lăsă intimidată. Era genul de privire pe care o găseai deopotrivă la șefii de poliție și la membrii proeminenți ai unor grupări mafiote… multă putere într-un cerc restrâns. Erau cei mai periculoși oponenți. Mai ales când li se spunea adevărul doar pe jumătate, ca acum. Lipsă de empatie combinată cu exercițiul puterii, decizii luate doar pe temeiuri intelectuale și raționale.

— Te-am întrebat *cine* este. Cum se numește? De unde provine?

— Nu știu.

— Nu… știi?

— Nu-i știu adevărata identitate. Nu am toate datele lui personale, asta a fost înțelegerea cu persoana lui de contact. Ce știu este că i se spune El Sueco și că provine de undeva din Europa de Nord.

— Din Europa?

— Da.

— Nu este cetățean american?

— Nu.

De data asta, Marc Eve zâmbi de-a binelea.

— Atunci n-avem nicio problemă.

Se uită în jur, cu un aer triumfător.

Sue se uită în jur, îngrijorată.

Un juriu delibera asupra unei condamnări la moarte. Asupra unei crime. În ciuda faptului că membrii juriului știau deja că acuzatul este nevinovat.

— Ce anume nu înțelegeți? Noi îl plătim, o ramură a guvernului federal. Lucrează pentru guvernul nostru.

Paharul de apă se golise. Felia de lămâie alunecase pe peretele paharului. Îl umplu din nou și-l goli pe loc.

Moralitate. Și politică.

Nu erau unul și același lucru.

— Și suntem… suntem la Casa Albă, la naiba! De bună seamă, nu luăm în calcul opțiunea de a condamna la moarte un om nevinovat!

Ridicase din nou glasul. Slobozise o înjurătură între pereții plini de ifose și o auzi reverberând în jur. Până când singura persoană din încăpere care nu spusese nimic până acum, vicepreședinta Thompson, reacționă.

— Sue?

Un ton blând. Care o izbi în plin.

— Da?

— Va trebui să te rugăm să pleci. Trebuie să discutăm problema. Și o să te sunăm să vii odată ce am luat o hotărâre.

•

De fiecare dată o nouă figură.

Erik Wilson îl salută din cap pe paznicul civil pe care nu-l mai văzuse până atunci, îi arătă răbdător legitimația până când bărbatul înclină și el din cap, și apoi o porni spre lift, apăsând pe butonul pentru etajul șase.

Tocmai de-asta o să reușesc.

Cândva se iubiseră. O mai iubea și-acum, cumva. Dar judecata lui nu era afectată de dragoste. Nu exista om pe lume în care să aibă mai mare încredere ca în Sue Masterson. Era o fire analitică, metodică, care gândea strategic. Mult mai eficientă decât fusese sau putea fi el vreodată.

Așa că era cazul să se relaxeze.

Și totuși simțea o neliniște în tot corpul, oricât de tare ar fi încercat să-și controleze ritmul respirației.

— Scopul vizitei?

O voce care se auzea de undeva din tavanul liftului. Se trase mai aproape de microfon.

— Sunt chestorul Wilson, am venit să te scap de belea.

O pauză prelungită. Un oftat din rărunchi. Cineva clar răsufla ușurat.

— Mulțumesc.

Etajul șapte. Zăbovi în lift, fără să coboare. Realiză deodată de unde venea neliniștea, de ce îi dădea târcoale, vlăguindu-l, storcându-l de energie. Avea încredere în ea implicit… ca polițist. Dar aici nu era vorba doar de activitate

polițienească. Era vorba de politică. Și mai fusese prins în așa ceva: politicieni suedezi care-l condamnaseră pe Piet Hoffmann la moarte pe baza unor documente false la care aveau acces. Și, când fuseseră informați de greșeală, când li se spusese că Hoffmann era plătit de poliția suedeză și nu era un inamic, chiar și atunci, *în ciuda* acestui fapt, nu comutaseră pedeapsa cu moartea, pentru ca ei să-și mențină puterea.

Coborî din lift în dreptul unui ghișeu de pază în care se afla un alt angajat civil, după un gemuleț tras. Și acum auzi o voce foarte familiară. Se auzea înfundat, de la depărtare, dar nu era nicio urmă de îndoială. Pe măsură ce se apropia, bruiajul din difuzor se amplifica: monologul sonor al unui bărbat aflat într-o celulă minusculă, care încerca să atragă atenția asupra sa.

— Acum dă fuga aici, mâncând pământul, și descuie ușa!

Paznicul, un tânăr cu o privire blândă, ridică resemnat din umeri.

— Ai auzit ce-am spus? Morții mă-tii de paznic!

— Da. Aud ce spuneți. Am auzit tot ce ați spus.

— Atunci descuie naibii ușa!

— *Nu pot* să fac asta. V-am explicat, domnule chestor.

— Descui-o!

— Nu cu mine trebuie să vorbiți, domnule. Ordinul de arestare a fost scris de domnul procuror-șef. El e cel care decide când vă putem elibera. După cum știți, domnule chestor.

— Procurorul-șef e *și el* un dobitoc de prima mână! Și asta nu e nici calomnie, nici defăimare. E purul adevăr!

Sistemul de intercomunicație nu era chiar nou-nouț – era un model care văzuse zile mai bune; butonul de volum părea să fie pe o latură. Erik Wilson îl observă pe paznic dând mai încet difuzorul.

— O ține așa de câteva ore.

— Sunt sigur c-ar putea s-o țină și mai mult.

Arătă din nou legitimația și paznicul o studie rapid, se ridică aproape instantaneu și deschise ușa închisorii. Wilson se luă după el, trecând pe lângă șirurile de încăperi încuiate, un loc în care praful părea mai apăsător ca în alte părți. Celula 5. Un bărbat țipa dinăuntru și lovea cu piciorul puținele obiecte din jur.

Erik Wilson îi făcu semn din cap tânărului gardian, care o luă din loc… așteptă până când era singur și abia apoi deschise ferestruica decupată în ușă.

— Ewert?

Deschizătura era la nivelul ochilor și în fața îi apăru un spate lat, îmbrăcat în sacou. Ewert Grens stătea întors cu spatele. În hainele civile pe care i se dăduse voie să le păstreze. De teama țipetelor și amenințărilor? Sau din

respect pentru un superior? Sau din cauză că nici măcar personalul închisorii nu-l credea vinovat de lucrurile de care era acuzat?

— Vrei să ieși?

Spatele îmbrăcat în sacou se întoarse și în deschizătură apărură doi ochi negri.

— Deschide-mi!

— Pentru că, dacă vrei asta, trebuie să te calmezi.

— Wilson, ce mama naibii…

Se auzi un declic și Erik Wilson trase în jos ferestruica. Un zgomot înfundat. Se așeză pe un taburet cu trei picioare aflat în dreptul ușii de la celulă. Un minut. Două. Două și jumătate. Până când de dincolo de ușa încuiată nu se mai auzea nimic.

Apoi deschise din nou ferestruica.

— OK?

— Wilson, dă-o…

— OK?

— OK.

— Bine. Așteaptă o clipă!

Erik Wilson făcu un semn spre ghișeul gardianului, mimând că descuia ceva cu o cheie imaginară, și băiatul se apropie în curând de el, cu un mănunchi uriaș de chei, ca și cum ar fi fost zorit, ca și cum voia să se asigure că detectivul care-i considera pe toți ceilalți incompetenți n-o să aibă răgazul să-și regrete decizia și să înceapă să țipe din nou.

Un oftat metalic când se răsuci cheia în broască.

Un sacou boțit. Cu pete mari. Urme vădite de vin pe hainele unui om care, din câte știa Erik Wilson, nu bea niciodată alcool. Pantaloni la fel de boțiți și pătați. Și cele câteva fire de păr pe care Grens le mai avea, răsfirate în toate direcțiile.

Străbătură împreună coridorul, în care domnea un aer nefiresc de încărcat, poate din cauză că niciunul dintre ei nu spuse nimic. Trecând pe lângă una, două, trei, patru uși încuiate. Până când Grens se opri brusc.

— Ce naiba porți?

— Ewert, cred că eu sunt cel care ar trebui să-ți pună întrebarea asta.

— Chiar și-așa… uniformă?

— Sunt polițist. Și uneori… uneori e o problemă de viață și de moarte.

Se uitară unul la altul. Și poate că Grens își dădu seama că preocuparea de pe chipul șefului său era sinceră și că Wilson n-avea să-i mai dea alte explicații în momentul de față, pentru că nu mai avea forță pentru asta. Orice motiv ar fi avut, merse înainte fără să-l întrebe, întinzându-se ca să-și dezmorțească gâtul și piciorul drept, care-l durea, și străbătură împreună o

clădire mare, parte din complexul care găzduia epicentrul activității polițienești din Stockholm. Trei uși care se descuiau cu cheia, trei cu cartele de acces. Tăcere, amândoi erau cufundați în gânduri. Până când ajunseră la Serviciul Omoruri. Până în dreptul biroului lui Ewert Grens, unde se despărțiră.

— Presupun că o să treci mai târziu să vorbim și să-mi explici ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, Ewert. Cum de-ai ajuns să faci cu ou și cu oțet gardienii la închisoare, într-un costum îmbibat în vin. Dar, deocamdată, încearcă să te relaxezi.

Grens dispăruse deja în biroul lui. Fără vreun mulțumesc, fără să-și ceară scuze. Casetofonul vechi din birou începu să hârâie când puse o casetă pe care o înregistrase singur, pe care Siw Malmkvist cânta un cântec în suedeză, urmată de Connie Francis cu originalul în engleză. Wilson rămase în prag până când „Tunna skivor” a fost înlocuit de „Everybody’s Somebody’s Fool” și-și dădu seama că detectivul nu avea de gând să se întoarcă.

— Ewert… tocmai te-am scos din închisoare. Ești responsabilitatea mea. Așa că de data asta, măcar o dată în viață, fă ce-ți zic eu!

Vocile vesele, optimiste, ale cântărețelor din anii ’60 îl urmăriră de-a lungul holului în timp ce se îndrepta spre propriul lui birou, dar, când ajunse lângă aparatul de cafea, în loc de muzică se auzi un zgomot electronic, monoton. Soneria de la telefonul mobil. Buzunarul de la haină îi vibra cu totul, aritmie, urgent.

— Da?

— Nu vor să cedeze.

Sue.

Pe un ton pe care nu-l mai auzise niciodată de la ea.

— Insistă să mențină neschimbată lista cu ținte.

Temeritatea ei, încrederea în sine. Dispăruseră fără urmă.

— Poftim?

— Hoffmann încă este Șaptele de Cupă.

— Dar, la naiba, Sue… îl condamnați la moarte!

— Sunt perfect conștientă de asta.

— E unul de-ai voștri!

— Le-am explicat cât de bine am putut. Au intrat în impas. Și n-au de gând să iasă de-acolo.

Acum se auzea din nou Siw Malmkvist. În suedeză. Și cânta dinspre biroul lui Grens în stilul acela demodat: voios, sprințar. Erik Wilson înțelese pentru o clipă de ce Ewert Grens se refugia în acea simplitate, ca să evite orice altceva.

— Deci mai nou, Sue, puteți să vă executați angajații pentru că… își fac treaba?

Așteptă. Un răspuns care n-avea să vină prea curând. Avu impresia că ea îi închisese.

— Sue? Mai ești…

— Asta-i situația. Așa că ascultă-mă atent, Erik. Eu, în calitate de director DEA, n-o să mai am voie să mă preocup de această problemă. Absolut deloc. Până și conversația asta e o infracțiune. Dacă aș continua să fac asta, s-ar… conform oamenilor cu care tocmai m-am întâlnit, citez, *s-ar interpreta în mod unilateral că directorul DEA acționează în mod deliberat împotriva intereselor Statelor Unite ale Americii.* Am fost informată de asemenea că, în acest caz, mai întâi aș fi demisă și apoi trimisă în judecată.

Până și ritmul respirației ei părea poticnit.

El o ascultă, în expectativă.

— A fost condamnat la moarte și nici eu, nici agenta lui de legătură nu-l putem contacta și nu-l putem ajuta în niciun fel. Dar, doar pentru că noi n-avem voie s-o facem, nu înseamnă că n-ar putea s-o facă altcineva? Este, Erik?

El ținea telefonul în mână. Dar la celălalt capăt al firului nu se mai auzea niciun glas, nicio răsuflare.

Sue îi închisese.

Ar putea s-o facă altcineva.

Nemernicii nu cedaseră. Întocmai ca politicienii suedezi.

Este, Erik?

I se adresase direct. Îl încurajase.

Doar trei persoane, în afară de Piet Hoffmann și soția lui, știau că acesta evadase dintr-o închisoare din Suedia și că era încă în viață. Iar două dintre ele nu-și mai puteau face treaba fără a suferi repercusiuni.

Era în mijlocul holului, lângă un aparat de cafea care zumzăia. Dacă asculta cu atenție, se auzeau o mulțime de alte sunete. Muzica din anii ’60 suprapusă cu o voce de femeie, care vorbea tare la telefon în biroul de vizavi, și, ceva mai încolo, oameni care râdeau la ieșirea dintr-o ședință, risipind tensiunea cum simți nevoia s-o faci când te ridici de pe scaun și poți să nu mai fi așa serios pentru o clipă.

Erik Wilson rămase locului, ascultând. Apoi se întoarse spre aparatul de cafea și umplu două pahare, fără zahăr și fără lapte.

Doar trei persoane știau lucrul ăsta.

Și în curând aveau să fie patru.

•••

O mochetă azurie, tapet albastru ca marea. O încăpere menită să creeze o atmosferă cerebrală, de calm. Luaseră decizia împreună și se convinseseră reciproc că era decizia corectă. Acum se ridicară cu toții. Vicepreședinta Thompson de la birou, directorii FBI și CIA, Riley și Eve, din fotolii, șeful de stat major Perry de pe canapea, tocmai luând o ultimă gură de cafea.

Riley ajunse primul în dreptul ușii închise, apăsă pe clanță și o deschise.

Și apoi se răzgândi.

— Putem să avem încredere în ea?

Închise ușa și se întoarse spre ceilalți.

— Putem să avem încredere în Masterson?

Perry lăsă cana din mână cu atâta forță, încât masa superbă scârțâi.

— Putem să avem încredere în *tine,* Bill?

— Ce vrei să…

— Sue Masterson a fost numită de președinte. Exact ca tine. Și noi alegem să avem încredere în persoanele numite de noi în post.

Ultimii stropi de cafea împroșcaseră blatul mesei și Perry îi șterse cu șervețelul aproape dezmembrat de pe tava pentru desert înainte de a continua.

— I-am explicat lui Sue că n-ar trebui să mai aibă nimic de-a face cu acest caz. Și înțelege lucrul ăsta.

Riley zâmbi, sau poate că era un rânjet.

— Ești absolut sigur de asta?

— Da.

Se auzi mai întâi vocea lui Riley dintr-o direcție, apoi vocea vicepreședintei Thompson din cealaltă.

— Da, ești, Lauriel? Ești sigur?

Cele două voci se ciocniră în mijlocul încăperii, în apropierea șefului de stat major.

— Ești absolut sigur că ceea ce exprimă Bill e doar o… impresie personală? Și nu un risc real?

— Da.

— Pentru că nu ne putem permite să fim luați la întrebări mai târziu, de oricine. Nu în legătură cu greșeli minuscule, cum ar fi faptul că unul dintre oficialii noștri din poliție, de la vârf, a strecurat unul din agenții noștri pe o listă a celor dați în urmărire generală din motive strategice. Un individ pe care l-au recrutat, cum face adesea DEA-ul, din lumea interlopă. Și că a făcut treaba asta fără să-și informeze superiorii.

Acum, ea se uita doar la Perry.

— Ai zis-o chiar tu, Lauriel. Încrederea. Asta ne asigură sprijinul necesar.

Ne lasă libertatea de a acționa.

Nimeni nu auzi pe moment. O bătaie în ușă care trecu neauzită pe sub candelabrul aurit. A doua oară se auzi mai tare, mai insistent. Riley, aflat cel mai aproape de ușă, deschise. În prag se afla un tânăr, agentul secret care-i condusese mai devreme până aici.

— Da?

— Am ceva pentru șeful de stat major. E important.

Un plic alb. I-l înmâna directorului FBI, care-l lăsă pe canapea.

Șeful de stat major se uită la vicepreședintă, iar aceasta încuviință.

Perry luă o linguriță de pe masă și desfăcu plicul cu ea. Un singur document. O fotografie. Un bărbat pe care-l recunoscu.

Un bărbat pe care-l cunoștea, dar care arăta foarte diferit față de momentul când îl văzuse pe holurile acestei clădiri, cu doar câteva zile în urmă. Președintele Camerei Crouse. Într-o cușcă.

•••

Erik Wilson tocmai auzise muzică revărsându-se prin ușa deschisă. Însă acum, când reveni, ușa era închisă. Grens o închisese în scurtul răstimp cât fusese Wilson până la aparatul de cafea și înapoi, semn că voia să fie lăsat în pace. Nu e ușor să bați la ușă când ții două pahare de plastic pline în mâini, așa că lovi ușor cu botul pantofului în partea de jos a ușii, de două ori.

— Da?

— Trebuie să stăm de vorbă, Ewert.

— Mi-ai spus că aștepți să-ți dau explicații mai târziu. Și o s-o fac. Mai târziu.

— În momentul de față nu mă interesează cum ai ajuns la închisoare. Trebuie să vorbim despre cu totul altceva. Și e al naibii de urgent.

Wilson se uită la ușa închisă. Nicio plăcuță cu nume pe ușă, absolut nicio informație. Grens refuzase să afișeze vreo informație, se împotrivise să facă ce făcea orice ocupant al unui birou, din motive pe care probabil că le uitase și el între timp.

— Doar un minut. Sunt aproape gata.

Așa că fusese lăsat în legea lui. Nu era așa important, oricum. Și Wilson renunțase de mult să mai poarte bătălii inutile.

Auzi cum se închide ușa de la dulap, același scârțâit ca în toate celelalte birouri. Și apoi o tăcere desăvârșită. Îl frigeau palmele de la paharele cu cafea și le lăsă pe podea, în dreptul pragului. Și așteptă. Pe culoarul întunecat. Era plăcut să nu facă nimic, să nu se gândească la nimic. Doar să aștepte.

— Poți să intri acum.

Erik Wilson luă cele două pahare de jos și se aplecă în față, apăsând clanța

cu cotul. Costumul pătat de vin zăcea grămadă pe podea. Lângă el se afla Grens. Îmbrăcat și el în uniformă. Care îl cam strângea.

— N-aveam altceva de schimb.

Arătă spre dulapul din colț, în care se aflau probabil uniforme și mai strâmte decât asta, de pe vremea când Ewert Grens nu ocupa așa mult loc în spațiu.

Wilson îi înmână unul dintre pahare, din care se ridica un abur fin în lumina veiozei de pe birou. Cei doi bărbați care nu se îmbrăcau niciodată în uniformă stăteau față în față, îmbrăcați fix așa. Și amândoi realizară ce puțin lucru te poate face să fii văzut… și perceput diferit. Doi oameni care se cunoșteau și nu prea.

— OK. Ce vrei de fapt?

— Computerul tău?

— Da?

— Pot să-l împrumut?

Grens împinse laptopul peste birou, întorcându-l cu ecranul spre scaunul musafirului, în timp ce Erik Wilson își scotea portofelul din buzunarul interior al hainei. Ținând compartimentul pentru mărunțiș cu degetul mare și arătătorul, extrase de acolo stickul USB primit de la Jennings, îl împinse ușurel în computer și dădu click pe fișierul numit „Șaptele de Cupă”.

— Ewert? Vino, te rog.

Așteptă până când Grens se așeză lângă el.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Wilson sări câteva secvențe mai în față și apoi dădu click din nou, asigurându-se că ajunsese la secvența potrivită. Da. Imaginile filmate de sus, un pic neclare. Dar se vedea clar că e undeva în junglă. Apoi o luară pe urmele unui camion, ascuns uneori de copaci cu coroana bogată. Camionul se apropie de un râu lat, parcă lângă plajă și din el săriră doi indivizi. Începură să descarce camionul, stivuind niște cutii pe un șlep care-i aștepta. Până când goliră remorca și se urcară în șlep.

— Ce naiba e chestia asta?

— Așteaptă!

— Deja mi-am pierdut prea mult timp dintr-o zi de muncă într-o celulă. Așa că te rog să mă scuzi… am o grămadă de treburi și absolut nimic care să aibă de-a face cu documentarul tău filmat în natură.

— Uită-te, doar.

Mai sări un pic. Cei doi indivizi din junglă străbăteau acum un râu șerpuit, la bordul șalupei. Și Ewert Grens se uită la ecran, cum i se ceruse… fusese mai ușor de convins decât de obicei. Grens îl asculta cumva altfel. Fără aroganță, fără distanța obișnuită. Poate era rușinat că fusese închis. Cel mai

probabil era din cauza uniformelor, Erik Wilson era aproape convins de asta. Nu din cauză că Wilson ar fi avut mai multe dungi pe umăr, Grens nu ținuse niciodată cont de treburile astea. Mai curând, lucrurile care-i deosebeau ca indivizi dispăruseră… aspectul personal pur și simplu nu-i mai încurca.

Poate că ar trebui să poarte mai des uniformă, cel puțin în biroul ăsta.

— Wilson, dă-o naibii, te întreb din nou: ce e chestia asta?

— O să vezi.

Acum. O focalizare rapidă spre chipul unuia din bărbații din șalupă. O siluetă vagă definită de pătrățele gri. Erau pe-atât de aproape pe cât puteau fi.

Și Wilson îi studie chipul lui Ewert Grens, care devenea treptat mai interesat, mai concentrat.

Avusese aceeași expresie și pe-atunci.

Acum trei ani… la momentul luării de ostatici pe care o pusese în scenă un Piet Hoffmann încolțit, în incinta închisorii din Apsås. Pe atunci Grens îl urmărise pe un alt monitor și, după îndelungi frământări, dăduse ordin lunetistului să tragă în individul care luase ostatici.

— Ultima parte?

— Da?

Fusese prima dată când Ewert Grens dăduse ordinul să fie ucis cineva.

— Vreau s-o mai văd o dată.

Wilson trase cursorul înapoi și suita de imagini fu reluată din același punct – din momentul focalizării asupra șalupei.

Asupra bărbatului aflat la bord.

Ewert Grens se trase mai aproape.

Spre cineva care i se părea… cunoscut.

Aproape că deslușea un tatuaj pe țeasta rasă. În forma unui șarpe, mare, încolăcit, sau poate că era un soi de șopârlă.

Bărbatul nu avea un tatuaj pe pielea capului pe-atunci, Grens era sigur că era ceva nou. Și, desigur, hainele erau foarte diferite. Și slăbise.

Și totuși. Felul cum se mișca. Singurul lucru pe care nu-l poți schimba.

— Ce naiba e chestia asta?

— Îl recunoști?

Ewert Grens dădu fuga spre etajeră, își plimbă arătătorul de-a lungul bibliorafturilor și trase unul de-acolo. În spate de tot se afla un CD, într-un buzunăraș de plastic.

— L-am studiat, Wilson. Felul cum se mișca. Oră de oră, zi de zi. Asta e treaba cu mișcările, ți se întipăresc în minte și, fără să-ți dai seama, revendică un loc în conștiința ta. L-aș recunoaște oriunde.

Erik Wilson îl urmări pe Ewert cum se înroșește la față. Omul care dăduse ordinul să se tragă în plin – și care abia ulterior își dăduse seama că luase acea decizie pornind de la o premisă greșită. Fără să știe că Piet Hoffmann lucra pentru poliție. Și că el, Ewert Grens, fusese transformat într-o unealtă fără minte, pentru ca alții să scape nepedepsiți pentru o crimă comisă sub acoperirea legii.

— Vezi, deci? Ewert? Îl recunoști?

Și de asta dăduse buzna în biroul lui Wilson, zbierând despre interese ascunse, despre adevăr și minciuni, chiar pe acest culoar.

— Ei bine? Ewert?

Și acum… probabil că o să înceapă să țipe din nou. Din cauză că Piet Hoffmann trăiește. Din cauză că Erik Wilson știuse treaba asta și i-o ascunsese. Îl lăsase să creadă că e vinovat de moartea unui om nevinovat.

— Da. Sigur că-l recunosc, la naiba!

În schimb, părea nefiresc de calm și din tonul lui lipsea acea nuanță glacială la care se pricepea de minune.

— Paula. Piet Hoffmann. Am știut că trăiește. Ca și tine. În tot acest răstimp.

Ewert Grens scoase CD-ul din plicul de plastic și îl șterse, scoțând un șuierat înfundat, apoi un fredonat în surdină cât ștergea urmele lăsate pe suprafața reflectorizantă și, într-un final, introduse CD-ul în lăcașul din computer.

În tot acest timp, Erik Wilson rămăsese cu ochii la chipul lui. Expresia lui se schimbase din lipsită de chef într-una concentrată.

Am știut că trăiește. Ca și tine. În tot acest răstimp.

Și acum chipul lui era impenetrabil.

— E o copie a înregistrării făcute de principala cameră de supraveghere din închisoarea din Apsås. Din săptămâna de după… mă rog, moartea lui Piet Hoffmann. Hai să-ți arăt ziua a patra.

Grens se oprise din fluierat și fredonat și își încordă toată fața, buzele și obrajii deopotrivă, în timp ce trăgea cursorul pe axa care acoperea patru zile și patru nopți. Se opri la minutul 20:06.

— Știi câte crime am investigat, Wilson?

Observară amândoi scena de pe ecran. Un bărbat cu părul tuns foarte scurt, într-o uniformă de gardian, se apropia. Se uită țintă la cameră un pic prea îndelung în timp ce ieșea pe ușă. Asigurându-se că, atunci când aceste imagini erau analizate mai târziu, privitorul va avea răgazul să vadă cine este.

— Am investigat 227 de crime. Dintre acestea, doar cinci au rămas nerezolvate. Și șapte au fost rezolvate, dar criminalul nu a fost prins. Dar

bărbatul pe care l-ai văzut acolo, Wilson… acela e criminalul pe care mă bucur în fiecare dimineață că n-am reușit să-l prind.

Grens lăsă înregistrarea să meargă înainte, iar camera îl urmă acum pe bărbatul deghizat în timp ce ieșea pe poarta decupată în zid, în noaptea frumoasă, spre libertate.

— Când am descoperit asta, când mi-am dat seama că m-a tras pe sfoară, că ne-a tras pe sfoară, ei bine, am decis să țin informația pentru mine.

Doi bărbați în uniformă. Aflați de aceeași parte a biroului.

Se priviră în tăcere.

Erik Wilson își imaginase că doar trei persoane știu. Dar, de trei ani încoace, existase și o a patra.

— Mulțumesc.

Îi studie privirea lui Ewert Grens. Așteptând. Până când acesta dădu din cap, un gest discret, dar vizibil. Care voia să spună: *tu ți-ai făcut treaba, eu mi-am făcut-o pe-a mea, așa merg lucrurile uneori.*

— Bun.

Și acum putea să continue. Să treacă la motivul pentru care se afla aici.

— Atunci vrem să facem același lucru, din nou, Ewert.

— Să facem… ce anume?

— Să ne asigurăm că scapă cu viață.

•••

Nu era o fotografie foarte reușită. Într-o lumină proastă, nu foarte clară. Chiar și-așa, era cea mai odioasă imagine pe care o văzuse vreodată șeful de stat major. Zăbrele. O cușcă. Și dincolo de acele zăbrele, în cușcă, o ființă umană. Timothy D. Crouse. Președintele Camerei Reprezentanților… și parte componentă a structurii de putere din care făceau parte toți indivizii aflați în această cameră. O putere pe care această fotografie i-o răpise cu desăvârșire. Era ca și dezgolit.

— Adresa de IP este adresa unei cafenele de internet din Bogotá. E scrisă mai jos, a scris-o de mână un agent de la NGA, chiar sub data și ora când a fost făcută fotografia.

Se traseră cu toții mai aproape, studiind aceeași imagine. Sau poate că nu era tocmai aceeași. Fiecare era izbit de alte detalii, cum se întâmplă de obicei când mai mulți privesc o imagine. Unul observă cât de întunecată era fotografia, făcută noaptea târziu, și se întrebă dacă fotograful îl ținuse treaz dinadins pentru a crea un cadru și mai amenințător. Altcineva observă tina din jurul cuștii, noroiul cafeniu plin de urme de pași. Iar al treilea observă că președintele Crouse purta niște haine mizerabile, posibil același costum pe care-l purtase cu doar câteva zile în urmă, pe holul din dreptul acestei încăperi.

Gânduri care le dădeau târcoale ca niște umbre. Dar așa funcționează mintea. Te concentrezi pe detalii minore ca să te aperi de ceea ce e de neconceput. Ca de pildă, acum, gândul că un costum parcă nu era ținuta potrivită în junglă.

Și, într-un final, probabil pentru că era notat în capul paginii, cu același scris lătăreț ca mai jos, descoperiră că agentul NGA consemnase că poza îi fusese adresată președintelui, pe adresa de e-mail oficială a Casei Albe.

— Ce-i asta? E…

Șeful de stat major arătă spre dușumeaua cuștii. În spatele lui Crouse era o rogojină subțire, făcută sul, dar nu spre ea arăta, ci spre o chestie rotundă de plastic aflată lângă rogojină. Arăta ca un castron.

— Da. Presupun că da.

Vicepreședinta nu oftă, nici ea, nici ceilalți.

Nu era de-ajuns.

— Și e pe jumătate plin. Un soi de… tocană. Cartofi? Și încă ceva? Nu-i așa?

O cușcă.

Un castron de plastic lăsat pe jos.

Ca să-i răpească demnitatea, să-l trateze ca pe un animal.

În stânga, spre marginea fotografiei, în aceeași mâzgă cafenie, se vedea o bucată dintr-o altă cușcă, în care se afla o altă persoană, pe jos, cu spatele la Crouse… o femeie, probabil. În marginea din dreapta, aproape ca și cum ar fi fost pusă anume, deslușiră o armă sprijinită pe un suport de metal, în noroi.

— O bazooka rusească.

Directorul CIA se trase mai aproape, schimbându-și ochelarii.

— Un Vampire RPG-29. Poți să spulberi și un tanc cu asta. Hezbollah a eliminat mai multe tancuri israeliene cu asta în timpul Războiului din Liban. O demonstrație de forță. În cea mai pură formă.

— O cușcă. Un lansator de rachete. Dar nicio solicitare.

Șeful de stat major Perry își concentră atenția asupra bărbatului pe care îl cunoșteau cu toții. Probabil că i se dăduseră instrucțiuni să stea în față, ținându-se strâns de zăbrelele din bambus ale cuștii.

— Nu înțeleg. Voi înțelegeți? Să ne trimită poza asta… dar nicio solicitare?

Degetele lui Crouse păreau chircite pe zăbrele, ca să stea în picioare. Privea absent, cu ochii goi. Iar blițul aparatului de fotografiat îl izbise în plin, astfel că tenul lui bronzat era aproape alb.

— Doar atât. Deocamdată.

Perry se așeză pe canapeaua de pe care tocmai se ridicase, lăsă fotografia în mijlocul mesei și o împinse ceva mai încolo, ca și cum încerca să evite acei ochi rugători, în care se citea teama. Vicepreședinta Thompson se așeză

lângă el, trase fotografia mai aproape și o studie în tăcere o bună bucată de vreme.

— Am făcut publică o listă neagră cu 13 nume, indivizii vinovați de asta în fond, liderii unei organizații teroriste.

Ținea fotografia aproape, ca și cum ar fi vorbit cu ea, cu colegul ei care se afla în acea cușcă și își dorea să se întoarcă acasă.

— Toți cei aflați pe această listă vor fi eliminați, rând pe rând. Și niciun european care e pe jumătate interlop n-o să pună în pericol operațiunea.

Dădu din cap spre poză, în direcția lui Crouse.

— O să-i tăiem de pe listă, rând pe rând.

•••

Ewert Grens se ridicase și începuse să se plimbe agitat prin cameră. Curând, puse o casetă, cum făcea de fiecare dată când încerca să se calmeze, *Tunna skivor,* cântată de Siw, ca de fiecare dată. Se așeză, compară secvențele cu un bărbat care ieșea din închisoare cu înregistrarea prin satelit a unui bărbat care urca pe o șalupă, în mijlocul junglei.

Nu zisese nimic.

Până acum.

— Așadar, așa își câștigă existența.

Grens era adesea ironic, poate chiar cinic și malițios. Comentariul lui ar fi putut interpretat astfel. Dar chipul lui, ochii lui spuneau altceva, Erik Wilson era convins de asta.

— Da. Așa și-a câștigat existența. Până acum o jumătate de oră. Când angajatorii lui au decis să-l concedieze.

Acum era rândul lui Wilson să se apropie de etajeră, de raftul aflat deasupra casetofonului antic și de demult. Scoase o carte de-acolo… o carte grea, voluminoasă. Un atlas al lumii. Îl răsfoi, începând de la sfârșit, cum făcea adesea, și observă buzunărașul de carton și fișa de împrumut cum existau pe vremuri. Trase fișa, o întoarse pe verso și citi.

Biblioteca Publică din Stockholm
Trebuie returnată: 18 octombrie 1989

Și zâmbi, uitându-se la detectiv, care-i zâmbi la rândul lui.

— S-a prescris, Wilson. Nu-i așa?

Fără să-i răspundă, Erik Wilson mută de pe birou paharul de cafea al lui Grens, telefonul, veioza și teancul de dosare la care lucra, făcând loc tomului și continuând să-l răsfoiască, până găsi ceea ce căuta, la pagina 218. O hartă mare a Americii de Sud. Înhăță un marker roșu din suportul de rechizite și delimită o suprafață. Un pătrat, sau mai curând un romb, în colțul din stânga sus, încadrat de Caraibe și Oceanul Pacific.

— Ewert?

— Da?

— Ce știi despre Columbia?

— Au cea mai bună cafea din lume. Ar trebui să se bea neîndulcită, nu ca rahaturile alea cu lapte.

Wilson zâmbi, ca și înainte, pentru o clipă ironia și cinismul dispăruseră din cameră.

— Bine. Mai știi și altceva?

— O climă caldă, plăcută și oameni amabili. Dar o țară extrem de coruptă.

Violentă. Carteluri influente de traficanți. Unul dintre puținele locuri pe care am hotărât să nu le vizitez vreodată – deși 99% din populație sunt oameni cum nu se poate mai drăguți.

Wilson întoarse harta spre Grens și urmă cu degetul linia roșie.

— Și totuși asta e destinația ta.

Ewert Grens nici măcar nu se uită la pagină, ci îi spuse încet, aproape în șoaptă:

— Aproape tot ce investigăm în clădirea asta nenorocită… îți dai seama de asta, Wilson? Că aproape toate anchetele noastre au de-a face cu drogurile? Cu produse care provin fix de-acolo, din Columbia?

— La Gaira Café, Ewert.

— Într-un an se petrec 100 000 de infracțiuni care au legătură cu drogurile, doar în țărișoara noastră. Un număr care se dublează din 10 în 10 ani. Și vorbesc de infracțiunile legate strict de *droguri.* Nu de jaf, furt și spargerile comise spre a face rost de bani ca să cumperi mizeriile alea. Nici de actele de violență care decurg din apărarea zonei de influență a traficanților sau din recuperarea datoriilor. Drogurile sunt sursa, Wilson. Tot ce investigăm noi de-acolo pornește. Costul, costul total al consumului de droguri în Suedia se apropie de 30 de miliarde de coroane pe an – îngrijiri medicale, servicii sociale, boală, morți premature. Chestii de-astea. Pe deasupra, mai ai și toate vitrinele și ușile sparte, taxele juridice, costurile activității polițienești și toate costurile intervențiilor medicale necesare în urma atacurilor armate și cazurilor de vătămare corporală… Wilson, nu numai că drogurile sunt la originea tuturor infracțiunilor, dar ne guvernează societatea.

Dacă stai să te gândești, oare oamenii vor să pună capăt traficului, de fapt? Când atât de mulți își câștigă existența din consecințele lui?

— La Gaira Café din Bogotá.

Erik Wilson răsfoi atlasul care nu mai fusese returnat, până când găsi o hartă a orașului și arătă cu degetul pe ea, așteptând ca Grens să cedeze și să se uite.

— Și?

— E pe Calle 96, între Carrera 13 și 13A.

— Cum spui tu.

— Acolo o să te întâlnești cu bărbatul care se plimbă nonșalant în filmulețul tău de supraveghere. Același pe care l-ai văzut mutându-se dintr-un camion într-o șalupă în filmulețul meu. O să afli ora exactă de întâlnire când aterizezi pe El Dorado International.

Grens nu-i răspunse. Dar nici nu obiectă. Părea să se cufunde în hartă, în liniile și pătratele care reprezentau o altă realitate.

— Nu pot să merg personal. Mi-aș dori să pot… dar mi-e imposibil. Dacă m-ar prinde pe *mine,* ancheta ar face legătura între mine și persoana din State care l-a angajat pe Hoffmann. Iar ea și-ar pierde și locul de muncă, și viitorul.

Detectivul mai în vârstă se ridică pentru a doua oară și dădu mai tare casetofonul – acum cânta *Tweedle Dee,* un cântecel enervant de voios, care te prindea și care suna mai curând a anii ’50 decât ’60.

— M-ai auzit, Ewert? Probabil că ești – și pot să fiu complet sincer cu tine acum – cea mai *nepotrivită* alegere pentru această misiune, dintre toți cei care lucrează în această clădire. Și e regretabil. Dar… nimeni nu poate face legătura între tine și ea. Și îl cunoști pe Hoffmann. Și despre asta e vorba: ești singura persoană, în afară de mine, în care ar avea încredere. Ție ți-a încredințat un plic cu probe la doar câteva ore după ce a evadat din închisoare.

Wilson se uită la Grens, care părea să asculte deopotrivă muzica și ce-i spunea șeful lui.

— Misiunea ta, Ewert, e să-l găsești pe Hoffmann și să-l ajuți. Adaptează-te la situație și la posibilități. Vei primi toate informațiile după ce ți-ai făcut bagajul și ți-ai luat pașaportul.

Încă vreo câteva acorduri și refrenul se stinse, în sfârșit.

— Vreau să te întorci cu el, Ewert, teafăr.

— Îmi pare rău, n-am pașaport. N-am călătorit prea mult la viața mea.

— Putem să ne ocupăm noi de asta.

Tăcere. Caseta se terminase. Și Grens nu puse alta în loc.

— Să înțeleg că e… un ordin, Wilson?

— Nu. Nu este un ordin. N-o să ai nicio autoritate acolo. Și niciun fel de protecție.

Polițistul solid, care se simțise atât de ocrotit în biroul ăsta, cu canapeaua prăpădită de velur și muzica din altă epocă, se uită la șeful lui și ridică din umeri.

— Sună tare tentant, când pui problema așa.

— Și absolut nimeni, indiferent de împrejurări, nu poate confirma că ești în misiune.

— Exact ca un informator.

Grens zâmbi din nou.

— Ewert?

Wilson mai că începea să se obișnuiască.

— Trebuie să pleci acum. Imediat. E urgent. Istoria ne arată că, atunci când americanii fac chestii de genul ăsta, când cer sprijin și transformă o treabă într-o problemă de politică internațională, acționează rapid. Sunt

convins că deja sunt gata să elimine prima țintă.

•••

Un joc video. Nu avea să se obișnuiască niciodată cu faptul că așa părea. Senzația asta ți-o dădea. S-ar fi zis că acum, acum, o să-l strige maică-sa de la parter să-l cheme *la masă.* Maică-sa nu se dădea bătută decât când el se oprea din joc, apăsa pe *pauză,* cobora în fugă scările, înfuleca în tăcere o chestie prăjită, își strângea farfuria și apoi se întorcea degrabă în camera lui, la biroul lui, la un joc care-l purta într-o altă lume.

Steve Sabrinski strângea ușurel maneta de comandă, în timp ce studia cele două monitoare. Tot ca într-un joc video se simțea. Și așa încerca să și vadă lucrurile, ca la jocurile desfășurate în camera înghesuită din casa lui părintească, ca și cum actul de a lansa rachete asupra unei ființe umane era ceva pentru care aduna puncte, ca și cum, odată ce se sfârșea totul, va putea să apese pe *restart.* Lumea întreagă avea s-o ia de la zero și nu se va fi întâmplat nimic.

Dar lucrurile nu funcționau așa.

Jocul ăsta era unul pe bune.

Morții n-aveau să mai învieze.

Bău o jumătate de ceașcă de ceai verde și o jumătate de doză de Coca-Cola într-o încăpere pe care cel care proiectase nava o înghesuise sub punte, lângă una dintre scări. O suprafață de doar câțiva metri pătrați rămasă în proiect, pe care un arhitect o descoperise chiar înainte de a începe construcția și pe care mâzgălise *în cămăruța asta o să stea cineva la un birou, răpind vieți.* Și exact asta făcea Steve. Era înghesuit, dar era destul loc pentru birou, cele două monitoare și un scaun.

— Sabrinsky?

— Da, să trăiți!

— Obiectivul a fost localizat. Este sub supraveghere.

Și, de asemenea, loc să încapă comandantul de pe portavion, aflat chiar în spatele lui, care se aplecă acum spre el, înmânându-i o hârtie.

— Actualele coordonate GPS.

Usturoi. Și cafea. Mirosurile astea îl izbiră când simți respirația caldă a comandantului pe gât.

— Activează UCAV-ul[10].

Steve Sabrinsky introduse coordonatele din lumea reală, care corespundeau unei case reale, în care locuia o familie – oameni în carne și oase –, apoi apăsă pe butonul de descărcare și așteptă să se aprindă o luminiță de confirmare.

U.S.S. *Liberty*

---

[10] Unmanned Combat Aerial Vehicle (Avion de luptă fără pilot). (*N.t.*).

Măsurând 365 de metri în lungime și cântărind 2 000 de tone. Cu un echipaj de 4 700 de oameni. Cu piste separate de decolare și de aterizare.

Un portavion de luptă de-adevăratelea.

Un comandant în carne și oase în spatele lui.

Străbătuse un drum lung ca să ajungă aici. Acesta fusese scopul educației și instrucției primite – primise ordinul de plecare în misiune la miezul nopții, părăsise Baza Navală de pe 32nd Street din San Diego, străbătuse cu vaporul Pacificul, de-a lungul Coastei de Vest, trecând de Mexic, Guatemala, El Salvador, Nicaragua, Costa Rica și Panama. Totul doar ca să ajungă până aici. La opt mile maritime de coasta Columbiei. Spre a schimba aerul încărcat de sub punte cu aerul curat, de mare, și a vedea profilându-se la orizont portul Buenaventura.

Se asigură că UCAV-ul avea rezervorul plin și că introdusese corect coordonatele în sistem, apoi porni motorul și dădu drumul la cameră.

Și se întoarse spre comandant, care încuviință.

Steve Sabrinsky apăsă pe unul dintre butoanele laterale ale manetei de comandă. Iar drona care cântărea 97 de kilograme începu să se plimbe dintr-un capăt al punții în celălalt. Până când cifrele din partea de jos a ecranului îi confirmară că avea o viteză de peste 85 km/oră. Și, în momentul acela, când era la marginea navei, trase de manetă și lansă drona.

Era frumos s-o vezi cum se mișcă pe ecran. În drum spre destinație. Pentru că el îi dăduse comanda.

Sabrinsky realiză că-și ținuse respirația și, lăsând aerul să iasă afară din plămâni, inspiră adânc din nou.

Începuse să coboare!

Mai mult combustibil! Mai mult combustibil!

Și apoi urcă din nou.

— Bun. Las-o acolo. La cinci, maximum șase metri deasupra apei.

Nu era aproape nicio adiere. Niciun val. N-o să aibă probleme.

— Până când ajunge în Buenaventura. Apoi las-o să se ridice.

Coordonatele obiectivului erau în colțul din dreapta sus al ecranului. Corespundeau. Drona se îndrepta în direcția bună. Altitudine. Viteză. Și cifrele acelea corespundeau. Iar în căsuța de jos erau informații despre armament – un lansator de rachete cu muniție termobarică.

Genul de arme pe care le foloseau asupra obiectivelor neprotejate.

Când erau detonate, generau o undă de șoc intensă, capabilă să ucidă pe oricine ar fi scăpat cu viață din explozie.

— Distanța până la obiectiv?

— Opt kilometri, să trăiți!

— Pe-aici nu spunem *să trăiți!* M-ai înțeles?

— Am înțeles, să… Am înțeles.

— Când ajungi în dreptul coastei, urcă la o altitudine de 100 de metri. Ocolește clădirile. Direcția este Cali, conform coordonatelor noastre. După contactul cu obiectivul, mai urcă vreo 50 de metri. Și-apoi ia obiectivul în vizor.

Nu mai era un joc video. Și avea să fie prima dată pentru el.

— Ni s-a confirmat că ținta noastră este în interiorul obiectivului. Acum, Sabrinsky…

De la joc la realitate.

— … ia-l în vizor.

— Am luat obiectivul în vizor. 115 secunde până la detonare.

— Deviație? Elevație?

— Deviație zero. Elevație 150 de metri, în scădere.

De la viață la moarte.

— Lansează proiectilul.

— Proiectil lansat. 57 de secunde până la detonare.

În mijlocul monitorului imens se vedea o țintă sau ceva ce aducea a țintă, mai multe cercuri concentrice, în cercul central se afla o locuință. Pe măsură ce drona se apropia și camera odată cu ea, se vedea clar că se mișca cineva prin casă, probabil trei siluete, două mai mici și una mai mare.

Steve Sabrinsky își lăsă ușurel degetul pe un buton care ar fi putut anula comanda.

Ordinul putea veni oricând.

— 10 secunde până la detonare.

•••

Ewert Grens mergea un pic mai șontâc ca de obicei, ducând o valiză voluminoasă în mână. O chestie cafenie, cu o suprafață denivelată, cu cocoloașe, dintr-un material greu de determinat, poate plastic, poate un carton învelit în piele. O găsise în zona de depozitare din pod, exact cum își amintise, plină de praf, ca tot ce era pe-acolo. Nu era foarte elegantă, nici prea uzată. O cumpăraseră împreună, pe-atunci. Sau, mai exact, Anni cumpărase câte una pentru fiecare. Și într-un colț era un timbru cu Turnul Eiffel pe care îl lipise Anni acolo în prima zi, în camera lor de hotel. Rămăsese de-atunci acolo.

— Ewert?

Sven Sundkvist era așezat la birou. Ușa deschisă dădea spre holul Secției Omoruri. Avea căștile la urechi, peste părul blond, tuns periuță, și era aplecat în față un pic, sprijinindu-se în coate. Așa stătea de obicei, ascultând și analizând înregistrări cu interogatorii, de dinainte să devină el interogator principal.

Întotdeauna conștiincios.

— Pari stresat.

— Da.

Ewert Grens o ținu tot înainte, deși în mod obișnuit s-ar fi oprit, s-ar fi rezemat de tocul ușii și ar fi continuat conversația pe care o purtau de atâția ani. Grens nu stătea de vorbă cu mulți oameni. Sven Sundkvist dădu fuga spre ușă și văzu că Grens încerca s-o tulească pe hol.

— Ewert, ce pui la cale?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— O valiză? Îți iei…

— Scuze, Sven, dar nu te privește.

Următoarea ușă care se deschise a fost cea de la biroul Marianei Hermansson. Și ea strigă după el.

— Am auzit că ai fost în inspecție la închisoarea din Kronoberg! Câteva ore!

De data asta se opri și aruncă o privire în birou. Mariana era așezată, ca și Sven, la birou, dar nu asculta, ci se uita la ecranul unui televizor, la o înregistrare în care erau aliniați mai mulți suspecți – bărbați cu numere pe piept, filmați de o cameră aflată de cealaltă parte a geamului-oglindă. Cu siguranță, o mai văzuse și se uita din nou să se asigure că va fi o probă convingătoare în instanță. Sven în biroul lui, Mariana aici, amândoi muncind la fel de minuțios.

Ewert Grens era mândru de ei, în felul lui.

— N-aveai cum să auzi asta. Astfel de informații sunt confidențiale. De

bună seamă că poliția suedeză nu ar încălca regulile privind confidențialitatea, nici nu și-ar bârfi colegii. Nu-i așa, Hermansson?

— S-ar părea că domnul detectiv le-a încălcat el însuși fără probleme când și-a declarat sus și tare colegii incompetenți.

— Habar n-am despre ce vorbești… poți să întrebi pe oricine de pe hol dacă fac vreodată gălăgie.

El zâmbi. Zâmbi și ea.

El se pregăti să plece. Ea arătă din cap spre valiză.

— Pleci undeva?

— Da.

— Și?

— Și nu e un subiect despre care să pot discuta cu tine. Dar pe biroul meu o să găsești toate cazurile mele în curs în care o arestare este iminentă. Vreau ca tu și Sven să vă ocupați de ele în lipsa mea.

— Cât vei lipsi, Ewert?

Ca și Sven, striga după el acum.

— Ewert!

— Nu știu. Nu încă. O săptămână. Poate două.

Nu se uită în urmă, doar urcă în lift și coborî la parter, în fața ieșirii care dădea spre strada Kungsholm. Erik Wilson îl aștepta acolo. Era cu mașina lui personală, cu motorul pornit, gata de plecare. Grens își aruncă valiza pe bancheta din spate și porniră, croindu-și drum prin traficul din orele de vârf dintr-o capitală. O luară pe banda pentru autobuze. Și, când nu era niciuna, pe porțiunea de trotuar dintre benzi. Odată ce ieșiră din centru, Erik acceleră.

— Acolo!

Ewert Grens îi arătă prin geamul din dreptul lui.

— Într-acolo mă îndreptam azi.

De cealaltă parte a gardului se afla Cimitirul de Nord. Și o persoană care mult timp fusese totul pentru el.

— Și tot într-acolo mă îndrept.

Două sticle făcute praf. O să mai facă o încercare după ce se întorcea.

— Iar procurorul-șef rămâne un dobitoc de prima mână.

După asta nu mai spuse niciunul nimic. Trecură de Helenelund, trecură de Sollentuna. Când se apropiau de Upplands Väsby, Wilson se întinse peste Grens și deschise torpedoul.

— În spate de tot e o pungă de plastic, Ewert. Două telefoane, doar pentru urgențe. Unul ca să comunici cu Hoffmann. Unul ca să comunici cu mine. Amândouă sunt setate să primească apeluri *de la* un singur număr. Sau să inițieze apeluri *către* un singur număr.

Două telefoane care puteau comunica doar între ele. Și, dacă ar fi pus cineva mâna pe ele, nu le-ar apărea niciun nume, doar un abonat anonim, imposibil de identificat, care iniția și primea apeluri de la un alt abonat anonim, imposibil de identificat.

— Alături e pașaportul tău în regim de urgență. E valabil două luni. Și, pentru orice eventualitate, ai viză și pentru Statele Unite.

Ewert Grens trase ceva roz de-acolo. *Pașaport eliberat în regim de urgență.* Mai subțire decât cele obișnuite. Îl desfăcu și descoperi o poză cu el, scoasă din dosarul lui de la Personal.

— Și sub el, în punga aia de plastic, ai tot ce-ți mai trebuie.

Grens scoase și ce era acolo. Mai întâi informațiile despre zbor. Plecarea la 19:25. Escală și o ședere de o noapte la Londra. Durata totală a zborului: 26 de ore și 20 de minute.

— Vei ateriza la Bogotá mâine la 16:10. Ora locală.

Următorul document. O rezervare la hotel.

— Estelar La Fontana. Camera 555. Ultimul etaj. Extrem de liniștit. Acolo stau și eu de obicei.

Și apoi o hartă. Grens o despături. O hartă a orașului Bogotá, mai mare decât cea din atlas și mai detaliată. Trei litere mari, cu cerneală roșie. Un A – aeroport. Un H – hotel. Și un P între ele.

— Paula. Și acum tot așa îi spun. Acolo o să vă întâlniți. La Gaira Café, la ora 15:00. Îți transmit eu în ce zi.

Ewert Grens ținea în mână pașaportul, rezervările și harta cu locul de întâlnire.

— Cât timp ai fost agent de legătură?

— Cât timp?

— Da.

— 12 ani.

— Se vede. Nu ți-ai ieșit din mână.

Nu o spusese nici cu ironie, nici cu iritare. Era serios. Asta detectă Wilson în tonul lui Ewert. Era prima dată, era convins de asta, când primea o laudă sinceră din partea lui Ewert Grens.

Și era o senzație plăcută.

— Da. Dar, pe de altă parte, de obicei îmi recrutez colaboratorii din închisoare.

Zâmbiră amândoi, cum o făcuseră și mai devreme.

— Acele ultime documente.

Wilson arătă din cap spre torpedo și Grens scotoci pe-acolo până descoperi cinci coli A4 împachetate bine într-o mapă separată de plastic.

— Am continuat jurnalul. După ce mi-am dat seama că trăiește. Ții în

mână un exemplar din el.

— Și de data asta conține… *totul*?

Adevăr și minciună pe același culoar de poliție. Infracțiuni ascunse spre a găsi alți infractori. Rapoarte de informații secrete, care consemnau ce s-a întâmplat de fapt… și rapoarte falsificate, care-l împinseseră pe un detectiv-șef să ia decizia greșită. Asta se întâmplase. Și de-asta se dusese naibii totul.

— Da.

Erik Wilson încetini un pic, un camion tocmai depășea un alt camion, obligând șoferii de pe banda de accelerare să încetinească. Secunde pierdute într-o cursă spre aeroport, să prindă un zbor a cărui oră de decolare se apropia simțitor.

— Grens… îți promit, gata cu secretele.

Nu mai lucrase niciodată așa. Legea de căpătâi a unui agent de legătură – nicio informație legată de un informator nu poate cădea pe mâini străine. Dar acum proceda exact pe dos. În acea mapă de plastic se aflau numele informatorului, numele agentului de legătură și numele celeilalte persoane de contact: erau descrieri ale strategiilor, locuri de întâlnire, situația familială, locuință, aspect, semne distinctive – precum și un rezumat din cinci unghiuri ai celor doi ani dedicați infiltrării într-o grupare de gherilă care tocmai fusese reîncadrată în rândul grupărilor teroriste. În timpul cât lucrase ca agent de legătură activ, astfel de informații fuseseră consemnate întotdeauna de mână și păstrate într-un dosar negru. Numele de cod urmat de dată, după care urma un rezumat al scurtei întâlniri din ziua respectivă, într-un apartament golit pentru renovare, într-o clădire cu două căi de acces, la adrese diferite. Iar la fiecare jurnal era atașat un plic în care se afla numele adevărat al informatorului, sigilat de agentul de legătură în prima zi a misiunii, cu o pecete de ceară roșie. Un dosar și un plic păstrate într-un seif, securizat cu o ușă masivă și un cod de șase cifre, de către unul dintre inspectorii responsabili de agenții sub acoperire.

Treaba asta era în contradicție cu formarea și experiența lui. Dar nu existau alternative. Asta era singura șansă de supraviețuire a lui Piet Hoffmann.

— Citește-l în avion, în drum spre Londra. Când aterizezi pe Heathrow, înainte de a trece prin controlul de securitate, du-te la toaletă. Rupe fiecare foiță de hârtie în bucăți minuscule. Și risipește-le în mai multe closete, apoi trage apa.

Ieșirea spre aeroport. Viră la dreapta și parcurse ultima bucată de drum cu o viteză considerabil mai mare decât cea legală.

— Plătește pentru orice cu banii lichizi pe care-i ai la tine. O să mă asigur că ești compensat din contul pentru surse anonime.

Ewert Grens băgă mâna în buzunarul interior de la haină – insigna, legitimația de polițist, telefonul de serviciu. Strecură totul în torpedoul golit între timp.

— Vei merge acolo ca turist și vei coborî din avion ca turist. Repet ce ți-am spus deja. Nu ai nicio jurisdicție. Nicio protecție. Nimeni de-aici, indiferent de moment sau de situație, nu poate confirma că ești în misiune.

Terminalul 5. Ajunseseră. Grens coborî, cu valiza maro în mână. Wilson deschise geamul pe partea lui și-i mai întinse un plic.

— Cinci bilete. Bogotá-Stockholm. Toate cu dată deschisă.

Grens își măsură din priviri șeful, apoi se uită la plic.

Îl desfăcu. Pe primul bilet era numele lui. Pe următorul scria Peter Haraldsson. Urmau Maria, Sebastian și William Haraldsson.

— Deci așa își zic… mai nou?

Ewert Grens era mai impresionat decât ar fi vrut să recunoască. Wilson chiar se gândise la tot – nu mai rămăsese niciun gol, niciun fir stingher în plasa menită să-l protejeze pe informatorul care era responsabilitatea lui.

Dar n-avea cine știe ce imaginație.

PH.

Piet Hoffmann. Peter Haraldsson.

— O să se întoarcă, Ewert. Piet, Zofia, Hugo, Rasmus, se întorc cu toții acasă. Teferi.

•••

Monitorul fusese stins. Însă Steve Sabrinsky rămăsese în cămăruță. Ar fi trebuit să fie fericit, într-o stare de efervescență în sinea lui, să râdă de-a binelea. Ăsta îi fusese țelul de atâta timp. Se întâmpla de-adevăratelea acum. Dar nu părea deloc să fie așa. Totul părea… lipsit de substanță. Poate din cauză că se întâmpla de-adevăratelea acum. Nu exista butonul de restart. Ziua asta n-avea să mai revină vreodată, uite așa. Lăsase în urmă jocurile video și pătrunsese într-o lume populată de oameni în carne și oase, care se opreau brusc din cauză că el îi aruncase pe toți în aer.

Mai rămăseseră 10 secunde până la detonare. Așteptase ca o voce din spatele lui să strige *Anulează comanda.* Dar nu venise niciuna. Cele 10 secunde s-au prefăcut în cinci secunde, trei secunde, una, imaginea de pe ecran fusese atât de precisă, de detaliată, în momentul în care drona lansase proiectilul și obiectivul explodase.

— Sabrinsky.

Comandantul misiunii. Ieșise pentru o vreme, se dusese la centrul de informații, după impact.

— Da, să trăiți!

— Iar *să trăiți*! Ce ți-am zis de chestia asta? Că în camera asta nu ține?

— Îmi amintesc.

— Bun. Pentru că aici nu e cu *să trăiți.*

Comandantul îi puse o mână pe umăr. Sabrinsky o simți caldă și grea, strângându-i umărul în timp ce bărbatul continua.

— Vreau să-ți arăt ceva.

În cealaltă mână ținea trei fotografii. Le răsfiră pe biroul îngust, între tastatură și maneta de control.

— Sunt făcute acum câteva minute. De cercetașii noștri.

Prima imagine. Alb-negru, luată de sus. O casă. Sau ceea ce fusese o casă până de curând. Acum nu mai rămăseseră decât fundația de beton și moloz împrăștiat deasupra ei, cuprins de flăcări.

— Ai reușit.

Următoarea imagine fusese mărită. Și se vedeau niște oameni zăcând pe jos, nu departe de flăcări.

Nemișcați.

— Ai eliminat teroriștii.

Steve Sabrinsky își plimbă degetele pe hârtia netedă.

În fotografie se vedea ceva ce părea a fi… un loc de joacă micuț. Două leagăne care se dăduseră iarăși și iarăși peste cap, o tură și încă una, în jurul unei structuri de oțel, până când rămăseseră înțepenite sus.

Mai întâi o explozie. Apoi unda de șoc.

A treia fotografie îl aduse și mai aproape. Și era mai ușor să deslușească și să identifice siluetele. Era sigur acum – cadavrele care zăceau pe jos fuseseră ale unei femei și doi copii. Dar nicăieri, oricât de atent te-ai fi uitat, nu se vedea ținta. Până când îi pică fisa. Ținta se aflase în interiorul casei, care nu mai exista.

•••

Erik Wilson era blocat complet în apropierea ieșirii spre Arlanda, în drumul de întoarcere spre Stockholm, așteptând să intre pe autostrada E4. Vehicul după vehicul, cât vedeai cu ochii. Un ambuteiaj, aici? O coloană de mașini care se întindea pe cel puțin un kilometru de-aici înainte, probabil că erau cu sutele. Și din vintre, prin piept, în ceafă… simțea valuri de stres. Deși nu mai era cazul. Ajunseseră. Ewert Grens era în drum spre poarta de îmbarcare – în momentul de față nu mai avea ce să facă. Adrenalina care-i inundase tot corpul după ce văzuse știrea, pe care o simțise gonind prin el când era prins într-un alt ambuteiaj, în drum spre Ambasada SUA, părea imposibil de risipit acum. Poate că *nu voia* să renunțe la puseul de adrenalină. Îi era atât de familiar, era parte integrantă din ființa lui. Ceva total opus ședințelor și negocierilor. Și n-avea să dispară deocamdată. Asta știa sigur. Nu în seara asta, nu peste noapte. Senzația că-i stă inima în loc, transpirația, visele alea nenorocite în care îl fugărea cineva. Pe vremea când asta era viața lui, soluția la care recurgea era alcoolul. Dar n-o s-o facă la noapte. Nu-i mai plăceau efectele secundare. Băutura îl făcea încăpățânat, aproape agresiv, adrenalina era alungată temporar doar spre a reveni și mai înverșunată a doua zi, însoțită de teamă, neliniște, anxietate… și n-avea niciun chef să mai dea ochii cu toată gașca.

— Da… Polițistul de serviciu la telefon.

Introdusese numărul deja salvat și duse microfonul telefonului la gură.

— Erik Wilson de la Serviciul Omoruri. Sunt blocat într-un ambuteiaj în drum spre oraș, dinspre Arlanda. Poți să afli de ce?

— Un moment.

O tăcere de-ți țiuiau urechile. Câteva clickuri.

Cineva parcurgea un monitor cu privirea.

— Un camion. În apropiere de Bredden. A rămas într-o rână în urma unei coliziuni.

— Într-o rână?

— Pe autostradă. A blocat toate benzile.

— Cât mai durează până se eliberează?

Iarăși zgomote. Alte butoane.

— Investighez și vă anunț.

Wilson oftă și se puse pe așteptat, cu telefonul în mână.

Dacă ar fi fost cu mașina de poliție, ar fi putut să dea drumul la girofar și s-o ia pe acostament.

Ceaiul pe care-l luase cu el la venire se răcise de mult. Până și paharul de carton era rece la atingere. Îl scoase din suport și bău ce mai era. Degeaba. Se simțea la fel de hăituit, parcă băteau niște tobe în el, într-un ritm

aleatoriu.

Mii de oameni prinși în același ambuteiaj. Niciunul nu știa când va scăpa. Un individ luase o decizie greșită și asta le schimbase seara tuturor, poate chiar și ziua de mâine, întâlniri ratate însemnau ocazii ratate, speranțe de schimbare prefăcute în gazele de eșapament emise de mașinile cu motorul pornit.

Se îndreptă de spate și rămase uitându-se pe geam în gol. Mai rămăseseră câteva picături de ceai, câteva pastile de gât, într-o pungă făcută sul în torpedo.

Și apoi sună telefonul. Polițistul de serviciu îl suna cu informațiile din trafic. Se mișcase rapid.

— Da?

Zgomot de bruiaj. Nu se auzea nicio voce.

— Alo, da? Wilson la telefon.

Se auzea în continuare un bruiaj pe fir. Dar mai era ceva. Zgomotul unei respirații.

— Dacă vreți ceva…

— Ești singur?

Parcă l-ar fi pălit cineva în cap. Așa se simți. Ceva explodă în el, lăsând în urmă un val de ușurare. Nu mai trăise niciodată un astfel de sentiment.

— Da, sunt singur.

Nicio conversație telefonică în toți acești ani. Așa conveniseră. Era prea mare riscul să localizeze cineva apelul. Dar acum, după ce bărbatul apăruse pe o listă neagră, ăsta era drumul spre viață.

— Am nevoie de ajutorul tău, Erik, pentru că…

Aveau un singur punct de contact. Locul în care îl va îndemna pe Hoffmann să meargă.

— … situația s-a schimbat.

— Știu.

— De patru ore încerc să dau de Sue Masterson și de Lucia Mendez. Niciunul din numerele la care le puteam contacta nu mai e valabil. Nu pot să iau legătura cu ele.

Piet. Paula. El Sueco. Dacă te ascultă cineva acum, dacă ne interceptează conversația, ar crede că ai un ton calm, degajat, aproape plictisit.

Dar eu aud și altceva.

Teamă.

O teamă cum n-am mai auzit în glasul tău.

— Știu și asta. Și am…

Un zgomot strident, ca un zgâriat insistent. Și apoi tăcere. Apelul se întrerupsese.

Erik Wilson era prins într-un ambuteiaj care nu-l lăsa să se miște în nicio direcție, stătea strângând în mână un telefon amuțit.

Nu avea idee dacă Piet știa ce se întâmpla. Dacă primise mesajul lansat în cursul după-amiezii – faptul că fusese condamnat oficial la moarte.

Acum știa că aflase și Piet. Cel mai bun informator pe care-l cunoscuse vreodată se putea pregăti acum, își putea planifica supraviețuirea. Și valul de ușurare continua să crească, inundându-i mașina.

Simți că-i vibrează mâna dreaptă.

Wilson răspunse după un singur semnal.

— S-a întrerupt. Eu…

— Au început, Erik. Adineauri a fost primul. Comandantul Bloque Amazonas. *Cu toată familia.*

— Regele de Cupă.

— Poftim?

— Așa îi spun. Pe lista neagră.

— Așa îi spuneau.

Teamă. Pe care doar el o putea sesiza. Era mai limpede acum. Cu toată familia. O teamă care nu mai existase până acum.

— Ești în pericol, Piet. Dar nu e un pericol imediat. Nu așa merg lucrurile. Nu e… un război convențional… e un război împotriva unei organizații teroriste și genul ăsta de război e purtat lent, sistematic. Țintă cu țintă. Invazia Irakului, 52 de cărți de joc – au trecut 10 ani deja. Și așa au procedat, i-au eliminat rând pe rând, metodic. Și încă mai lucrează la asta.

— Drone, Erik. Au recurs la drone. Ce-o să folosească data viitoare? Rachete? Mașini-capcană? Lunetiști? Eu pot să mă protejez, știi asta. Dar nu pot să-i protejez pe Zofia, Rasmus și Hugo, cât timp voi continua să lucrez cu PRC-ul, cu Sánchez, cât timp voi avea viața asta falsă.

— Trebuie.

— Nu mai e vorba doar de siguranța mea!

— Dacă dispari subit din PRC, o să-și dea seama. Dacă nu imediat, foarte curând. Și-atunci o să te omoare. Pe tine. Pe Zofia. Copiii.

Un oftat. Prelungit. Erik Wilson ascultă, așteptând, încercând să ghicească unde era Hoffmann, cum arăta, în ce fel de misiune era.

— Erik?

— Da?

— Ce naiba ar trebui să fac? O… listă neagră? Ce glumă sinistră, la naiba! Știi, și o știe și Sue Masterson, și o știu și superiorii ei, și cu siguranță…

— Peste două zile. Du-te la numărul 1. La ora obișnuită.

— La numărul 1? Vrei să zici că vii tu… aici?

— La ora obișnuită, Piet.

În depărtare se vedea în sfârșit mișcându-se ceva. Un camion de remorcare ajunsese la locul accidentului, venind pe acostament, îi venise de hac camionului și acum îl trăgea de-acolo, încet-încet. Un animal de pradă trăgându-și prada rănită. În curând, colegi de-ai lui în uniformă dirijau traficul, redirecționând vehiculele spre banda din stânga.

Și apoi nu mai simți nimic în piept. În tot corpul. Orice va fi țâșnit în el… era secătuit acum.

Un ambuteiaj nenorocit – și un calm straniu, stăruitor. Știa că Piet trăiește.

Grens era în drum spre el.

Avea încredere în amândoi, avea încredere în abilitățile lor. Făcuse tot ce putea face, deocamdată.

Partea a treia

•••

Separeul obișnuit, masa obișnuită – masa patronului. Era ora 10:00 dimineața și La Casa Heaven tocmai se deschisese. Fuseseră mai puține persoane decât se așteptase Johnny peste noapte, 97 de hostese – așa le spunea în documentele lor de angajare –, care vânduseră 1 364 de băuturi, câte două băuturi obligatorii pentru oricine vizita paturile duble, cu cuverturi din catifea roșie, de la cele trei etaje ale hotelului. Acum erau în jur de zece femei, gata să preia primul val de clienți ai zilei, îmbrăcate conform fișei postului: pantofi negri cu toc și lenjerie de dantelă lucioasă, atât și nimic mai mult. Una dintre ele, zâmbitoare, veni cu cafeaua la masa patronului și Piet Hoffmann îi zâmbi la rândul lui, pentru că și el era un actor în piesa asta, jucându-și rolul, spunându-și replicile spre a evita orice întrebare din partea șefului, amândoi siliți să suporte treaba asta pentru că nu aveau de ales. Îi întâlni privirea, ochii ei se străduiau să dea impresia de fericire, dar nu era cazul. Probabil că fata nu avea mai mult de 20 de ani, poate și mai puțin, iar seara, când își ștergea machiajul și-și lepăda zâmbetul de profesionistă, nu mai rămânea decât o fetiță.

Și fix asta auziseră de când se așezaseră la masă.

Zgomotele pe care le făcea o fetiță.

Dinspre scena pustie, cu bara de striptease părăsită acum, din zona din spatele barului – un râs cristalin, la fel de insistent ca sughițul. Zgomot de pași ușori, ritmați. Venea în fugă acum, croindu-și drum printr-unul din birourile tatălui ei. Alejandrina. Fiica lui Johnny. O ținu într-o fugă până în dreptul mesei, oprindu-se în brațele lui Johnny, larg deschise. Părea tare fericit, doar ea îl făcea să se deschidă așa.

— Tati? Tati?

— Da?

— Știi ce vreau cel mai mult și mai mult pe lume?

— Nu, scumpo, de unde să știu eu ce vrei… cel mai mult și mai mult pe lume?

O luă pe sus, mângâindu-i obrajii cu dosul palmei, cum făcea mereu, apoi o ridică și mai și. Johnny o ridică până la tavan, trăgând cu ochiul la Hoffmann, ca și cum voia să-i arate ce frumoasă e fata, și Hoffmann încuviință, chiar era o frumusețe.

— Tati, vreau să merg să înot.

— Să înoți?

— În piscina ta.

Johnny zâmbi și o mângâie din nou pe obraji.

— Ești fetița lui tati... dar eu trebuie să lucrez. Cu unchiul Peter.

— Dar eu vreau tare, tare, tare să merg să înot *acum*!

— Acum?

— Acum, tati!

Își sprijini picioarele pe coapsele lui groase și-l sărută pe frunte, pe păr. Știa exact cum să-l ia.

— Te rog, te rog, tati!

Primii clienți se așezară la una dintre mesele din încăperea imensă, altfel pustie, și comandară de băut. Unul dintre ei dădu amândouă paharele pe gât, celălalt le lăsă deoparte, neavând de gând să se atingă de ele, și-și făcu anunțate pe loc intențiile luând-o de mână pe tânără – cea care venise la masa lor. Fata îi zâmbi la fel de profesionist ca adineauri, apoi ea și clientul urcară scările îmbrățișați.

— Te rog! Haide! Tăticul meu preferat!

Johnny începu să râdă și-și întinse brațele spre tavan, ca și cum se dădea bătut.

— Alejandrina, știi ce?

— Nuuu... Ce, tăticul meu preferat?

— O să urcăm pe acoperiș. Și o să mergem să înotăm.

O porni spre trepte, cu fetița în brațe. Hoffmann o luă după ei și se trezi în spatele unui alt cuplu care se ținea de mâini, o altă hostesă, tot la vreo 20 de ani, și clientul ei matinal.

— Johnny?

Pe scări, cum urcau, se intersectară cu o femeie care cobora. Zaneta. Zâmbetul ei era aidoma cu al Alejandrinei – aceiași ochi, aceeași gură. Foarte frumoasă, foarte drăguță – după ce o întâlnise în doar câteva rânduri, Hoffmann rămăsese cu impresia că era o persoană foarte ușor de îndrăgit. Soțul ei o îmbrățișă și o sărută, apoi arătă spre fiica lor.

— Cineva a hotărât că trebuie să mergem să înotăm.

— Dar trebuia să... Johnny, voiai să iau...

— Mami, tati mi-a promis!

În ochii fetiței de cinci ani se citea indignarea, în vreme ce se uita la un tată pe care-l învârtea pe degete și la o mamă cu care uneori nu-i mergea.

— Pentru piscină avem întotdeauna timp. Nu-i așa, prințeso?

Johnny își luă fiica în cârcă și urcară încă patru etaje, descuind cu cartela ușa care dădea pe acoperiș. Fetița care făcea regulile țâșni din haine și plonjă în apă până să apuce maică-sa să le adune de pe jos.

— Tati!

Fetița țopăia în apa cu un miros pronunțat de clor.

— Tati! Tati! Hai mai repede!

Johnny purta un costum negru cu dungulițe albe, cămașă neagră, bocanci negri. Își scoase tot de pe el, rămânând în șosetele negre – ca și cum ar fi fost așa zorit să-i facă pe plac fetei că uitase de ele –, și dădu fuga spre marginea piscinei, oprindu-se acolo cu brațele întinse spre fetița de cinci ani care sălta încântată.

— Ce zici… să mă arunc ca ghiuleaua?

— Ca ghiuleaua, tati! Fă ca ghiuleaua! Una mare!

Și apoi… sări. Țâșni în sus și înainte, trăgându-și genunchii la piept, înconjurându-și gambele cu brațele. Dar nu plonjă în apă, mai curând brăzdă razant suprafața apei, stârnind un tsunami care-i stropi pe toți cei aflați în jur – Hoffmann se trezi cu pantalonii leoarcă, iar de coafura perfectă a Zanetei se alese praful.

Piet Hoffmann se așeză pe un șezlong la fel de ud ca pantalonii lui, dar dotat măcar cu o umbreluță care să-l apere de soarele dimineții. Se uită la fetița fericită care-și stropea tatăl, la tatăl care o stropea la rândul lui, în timp ce maică-sa se instala într-un alt șezlong și îi privea și ea.

Johnny. El Mestizo.

Luptător de gherilă de la 12 ani. Și trimis în străinătate cinci ani mai târziu, să-și facă instrucția. Spre a deveni soldatul perfect. Și devenise, iar odată întors acasă, își croise drum spre eșalonul superior al organizației. Până la vârf. Până la Julio Vargas, devenind unul dintre aghiotanții lui, unul dintre oamenii lui de încredere. Unul dintre ei, El Loco, se ocupa de afaceri, iar celălalt, El Mestizo, elimina oameni. Când Vargas fusese arestat și deportat în Statele Unite, se crease un vid de putere și izbucnise un război între cei doi. Un război violent, sângeros, soldat cu 600 de morți în doar câteva luni. Subordonații lui El Mestizo fuseseră responsabili pentru puțin peste două treimi din total, 400, și pierduseră 200 din rândul lor. În ultimele luni ale războiului, poliția îl arestase pe rivalul lui și-l aruncase în pușcărie, în timp ce El Mestizo rămăsese în libertate – ăsta e avantajul când se întâmplă să ai câțiva prieteni prețioși în cercul președintelui.

Johnny înotă până la marginea bazinului și ieși nonșalant, apa prelingându-i-se pe corpul masiv, scoțând un pleoscăit de fiecare dată când pășea cu șosetele ude pe dalele de piatră.

— Tati, întoarce-te!

Johnny se așeză pe șezlongul dintre Hoffmann și Zaneta și-i făcu cu mâna fetei.

— Tati trebuie să plece acum.

— Fă-te ghiulea! Fă-te ghiulea!

— Dar o să rămână mami aici, ca să poți să mai înoți.

Se rezemă de șezlong și se chinui să-și scoată șosetele ude, care nu voiau să se dezlipească de picior la început, apoi le stoarse de apă.

— Dragule… ești sus?

O nouă voce, din prag. Yolanda – *cealaltă* parteneră de viață a lui El Mestizo, care-și petrecea timpul la cealaltă *hacienda,* aflată în zona de vest a orașului Cali. Piet Hoffmann nu le mai văzuse până acum pe cele două femei în același loc, în același timp. Yolanda era tânără, n-avea nici 30 de ani, și avea mersul tineresc, sprințar, al cuiva care știe încotro se îndreaptă. Spre Johnny. Îl îmbrățișă, i se așeză în poală, deși el era încă ud, și se udă și ea, pe rochie, pe piele. Începură să râdă amândoi. Apoi se îndreptă spre celălalt șezlong, spre Zaneta, și o sărută pe obraz.

— Zaneta, te faci mai frumoasă pe zi ce trece. Johnny e un norocos că te are.

Femeia doar un pic mai coaptă o sărută la rândul ei pe cea mai tânără.

— Yolanda, dragă, Johnny e un norocos că te are pe tine.

Și cu asta, basta. Hoffmann zâmbi. N-ai fi văzut asta în niciun alt loc din lume, doar aici.

Un asasin, patron de bordel, care înota în șosete cu fiică-sa. Soția și amanta una lângă alta pe terasa cu piscină. Johnny le sărută pe rând pe Yolanda și Zaneta și se îndreptă spre marginea piscinei, făcându-i semn cu mâna Alejandrinei, care veni înot spre el, cu mișcările unui începător. Se aplecă, o prinse și o trase din apă, sărutând-o pe amândoi obrajii și apoi pe vârful nasului.

— Tati se întoarce acasă mâine-seară.

— Faci ghiuleaua, tati? Încă o dată? Te rog!

— Mâine. Dar uite altă ghiulea!

O strânse bine, legănându-i trupușorul înainte și înapoi în timp ce fata țipa, dar nu de teamă, ci de entuziasm, și-apoi îi dădu drumul, o lansă cu elan, astfel că se stârni o minifântână arteziană, care nu dură mult, în locul unde plonjă. Așteptă s-o vadă ieșind la suprafață, apoi îi făcu cu mâna și-i trimise o bezea. Fata îi făcu cu mâna și-i trimise o bezea la rândul ei.

Mașina era parcată în fața bordelului, în dreptul stâlpului pe care-l pusese El Mestizo spre a-și marca locul de parcare. El conducea, ca de obicei, mereu stăpân pe situație. Când își începu scurta prezentare despre misiunea din ziua respectivă, ieșiseră din oraș.

— Sau, mai bine zis, cele două misiuni. Mai întâi, Libardo Toyas are nevoie să-i amintească cineva un lucru. Apoi mergem să vedem o cușcă. O să încercăm să-l ajutăm pe bărbatul din cușcă să-și dea drumul la gură.

El Mestizo părea încântat. Aproape la fel de încântat ca la piscină. Și aștepta să i se ceară detalii. Deși nu dădea niciodată mai multe informații decât era nevoie.

— O cușcă?

— O cușcă, Peter.

— Și o să-l faci pe cel din cușcă să vorbească?

— Da. Și de data asta pot să merg cât de departe vreau. Atât timp cât nu-l omor.

Piet Hoffmann stătea ca pe ace. Simți îngrijorarea care-i dădea târcoale uneori, care nu se lăsa alungată până nu afla ce-l așteaptă și care ar trebui să fie următorul lui pas.

O cușcă. Un ostatic. Făcuseră de mai multe ori până acum treaba asta. Dar El Mestizo părea atât de fericit, atât de mândru – nu era o repriză de tortură tipică.

— E… el?

În mod normal, când aveau o jumătate de zi înainte, El Mestizo i-ar fi spus să tacă și să aibă răbdare. Dar *voia* să-i spună. Și, după ce străbătură câțiva kilometri în tăcere, înclină un pic din cap.

— El e.

Uneori o viață deja bizară devenea și mai bizară. Piet Hoffmann respira încet, poticnit. Bărbatul din cauza căruia fusese pus pe o listă neagră. Bărbatul despre care vorbea lumea întreagă. Într-acolo se îndreptau, îl vor vizita, vor sta de vorbă cu el în cursul după-amiezii.

Și acum nu se mai putu stăpâni.

Îl năpădi sentimentul care îi zvâcnise în piept din clipa în care își văzuse numele pe acea listă neagră, de când Sue Masterson și Lucia îl lăsaseră de izbeliște, de când o dronă spulberase o întreagă familie. Hotărâse să aștepte momentul când vor fi doar ei. Când vor fi lăsat în urmă piscinele, fiicele, soțiile și amantele. Până când realiză cât de absurd era faptul că fiecare pas pe care-l făcuse până acum, fiecare faptă pe care o comisese aici, le făcuse *în slujba* guvernului american, care acum voia să-l elimine.

El Mestizo apăsă pedala de frână. Dar nu înjură, nici măcar nu lăsă geamul în jos ca să țipe la un moș cu un câine care încerca să-și mâne oile pe cealaltă parte a drumului. Era satisfăcut. Ăsta era cuvântul. Sigur, mai devreme se jucase cu Alejandrina și o strânsese în brațe. Își sărutase și soția și amanta. Dar parcă refuza să recunoască faptul că vecinul lor se mutase într-o casă mai mare. Casa pe care scria La Muerte. Moartea.

— Atacul cu dronă.

— Peter, hai să vorbim despre altceva. N-am de gând să le fac jocul americanilor.

— Dar deja o faci. Și eu, și familia mea, și familia ta. Pentru că nu e un joc și nu avem de ales. Întocmai cum omul pe care l-au dezumanizat, spunându-i Regele de Cupă, n-a avut de ales. L-au transformat într-o nenorocită de carte de joc și l-au omorât, pe el și toată familia lui! Joaquín, nu așa îl chema pe băiatul lui?

Piet Hoffmann se uită la El Mestizo, care se dăduse bătut în fața ciobanului și își luase mâinile de pe volan cât așteptau. Își scoase mănușile subțiri de piele pe care le purta în mașină, trecându-și mâinile goale prin păr și peste obrazul neras.

— Joaquín. Îți era simpatic băiatul, nu-i așa, Johnny?

Hoffmann urmări din priviri mâinile agasate cum își prefirau degetele prin părul lung, aranjând mai bine panglica de păr superbă, violet, cu cusături complicate, argintii. El Mestizo reacționase. O reacție care trăda furie, neliniște. Era de bine. El Mestizo trebuia să simtă în ce pericol erau, să simtă, nu să raționeze – așa își aborda toate emoțiile, ca să le evite. Dacă simțea pericolul în care se aflau el și familia lui, avea să acționeze mai rapid când era atacat decât ar fi făcut-o dacă se baza în continuare pe rațiune, ca să se sustragă emoțiilor.

Bătrânul adus de spate, care-și târșâia picioarele, își mânase și ultima oaie din drum și El Mestizo prinse din nou volanul în mâini, băgă în viteză și apăsă pe accelerație.

— Mda. Trebuie să fim precauți. Dar, Peter, asta nu schimbă nimic. Noi suntem întotdeauna precauți. Suntem mereu în pericol, întotdeauna cineva vrea să ne vină de hac. Dar au făcut o greșeală. Au venit aici… în jungla mea! Prietenii mei au murit pentru că nu erau pregătiți, dar eu sunt pregătit! Nimeni n-o să mă ia prin surprindere aici! Treaba asta nu ne poate afecta activitatea de zi cu zi, Peter. Trebuie să fim precauți, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne ascundem, la naiba!

Cartago. Un oraș care-i plăcea lui Hoffmann, aflat între Cali și Medellín. Uneori venea aici când avea o zi liberă, cu Zofia și băieții, făceau cumpărături în mulțimea din piață, luau masa la vreun restaurant modest, se opreau în dreptul catedralei vopsite în alb, cu Hugo de-o mână și Rasmus de cealaltă, urcau scări care păreau interminabile ca să poată ajunge cu toții în turn, de unde se prefăceau că se poate vedea dincolo de Atlantic, hăt, până în Suedia, până acasă.

Libardo Toyas locuia într-o *hacienda* la est de oraș. Unul dintre baronii drogurilor putred de bogați, care trimiteau transporturi consistente în Statele Unite. I se spunea El Diablo. Dar această vizită la ferma lui nu avea legătură cu vânzările, cu rutele de contrabandă sau cu cine trebuia mituit și de ce. De data asta, bogătașul refuzase să plătească un transport de o tonă de

cocaină și o datorie la care se adăuga dobânda, iar El Mestizo sublinie, în timp ce încetineau, apropiindu-se de zidul care înconjura *hacienda,* că liderii grupării de gherilă se exprimaseră foarte clar în privința misiunii lor. Era ultimul avertisment pentru Toyas și era treaba lor să-l facă să înțeleagă asta.

Poarta de fier avea zăbrele înghesuite laolaltă, cu vârfuri în formă de săgeți care arătau spre cer, iar paznicul care-și ițise capul din gheretа de pază purta un chipiu și o uniformă roșie. Îi aruncă o singură privire lui El Mestizo și înclină din cap, semn că-l recunoscuse – porțile se traseră înapoi și ei o ținură tot înainte, intrând într-o curte interioară care părea să cuprindă lumea întreagă. *Hacienda* asta era o adevărată operă de artă. Coloane albe între care erau intercalate fântâni arteziene, piscine aurite care scânteiau și cai care fornăiau, palmieri perfect aliniați și flori de un roșu-aprins pretutindeni, pe pardoseala de marmură, în ghivece de lut, încadrând fiecare nouă secțiune. O scară de piatră în evantai conducea la clădirea principală, lăsând să se întrevadă alte coloane, vopsite cu negru lucios, în dreptul balustradei, cu mânere rotunde de fildeș la capăt.

Libardo Toyas le deschise personal, până să ajungă ei în prag. Hoarda de bodyguarzi lipsea, ca de obicei… spre deosebire de mulți dintre colegii de breaslă, îi plăcea să arate cât de sigur este că e de neatins. Răsturna raportul tradițional dintr-o negociere – El Mestizo era un subaltern, un parvenit, cineva care n-avea *cojones* să se atingă de un adevărat baron al drogurilor. Piet Hoffmann îl salută pe individ, care, de la o întâlnire la alta, aducea din ce în ce mai mult cu protagonistul unui *western* de pe vremuri – un păr drept și negru, obrajii brăzdați, nasul un pic coroiat, dinți de un alb orbitor, riduri în colțul ochilor, până și haina lui de piele întoarsă era decorată cu o bandă de franjuri, parcă decupați. Manolito. *High Chaparral*[11]. Fix de-acolo era.

— Ți-am spus de data trecută. N-am banii.

— O tonă. O mie de kile. La atât se ridică datoria ta.

— N-am banii, futu-i, pentru că mi-au confiscat averea de cum a acostat vaporul la Miami. Îl așteptau. S-au dus direct la marfă. Cineva m-a dat în gât. Așa că nu plătesc nimic, prietene.

Piet Hoffmann știa deja de la ultima vizită, când îi dăduseră primul avertisment lui Toyas, cum stăteau lucrurile. Că el – cel care avea să-l ajute pe El Mestizo să recupereze datoria – era persoana vinovată de confiscarea, cu trei săptămâni în urmă, a transportului a cărui contravaloare veniseră s-o recupereze! Acum, stând pe verandă, îl năpădiră acele imagini. În timp ce docherii și poliția portuară închiseseră ochii, numărându-și șpaga, Hoffmann legase o frânghie de containerul care conținea o tonă de cocaină

---

[11] Serial western american din anii ’60-’70. (*N.t.*).

înfășurată în plastic, fixându-l pe fundul vasului ancorat în Puerto de La Guairas. O oră mai târziu avea să ridice ancora spre a străbate în câteva zile Marea Caraibilor, ținând-o înainte spre Golful Mexic, ocolind extremitatea sudică a Floridei și ancorând la Miami.

— Toyas, ai bani cu lopata, dă-o-n mă-sa! Ai suma aia înmiit.

— Da. Dar n-am banii *ăia.*

Așa funcționau operațiunile de contrabandă – vânzătorul era responsabil de prima jumătate a călătoriei, până când marfa ajungea în port, la aeroport sau la bordul submarinului. Iar cumpărătorul era responsabil pentru a doua jumătate, pentru ce se întâmpla după trecerea frontierei. Hoffmann și cei 10 oameni aflați în subordinea lui, răspândiți pe tot cuprinsul Columbiei și Venezuelei, se ocupaseră de protecția acestui transport. Dar, la 12 ore după ce containerul fusese fixat pe vas și își încheiaseră misiunea, el, informatorul, făcuse un drum pe cont propriu la Bogotá, se întâlnise cu Lucia la adresa numărul 3 și îi furnizase toate detaliile: numele navei, itinerarul, precum și unde și în ce condiții era ținut containerul. Agenții DEA avuseseră destul timp să pregătească o razie, de cum se lăsase rampa de descărcare.

— Așadar, prietene, nu plătesc. Nici de data asta.

Bogătașul arogant îi privea rânjind, era convins de propria putere și importanță, convins că *el* n-avea cum s-o încurce.

— Nu plătesc pentru ceva doar pentru că v-a scăpat vouă un ciripitor printre degete.

— O tonă. Astăzi, în Columbia, prețul este de 3 000 de dolari americani pe kilogram. Corect? Dar tu ai cumpărat o grămadă. Mereu iei o grămadă. Așa că ai obținut un preț bun de la noi. 2 500 pe kilogram pentru prima jumătate de tonă, 2 300 pe kilogram pentru restul. Așa că lasă vrăjelile! Noi ți-am livrat marfa. Ce se întâmplă după livrare nu mai e problema noastră… e problema ta! Riscul tău. Și ăsta a fost ultimul avertisment.

El Mestizo mătură aerul cu mâneca hainei, arătând spre Toyas, spre casă și curtea interioară imensă și spre ce se afla dincolo de acele ziduri.

— Ești de mult în breaslă. Ai propria ta *hacienda,* ai herghelia ta de cai care costa 70-80 de mii de dolari fiecare, ai garajele pline de Rolls-Royce-uri și Ferrari-uri și… da, o tonă înseamnă un morman de bani… dar tu îi ai!

— Nu pricepi? N-am banii *ăia.*

— Uite ce e, Toyas, poți să-ți trimiți marfa în State sau în Chile sau în Argentina sau unde dracului vrei, e problema ta. Poți s-o trimiți în Spania. Sau în Gibraltar. Mie mi se rupe, ți s-a spus un preț și l-ai acceptat, ți-ai primit marfa aici în Columbia… Dacă ți-ai băgat-o în cur sau în pizda mă-tii, e problema ta, nu a mea.

— Ce nu înțelegi, mai exact? Nu plătesc pentru ceva care e

responsabilitatea voastră: să vă asigurați că nu există ciripitori printre producători, vânzători, cumpărători sau furnizori. Discuția s-a încheiat.

Toyas le întoarse spatele și dădu să intre în casă, însă El Mestizo îl prinse de umeri, roșu la față.

— Ești țicnit, frate, băga-mi-aș, ești cretin cu acte și ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Și apoi începu să râdă.

— Ăsta ar fi trebuit să fie ultimul tău avertisment. Dar m-am răzgândit. Gata cu avertismentele. N-am de gând să mă mai întorc peste o săptămână. Vreau banii acum. Atât și nimic mai mult. Altfel, știi ce se întâmplă, Toyas. O să încep cu aia mică și de-acolo îi iau în ordinea vârstei. Eu n-o iau niciodată de sus în jos, o iau de la fundul blidului în sus, până când îmi primesc banii. Aia mică. Fata mai mare. Nevastă-ta, mama, frate, văr, prieteni, până când îmi dai nenorociții ăia de bani!

— Cum… copiii?

— Știi cum merge treaba.

Libardo Toyas se smulse din mâna lui El Mestizo și făcu un pas mare în față.

— Fac afaceri cu gherilele de șapte ani încoace. Nu s-a întâmplat niciodată să nu plătesc. Johnny Sánchez, corcitură prăpădită, îndrăznești să stai aici pe proprietatea mea, pe veranda casei mele, cu dama ta de companie din Europa, și să mă ameninți că o să-mi omori *copiii*? Când tu ai un trădător printre ai tăi pe care nu-l poți ține în frâu? Un trădător din cauza căruia am pierdut întreg transportul! Băga-mi-aș, să-ți fie clar un lucru, data viitoare când trimit pe cineva la mine, vreau să mă asigur c-o să stau de vorbă cu creierul, nu cu curul.

El Mestizo se înroșise de-a binelea și începu să se hlizească și mai tare, mai strident, un zgomot care-ți zgâria urechea.

— Da. *Copiii.* Mai întâi pe fiică-ta. Cum o cheamă? Mirja? Parcă așa, nu? Frumos nume.

El Mestizo îl îmbrânci pe Toyas peste prag, croindu-și drum într-un hol care era cât o sală de bal: lung, lat, cu tavane înalte. Până să apuce Toyas să reacționeze, El Mestizo începu să strige *Mirja*!, înaintând prin casă, *Mirja, mititico*! Toyas o luă la fugă și începu să strige și el, dar pe un ton cu totul diferit, cu furie în glas: *Ce naiba… ce naiba faci*? Piet Hoffmann își dădu seama că Toyas înțelegea acum. *Lasă-mi fata în pace*! Și Piet nu avea de ales, trebuia să se țină după el, să-și facă treaba, să-l protejeze pe El Mestizo. *Vino încoace, Mirja, mititico*! El Mestizo striga în continuare, pe un ton înfricoșător, care părea calm, dar avea fix efectul opus, băgându-te în sperieți. Inițial Toyas o luă la fugă fix spre ei, dar apoi se întoarse brusc,

intră în bucătărie, îndreptându-se spre barul larg, și scoase un revolver dintr-un sertar. *Mirja*! Armă pistolul și o luă din nou la fuga în direcția de unde se auzea vocea aceea monstruoasă – *Vino încoace, Mirja, mititico*! – în timp ce Hoffmann își scotea și el arma din tocul de pe umăr. *Aruncă arma*! Îl luă în cătarea pistolului. *Aruncă arma*! Și trase. Glonțul îi străpunse brațul și umărul lui Toyas. Piet se apropie grăbit de baronul drogurilor, care acum scâncea, îngenuncheat. *Nu mișca și taci naibii din gură de acum*!

Și Toyas tăcu naibii din gură.

Auzi un ultim *Mirja* strigat de El Mestizo și o ultimă rugăminte din partea lui Toyas – *Las-o-n pace, ce dracu'* –, zgomotul împușcăturii… și apoi se lăsă liniștea. Piet Hoffmann întrezări spatele lui El Mestizo în depărtare. Nu se întorsese nici măcar o dată după ce intrase în această casă necunoscută, păzită, atât de convins era că Hoffmann îl va proteja.

O tăcere desăvârșită.

Până când o fetiță veni în fugă, cu răsuflarea tăiată și speriată la culme.

— Tati!

Se apropie, glăsciorul firav, limpede, îi anunță prezența înainte să se ivească în fugă dintr-una din nenumăratele camere de zi din *hacienda.*

— Tati, tati… Am auzit… niște zgomote puternice și am…

Și apoi se opri. Pe loc. Avea părul negru prins într-o coadă de cal, purta sandale albe și o rochie verde, înflorată. Și încerca să înțeleagă ce vedea. La început i se păru că vede un necunoscut care stătea pe vine, un bărbat solid, impunător, care-i zâmbea. Iar în spatele lui, chiar în pragul ușii de la bucătărie, se afla tatăl ei, în genunchi, și un alt necunoscut care ținea un pistol adevărat îndreptat spre el.

— Tati…?

— Mirja, mititico… deci așa arăți?

— Tăticule!

Se uită la bărbatul solid care-i rostea numele pe acel ton artificial, întinzându-și brațele în lături și blocându-i calea.

— Mirja, mititico, nu e niciun pericol.

Încercă să fenteze brațele uriașe, ca de caracatiță, și descoperi un spațiu pe lângă perete, dar bărbatul se mișcă mai rapid și îi blocă și acea cale de acces, întinzându-și brațele ca niște bariere la o trecere de cale ferată.

— Salutare, Mirja, mititico… poți să-mi spui nenea Johnny. Hai, vino încoace. Nu mușc.

Ridică bariera și arătă spre ea.

— O să ne jucăm un joc.

— E tati! Vreau la tati!

Piet Hoffmann simți cum își croiește ceva drum în el, din tălpi până în

plex și de acolo în capul pieptului.

Nu-l mai văzuse pe El Mestizo purtându-se astfel. Felul de a se mișca, glasul lui, parcă era alt om. El Mestizo întinse iarăși brațele, fără vreun avertisment, o prinse pe copilă și o luă pe sus. Și nu-i dădu drumul nici măcar când o lăsă în fața lui Toyas, care era isteric de-acum, ca pe o statuie superbă pentru care încerca să găsească locul potrivit.

— Nenorocitule, ești…

— Toyas, gata cu avertismentele. Banii… *acum*!

— Porc nenorocit, lasă-mi fata în pace!

El Mestizo își scoase revolverul din toc, un Magnum .357, arma lui preferată, și i-o lipi de frunte fetei.

— Acum o să jucăm un joculeț, Mirja. Noi doi. Tu o să închizi ochii. O să ne distrăm un pic cu tati.

— Nu vreau!

— Doar pentru distracție. Dacă închizi ochii.

— Vreau la tati!

El Mestizo o ținea strâns pe fată, care încerca să scape, înfigându-și unghiile în brațele lui.

— Toyas, de data asta, o s-o împușc pe loc. Chiar acum. Și, dacă nu plătești după asta… o iau pe fata mai mare la rând.

Piet Hoffmann vedea și auzea, dar nu putea să înțeleagă. Nu avea nicio noimă. Întotdeauna exista un ultim avertisment. Dar, când încercă să-i întâlnească privirea lui El Mestizo, acesta se uită în altă parte.

— Johnny… ce faci?

El Mestizo nu se uită la el. Se uita la Toyas. Și la fată.

— Dă-o naibii, Johnny!

Hoffmann țipa acum.

— Am convenit… fără copii!

— Eu îmi fac treaba *mea.* Tu ți-o faci *pe-a ta.*

Și apoi totul se întâmplă fulgerător.

El Mestizo înghionti din nou statuia, trebuia să stea fix în fața lui Toyas. Armă pistolul. Auziră cu toții pocnetul dublu, semn că cilindrul se rotise cu o treaptă la dreapta. Mută gura pistolului de pe frunte în creștetul capului, astfel că acum apăsarea venea de sus, iar țeava i se afundă în păr fetei.

Trăgaciul era în poziție de tragere.

În timpul întregii demonstrații, Toyas continuă să țipe necontrolat, cuvinte încărcate de teamă și neputință și, deși nedeslușite, exprimau foarte grăitor disperarea unui părinte.

— Toyas, la naiba, mult mai bocești. Așa-i, Mirja?

Îi trase un șut în umăr lui Toyas, ca să se asigure că se uită la el.

— *Avea* un nume frumos.

Și apoi apăsă pe trăgaci, ducându-l până la capăt. Cocoșul izbi capătul din spate al percutorului.

Dar nu se auzi nicio împușcătură.

— Oh, futu-i… probabil că am uitat să încarc pistolul.

El Mestizo lăsă arma în jos, până când atinse obrazul drept al fetei, apoi răsuci de tot cilindrul, apăsă pe ejector și șase cartușe căzură pe podea. Hoffmann observă. Toyas observă și el. Cinci gloanțe active. Și un cartuș gol. *Acela* se aflase în poziția de tragere când îndreptase arma spre ea. Un cartuș cu care se trăsese deja și acum era inofensiv.

— Banii. Într-o săptămână. Altfel mă întorc. Și o să mă asigur că mi-am încărcat arma.

Îi dădu drumul fetei și ea dădu fuga spre taică-său, întinzându-se pe jos lângă el.

— Ascultă, Mirja, micuțo. Știi ce?

El Mestizo reveni la tonul de mai devreme.

— Data viitoare când mă întorc, dacă tăticul tău nu-mi dă banii, atunci revolverul ăsta o să fie încărcat… și tu n-o să mai exiști. Ciudat, nu-i așa?

O mângâie cu amândouă mâinile pe obraji și ieși din nou în hol, luând-o spre ușa de la intrare. Piet Hoffmann rămase locului, uitându-se la acea fetiță, ceva mai mică decât băieții lui. Copila se așezase lângă taică-său, făcută ghem.

•••

Mâinile vârâte în mănuși subțiri de piele strângeau ușurel volanul. Pe autostrada 25, conducea prea repede, dar erau în întârziere, așa că El Mestizo nu ridicase piciorul de pe pedala de accelerație după singurul popas pe care-l făcuseră, imediat după ieșirea din La Estrella, ca să se ușureze după cactusul albit de soare și după niște tufe ofilite de mimoze.

Făcuseră drumul în tăcere. Nu era ceva atipic. Dar *părea* atipic. Era genul de tăcere care însemna că nu știi ce s-ar putea întâmpla.

— Ce naiba te-a apucat acolo?

Genul de tăcere de la care ar fi putut să i se înfunde unui informator care nu-și permitea să fie dat în vileag.

— Poftim?

Genul de tăcere pe care n-ar trebui s-o rupă.

— Nu omorâm copilași.

— N-am omorât-o, Peter. Am amenințat c-o s-o fac.

— Nici nu-i amenințăm. Nu așa. Nu…

Nu mai făcuse treaba asta până acum. Nu contestase pe față metodele lui El Mestizo.

Îl mai înfruntase și altă dată, dar doar când nu avusese de ales, când trebuise să-l înfrunte spre a supraviețui.

Nu-i contestase niciodată metodele, pentru că nu era treaba lui s-o facă.

— … nu pe copii trebuie să-i speriem.

— Îmi pare rău, Peter, așa procedăm pe-aici. Ne folosim de copii în afaceri. Mai ai multe de învățat.

— Eu n-o fac.

Pentru că ar trebui să consemnezi și să-i expui, dar să nu fii expus la rândul tău.

— Așa că explică-mi, Johnny…

Nu atrage niciodată, absolut niciodată, atenția asupra ta, atunci s-ar putea să te vadă și, dacă te vede, dacă te vede cu adevărat, s-ar putea să te omoare.

— … încă o dată…

Dar uneori nu mai e posibil. Uneori se întrece măsura.

— … ce naiba a fost faza aia?

Mănușile de piele strânseră mai tare volanul în timp ce El Mestizo încetinea, spre a opri în mijlocul drumului, blocând cu totul banda. Mașina din spatele lor, o dubiță, încetini la fel de brusc, ca și mașina din spatele ei, iar șoferul unui camion din urmă realiză prea târziu că traficul se oprise și patină spre marginea șoselei, ieșind cu jumătate din caroseria grea de metal în decor, în vegetația prăpădită. Când se întoarse spre Hoffmann, El Mestizo părea impasibil la mașinile care se adunau și claxonau în urma lor.

— Nu ți-ai făcut treaba acolo. Ba chiar m-ai sfidat în fața unui client. Am lăsat să treacă de la mine! Ți-am răspuns la întrebări. Și totuși insiști! În mod normal, la faza asta te-aș omorî. Dar mi-ai salvat viața, Peter, de mai multe ori. Meriți să trăiești. Așa că acum îți salvez și eu viața.

Trecu din prima în a doua și apoi direct într-a patra, la fel de rapid ca înainte.

— Ăsta e singurul motiv pentru care te las să trăiești.

Piet Hoffmann îl auzea, dar nu-l asculta. Se gândea la un tată. Într-o sală aproape pustie din propriul lui bordel, ridicându-și fetița de cinci ani întocmai cum o ridicase pe fiica lui Toyas, mângâind-o pe obraji întocmai cum o mângâiase și pe Mirja.

— Alejandrina?

— Da?

— E o minune.

El Mestizo se uită drept în față, dar se vedea clar că zâmbește.

— Este.

— Ai făcut o treabă bună cu ea. M-aș mândri cu o fată ca ea, dacă n-aș avea băieții.

— E totul.

Zâmbetul îi rămăsese pe chip.

— E totul pe lume.

Alcalá, un orășel cu un trafic încărcat la intrare (sau să fi fost ieșirea?), și apoi iarăși drumul liber înainte.

— O iei în brațe, te joci cu ea… Alejandrina e fericită.

— Asta se face.

— Asta se face?

— Da.

— Nu înțeleg.

— Îi iei în brațe. Îi mângâi ușurel cu dosul palmei pe obraji.

— *Așa* se face.

— Da. Știu să am grijă de copii. Și știu să mă folosesc de ei.

Piet Hoffmann încercă să prindă ce-i scăpase, să-și adune gândurile, sau oare gândurile lui El Mestizo încerca să le surprindă, acest comportament intrat în reflex care se declanșa uneori și-l speria mai tare decât pericolul de a fi rănit sau ucis? Un gen de comportament la care nu voia să fie părtaș, pe care nu voia să-l imite sau să și-l însușească, genul de comportament specific persoanelor lipsite de emoții… ceea ce el nu era încă și își risca viața ca să nu ajungă așa.

— Mirja. Și ea e totul pe lume. Pentru Toyas.

El Mestizo coborî glasul și-și lăsă ceafa în jos, ca de obicei.

— Știu unde vrei să ajungi.

— Și el o ia în brațe, se joacă și el cu fata.

Un viraj luat smucit și scârțâitul schimbătorului de viteză când El Mestizo trecu de zidul cenușiu care avea să-i ducă spre Montenegro, un orășel obosit, imposibil de evitat.

— Te încurajez călduros să taci din gură.

— E o fiică. Exact ca fiica ta.

— Ajunge, la naiba!

El Mestizo apăsă brusc pedala de frână. Din nou. Pe o stradă îngustă, cu o *droguería* devastată de o parte și o *heladería* pustie de cealaltă. Și scoase pistolul. Nu ridică piedica, nu-l îndreptă spre el. Doar rămase cu el în mână.

— Futu-i! Futu-i! Ți-am explicat. Nu? Mi-ai salvat viața. Meriți să trăiești. Așa că-ți salvez viața. Și de asta ești încă în viață acum!

Strânse arma în mână, o lăsă în poală și porni din nou mașina.

— Dar de-acum suntem chit. Ți-ai irosit creditul.

Acceleră, scurtul interludiu reprezentat de orășelul cu case și oameni lăsă loc din nou peisajelor rurale interminabile.

— Și n-o să poți să-l mai revendici data viitoare când o să ai nevoie.

•••

Încă o oră interminabilă a domnit tăcerea în mașină și în peisajul pe care-l străbăteau – dacă vreunul dintre ei ar fi lăsat geamul în jos ca să intre o boare de vânt, tot a pustiu ar fi sunat. În momentul acela, pentru a patra oară – după încă un popas ca să se ușureze și două rânduri în care oprise și blocase traficul de furie –, El Mestizo încetini și viră. Șoseaua 40 ducea spre drumurile lăturalnice aflate la sud de Ibagué și spre un elicopter ascuns într-o poiană, printre mahoni cu coroana deasă. Deja dotat cu un pilot care era gata de plecare. Călătoriile pe calea aerului îi ajutau să economisească timp într-o țară cu distanțe mari și drumuri monotone… dar era o soluție la care nu apelau prea des nici gherilele, nici El Mestizo. Parcurgerea distanțelor mari în avioane de mici dimensiuni nu îndeplinea criteriile de securitate, erau prea ușor de urmărit și puteau fi detectate cu ajutorul radarului, prin satelit sau chiar vizual, din stațiile de la sol. Apelau la elicopter doar în cazuri de forță majoră. Ca acum. Când trebuiau să ajungă la următoarea lor destinație, la un bărbat ținut într-o cușcă, în străfundurile junglei, în patru ore, și cu mașina ar fi făcut de trei ori pe-atât.

Așa că acum pluteau pe deasupra drumurilor șerpuite și a satelor micuțe. Și, din când în când, deasupra vreunei *finca*[12] opulente, cu livezi întinse și bogate.

— Pe-aia ai văzut-o? Dar pe-aia? Sunt proprietăți foarte scumpe care le aparțin celor ultrabogați.

El Mestizo îi arăta prin peretele de sticlă peisajul care se desfășura sub ei. Părea fericit, ca dimineață, când mersese să înoate cu fiica lui. Existau multe versiuni ale bărbatului care stătea lângă Hoffmann – El Mestizo, care începuse să râdă și-și afundase pistolul în părul fetiței, Johnny, care avea încredere în tine și stătea de vorbă cu tine, tatăl care înota cu șosetele în picioare ca să-i facă pe plac fiicei lui iubite, membrul grupării de gherilă care oprise în mijlocul drumului și-și amenințase propriul bodyguard cu moartea. Acum era vesel și Piet Hoffmann încă nu înțelegea motivul. Dar se uită în direcția indicată de El Mestizo și-i dădu dreptate, domeniile respective păreau niște proprietăți extraordinare, interminabile.

— Alți baroni ai drogurilor. Ca Toyas?

— Toyas? Toyas, Peter?

El Mestizo bătu mai întâi scaunul pilotului, apoi îl bătu pe spate.

— Oprește intercomul.

Așteptă până când pilotul învârti o rotiță aflată în mijlocul bordului.

— Ca Toyas? Vorbești serios? Peter, am la fel de mult teren… Toyas?

[12] Domeniu, proprietate (în limba spaniolă în original). (*N.t.*).

Toyas!… ca nemernicul ăla. Ba chiar mai mult! Dublu! Două *haciende*! Nu-i rău pentru o corcitură, este?

— Și două soții.

Era la fel de încântat, avea un aer aproape viclean, rareori îl vedeai așa de zâmbitor.

— Exact, două soții! Lașul ăla de Toyas, care nu-și poate proteja nici propriii copii, nu are așa ceva. La dracu', probabil că nici nu-s ai lui copiii! Pun pariu pe 1 000 de dolari că nemernicul ăla impotent i-a adoptat.

Domeniile superbe, interminabile, lăsară locul unei noi porțiuni de junglă, cu pădurea unduitoare și afluenții Amazonului, care se răsfirau în sute de artere ce zvâcneau.

— Două *haciende,* Peter. Și am mai multe mașini decât Toyas, mai multe animale, mai mulți copii. Am mai mult în conturile mele bancare, și în Columbia și în Panama.

Zâmbea fericit, cuprins de un soi de euforie care-l făcuse să-și dea drumul la gură. El Mestizo nu mai vorbise atât de deschis până atunci. O fericire care părea aproape… stânjenitoare, respingătoare, dar Hoffmann nu înțelegea de ce.

Soarele scânteietor deasupra lor, pădurea tropicală ca un ocean verde sub ei – lumea era a lor.

— Ajungem în curând, Peter. Cușca aia de care vorbeam?

— Da?

— O să-l ajutăm pe individul din cușcă. O să-l ajutăm să-și dea drumul la gură. Cel care refuză să facă ce i se spune.

— Da?

— Tot el e vinovat și de *lista aia neagră,* Peter… de faptul că numele tău și al meu sunt pe lista aia. E vinovat! Fix așa! Joaquín – o facem pentru el! Și, dacă mai pierdem și alți oameni, o să fie din vina lui! Pot să merg cât de departe vreau, Peter! Atât timp cât nu-l omor!

Euforia lui părea stânjenitoare, respingătoare.

Piet Hoffmann înțelese motivul acum.

Nu era vorba de o repriză de tortură obișnuită.

Sute de kilometri de junglă deasă și niciun sat, nici țipenie. Distanțele erau enorme. Răpitorii plasaseră cu grijă cușca în care-l țineau pe Crouse. Hoffmann închise ochii, în cumpănă. Dacă i-ar fi spus cineva de toate lucrurile astea pe vremea când copilărea într-o casă din suburbii, la sud de Stockholm, într-o familie din clasa mijlocie? *Piet, ascultă la mine, la un moment dat o să ajungi să trăiești într-o țară numită Columbia, în America de Sud… azi o să protejezi mărfuri de contrabandă, mâine o să protejezi un cuptor de cocaină și într-o altă zi o să te trezești că zbori pe deasupra*

junglei, ca să torturezi un politician american influent. Și o s-o faci pentru că nu vei avea de ales, pentru că ai fugit din țară ca să te sustragi unei sentințe îndelungate și pentru că ai fost condamnat la moarte de mafia poloneză în care te-ai infiltrat ca informator al Poliției suedeze, până când fix aceeași Poliție te-a abandonat. Dacă i-ar fi spus cineva asta, ar fi fost o poveste pe cinste, dar nu prea credibilă. Trebuie să crezi într-o minciună ca să devină adevăr.

Elicopterul ateriză în iarba înaltă, pe malul unui afluent al lui Río Vaupés. Un râu lat, impunător, cu o apă în nuanțe de cafeniu și verde-albăstrui, care părea aproape caldă când îți băgai mâna în ea.

Pilotul bărcii se prezentă drept Cristobal, șeful transporturilor navale controlate de PRC din provincia Guaviare, și-i conduse până la un copac care se înălța din râu, aproape de mal. O barcă era legată de el, o funie mergea de la pupă la trunchiul lui încovoiat, iar o alta, de la proră până la un alt copac doborât care se ițea din mal, expus soarelui și valurilor. Barca, în care puteau să încapă cinci soldați complet echipați, avea un motor de mare viteză, de 100 de cai-putere, și o carenă plată, ca să poată intra pe plaje accidentate fără a rămâne înțepenită. Piet Hoffmann și El Mestizo urcară în barcă, iar Cristobal învârti cheia în contact, dezlegă frânghiile și dădu înapoi, lăsând barca să plutească spre vest, în aval. Hoffmann îl studie. Stătea atât de mândru, cu spatele drept, în timp ce-și croia drum prin pădurea străveche într-o uniformă de camuflaj, cu un Kalașnikov încărcat pe umăr! Un pic mai copt decât majoritatea soldaților, poate. Hoffmann ar fi zis că erau cam de-o vârstă, dar era greu să-ți dai seama – viața de gherilă te îmbătrânea prematur. Și era fascinant să-l urmărești cum pilota, în ciuda curentului puternic – chiar dacă menținea întotdeauna direcția, schimba vitezele și controla ritmul de înaintare al bărcii, uneori accelerând, alteori reducând la minimum viteza prin locurile unde vârtejurile se învolburau de zor.

Kilometru după kilometru pe râu, croindu-și drum prin vegetație și prin corul vietăților care revendicau acest loc drept teritoriul lor, noi trăim aici, noi domnim peste tot, mai puțin peste cerul albastru și soarele necruțător.

O oră de drum sinuos, cu inima la gură, până când Hoffmann recunoscu zumzetul motorului când pilotul cârmi spre mal, strigându-le *Rămâneți în barcă* și așteptând două secunde înainte de a băga în viteza maximă. O porniră glonț spre mal cu elicea ițindu-se pe jumătate din apă, lunecând peste ceva ce nu părea a fi nici râu, nici plajă, un tărâm al nimănui – frunze și păpuriș și ramurile neîmblânzite ale mangrovelor. O ținură tot așa până la albie și simțiră barca cum zgârie fundul râului – mâl, pietre, câte un buștean stingher. Săriră pe pământ solid între patru *potrillos,* canoe cioplite direct

din trunchiuri de balsa.

Cristobal o luă înainte, tăind cu maceta crengile care se agățau de ei din mers. Un miros puturos. Teren mlăștinos. Arșiță. Insecte. O umiditate de coșmar. Și, după o ploaie matinală, poteca îngustă se transformase în noroi. După câteva sute de metri ajunseră la tabără. Erau întotdeauna situate în locuri similare, foarte greu accesibile și temute deopotrivă de armata și de poliția columbiană; orice atac se solda cu multe pierderi din rândul lor în timp ce membrii gherilelor îi fentau și scăpau cu viață – erau pe teritoriul lor.

La marginea taberei trecură pe lângă un camion care transportase 20 de soldați tineri, așezați pe jos acum, rezemați de ranițe, așteptând ceva.

Pilotul le arătă din cap locul liber din fața lor, barăcile și corturile încadrau un podeț simplu din scânduri, ca o piață publică dintr-un oraș.

— Poți să te uiți la televizor acolo. Uneori semnalul e chiar bun.

Un televizor micuț era aninat de o creangă, ca în tabăra unde era cuptorul de cocaină.

Ceva mai încolo, în spatele barăcilor, apăru un grup de bărbați care semănau cu cei care așteptau stând pe jos.

— Prizonieri. Din cei obișnuiți.

Piet Hoffmann numără 12 persoane. Cu hainele murdare și zdrențuite, cu părul lung și barbă, cu lanțuri la gât.

— Nu valorează prea mult. Dar nu strică să-i ai la îndemână pentru schimburi de prizonieri. Ăștia tocmai sunt mutați într-o altă tabără.

De-asta fuseseră aduși soldații, care-i legau acum pe prizonieri laolaltă, prinzând unul de altul lanțurile de la gât: un șir de ostatici care aveau să-și ducă fiecare bagajul în spinare prin junglă – câte o rogojină și puținele obiecte personale pe care le avuseseră asupra lor în momentul răpirii, cu ani în urmă, și care încă nu le fuseseră confiscate, în ciuda controalelor zilnice.

Cristobal gesticula cu maceta, arătând spre desiș – era cazul s-o ia din loc. Cât durase scurtul popas, Piet Hoffmann își întipărise în minte un plan al taberei, poziția și barăcile, precum și vâlceaua care cobora abrupt pe latura din dreapta a taberei. Croindu-și drum cu maceta, pilotul îi conduse până la un luminiș și, pentru un răstimp, scăpară de sub bolta de vegetație și se pierdură în tăria cerului, privind păsările. Hoffmann era convins că erau egrete. Număra fiecare pas. 200, 500, 1 200 de pași egali, din ce în ce mai întuneric, din ce în ce mai umed. Și apoi ajunseră. *Campo Importante.* Un nou centru de detenție care găzduia doar patru prizonieri, ostatici politici cu mult mai valoroși decât miile de soldați și polițiști columbieni răspândiți prin celelalte tabere din junglă. Resurse umane pentru tranzacții specifice. Și, dacă un astfel de schimb era imposibil, gherilele îi țineau acolo, îi țineau

cu lunile, cu anii, până când *devenea* posibil. Cele mai prețioase nestemate ținute într-un seif, scoase ocazional pentru a fi admirate cum scânteiază, savurând gândul că-ți aparțin, ținute sub lacăt până când vor fi luate de-acolo sau vândute.

— Vă las aici.

Cristobal se făcu nevăzut în junglă și, la fel de brusc, de-acolo se ivi un individ scund, cu o bandană roșie înfășurată de două ori în jurul frunții și pinteni zornăitori la cizmele pline de noroi. Hoffmann se întrebă dacă-i purta mereu sau dacă și-i pusese în cinstea lor.

— Bine ați venit!

Avea o mână moale, se mulțumi doar să le-o întindă.

— Mă numesc Maximiliano Cubero, sunt comandantul frontului special al PRC. Ceilalți îmi spun „domnule comandant”, dar aș fi foarte onorat dacă mi-ați spune pe numele mic.

O strângere de mână care nu corespundea cu prima impresie pe care încerca s-o creeze.

— Aceasta e tabăra mea. Soldații pe care-i vedeți au fost selectați de mine, toți sunt foarte bine instruiți și gata de luptă. Elita gherilelor PRC. Iar acolo…

Se întoarse și arătă spre o cușcă instalată în capătul opus al taberei.

— … este misiunea voastră.

Cușca.

Atât de aproape!

Piet Hoffmann se scuză și o luă la picior prin tabără, în timp ce El Mestizo rămase cu comandantul. Trecu pe lângă un șir de soldați tineri, între care erau multe femei recrutate din cele mai sărace cartiere din Columbia, care aleseseră viața asta decât să ajungă la bordel. Și făcu exact ce făcuse și în prima tabără, își schiță o hartă în minte, acolo unde nu putea ajunge nimeni la ea, marcând barăcile răsfirate, cu podele de scânduri și pereți din frunze de palmier, cu saci goi de orez pe post de uși. Până când ajunse la destinație. O figură murdară, greu încercată, cu ochi în care se citea epuizarea… dar în care încă îl mai recunoșteai pe Crouse, președintele Camerei, din pozele publicate în *El Espectador.* Avea un lanț gros la gât, cu care era legat și de mâini, și de picioare și care se încorda cum stătea direct pe podea, mâncând ce avea în vas, un soi de pâine făcută doar din făină și apă, prăjită în ulei.

Abia când se apropie foarte mult observă și restul.

Faptul că fața, mâinile și brațele lui Crouse erau acoperite de umflături, vânătăi mari și pete roșii. Îl bătuseră zdravăn. Și apoi… îi observă piciorul drept. Îi smulseseră toate unghiile, lăsând în urmă răni pline de puroi, carne vie. De asta stătea pe jos. Deja începuseră, fără succes, treaba pentru care îl chemaseră degrabă pe El Mestizo s-o termine. Treaba de care fusese atât de

încântat în mașină și în elicopter.

Piet Hoffmann încă nu știa adevăratul scop al torturii, ce voiau să-l convingă pe Crouse să spună sau să facă… ce ar fi trebuit să spună sau să facă odată ce termina El Mestizo cu el.

Doar câțiva metri îl despărțeau de cușca aceea cu zăbrele de bambus.

Și în acel moment, bărbatul îl auzi și-și ridică privirea din bol, uitându-se în ochii lui – fusese chinuit, dar nu cedase.

•

Timothy D. Crouse scăpă castronul din mână. Cineva se apropiase de cușcă. Un nou-venit, nu femeia-soldat care-l păzea, nici comandantul care-i dădea ordinele, acest ins nu era în uniformă și nici nu se citea disprețul în ochii lui. Crouse încercă să-și dea seama cine era, dar junghiurile intermitente care-i țâșneau din piciorul drept îi străpungeau trupul ca niște lame de cuțit de fiecare dată când inspira și expira. Niște lame ascuțite, lucioase, care-l izbeau cu toată forța, coborându-i pe ceafă, pe spate și în dreptul șoldurilor. De-acolo o luau, de la nivelul bustului, izbindu-l ca niște pumni și bastoane.

Durerea îi străbătea articulațiile, mușchii și nervii, dar el îi ținea piept. Iarăși și iarăși. Dar nu mai făcea față efectelor durerii – își pierdea treptat capacitatea de a gândi limpede, de a se împotrivi confuziei, nu se mai simțea ager și capabil să analizeze lucrurile. Calități care-l defineau.

De-asta nu reușea să-l identifice pe bărbatul aflat în dreptul cuștii. Deși îi era cunoscut. Îl mai văzuse.

Era sigur de asta.

Felul în care se mișca, cu gesturile cuiva care nu mai era tânăr, dar era încă în formă.

Tatuajul ăla de pe pielea capului, o șopârlă, sau poate un șarpe, o coadă verde care-i cobora pe ceafă.

Crouse își întinse piciorul drept, îl îndoi, durerea nu-i trecu, dar se estompă pentru o clipă. Și mai făcu o încercare, se uită din nou la vizitator, concentrat, forțându-se să-și amintească.

Și apoi îi pică fisa.

Tu ești.

Din imaginile de supraveghere de pe monitorul mare de la NGA.

Felul de a se mișca, țeasta – ce se vede de sus, din imagini care nu sunt înregistrate cu o claritate perfectă, rezultatul a mii de ore de înregistrări făcute de sateliții de spionaj.

Tu ești.

Cel pe care nu reușiseră să-l identifice operatorii și echipa de investigație.

Te-am văzut. Dar tu nu știi. N-ai cum să mă atingi, însă eu te am la mână.

Întocmai cum toți cei de aici n-au cum să mă atingă, nu în profunzime.

Tu, cel care erai înregistrat întotdeauna în compania cuiva.

Tu, care lucrezi îndeaproape cu individul violent pe care am reușit să-l identificăm drept Johnny Sánchez, zis și El Mestizo.

Tu, care până acum nu aveai chip. Dar acum ai un chip. Te văd. Te recunosc.

Tu ești.

•

Piet Hoffmann se uită în ochii lui Crouse. La început păreau încețoșați, absenți, dar acum erau complet limpezi, cu ceva agresiv, tăios, care părea să-l străpungă cu totul. Și își dorea să-i spună ceva din priviri, să se rezeme de zăbrele și să-i șoptească: *Crouse, nu știi treaba asta, dar suntem de aceeași parte a baricadei. Am fost recrutat de compatrioții tăi, de subalternii tăi, pentru proiectul tău, spre a mă infiltra fix în rândul celor care te țin prizonier și te maltratează.* Dar nu putea s-o facă. Soldatul pus de pază chiar în dreptul ușii zăvorâte era prea aproape. Dacă auzea, vedea sau bănuia ceva, lui Hoffmann i s-ar fi înfundat.

Poate mai târziu.

Dacă pot să mă apropii fără să observe ei.

Și atunci o să-ți spun.

— Domnule președinte Scutec.

Se schimbă ceva în ochii lui Crouse. Părea chinuit. Dar mai era ceva acolo, la fel de intens. Ură.

— Sunteți o persoană foarte importantă pentru noi, domnule președinte Scutec.

Comandantul. Și El Mestizo. Se postaseră de-o parte și de alta a lui Hoffmann și se uitau spre cușcă, la omul așezat pe podea, cu un lanț în jurul gâtului.

— De-asta au făcut domnii ăștia cumsecade atâta cale, ca să te vadă pe tine. Au venit hăt de la oraș. Ca să stați de vorbă. Din moment ce nu vrei să vorbești cu noi.

Crouse nu se trase spre interiorul cuștii, nu încercă să se refugieze într-unul din colțuri – să se ferească de individul cu pinteni zornăitori. Dar nici nu-i răspunse, rămase nemișcat și se uită lung la ei, deși știa ce urmează, de ce veniseră.

— Vedeți? Nu e prea vorbăreț de fel.

Crouse păru să se răzgândească în acel moment și reuși, cu mari eforturi, să se ridice în patru labe, înroșindu-se la față, cu maxilarul încleștat și cu lacrimi în ochi. Se ridică opintit de pe podea, își trase în sus jumătatea de sus a corpului și se prinse de două dintre gratii, ținându-se de ele ca să se ridice

cu totul.

Rămase în picioare la câțiva metri distanță, lăsându-și cu grijă greutatea pe amândouă picioarele, inclusiv pe cel de la care îi fuseseră smulse unghiile. Și apoi le întoarse spatele, întâmpinându-și vizitatorii cu spatele drept.

•

Gardienii – care pomeniseră de mai multe ori cât de onorați erau că fuseseră aleși pentru ceea ce era, indiscutabil, cea mai importantă misiune pentru care ar fi putut fi ales un luptător de gherilă al PRC-ului, să protejeze cu orice preț acest ostatic valoros, să se asigure că rămâne pe mâinile PRC-ului – se retrăseseră cu toții. Nu din cauză că li s-ar fi dat ordin s-o facă… Se retraseră treptat. Cu fiecare nouă metodă la care apelase El Mestizo în torturarea lui Crouse, *ei* făcuseră un pas înapoi. Și acum, când nu mai aveau unde să se retragă, își fereau fețele, ba chiar cineva își astupă și urechile.

Cineva îl bătuse cu pumnii cu o zi în urmă, *tot degeaba,* un soldat la vreo 20 de ani își demonstrase mândru talentele la cererea lui El Mestizo, un meci cu un inamic imaginar și câteva lovituri cu picioarele într-un copac care ar fi trebuit să reprezinte pieptul lui Crouse. Cineva îl bătuse cu bastonul dimineață, *tot degeaba,* și El Mestizo ceruse să afle unde și cum – un profesionist trebuie să se pregătească pentru a continua la același nivel. Bastoanele se tociseră la un capăt și se umpluseră de sânge, iar pe spatele, fesele și coapsele lui Crouse rămăseseră niște dungi roșii, umflate. Tânăra căreia îi revenise această misiune – cu părul împletit în două cozi și un zâmbet pe buzele rujate, le făcuse și o reverență – încercase să scrie PRC din lovituri de baston, cu litere ascuțite, care-i aminteau lui Hoffmann de niște graffiti făcute de amatori în suburbiile Stockholmului, puștani cu tuburi de vopsea care umpleau toți pereții cu numele găștii din care făceau parte. Așa că apoi, *tot degeaba,* cineva îi smulsese unghiile de la picioare, una câte una, cu un clește – comandantul le arătase cum procedaseră la cererea lui El Mestizo și recunoscuse că o făcuse el personal, cu ajutorul aghiotantului lui, care-l ținuse pe Crouse de picioare. Încleștase mâinile și le plimbase înainte și înapoi, între el și Hoffmann, pentru a le demonstra cum, ba chiar scosese și un urlet retezat rapid, menit să imite sunetul pe care-l scosese Crouse, iar soldații se uitaseră unul la altul și începuseră să râdă odată ce fuseseră absolut siguri că o să râdă și ceilalți și că râsul era reacția la care se aștepta comandantul.

Acum aveau să obțină rezultate.

Piet Hoffmann îi conduse pe El Mestizo până în dreptul cuștii, apoi se opri, doar torționarul și doctorul aveau să intre în cușcă. Iar el făcu ce făcea de obicei, încercă să găsească o abordare, se sili să se gândească la prima

dată, pe vremea când astfel de lucruri erau doar povești înflorite. La cazuri izolate de tortură din oraș. Și la cum – deși nu intra în îndatoririle lui pe atunci – el insistase să-și facă mâna, cum dorise să demonstreze, să arate că se poate pune bază pe el. Asta se întâmpla în primele luni, când era un simplu subaltern de-ai lui El Mestizo, ca atâția alții. I se luase să se tot confrunte cu ideea lor că *ești european, nu ești bun de nimic.* Degeaba le spusese că făcuse închisoare, că împușcase deja doi oameni, pe lângă cei pe care îi împușcase în Columbia. E ușor să omori pe cineva, îl persiflaseră, ce-i mai greu e să-l omori încetul cu încetul.

Hoffmann se familiarizase cu metodele lui El Mestizo între timp.

După bătăile cu pumnii și bastoanele și unghiile smulse din carne urmau șocurile electrice.

De-asta doi dintre tinerii soldați cărau acum în cușcă un cadru făcut din patru bare de metal sudate laolaltă. Avea doi metri pătrați, de-abia încăpu în cușcă, pe lung, aproape atingând tavanul când îl înclinară. Scoaseră două scânduri din podea, lăsând să se vadă pământul de dedesubt – ca să circule mai bine curentul –, și fixară acolo un șir de patru bare de fier, cu o lungime de 15 centimetri, toate îndreptate în sus. Se potriveau la fix în cele patru găuri făcute în partea de jos a cadrului de metal. Fixară dispozitivul peste bare și îl lăsară în mijlocul cuștii.

La cererea lui El Mestizo, tânăra care-l păzise tăia sfoara cu care erau legați pantalonii lui Crouse, trăgându-i cu tot cu chiloți în vine.

După ce fixară cadrul, cei doi soldați îl împinseră pe prizonier spre el, desfăcându-i lanțurile de la mâini și prinzându-i brațele de cadru. Îi ridicară mâinile deasupra capului și, cu ajutorul unei sârme de cupru de 10 metri, i le prinseră de câte una dintre barele de fier, coborând în diagonală pentru a o înfășură de mai multe ori în jurul gleznelor.

Întotdeauna curentul electric.

Și întotdeauna începând cu *tot* corpul.

Hoffmann se prefăcea că se uită, pentru că asta ar fi trebuit să facă.

Dar se uita undeva în dreapta, dacă-și concentra privirea într-acolo, restul se vedea ca prin ceață, se transforma în mișcările nedeslușite ale unor siluete nedeslușite.

Continuase să ia parte la reprizele de tortură în oraș, ba chiar se oferise, ca să câștige credibilitate. De obicei, asta presupunea să tragă în datornic, în diverse zone ale corpului. Uneori presupunea să-l și taie. Dar nu simțise niciodată cu adevărat strigătele în plex și capul pieptului, nu fusese niciodată forțat să meargă așa departe. De obicei mergeau în apropiere de Río Cali și era mai curând ca atunci când mergi să duci gunoiul. Tragi un pic, tai un pic, poate că-l zgândări la un ochi.

Țipaseră, dar niciodată ca în junglă.

Niciodată cum țipa Crouse.

Luând punga pe care o comandase dimineață, care fusese dusă în cușcă între timp, El Mestizo scoase de-acolo două cabluri, care arătau ca niște cabluri auto de transfer, dar mai groase. Pe cel roșu îl conectă la clema de pe cadrul de metal, la plus, iar pe cel negru la minus, în jurul degetului mare de la piciorul drept al lui Crouse, cel cu unghiile smulse. Apoi întinse amândouă cablurile ca să ajungă la generatorul pe gaz adus de cei doi soldați. Trase de câteva ori de cablul de alimentare și generatorul începu să pufăie, un zgomot asemănător cu cel pe care îl face mașina de tuns iarba sau un motor vechi de barcă. Celălalt capăt al cablului roșu era conectat la polul pozitiv al generatorului, iar capătul cablului negru, la blocul terminal cu împământare și le ținu așa fix două secunde. Cadrul de fier scăpără și începu să sfârâie, iar din corpul lui Crouse țâșni curent electric. Îi căzu capul pe piept și strigătele se transformară în icnete din cauza spasmelor.

În momentul ăsta, doctorul întrerupse tortura – conform instrucțiunilor date de El Mestizo. Era neobișnuit de tânăr, chiar și pentru un doctor aflat în slujba PRC-ului, recrutat la sfârșitul semestrului II de facultate – rareori aveau mai multă școală de-atât. Un instrument. Asta era. Scopul lui era acela de a-l trata superficial și de a-i șopti: *De ce taci, prietene, nebunul ăsta e dus cu pluta și va continua să te tortureze… vorbește acum, în fața camerei, cum îți cer.* Treaba lui era să-l țină pe ostatic în viață, să fie blând, să joace rolul polițistului bun, *dar tu… de ce trebuie să treci tu prin asta, cooperează acum, n-o să se dea bătut niciodată.*

Tânărul ținea în mână un stetoscop pe care-l lipi de pieptul lui Crouse, ascultându-l la inimă și la plămâni.

— Ai lăsat curentul să-i circule… prin tot corpul?

— Da.

Și apoi îi studie un picior, ieșea fum din locul în care clema îi prinsese carnea.

— Și cum… în ce sens?

— De la degetele de la picioare până în dreptul brațelor.

Tânărul doctor nu era un actor grozav, își juca exagerat rolul în timp ce inspira mirosul de carne pârlită și își spunea replicile prestabilite, ca și cum le-ar fi citit de pe niște cartonașe.

— Ritmul cardiac e un pic neregulat.

— Și?

— Poți să continui dacă reduci intensitatea un pic. Asta dacă nu vrei să facă stop cardiac, dacă vrei să-l ții în viață.

El Mestizo se întoarse spre Crouse cu gesturi exagerate, teatrale.

— L-ai auzit, domnule președinte? În cazul ăsta, probabil c-ar trebui să mutăm cablurile. Nu o să mai produci prea mulți spermatozoizi după asta, dar o să trăiești ceva mai mult.

Slăbi un capăt al cablului roșu, cel fixat de cadrul de metal, și-l ridică.

— Domnule președinte?

Crouse rămăsese cu capul moale în piept, saliva prelingându-i-se din colțul gurii.

— Poate că vrei să stăm un pic de vorbă?

Crouse nu-i răspunse.

— Bine, atunci, domnule președinte. Decizia îți aparține. Continui să tot iei decizii proaste.

El Mestizo apropie încet cablul roșu de Crouse, de porțiunea inferioară a corpului, rămasă dezgolită. Și apoi se auziră niște țipete infernale din cușca de lemn, care reverberară în junglă, în momentul în care cablul îi atinse pentru prima dată testiculele, țipete care continuară, crescând în intensitate… oricât se străduia Hoffmann să se uite în dreapta, nu avea cum să nu audă.

•

El Mestizo hoinărise aproape 10 minute prin tabără, aparent fără țintă, de la o *caleta* la alta, intrând în ele, dându-le roată, ba chiar urcând pe acoperișul câtorva. Merse chiar și până la groapa adâncă, săpată când fusese stabilită tabăra, la o adâncime de trei metri, conform regulamentului. La prima vedere părea un mormânt, dar, când te izbea mirosul, înțelegeai că este latrina. Și de-acolo la bucătărie, la spălătorie și la cămara cu provizii. Și apoi se întoarse la cușcă, reintrând cu un aer fericit, ca un om care se întoarce dintr-o lungă călătorie și care a găsit ce căuta.

— Domnule președinte?

Sârma înfășurată în jurul mâinilor și gleznelor lui Crouse fusese tăiată și bărbatul nu mai era legat de cadrul de metal. Dar, în ciuda pumnilor și șuturilor pe care le primise de la femeia-soldat, refuzase să se așeze pe podea, epuizând bruma de energie pe care o mai avea ascunsă în străfundurile ființei lui, ținându-se strâns de zăbrele și rezemându-se de ele.

— Așadar mai mult curent te-ar ucide. Dar nu poți să mori. Nu înainte să începi să vorbești.

El Mestizo întinse mâinile și-i arătă cu ce revenise după ce făcuse turul taberei – într-o mână ținea o țeavă de plastic, iar în cealaltă niște sârmă ghimpată ruginită.

— După curentul electric, de obicei prefer apa clocotită. Sau tortura cu apă pe scândură. Dar pentru tine o să fac o excepție și o să trec la asta.

Plimbă țeava și sârma ghimpată pe sub fața lăsată în jos a prizonierului,

asigurându-se că le vede bine.

— Metoda provine din Europa, acolo am văzut-o prima dată. Am găsit țeava asta, o țeavă obișnuită de PVC de 15 centimetri lungime, sub un frigider din bucătărie. Odată ce ți-am înfipt-o în anus și de-acolo în rect și o fixez bine, trecem la sârma ghimpată, o varietate aparte pe care am găsit-o pe acoperișul uneia dintre cuști. După cum vezi, domnule președinte, n-are niciun ghimpe micuț, doar țepi lungi și înguști, ușor curbați, care fac mult mai mult rău.

Trase țepii peste bărbia și obrazul lui Crouse și sângele îi țâșni pe gât, peste gulerul cămășii, care nu mai era alb oricum.

— Până în momentul acela, probabil că n-o să simți prea mult – o să acopăr țeava cu un strat gros de unguent, cum ai face cu un termometru sau la un examen de prostată. Dar în curând, odată ce e introdusă sârma ghimpată, o să devină neplăcut.

El Mestizo șterse țepii însângerați pe una din mânecile de la cămașa lui Crouse.

— O să îndes sârma în țeavă, care în momentul respectiv o să fie înfiptă în rectul tău. N-o să ți se pară mare lucru nici atunci, plasticul chiar te protejează. Și atunci o să te mai întreb încă o dată dacă vrei să reciti scurtul mesaj de la comandant în fața camerei sau dacă vrei să-mi văd de treabă. Dacă vei continua să iei decizii proaste și n-o să ne spui ce vrem să ne spui, o să devină oarecum problematic pentru noi toți. Atunci va trebui să încep să trag de țeavă, lăsând acolo sârma ghimpată. Iar toți țepii ăia o să vină în contact cu măruntaiele tale, o să-ți perforeze intestinul când o să trag și sârma. O să fii terminat, domnule președinte. Odată ce încheiem, odată ce-am scos din nou toată sârma aia ghimpată ruginită, va trebui să porți o pungă pe burtă toată viața și o să țipi și-o să plângi de fiecare dată când îți golești mațele găurite.

•

Camera nu părea scumpă, dar era genul cu care puteai face și poze și videoclipuri scurte. Comandantul se filmă pe el însuși și pe Crouse așezat pe podeaua cuștii în timp ce vorbea direct în cameră, era complet vlăguit și nu se mai punea problema să se ridice sfidător în picioare. Citi încet biletul scris de mână pe care-l formulase cineva într-o engleză corectă, cultivată, și Hoffmann se întrebă cine mânuise condeiul – nimeni din tabără nu vorbea așa; puținii care vorbeau engleză aveau accente pronunțate și un vocabular limitat.

Președintele Crouse se resemnase, acceptase și se dăduse bătut de îndată ce țeava de plastic îi atinsese pielea. Ce îi ceruseră să spună nu avea să pună în pericol pe altcineva, nu fusese niciodată vorba de asta – doar despre

faptul că nu-i putea lăsa pe nemernicii ăia să câștige sau să creadă că au câștigat. Dar, când corpul îi veni în contact cu țeava de plastic și risca să rămână cu sechele pe viață, ridicase brațele, strigând *Opriți-vă,* și se întorsese, arătând spre trepiedul pe care era fixată camera.

•

Prima dată. Dar nu-i mai trezea același sentiment. De obicei, în momentul ăsta tot timpul petrecut aici, toate minciunile și toată teama se transformau în legitimare – sentimentul că ajunsese în sfârșit, că reușise, ba poate chiar o undă de încântare în fața propriei viclenii. De data asta n-a mai fost așa. După doi ani, Piet Hoffmann ajunsese la nucleu, la vârful grupării în care fusese plătit să se infiltreze; dar era prea târziu, nu mai avea niciun contact cu angajatorul, era pe cont propriu, ba chiar era vânat și în pericol de a fi ucis de cei pentru care riscase totul.

Crouse tocmai terminase de înregistrat un text care avea să fie postat pe internet a doua zi, din oraș, comandantul strângea camera, când femeia ieși din singura *caleta* la care nu aveau acces – Catalina Herrador Sierra, zisă și Mona Lisa. Regina de Cupă. O femeie înaltă, zveltă, la vreo 40 de ani. Purta aceeași uniformă ca și ceilalți, dar cu embleme pe care Hoffmann nu le mai văzuse până acum. A treia persoană în ierarhia PRC-ului, aleasă în consiliul suprem al grupării. Femeia descrisă în presă drept ideologul grupării.

O întâlnire cu una dintre Umbre.

Până acum, lui Piet Hoffmann i se îngăduise să-l urmeze pe El Mestizo doar până la un punct și apoi rămăsese peste noapte împreună cu alții care nu aveau permisiunea să meargă mai departe. Umbrele. Așa li se spunea, deoarece doar câteva persoane știau unde se aflau sau cum puteau fi contactați… de obicei, ca și acum, în vreo tabără aflată undeva în junglă.

Ultima dată când se întâmplase treaba asta fusese pe vremea când se infiltrase în mafia poloneză și fusese chemat pe neașteptate la Varșovia. Ca și acum, pătrunsese adânc în organizație, dar încă nu ajunsese față în față cu puterea absolută. Un drum cu taxiul de la aeroport la sediul Wojtek International, unde se întâlnise cu Zbigniew Boruc și Grzergorz Krzynówek, schimbase totul și fusese rezultatul a multor ani de planificare, *de data aceea.* Fusese prezentat de contactul lui, Henryk – un alt bărbat care avusese încredere în el fără a ști că este amăgit –, directorului executiv adjunct și Vârfului, cei care controlau compania dintr-o casă aflată în cartierul Mokotów.

Acum El Mestizo era persoana lui de contact, omul pe care-l manipulase pentru a ajunge aici, până la Regina de Cupă. Zâmbetul ei părea sincer când dădu ochii cu El Mestizo și primi de la el cardul de memorie cu monologul lui Crouse. Îl îmbrățișă strâns, din inimă, cum îmbrățișezi pe cineva în care

ai încredere și care-ți împărtășește valorile.

— Și uite-l și pe el… El Sueco. Nu ne-am mai întâlnit până acum.

Îi întinse mâna lui Hoffmann.

— Dar războiul schimbă lucrurile. Ca și listele negre. Și aceia dintre noi care apar pe ele nu pot decât să aibă încredere deplină unul în celălalt. *Întocmai cum a decis Johnny să aibă încredere în tine și să garanteze pentru tine, fără rezerve.*

Și când Piet Hoffmann îi răspunse la strângerea de mână fermă, femeia făcu un pas în față și îl îmbrățișă și pe el.

Întocmai cum a decis Johnny să aibă încredere în tine și să garanteze pentru tine, fără rezerve.

În timp ce o strângea în brațe pe această femeie influentă, Hoffmann se gândi la faptul că toate *primele dăți* aveau la rândul lor o primă dată. La câteva luni după ce se cunoscuseră, El Mestizo, care încă nu devenise Johnny, decisese că noul lui angajat european avea să-i devină bodyguard. Iar Piet Hoffmann nu mai avusese o relație atât de apropiată cu un individ atât de periculos pe care să-l și simpatizeze și care părea să-l simpatizeze sincer la rândul lui. Prima dată din *acea* serie de prime dăți, ajunseseră într-o altă tabără din junglă unde erau ținuți prizonierii și El Mestizo declarase că voia să facă o plimbare cu el ca să-i arate împrejurimile. Hoffmann își imaginase că o plimbare însemna fix asta. Până când își dăduse seama că era exact pe dos, că el era cel prezentat împrejurimilor. Întreaga tabără trebuia să vadă că nou-venitul era amicul lui El Mestizo, să recepționeze mesajul că, de acum înainte, oricine se atingea de El Sueco se atingea de El Mestizo.

O încredere pe care avea s-o spulbere în curând.

Pentru că acea cușcă aflată fix în fața lor și politicianul îngenuncheat aflat în ea erau singura cale de scăpare pentru el și familia lui.

Peste noapte jungla devenea o lume fermecată. Zgomotele, mirosurile, puterea nemăsurată a ceea ce nu putea fi controlat de om – regnul animal. Plasele de țânțari care fuseseră strânse ca niște crenguțe erau desfăcute și prinse cu sfori pentru a ține la distanță roiurile de insecte ce bâzâiau în beznă, se auzeau țipetele păsărilor care străbăteau cerul întunecat și deodată se lăsă frigul, un frig la fel de aspru și apăsător ca arșița de peste zi.

Cu câteva ore mai devreme, Piet Hoffmann se îndreptă spre *caleta* care-i fusese repartizată până în zori și se trânti într-un pat modest, o simplă saltea de paie și o rogojină… dar nu-l luă somnul. Aștepta. Aștepta ca soldații puși de pază în fiecare colț al taberei să se abandoneze somnului și ca El Mestizo, care ieșise de mai multe ori din *caleta* lui ca să vorbească îndelung la telefonul prin satelit, să se potolească. Fusese imposibil să-i deslușească spusele, deși vocea lui suna altfel decât de obicei. El Mestizo se străduia să vorbească pe un ton măsurat, degajat, indiferent cât de periculoasă sau de urgentă ar fi fost o misiune, dar acum vorbea pe un ton spart, confuz, oscilând între amenințare și disperare.

Hoffmann se ridică din patul tare și se așeză pe jos, lângă lada de lemn răsturnată folosită drept masă improvizată. Scoase un stilou din buzunarul de la vestă și apelă la o bucată de hârtie igienică pe post de agendă. Și se puse pe scris.

Coordonate

Planul. Așa începe. Asta trebuia să facă mai întâi. Cât de curând, putea să se furișeze afară, când paznicii se uitau în altă parte și după ce El Mestizo avea să-și închidă telefonul.

Orbita inferioară a Pământului

Următorul pas al planului. Să-i oblige pe nemernicii ăia să șteargă un nume de pe listă. Să evite moartea sigură.

Fereastra temporală

Și apoi următoarea însemnare.

Cesiu-137

Și următoarea.

Bombă în prismă

Și următoarea.

Scuter subacvatic

Împături foaia, un pătrat care se transformă într-un pătrățel și mai mic, până când încăpu pe fundul tecii de piele în care-și ținea cuțitul. Și ieși. Frigul părea un animal furios încolăcit în jurul lui. O porni glonț spre duhoarea latrinei, primul punct de trecere, apoi o luă în diagonală spre dreapta, printre cușca lui Crouse și bucătărie. Soldatul care făcea de pază stătea în dreptul zăbrelelor fără a avea habar că o ființă umană tocmai îi fentase arma automată, încărcată deja. Când ajunse la al doilea punct de trecere – un copac de sapucaia înalt de aproape 30 de metri – și la poteca îngustă pe care o tăiase Cristobal cu maceta, întunericul se îndesi. Dar nici nu se punea problema să folosească lanterna, nici măcar să aprindă un chibrit. Orice lumină și-ar fi croit drum ca o ființă vie prin vegetația deasă.

612 pași.

Și-apoi văzu dinainte luminișul, spațiul deschis dintre tabăra pentru prizonieri și cea de la poalele muntelui. O porni poticnit, împiedicându-se de trunchiurile groase și rădăcinile răsfirate, simțind cum i se înfig ghimpii în materialul de la pantaloni și înțepându-se în mâini într-o tufă care se legăna, ce-i aminti de urzicile care creșteau pe marginea șanțurilor în Suedia.

Și apoi procedă exact cum procedase la râul din apropierea cuptorului de cocaină. Își scoase receptorul GPS dintr-unul din buzunarele de la vesta antiglonț, apăsă pe „Marchează” și se uită la zecimale – coordonatele care indicau exact latitudinea și longitudinea, codificate.

68,779812; 22,3529645

Genul de informații pe care le aduna când localiza o *cocina,* un transport sau un depozit. Și apoi îi transmitea informațiile agentului de legătură de la DEA.

Dar nu și de data asta.

Acest șir de cifre era pentru el – era menit să descuie ușa unei cuști în schimbul unui preț, o viață în schimbul alteia.

•••

Când un elicopter decolează din iarba uscată de pe o pajiște lăsată de izbeliște, spre a urca din nou pe cerul senin, se aude un zgomot ciudat. Un soi de zvâcnet surd – o senzație de disconfort care ți se pune în piept când elicele despică aerul. Lui Piet Hoffmann nu prea-i plăceau elicopterele. O combinație de plastic și metal care sfida logica, străbătând distanțe mari și oprindu-se brusc, încremenind, la o altitudine de câteva sute de metri. Dar aici, pe malul unui râu năvalnic, într-o junglă nestăvilită unde nu existau șosele, nu aveau alte mijloace de transport. Pe deasupra, nu trebuia să-ți expui niciodată slăbiciunile. Îi mulțumise lui Cristobal, barcagiul, și o îmbrățișase încă o dată pe Regina de Cupă, confrați care-și urau reciproc noroc, apoi sărise fiecare în mașinăria lui zburătoare, pornind în direcții diferite.

El Sueco și El Mestizo aterizară unde parcaseră mașina în ziua anterioară și, de îndată ce deschiseră simultan portierele mașinii pentru următoarea fază a călătoriei spre casă, îi izbi aerul sufocant, închis, dinăuntru. Parcurseră câțiva kilometri prin pietrișul arid, plin de praf, care lăsă treptat locul unui strat subțire de asfalt din care se ridica aburul, până să rupă vreunul din ei tăcerea.

— *O să trecem prin Medellín,* Peter.

— Prin Medellín?

— Da.

Se simțea neliniște în glasul lui El Mestizo, ceea ce Piet Hoffmann nu mai sesizase până de curând, dar desluși din nou acum. O să trecem prin Medellín. În glasul lui se simțea aceeași neliniște ca în ajun, ca în timpul celor două conversații telefonice, când își imaginase că n-o să fie auzit în aerul plin de umezeală al Amazonului, peste țipetele de durere ale prizonierilor.

— Facem un ocol. O mie de kilometri, Johnny.

— Da.

— 19 ore.

— Ai o problemă cu asta? Te grăbești undeva?

Da, am o problemă cu asta. Da, am nevoie de timp ca să ajung acasă și să mă asigur că familia mea e în siguranță înainte să merg la o cafenea din Bogotá să mă întâlnesc cu Erik Wilson, fostul meu agent de legătură prin care m-am ales cu misiunea de a te spiona. Sau poate să mă întâlnesc cu cineva trimis de Erik Wilson ca să mă ajute să scap de nenorocita asta de condamnare la moarte.

Toate lucrurile pe care nu putea să le spună.

Între timp, El Mestizo dădea semne clare că nici el nu voia să vorbească

despre misiunea *lui.* Spre a nu îngreuna – distruge – relația dintre ei și a putea continua să adune informații pentru adevăratul lui angajator, Hoffmann hotărâse de mult să nu mai insiste să-i explice cât de greu era să protejezi un om care nu avea încredere în tine.

Ca întotdeauna, făceau câte un popas din 200 în 200 de kilometri, să-și dezmorțească picioarele și să treacă pe rând la volan. Sau așa făceau de obicei. Dar, pe la jumătatea drumului, El Mestizo adormise. Dormea buștean. Sforăia zdravăn, uneori cu capul pe umărul lui Piet. Iar Hoffmann – pe măsură ce accelera ca să câștige timp – realiză ceea ce bănuise deja, neliniștea care se răspândea ca o adiere cu fiecare răsuflare nu era închipuită. Nu-și văzuse niciodată șeful dormind. În cei doi ani și jumătate de când îl cunoștea, Johnny Sánchez înfruntase fiecare moment treaz, pe fază. Spionând. La început, Piet Hoffmann încercase să găsească o scuză – El Mestizo probabil că era epuizat, țipetele unui om îl afectau și pe el. Poate că-l urmăreau grozăviile actelor de tortură comise, deși nu-și exprima niciodată emoțiile, decât când era cu fiica lui. Bărbatul solid de lângă el, care omorâse, torturase, rănise și își manipulase semenii de atâtea ori până atunci, poate că era vulnerabil, poate că era afectat totuși? Sau… poate că era din cauza lipsei de oxigen? Aerul care devenea din ce în ce mai rarefiat cu fiecare kilometru care-i aducea mai aproape de orașul aflat la doi pași de cer.

Încet se întunecă. Puține mașini pe drum, puține sate. Când Hoffmann lăsă geamul, tăcerea îl izbi cum îl izbise căldura la urcare cu câteva ore în urmă. Dădu drumul la radio. Bogotá FM, 94.9. O discuție aprinsă între doi politicieni care refuzau să se asculte, ignorând complet ce avea de spus moderatoarea. Radio W 99.9. Tot discuții despre nimic, dar pe un ton calm, ca și cum vorbitorilor chiar le păsa dacă spusele lor deveneau lipsite de noimă dacă nu-i asculta nimeni.

Îl închise. De unul singur, în beznă, auzind doar respirația regulată a lui El Mestizo. Aproape că se simți fericit când musca enervantă de pe parbriz veni să i se așeze pe frunte și o lăsă să se plimbe pe-acolo.

O neliniște care nu putea fi explicată rațional, oricât ar fi încercat Piet.

Inflexiunea din ajun revenise. Iar acum… acum El Mestizo dormea lângă el.

Totul se lega, știa, dar încă nu știa cum anume.

Kilometru după kilometru. Seara se făcu noapte. Iar pasagerul se trezi la intrarea în Puerto Triunfo, în punctul unde Șoseaua 45 vira spre Șoseaua 60. Se trezi tresărind. Frecându-se la ochi ca un copil. Îl întrebă, aproape agresiv:

— Unde… naiba suntem?

Obișnuit să fie mereu pe fază. Dar acum, deodată, nu mai era.

— Tocmai am trecut de La Esperanza.

Paharul de plastic cu cafea stătea neatins în suport și El Mestizo se rezemă de spătarul scaunului, lăsând să i se legene coada deasă, dând pe gât lichidul rece de-acum și boțind paharul. Încerca să înțeleagă cum de-l trădase vigilența lui obișnuită. Cum se transformase temporar în altcineva, cineva care se baza pe o altă persoană. Prins într-o mașină. Și treaba asta îl înfurie, simți acea furie insistentă zvâcnindu-i în tâmple, cum făcea uneori. Se simți rușinat. De sine. Pentru că se dăduse de gol.

— Oprește!

— Aici?

— Oprește, la naiba!

Un drum întunecat, pustiu. Tot asfalt și câmpuri aride, cât vedeai cu ochii.

— De-aici încolo conduc eu.

El Mestizo deschise portiera și se forță să-și ridice corpul masiv de pe scaun, dădu roată mașinii cu pași mari și gesturi apăsate, arătând cu degetul spre Hoffmann.

— Acum!

Un bărbat care lansa o provocare fără a ști pe cine arată cu degetul. Îl provoca, considera că e îndreptățit să jignească, să marginalizeze. Cândva, Piet Hoffmann ar fi reacționat instinctiv, violent. Dar nu mai era cazul. Cei nouă ani cât lucrase sub acoperire pentru poliția suedeză – jumătate din viața lui ca adult, cât trăise ca infractor, proscris, în miezul lumii interlope – îl siliseră să-și controleze impulsurile, să-și identifice țelul, scopul și apoi să legitimeze orice acțiune prin prisma lui.

Din acest motiv nu-l prinse de deget ca să i-l rupă. Nu scoase cuțitul ca să i-l înfigă între a treia și a patra coastă. Își ținu gura. Se ridică de pe scaun, înclină din cap spre bărbatul pe care-l proteja și îl trăda deopotrivă și se conformă, ocolind mașina în sens opus, simțind o adiere caldă pe spatele ud de transpirație.

— Pune-ți centura!

El Mestizo răsucise cheia în contact și așteptă până când Hoffmann își puse centura și se stinse țiuitul infernal. Strângea volanul în mâinile lui vânjoase și, apăsând pe pedală, acceleră, mergea repede, prea repede. Se dăduse de gol, lăsase pe cineva să se apropie de el, un individ care i-ar fi putut veni de hac în timp ce dormea, l-ar fi putut da pe mâna poliției, a armatei, a vreunei grupări paramilitare.

L-ar fi putut ucide.

El Mestizo acceleră din ce în ce mai tare. În timp ce mașina se clătina zdravăn, deschise geamul și aerul care dădu năvală îi tăie răsuflarea.

Nu-i stătea în fire să aibă încredere în cineva astfel. Să ai încredere

însemna să-ți asumi un risc.

Riscul de a fi trădat.

— În junglă nu te aude nimeni când strigi.

Mergea în continuare cu viteză. Doar șoseaua în față și beznă.

Și El Mestizo continua să vorbească singur.

— Așa spunea bunicul. *În junglă nu te aude nimeni când strigi, așa că fii bărbat. Ia-o în mână, Johnny. Ia-o*! *Ai două boașe, da*? Bunicu-meu m-a dus la bordel când aveam 10 ani. Bordelul care acum e al meu.

Nu era cine știe ce conversație. Nici măcar nu se uitau unul la altul.

— Ai copii, Peter, băiete.

Mașina se clătină din nou, încă și mai zdravăn – din senin, cu un gest care devenise instinctiv, Sánchez scoase revolverul din toc.

— Ai doi copii. Ești tată. Așa că mă înțelegi.

Ținând doar o mână pe volan, duse pistolul la frunte, trase cocoșul înapoi până se auzi declicul și-i lipi gura de metal de pielea fragilă.

— Ești tată, așa că înțelegi că, până să am copii… La naiba, n-aveam respect nici pentru viața mea! Puteam să stau într-un bar și să joc ruleta rusească, bagi două gloanțe și-l învârți așa și… apeși pe trăgaci. Poc! Poc! Și, când îi făceam felul vreunui nenorocit care nu-și plătise datoria, nu m-am gândit niciodată că e vreme să stăm la discuții, nu i-am dat niciunuia de ales, eu eram ăla care spunea *Hai s-o împușcăm pe târfa de nevastă-sa sau să-i împușcăm copilul aici, sub ochii lui, ca să priceapă.* Acum le dau de ales, le dau un avertisment. Dar, pe atunci, dacă nu plăteau… poc-poc, Peter!

Mașina acceleră nebunește în timp ce reverberau acele împușcături imaginare.

Puse pistolul la loc în toc.

Și scoase un teanc de bancnote de 100 de dolari din buzunarul de la haină, strângând elasticul cu care erau legate.

— *Dólares*!

Îi flutură în fața ochilor, în fața scaunului din dreapta.

— Totul se reduce la bani! Banii, *dólares,* înseamnă putere, Peter! Banii și violența… *potencia*!

Drumul urmase o pantă ascendentă, abruptă, iar acum cobora domol, dar erau încă la mare înălțime, unde aerul e rarefiat.

— Pot să-mi cumpăr permisul de portarmă. Să-i am în buzunar pe polițiști, soldați și politicieni. Știu că pot să împușc pe cineva și să rămân în libertate pentru 4 000 de dolari.

Cu țeava pistolului lipită de frunte. Fluturând teancul de bani. Nu mai spuse altceva. Decât după ce trecuseră de suburbiile Medellínului și se apropiau de centru, de destinația lor.

— Asta-i clar, ai naibii bani…

Dar acum nu mai vorbea nici tare, nici agresiv.

— … sunt totul.

Vorbea pe un ton moale, șoptit, era greu să auzi ce spunea, chiar și de pe scaunul alăturat.

— Înțelegi?

Așa că Hoffmann, care nu era sigur că-l auzise bine – că bărbatul care era în război cu lumea întreagă, care era responsabil personal de executarea a sute de oameni pentru vreo bucată de teritoriu, chiar spusese treaba asta –, se întoarse pentru prima dată în decursul drumului de 1 000 de kilometri spre șeful lui și încercă să-i întâlnească privirea.

— Ce… să înțeleg?

Până când realiză că n-avea să se întâmple asta.

— Pe tine? Johnny?

Pentru că momentul trecuse. Stătuse sub semnul neliniștii și al somnului și era ceva fără precedent, El Mestizo nu se mai comportase niciodată așa.

Străbătură un oraș de două ori cât Stockholmul – căminul lui Piet Hoffmann, căruia îi ducea dorul zilnic – trecând pe străzi care te purtau de la sărăcie lucie la bogăție, unde mahalalele coexistau cu opulența. Un oraș pe care prefera să-l evite. Avea una dintre cele mai înalte rate ale criminalității din lume. O zonă în care mulți compatrioți de-ai lui sau scandinavi în general fuseseră luați ostatici pentru a asigura un venit când profiturile din traficul de cocaină nu erau de-ajuns.

Medellín.

Aici începea totul, aici luau formă lucrurile.

Lupta primordială pentru teritoriu.

Pentru dreptul de posesie asupra acestui loc, dreptul de a vinde droguri chiar aici.

Cartelurile din Cali, unde locuiau el și familia lui acum, fuseseră în război cu cartelurile din Medellín. La început, în timpul acelei lupte primordiale. Lucrurile păreau să fi fost mai simple pe-atunci. Mai clare. Cu timpul, situația se complicase. Acum existau 15 grupări care se luptau între ele, numai aici. Războiul pentru teritoriu se răspândise ca o boală, ca o epidemie care se declanșa și prindea viață în toate colțurile lumii, în fiecare țară, în fiecare oraș, indiferent de mărime.

Parcară lângă o piață și coborâră direct în mijlocul unei mulțimi de oameni. Negoțul se desfășura în șiruri interminabile, inegale, de tarabe, dincolo de care se afla un complex comercial, mormane de fructe și legume, un miros de mâncare în curs de preparare care se revărsa din restaurantele micuțe, făcând concurență bărbatului care lucra bijuterii țipătoare și femeii

care împletea curele din materiale vopsite peste noapte. Piet Hoffmann își aminti că vizitase târgul de la Kivik, la sud de Stockholm, copil fiind, și piața Hötorget din centrul Stockholmului, ca adult, de senzația de belșug, de ritualurile negocierii prețului până când ambele părți erau mulțumite, dar nu voiau s-o recunoască. Dar acele piețe nu fuseseră atât de sărăcăcioase, nici atât de aglomerate – la fiecare pas se mai trezea cu un ghiont în coaste sau mai dădea cu ochii de vreo ceafă asudată.

Mai ales îl izbi duhoarea, care se intensifica pe măsură ce înaintau. Miros de pește lăsat prea mult la soare. La sosire îi fusese foame… dar îi trecuse acum.

O mână îl prinse de braț și el se întoarse. Un bărbat mai în vârstă voia să-i vândă portofele de piele moale. Când nu-l trimise imediat la plimbare, o femeie care ar fi putut să fie soția bărbatului îl trase de celălalt braț, întinzând niște coșulețe împletite din scoarță de copac. Se smulse din mâinile lor și grăbi pasul pe aleile înguste, încercând să nu-și scape din ochi șeful.

Și apoi ajunseră la capăt.

Când trecură de ultimele tarabe, cu varză și conopidă de o parte și un soi de carne de cealaltă, ajunseră la un petic de asfalt părăsit, pe care erau aranjate mese și bănci improvizate din scânduri. 12 băieți erau așezați acolo. Cel mai mic era de-o seamă cu fiul lui, avea vreo 9-10 ani, iar cel mai mare era doar un pic mai mare, la vreo 13, maxim 14 ani.

Așteptau de ceva vreme acolo, fără să facă nimic.

Până când îl observară pe El Mestizo, toți în același timp.

Băieții se ridicară, se întinseră și o porniră spre el. Câțiva dintre ei, cei mai mari, aveau pistoale la vedere, îndesate în pantaloni, și Piet Hoffmann dădu fuga spre ei, scoțându-și la rândul lui arma din toc. Până când El Mestizo se întoarse, scuturându-și coada, și flutură din mână, făcându-le semn deopotrivă bodyguardului și găștii de băieți să se oprească. Toți se conformară. Hoffmann mai avea cinci pași până în dreptul lor, iar băieții se opriră în fața băncilor de lemn.

Rămaseră încremeniți acolo, încercând să arate ca niște oameni mari. Slăbănogi, cu coșuri ici-colo, cu câte un fir de păr răzleț, ca o tulpină ofilită, deasupra buzei de sus. Fiecare încerca să atragă privirea lui El Mestizo, sperând să fie el alesul. Și apoi El Mestizo arătă spre unul care stătuse pe banca din mijloc, un băiat scund, cu cercei mari și rotunzi, de care părea mândru – își dăduse cu grijă părul lung după urechi, ca să se vadă bine. Purta un tricou negru, un pic prea larg, și o pereche de blugi tociți. Să fi avut vreo 12 ani. Preadolescent, cu un glas care dădea semne de schimbare incipientă. Un băiat care arăta ca oricare altul. Până când se mișcă. Felul lui

de a merge, modul cum îi salută, cum râdea, lăsându-și capul pe spate – era un soi de franchețe în gesturile și postura lui, nu era îngâmfare, nu era ceva calculat, menit să-i semnaleze poziția în rândul celorlalți. N-avea nevoie, prezența lui sugera autoritate oricum, nu se compara cu niciun alt băiat de vârsta lui. Și, când luă bocceluța pe care i-o întinse El Mestizo, prosopul în care erau pistolul și gloanțele, o prinse fără teamă, dar cu respectul cuvenit când ai de-a face cu arme, cu aceeași franchețe – era cineva care primise de multe ori până acum astfel de bocceluțe.

— Calle 3S. Aproape de Carrera 52. Scara 17. Etajul trei. Pe ușă scrie Rodriguez.

Băiatul de 12 ani ascultă atent, fără carnet și pix, erau informații care trebuiau memorate, spre a nu deveni o verigă din lanțul de dovezi circumstanțiale reconstituit de un anchetator sau de vreun membru al familiei.

— E cărunt, cu un început de chelie. Poartă ochelari cu rame roșii pe care-i ține atârnați de un șnur la gât. Are 76 de ani. Luis Rodriguez, așa îl cheamă. E important să afli treaba asta. Cum îl cheamă. Înainte.

Nicio întrebare. Nicio ezitare. Cu spatele drept, încrezător, strângând în brațele lui de copil bocceluța – misiunea de a ucide un tată care, când îl vizitaseră, își apărase fiul adult într-un mod care-l mișcase pe Hoffmann. Bătrânul îndrăznise chiar să-l amenințe pe El Mestizo în lipsa fiului.

— Și două gloanțe. Pe colier.

Băiatul zâmbi, avea dinții albi și bine îngrijiți.

— Știu. Unul în piept. Unul în frunte.

Un zâmbet molipsitor când se uită prima dată la Piet Hoffmann și apoi din nou la El Mestizo.

— E prietenul tău?

— Da.

Îi întinse un braț subțire, strângându-i ferm mâna.

— Camilo. *Sicario.* 24 la activ. Lucrez cu prietenul tău de trei ani deja.

Îi strânse îndelung mâna și se uită în ochii lui Piet, străpungându-l cu privirea. O privire care nu-i era străină lui Hoffmann. Mai întâlnise astfel de ochi în închisorile din Suedia când își ispășea sentința. Ochii goi ai cuiva care a ucis și e dispus să ucidă din nou, ochi în care nu poți să te agăți de nimic, un pustiu în care te pierzi.

— *Dar papaya,* bine?

El Mestizo desfăcu două bancnote de 100 de dolari din teanc.

— *Dar papaya.*

Puștiul zâmbi din nou, n-o să-și asume riscuri de prisos, așa promitea de fiecare dată. Și apoi se urni, silueta firavă o porni pe lângă tarabele de fructe,

restaurante și oamenii care se învârteau pe acolo, în direcția din care veniseră Hoffmann și bărbatul pe care se presupunea că-l protejează și în care aveau s-o ia în curând. Îl urmări pe puștiul de 12 ani mergând drept înainte prin mulțime, fără a se feri niciodată din calea celorlalți. Însă cei cu care se intersecta se fereau.

— Știi, Peter, acum e unul dintre veterani – pot să-l plătesc înainte de misiune. Își face treaba și-mi înapoiază pistolul. De fiecare dată folosește doar două gloanțe. Așa a făcut de prima dată când l-am angajat.

Ieșiră de pe porțiunea de asfalt și, chiar în punctul în care aleea îngustă se îngusta și mai tare, cotind brusc la dreapta, Piet Hoffmann se întoarse și se uită în urmă la băieții care rămăseseră pe-acolo, încă așteptând, sperând că o să le vină rândul la următoarea misiune.

Urcară în mașină, El Mestizo la volan, ca mai devreme.

— Mai avem un drum de făcut.

Încă unul?

Hoffmann se uită la ceas.

Mai avea doar 24 de ore până la întâlnirea cu Wilson.

— Dacă tot suntem în zonă. Cât așteptăm să-mi înapoieze pistolul. Clinica Medellín, pe Carrera 7 – nu e departe de aici.

Glasul lui Johnny. Neliniștea revenise. Și Piet Hoffmann era sigur. Din cauza asta alesese angajatorul lui să facă acest ocol neanunțat. Asta era adevărata lor destinație. Clinica Medellín. Spitalul. Camilo „24 la activ” nu era misiunea lor principală – *asta* era ceva ce făcuseră *dacă tot erau în zonă.*

Neliniște.

Din ce motiv?

El Mestizo cel pe care ajunsese să-l cunoască Hoffmann, cu care și pentru care lucra, acel El Mestizo amenința, rănea și ucidea oameni fără teamă sau remușcare.

— Taică-meu mergea la curve.

Dar această versiune a lui era doar Johnny și, când Johnny vorbea ca acum, cum făcuse cu câteva ore mai devreme, atunci ce spunea venea din străfundurile ființei lui.

— Și maică-mea era prostituată. A… de câteva ori a încercat să-mi dea foc. Înțelegi? Să mă facă să dispar. A turnat o canistră de benzină peste mine și a aprins flama. Și uneori… mi-am imaginat… că o să-și ceară iertare, poate. Dar… n-a făcut-o. Așa că alții… Cei care fac ce facem noi. Ei mi-au oferit viața. Și, în toată nebunia aia, în mijlocul a ceea ce-am făcut ieri și a ceea ce-am făcut adineauri, au avut grijă de mine. Înțelegi? Asta a însemnat totul pentru mine. Așa că am făcut orice mi-au cerut să fac. Și mai mult decât mi-au cerut. *Ai de gând să-l împuști pe tipul ăla*? *Nu e nevoie, îl împușc eu în locul tău,*

pentru că... mă faci cu ou și cu oțet când port lanțul prea la vedere la gât sau când pun pistolul în altă parte decât trebuie, la brâu, de nu pot să-l scot îndeajuns de repede, sau când mă ia valul. Am ucis în numele lor. Și aș face-o din nou. Sau... poate că fix asta o să fac acum, o să ucid din nou.

Un oraș în mișcare. Iar ei se mișcau odată cu el. Johnny apăsă de două ori pedala de frână, ca să nu se ciocnească de mașina din fața lor, claxonând șoferii care îl claxonară la rândul lor, fentând bicicletele și pietonii care virau într-o direcție unde își imaginau că nu vor vira și alții.

Și apoi ajunseră.

Un indicator mare îi îndruma spre intrarea în spital și, în fața clădirii de 20 de etaje, de un alb ca laptele, se afla o parcare încăpătoare. Un loc curat. Asta îi trecu prin minte lui Hoffmann. O fațadă imaculată, ca și cum cineva tocmai o scosese din cutie, o asamblase și o înălțase.

— Bordelul meu din Cali. Acolo am crescut. Unde lucra maică-mea. Acolo m-am născut. Un preot catolic m-a moșit în patul unde lucra mama. În camera nr. 8. Camera goală pe care n-are nimeni voie s-o folosească. În patul în care am fost și conceput. Dar au schimbat așternuturile. Uneori îmi spune: *Am cerut să schimbe așternuturile. Ca să fie curate la sosirea ta.*

Erau două locuri de parcare pentru persoane cu handicap în fața clădirii de un alb imaculat.

El Mestizo parcă între ele, cu roțile din față pe un loc și cele din spate pe celălalt. Nu făcea treburi din astea de obicei. Era o persoană brutală, da, dar nu era niciodată o scârbă, niciodată fanfaron. Puterea de care dispunea era atât de evidentă, încât nu era nevoie să se poarte astfel. Doar cei care nu sunt siguri de poziția lor, de autoritatea lor, trebuie să se umfle în pene mai mult decât e cazul. Hoffmann nu-l recunoștea pe omul ăsta, care compensa acum pentru o versiune a lui care poate că nici nu mai exista.

În portbagaj era o ladă frigorifică electrică, ce fusese conectată la curent și funcționa de când plecaseră din Cali din dimineața zilei de ieri. Johnny o luase din portul Buenaventura, de pe aceeași navă mexicană de pe care luau băutura de contrabandă pentru bordel în fiecare săptămână. Johnny insistase s-o aducă personal de pe vas și intră la fel de grijuliu cu ea în brațe în holul luminat al spitalului, trecând de cantină, de ghișeul de informații și de magazinul mic de suvenire, până în dreptul lifturilor.

Apăsă pe butonul pentru etajul 18. Urmă o ascensiune rapidă, genul după care rămâi cu un gol în stomac, și, o clipă, Hoffmann își aminti de senzația pe care i-o dădea parcul de distracții Gröna Lund din Stockholm, de pe insula Djurdgården, o feerie, cum obișnuia să-i ducă pe Rasmus și Hugo acolo și cum o țineau într-un râs până acasă.

Se simțea un miros pronunțat de spital. După ce făcu doar un pas pe

culoarul lung, îl izbi mirosul greţos cu care n-avea să se obişnuiască niciodată. Îl înconjura, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *aici speranţa coexistă cu boala şi cu moartea.* Johnny nu întrebă nimic, nu se uită în jur, părea să ştie exact încotro se îndreaptă şi se aştepta ca bodyguardul să-l urmeze. Trecură pe lângă saloanele ticsite de paturi, întâlnind priviri în care se citea oboseala, resemnarea. Luaţi-mă de aici, păreau să spună. Hoffmann o citea în ochii lor, o simţea. Voiau să meargă acasă. Nici ei n-aveau să se obişnuiască vreodată cu mirosul.

Grăbi pasul până când ajunseră să meargă aproape unul lângă altul. Şi apoi îi surprinse expresia lui El Mestizo. Pe chipul lui nu se mai citea nelinişte. Ci mult mai mult – aproape că era teamă, la un om care nu cunoştea teama.

Salonul se afla la capătul culoarului. Înăuntru se afla un singur pacient şi era loc destul. În patul cu rotile zăcea o femeie. Avea ochii închişi, poate că dormea. Era întinsă pe spate, pe un aşternut boţit. Transpirase, părul îi stătea lipit de frunte şi de obraji şi avea pete pe piele. El Mestizo deschise geamul şi o boare de aer cald îi scăldă. Piet Hoffmann se uită la femeie. Era greu să-i apreciezi vârsta, dar părea că trecuse prin multe. Hoffmann mai văzuse genul ăsta de piele tăbăcită, era o femeie care avusese o viaţă grea – avea în jur de 60 de ani, după aprecierea lui. Braţul ei stâng era conectat la o pungă de plastic atârnată de un suport şubred din acelaşi metal ca patul, prin care se prelingea şovăielnic, strop cu strop, un lichid. Nu era un tub de nutriţie, se vedea, un soi de medicament era injectat în acest organism în stagnare.

Părul ud de transpiraţie era clar încărunţit la rădăcini, pe sub vopsea. La celălalt braţ se vedeau semnele evidente ale unui alt tip de ac, iar mai sus se vedeau cicatrice lăsate de o lamă, într-o configuraţie neregulată – femeia îşi făcuse singură rănile, în mod repetat. Pielea mâinilor arăta întocmai ca pielea de pe talpă, era ciuruită, sute de urme de ace care se transformaseră în răni vineţii, pline de puroi. Îi mai lipsea un bileţel la gleznă şi ar fi putut la fel de bine să fie la morgă.

El Mestizo se îndreptă spre pat şi o luă de mână. Femeia se trezi. Sau poate că fusese trează deja şi doar deschise ochii.

— Bună, mamă!

Femeia clipi, orbită de lumina neoanelor din tavan.

— Johnny.

O voce tremurătoare, moale, care părea că nu mai ţine mult. Şi apoi prinse forţă în glas, vorbind tare şi răspicat.

— Unde-mi sunt banii?

El Mestizo îi strânse mâna cu amândouă mâinile acum şi arătă din cap

spre fereastra deschisă, spre cer.

— Doar Dumnezeu știe unde sunt banii *tăi,* mamă. Dar presupun că te referi la banii *mei*?

Pacienta fragilă rămăsese încremenită, ca o pasăre abia ieșită din găoace, care se clatină pe picioare. Și apoi se mișcă deodată, se ridică smucit și brațul plin de răni se învârtoșă, arătând spre el, în timp ce femeia îi striga:

— Corcitura naibii, neisprăvit jegos ce ești – vreau să-mi dai banii, banii *mei*! Acum!

Fix atunci se deschise ușa în spatele lui Hoffmann și un bărbat între două vârste, în halat alb, intră. Ecusonul de plastic din piept arăta că e doctor.

— Bună dimineața!

Îl salută pe El Mestizo. În mod evident se cunoșteau, îi luă lada frigorifică din brațe.

— Am reușit să stopăm infecția acută de care vă spuneam azi-noapte. A cedat acum câteva ore.

Doctorul i se adresa lui El Mestizo, se uita doar la el – evita să se uite în ochii femeii care stătea în capul oaselor în pat, roșie la față, respirând accelerat. În mod evident nu-i era simpatică pacienta gălăgioasă, prefera să comunice cu fiul acesteia, cu omul care plătea, și cu nimeni altcineva.

— Având în vedere starea ei generală, este esențial să ducem cât mai repede asta.

Doctorul îi salută cu un gest din cap pe El Mestizo și pe Hoffmann și se făcu nevăzut pe coridor, cu lada frigorifică.

— Acum ai ce-ți trebuie – cumpărat cu banii *mei.*

El Mestizo se uită la maică-sa, care se pregătea să înceapă din nou să țipe, oprind-o.

— Dar n-ai obținut ce-ți dorești.

O sărută pe obraz și ieși. Piet Hoffmann îl urmă, după ce îi aruncă o ultimă privire femeii care categoric nu-i mai amintea de o pasăre firavă, de-abia ieșită din găoace. Era de rasă albă. Așadar, pesemne că tatăl lui El Mestizo era indigen.

Vocea ei spartă îi urmări prin ușa închisă, vorbe de ocară în spaniolă, aceleași expresii specifice spaniolei din America Latină pe care Hoffmann le auzise la piață fără a ști ce înseamnă, în afară de ultima expresie, care era modul maică-sii de a-l trimite pe pustii.

Așteptară liftul care avea să-i poarte cale de 18 etaje. Și totul era atât de limpede acum! Neliniștea. Somnul profund. Nu fusese vorba de un individ pe care începea să-l mustre conștiința din cauză că rănise pe altcineva, care nu mai suporta țipetele cumplite ale unui om torturat în jungla întunecată. Era vorba de acest țipăt, de disprețul maică-sii. Despre asta era vorba.

Începură să coboare. În tăcere. Până când Piet Hoffmann nu-și mai putu ține gura.

— … Maică-ta?

— Da.

— A turnat benzină peste tine? Și ți-a dat foc?

— Da.

— Te-a dat pe ușă afară la 11 ani și n-a mai vrut să aibă de-a face cu tine?

— Da.

— Și totuși i-ai dat… așa ceva?

— E mama. E sânge din sângele meu. Nu înțelegeți lucrurile astea pe la tine pe-acolo, Peter?

Holul de la intrare – scaune cu rotile rezemate de pereți și pacienți în halate albe, care ieșeau să ia aer sau se îndreptau spre cantină. O porniseră spre ieșire când El Mestizo se opri brusc.

— Locuiește într-o căsuță pe care i-am luat-o eu. Vin aici regulat cu lada frigorifică, medicamente antiretrovirale pentru bolnavii de HIV, care nu se găsesc aici. Și îi aduc mâncare. Nu bani să-și ia mâncare… ci mâncare.

Piet Hoffmann își lăsă capul în jos, ferindu-și privirea, semn că nu ținea morțiș să afle. Dar El Mestizo continuă, voia să-i spună.

— Aș *putea* să-i dau mult mai mult – și-mi cere mai mult, după cum ai văzut și auzit –, dar n-am de gând s-o ajut să-și ia droguri sau să bea până crapă.

O ținură înainte spre ieșire și ușile de sticlă se deschiseră când ajunseră în fața lor. Nu se simțea aproape nicio adiere aici. Tocmai ajunseseră în dreptul mașinii parcate ilegal când o ambulanță cu girofar trecu pe lângă ei, în drum spre Urgențe. El Mestizo nu scoase cheile din buzunar și o porni grăbit după ea. Când primul brancardier deschise ușa din spate ca să scoată targa de-acolo, îl prinse din urmă și i se puse în cale, prinzându-l de braț.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vă pot spune.

Până să termine omul de vorbit, El Mestizo scosese teancul de bani, desprinzând elasticul și scoțând o bancnotă de 100 de dolari.

— Vă întreb din nou. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul ridică din umeri și se aplecă spre el.

— Bine. Gândesc că oricum nu vă mai aude.

Arătă spre targă și spre cel care zăcea sub pătură, complet nemișcat.

— Un atac armat.

— E grav?

— Moartea e o treabă gravă.

— Cum anume?

— Cum… ce?
— Cum a fost împușcat?
— De două ori. O dată în piept, o dată în frunte.
El Mestizo aruncă o privire spre targă și apoi spre Hoffmann. Își rezolvase amândouă treburile.

•••

Piet Hoffmann parcă pe unul dintre locurile de parcare ale lui El Mestizo în fața la La Casa Heaven, lăsându-și șeful să coboare, iar el se îndreptă spre mașina lui, care-l aștepta în parcarea din spate. Tocmai pornise motorul, când El Mestizo se iți în dreptul portierei din dreapta, băgând capul pe geam.

— Hai cu mine!

— Vreau neapărat să plec s-o văd pe Maria. Și pe băieți.

— Una mică. O cafea? O bere? O fată… gratis?

El Mestizo era întotdeauna autoritar – i se citea în glas, în ochi, în înverșunarea din priviri –, dar de data asta era o solicitare diferită de cele obișnuite, când apela la autoritate spre a amenința și, dacă autoritatea îi era contestată, spre a ucide. Acum era… fericit, aproape exaltat, îi căuta tovărășia cum făcea când o misiune decurgea bine și voia să retrăiască momentul. Părea că n-are cu cine împărtăși genul ăsta de bucurie – că este singur, în ciuda celor 80 de femei care-l așteptau înăuntru, tratate ca niște produse, investiții din care obții profit.

— Îmi pare rău, Johnny, i-am promis Mariei și trebuie să ajung acasă.

Porni din nou și abia acum, după ce demarase, ignorând rugămintea lui El Mestizo și lăsând în urmă strada plină de bordeluri, îl năpădiră poveștile. Câtă vreme îl avusese pe El Mestizo alături, în mașină, în elicopter sau în tabăra gherilei, refuzase să-l asculte, dar acum, rămas complet singur, în drum spre casă, nu le mai putea ignora. Nu episodul cu șocurile electrice și sârma ghimpată introdusă în corpul bărbatului aflat în cușcă… genul ăsta de poveste făcea parte din realitatea lui cotidiană aici, din motivul ăsta insistase Zofia într-un final să se întoarcă acasă. Celelalte povești. Descrierea foarte recentă a unei amenințări necruțătoare, sumbre, gata să-l înghită. Povestea despre drone și lista neagră, de pe care, în ciuda promisiunilor lui Wilson și El Mestizo că lucrurile urmau să se miște lent, primul nume fusese eliminat într-o zi. Povestea unei familii aruncate în aer. O poveste cu moloz, flăcări și fum. Patru cadavre – un bărbat, soția lui și cei doi copii – identificate pe baza testelor ADN și a amprentei dentare.

— Hei… eu sunt.

N-ar trebui s-o sune din mașină. Dar avea nevoie să-i audă glasul, avea nevoie de liniștea pe care i-o dădea.

— Ești teafăr.

Acum glasul părea că tremură, gata să se frângă, oricât s-ar fi străduit ea s-o ascundă.

— Sunt teafăr.

— Piet?

— Da.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Toată ziua. Era conștient de asta, desigur. Și ea trebuise să îndure sentința prin care fusese condamnat la moarte. Prin care fuseseră condamnați la moarte. Fără a apuca să stea de vorbă între patru ochi, să poarte împreună povara. Se întrebă unde se afla ea când văzuse știrea, când își dăduse seama că soțul ei era cel condamnat la moarte. Ar fi trebuit să-i fie alături, s-o țină de mână, pentru că, atunci când se strângeau în brațe, orice altceva dispărea.

— Rasmus și Hugo, Zo. Mă duc să-i iau.

Se întrebă cum îi suna vocea. Era conștient de faptul că ar trebui să fie mai afectat, nu era normal să reacționeze astfel. Viața lui era în pericol și el ar trebui să simtă teamă sau furie ori s-o ia din loc. Probabil, toate trei în același timp. Dar ăsta era stilul lui de viață de atâta timp. Copii uciși în misiune, oameni împușcați în frunte, tortură, oameni care-și îngropau semenii pentru câteva mii de dolari. Pur și simplu era blazat de-acum, sau rămăsese cu sechele, după cum ar fi spus Zofia.

— Tu ești singura persoană care n-ar trebui să-i ia de la școală.

— Zo, eu sunt singurul care-i poate aduce în siguranță de la *Señora* Vega la noi acasă.

În primul an, Zofia îi ținea pe băieți ascunși în casă toată ziua, făcând ea lecțiile cu ei. Învățaseră spaniola împreună, folosindu-se de un CD și de câteva planuri de lecție și, în curând, băieții se descurcau mai bine decât părinții. Așa că fuseseră siliți să găsească o nouă soluție. Zofia tânjea după o viață mai activă, iar Rasmus și Hugo aveau nevoie de cineva care să-i îndrume acolo unde ea avea lacune. Zofia își găsi de lucru ca profesoară de engleză, iar pentru copii angajaseră o meditatoare declarată sigură după ce persoana lui de legătură, Lucia Mendez, îi studiase dosarul. *Señora* Vega făcea lecții cu cei doi frați la ea acasă, un loc pe care Piet Hoffmann îl monitoriza folosind același tip de analiză a factorilor de risc – mobil, intenție, abilitate, moment – pe care ar fi aplicat-o în cazul oricărui alt obiectiv protejat. Pe plan academic, cei doi băieți erau avansați pentru vârsta lor, datorită beneficiilor unei interacțiuni constante cu un profesor, dar, pe plan social, lipsa interacțiunii cu alți copii începea să fie o problemă. Plăteau scump pentru stilul de viață care le fusese impus de Piet.

— Bine. Du-te să-i iei. Și apoi *trebuie* să stăm de vorbă, Piet.

Despre un subiect pe care nu-l puteau discuta la telefon. Despre întrebarea dacă urmau să moară. Dacă doi băieței erau și ei în pericol din cauza faptelor tatălui lor.

— Da. Mai târziu. Dar, mai întâi… o seară obișnuită, Zofia. Doar noi patru împreună. Luăm cina, ne uităm la televizor, ora stingerii și…

Îi închise.

Îl luase pe nepregătite.

El nu plângea niciodată.

Intrarea în clădirea cu trei etaje de pe Valle del Cauca. O clădire bine întreținută din *comuna* în care locuiau și ei, cu o fațadă în nuanțe de alb și galben proaspăt curățată.

Parcă și coborî din mașină, îndreptându-se spre Volkswagen-ul Golf parcat vizavi, pe străduța îngustă, și bătând în geamul fumuriu de pe partea șoferului. Geamul fu lăsat în jos după câteva secunde. Îl salută pe agentul de securitate înarmat de la firma recomandată de Lucia, observând că omul desfăcuse curelușa de la tocul pistolului, un gest reflex când cineva se apropia de mașină. Hoffmann îi întinse imediat o pungută cu recompense rotweillerului care-l privea în expectativă de pe bancheta din spate.

— Vreo problemă azi, Zacarias?

— Nicio problemă, domnule.

— Bun. Ai scăpat pe ziua de azi. Salutări Palmirei!

Piet Hoffmann trecu din nou strada, studiind împrejurimile, totul părea în regulă. Tastă codul de acces și se asigură, pe jumătate instinctiv, că sistemul de supraveghere funcționa ca la carte. Trei rânduri de scări, apartamentul de la ultimul etaj, aflat cel mai departe de scară.

Rasmus îi deschise, mereu era primul.

— Tati!

Încă își mai îmbrățișa tatăl, încă nu se rușina cu el.

— Ce-i… aia?

— Ce anume?

— Chestia aia, tati?

Rasmus, aflat în brațele lui acum, își îndesă degetele delicate, de copil, printr-o gaură apărută în partea din stânga a hainei, în dreptul pieptului. Piet Hoffmann nu observase gaura plină de funingine până acum – îi rămăsese de la una din străfulgerările de curent electric care țâșniseră în jurul lui El Mestizo în timpul ședinței de tortură, în faza cea mai înverșunată.

— O gaură. Pentru că… am rămas înțepenit. Într-o tufă mare, cu niște ghimpi nesuferiți, știi, cum se întâmplă uneori.

Degetul curios se afundă și mai mult în gaură și în curând urmară și altele – încăpeau trei degețele prin ea –, până când Hoffmann trase blând de mânuța îndărătnică. Să nu uite să arunce haina asta, să-și ia una nouă în loc.

— Tată?

Acum apăruse și Hugo, rămăsese cu niște căști la urechi. Nu-l îmbrățișă. Dar își lăsă capul un pic într-o parte.

— Da?

— Mă lași pe mine să conduc? Ca ultima dată, când Rasmus a fost bolnav și m-ai luat doar pe mine?

Pe o stradă pustie, închisă circulației. Hugo păruse să se îngrijoreze când taică-său virase brusc și trecuse pe lângă un grilaj pe care erau niște indicatoare de avertizare. Și începuse să râdă cu poftă când înțelesese motivul.

— Azi ne grăbim, Hugo. Și în cazul ăsta… ar trebui să-l las și pe Rasmus să conducă. Nu?

— El e prea mic.

— Hugo, puiule?

— Da?

— Și tu la fel.

14 minute. Și apoi se opriră la o altă casă. La ei acasă. O vedea deja pe geam, de la depărtare, și era atât de ușor să-i citească expresia, încerca să dea impresia de calm, dar de-abia își stăpânea panica. Nu dormise deloc de ultima data când se văzuseră, asta trăda chipul ei. Probabil că-i aștepta de ceva vreme și acum dădu fuga să-i întâmpine.

— Dragii mei!

Rasmus o strânse tare-tare în brațe. Hugo o îmbrățișă rezervat, se rușina un pic și cu maică-sa. Apoi se îmbrățișară și ei, soț și soție, și pentru o clipă nu mai exista altceva… doar o îmbrățișare, pace și sentimentul că erau în siguranță. Iar ea își aminti de ziua în care se hotărâse să-l însoțească, să fugă alături de el, de faptul că acceptase cu o singură condiție: din momentul ăla trebuia să-i spună totul. Gata cu minciunile interminabile. Minciuni care-și schimbaseră forma și conținutul de-a lungul anilor, adaptându-se fiecărei noi realități.

O seară întreagă. În care se comportară conform dorințelor lui. Niciunul nu abordă singurul subiect despre care ar fi trebuit să discute – treaba care le pusese amândurora o gheară în piept. Masa de seară, joacă, îi cicăliră pe copii să-și facă tema și apoi se instalară cu toții în camera de zi. O poveste înainte de culcare, cu Rasmus și Hugo întinși de-o parte și de alta a patului, cu ochii închiși, începând să sforăie ușurel. O singură dată realitatea le întrerupse rutina. Pe neașteptate se auzi un zgomot răsunător de la etaj și Piet reacționă instinctiv, mânat de o neliniște intensă, urcând treptele din trei pași, cu arma în mână. Și dădu cu ochii de Rasmus cu un ghiveci spart în mână. *Iartă-mă, tati, n-am vrut.* Ca o împușcătură, așa se auzea când se spărgea un ghiveci, aflase acum.

Când coborî tiptil la parter, după ce se uitase la băieți cum dorm, o găsi așezată la masa din bucătărie. Avea un rebus nedezlegat în față, strângând relaxat condeiul în mână. Un pix – de obicei prefera creionul, ca să poată

șterge. Și nici nu-i scosese capacul.

Rebusul din seara asta urma să rămână nedezlegat. O sărută pe obraz și o luă de mână. Și așteptă.

Până când ea lăsă pixul din mână și se uită la el.

— A început deja.

Alte explicații erau de prisos. Amândoi știau despre ce e vorba.

— Și nu doar pe el. Toată familia. Știi treaba asta, Peter?

— Da. Știu.

Așa că ea puse mâna pe telecomanda ascunsă într-o fructieră, pe masa din bucătărie, și dădu drumul la știrile locale. Imagini explicite de la locul unui atac cu dronă, imagini generice cu Casa Albă și o derulare cu încetinitorul a numelor din dreptul simbolurilor de pe cărțile de joc. Schimbă canalul, trecând la știrile naționale de pe Señal Colombia. Aceleași imagini. CNN, BBC, Al Jazeera – la fel. Iar confuzia de pe chipul ei din momentul când ajunsese el acasă dispăru. Ochii îi scânteiau, limpezi.

— Vezi? E pe bune. Asta se întâmplă chiar acum, Piet.

Nu țipa. Tonul ei nu era nici panicat, nici furios, vorbea mai calm, lent, aproape silabisind cuvintele. Obiectiv. Așa vorbea.

— Te caută. Ne caută. Știu că ți se spune *El Sueco,* că aspectul tău este tipic pentru *Europa de Nord,* ba chiar cineva a pomenit de trăsături *scandinave* la știri. Ziceau că e posibil să fii suedez, danez, norvegian sau islandez. Cât timp crezi că va mai dura până când o să le trezească interesul un anume Peter Haraldsson care locuiește în Comuna 5, în Cali?

Îl prinse de mână, pentru prima dată, strângându-l tare. Strângându-i cele trei degete rămase.

Camera de hotel de la Frankfurt – primul lor popas pe drumul cu avionul din Suedia încoace, închisoarea de maximă securitate și mafia poloneză în care se infiltrase. Îl prinsese și atunci de mână, dar descoperise doar niște degete inflamate. Când își croise drum prin puțul de ventilație, după ce stătuse ascuns acolo patru zile, fără să-și dea seama măcar – inundat de adrenalină –, își tăiase degetele până la os când slăbise cadrul de metal. Zofia realizase că două dintre ele erau schilodite în asemenea hal încât nu se mai puteau vindeca și trebuiau amputate. Desfăcuse cu grijă țesutul necrozat și apoi spălase ce mai rămăsese și-i înfășurase mâna într-un bandaj steril, pe care-l schimba de mai multe ori pe zi, în timp ce-i băga pe gât doze zdravene de antibiotic. După opt zile, după ce se asigurase că nu apăruse nicio infecție, îi dăduse cinci pastile de morfină, tăiase osul rămas – încercase mai întâi cu un cuțit de bucătărie fiert, dar, odată ce ajunsese la os, se văzuse obligată să folosească o foarfecă de grădinărit –, apoi curățase locul și-i sudase pielea rămasă cu superglue.

— N-am de gând să rămân aici. Nici în Columbia, nici în America de Sud. Nici băieții nu rămân aici. Oricât de prietenos și de amabil s-ar purta oamenii. Nu câtă vreme oamenii cu care ai *tu* de-a face te amenință cu moartea.

— Nu pot... să mă întorc acasă. Mă așteaptă o condamnare la moarte acolo, Zo. Nu pot să îndur așa ceva. Nu putem. Ar însemna să te abandonez... să-mi abandonez familia.

— N-am de gând să mă târguiesc.

Accentuă fiecare cuvânt, articulându-le chinuitor de lent, ca și cum semnificația fiecărui cuvânt trebuia cântărită... ca și cum ceea ce spunea avea să le schimbe cursul vieții.

— Măcar, dacă ești închis, vei fi în viață. Și dacă mori aici, Piet, tot îți vei abandona familia.

— Zo, sunt...

— Când o să ne vină rândul? Dacă nu vrei să pleci... atunci plecăm fără tine. Ne întoarcem acasă. Definitiv.

— Nu e genul ăla de război. Mai durează până ajung la noi. Și eu sunt singurul care n-a fost identificat.

O mângâie pe obraz. Iar ea se feri un pic.

— Zo? Trebuie s-o luăm pas cu pas... și primul pas este să luăm noi măsuri de siguranță. De acum înainte, nu putem să-i mai lăsăm pe băieți la *Señora* Vega. Iar tu nu mai poți merge la școală. Și nu mai putem sta aici. Am mai primit vizite aici și, dacă gherilele ne pot da de urmă, pot s-o facă și alții. Mâine, până să se lumineze de ziuă, plecăm din Los Guayacanes. Trebuie să rămânem ascunși până rezolv problema.

Să se mute în ascunzătoarea lui. Într-o altă zonă din Cali. Într-un apartament din zona cea mai săracă din Comuna 6, care-l costase puțin. Străduțe înguste, cu locuințe de calitate inferioară – se afla chiar pe malul râului, în pericol iminent să se prăbușească, în ciuda digurilor care erau construite întruna. Un apartament la care proiectase fiecare detaliu, spre a-i apăra de o amenințare de gradul 9 – era, în măsura posibilităților lui, echivalentul reședinței președintelui american. Și aveau să-l folosească pentru prima dată acum.

— Piet, nu înțelegi... n-avem de gând să ne mutăm. N-avem de gând să fugim din nou. Plecăm acasă.

— O săptămână. Dă-mi doar o săptămână să rezolv problema. Am un plan, Zofia. Ai încredere în mine. Mâine mă întâlnesc cu cineva, ăsta va fi primul pas. Cu Wilson. La Bogotá. Mâine îți iei concediu medical și-i spui *Señorei* Vega că băieții sunt bolnavi. Nu avem nevoie să ne facem provizii. Tot ce trebuie să faci odată ce-ai ajuns acolo e să urmezi instrucțiunile pe

care ți le voi da chiar acum. Și, în caz de urgență maximă… folosește armele pe care le-am lăsat acolo, știu că ai învățat să le mânuiești.

O situație care n-ar fi trebuit să apară – dat fiind felul în care fusese proiectat apartamentul. Dar spera că ea se va simți un pic mai în siguranță așa.

— Arme?

Dar s-ar fi zis că nu.

— Zofia? Deja m-am apucat de treabă, mi-am pus planul în mișcare. Îți promit, vom supraviețui.

— Nu asta îmi doresc. Să supraviețuiesc. După cum spuneam.

Și gata.

Acum începuse să țipe.

— Am zis că vreau să *trăiesc.* Și vreau să trăiesc cu tine și cu copiii!

Țipetele ei disperate îl străpungeau și îl răneau cu aceeași intensitate cu care reverberau în jur. O lăsă să se descarce, strângând-o în brațe.

— Zo, îmi…

— O săptămână. Sechestrați.

Își lăsă privirea în pământ și coborî glasul, vorbea aproape șoptit acum.

— Și apoi n-am de gând să mai aștept, Piet. Nici măcar de dragul tău.

•••

Persoana de serviciu de la departamentul de comunicații îi ceru iertare șefului de stat major pentru că-l suna la ora 2:27. Și apoi îi spuse că un e-mail cu un fișier atașat tocmai fusese trimis pe adresa oficială a Casei Albe. După aprecierea ei, era ceva de care trebuiau să se ocupe imediat.

Un videoclip cu durata de un minut și 43 de secunde.

Anchetatorul de la NGA determină ulterior că fusese trimis dintr-o altă cafenea cu internet și de pe un alt IP decât la primul contact, dar că și acum era o adresă din centrul Bogotei, iar destinatarul era președintele.

O secvență filmată cap-coadă, care nu fusese editată.

Imaginea nu era tremurată – operatorul probabil că fixase un trepied în fața ușii încuiate a cuștii. Șeful de stat major și vicepreședinta tot nu se simțeau în stare să vorbească. Când videoclipul se termină, rămânând încremenit la ultimul cadru, cei doi rămaseră cufundați în tăcere în fața monitorului pus pe măsuța joasă de cafea, respirând înfundat, la unison, așteptând până când unul dintre ei nu mai rezistă și, aplecându-se, trase cursorul înapoi ca să reia videoclipul de la început.

De șapte ori.

Și, cu fiecare nouă vizionare, descopereau noi detalii.

Recunoscură amândoi rogojina și castronul roșu de plastic din fotografia pe care o primiseră înainte, ca dovadă că ostaticul era încă în viață. Dar, ciudat lucru, nu observară lanțul înfășurat în jurul gâtului decât pe la jumătatea celei de-a doua vizionări – o umbră întunecată ascunsese porțiunea de lanț care cobora de la vârful bărbiei până deasupra claviculei. La a patra vizionare, șeful de stat major observă răni adânci în locul unghiilor de la piciorul drept al lui Crouse. La a cincea reușiră să distingă umflăturile de pe mâini și brațe, vânătăile și tăieturile de la nivelul pielii. Iar la a șaptea observară, pe podeaua cuștii, o priză de pământ din care se ițeau cabluri, o metodă de tortură de care auziseră, fără a-i vedea consecințele până acum.

Fotografia nu avusese sonor, nu se făcuse nicio solicitare. Acesta era un videoclip.

Cu sonor.

În care se făceau solicitări.

Șeful de stat major trase cursorul înapoi pentru ultima dată. La secunda 32. În acel punct, Crouse se prindea de zăbrelele de bambus și încet, aproape șoptit, citea de pe un soi de pancartă care era ținută lângă obiectiv, parcurgând cu ochii obosiți rândurile scrise într-o engleză afectată, oarecum birocratică.

*Eu, Timothy D. Crouse, mă simt bine. Gazdele mele m-au tratat bine, cu res*pect.

Șeful de stat major și vicepreședinta simțeau durerea din aproape fiecare cuvânt rostit de colegul și prietenul lor, chiar și în fotoliile moi din acest birou elegant de la Casa Albă, și până la urmă ajunseră să învețe pe de rost cuvintele.

Domnule președinte, sunt în viață – dar cât timp de-acum înainte? *Depinde de dumneavoastră*.

Tim Crouse era o persoană puternică, încăpățânată – genul care nu se lasă îngenuncheat.

Dar pe trupul lui se vedeau urmele unor agresiuni. Se observau spasmele musculare aritmice de la nivelul brațelor, pieptului și coapselor, provocate de șocurile electrice. Ochii lui goi trădau faptul că fusese torturat și în alte feluri.

Pas cu pas, îl făcuseră să cedeze.

Ca urmare, vă solicit ca Forța Operativă Crouse, pe care am inițiat-o și creat-o personal, să fie desființată imediat. Și ca provocările și actele noastre de agresiune imperialiste împotriva poporului Columbian să înceteze.

Așadar despre asta era vorba. Asta fusese miza răpirii.

Forța Operativă Crouse.

Acțiunea menită să distrugă întregul sistem de producție din Columbia: aruncarea în aer a cuptoarelor de cocaină, confiscarea transporturilor de droguri și arme, distrugerea depozitelor, incendierea plantațiilor de coca. Măsurile care distrugeau cu totul infrastructura producției de cocaină.

Dacă veți coopera, voi rămâne în viață. Alături de cei dragi. Ca și voi.

Singura informație inclusă în acel e-mail anonim era faptul că apelul lansat de președintele Camerei Crouse, rostit de bunăvoie în fața aparatului de filmat, va fi distribuit integral către mass-media în dimineața zilei următoare.

E foarte important să acționați rapid, domnule președinte.

Aștept răspunsul dumneavoastră.

Șeful de stat major opri videoclipul și închise computerul. Nu mai suporta să audă șuieratul hard diskului. Și știa deja cum se sfârșea videoclipul. Cu mai multe cadre detaliate ale chipului și corpului lui Crouse, cu rănile oribile pe care nici el, nici vicepreședinta nu mai suportau să le vadă.

Aveau să se conformeze, vor acționa rapid – cei care îl luaseră ostatic vor primi un răspuns.

Statele Unite nu negociază cu teroriștii.

Vânătoarea nu avea să fie abandonată… ci intensificată.

Așadar Casa Albă va începe să se pregătească imediat pentru următorul atac, va bifa încă un nume de pe listă.

•••

Ultima călătorie.

Cea pe care o faci o singură dată. La fel de limpede în amintire, de specială, ca și prima, pe care o faci de asemenea o singură dată. Și apoi vin celelalte, toate cele intermediare, cele care se întâmplă pur și simplu.

Bernhard Glen urmărea un monitor care licărea. Pe un scaun relativ modest, la o masă relativ modestă. La trei niveluri sub punte, înconjurat de oțel blindat, în centrul de operațiuni de pe U.S.S. *Dwight D. Eisenhower,* nucleul acestui portavion imens, care, exact ca al lui, era protejat de ceea ce-l înconjura, era o mașinărie sensibilă, puternică și sigură. Nu foarte departe întrezărea spatele comandantului Norton, care tocmai purta o conversație cu unul dintre operatori, iar într-o altă parte a încăperii se afla locotenentul-comandor Eriksen, cu telefonul în mână. O atmosferă de liniște și calm, chiar și cu 18 persoane care lucrau neîntrerupt într-un spațiu închis, chiar dacă în fix 180 de secunde două chei se vor răsuci simultan, deblocând butonul de lansare.

Prima dată nu avea mai mult de 22 de ani – operațiunea „Furtună în Deșert” și acele luni stranii petrecute în Golful Persic. Așa i se păruse pe atunci, cumva ireal, o emoție pe care n-o mai simțea – poate era din cauză că îmbătrânise sau poate că percepția i se schimbase treptat, odată ce conștientizase că țintele lor erau oameni în carne și oase. Dar mai simțea și acum vântul dogoritor, arid, pe piele, ca la 29 de ani, în timpul operațiunii „Southern Watch”, când instituiseră zona de interdicție aeriană în Irak, și mai auzea și acum vuietul valurilor din Oceanul Indian din perioada când vânau membri ai grupării al-Qaeda, șapte ani mai târziu, între Dijbouti și Somalia.

Totul trecuse ca gândul. O carieră delimitată de moarte. Din acest motiv fusese avansat într-un final la gradul de ofițer specialist – având rolul de a-i ajuta pe cercetătorii și inginerii care dezvoltau arme hibride ce combinau sistemele de control de pe rachetele antiaeriene cu cele de pe rachetele de croazieră. Menite să devină la rândul lor instrumente ale morții.

— Mai avem 120 de secunde… suntem gata?

Locotenentul-comandor Eriksen rupse tăcerea. Și Bernhard Glen încuviință.

— Gata, să trăiți!

Ultima lui călătorie începuse cu 96 de ore în urmă, când primiseră undă verde și părăsiseră baza navală din Norfolk, Virginia. Trecuseră la Cod portocaliu cu 48 de ore în urmă, când un grup de soldați din Delta Force îi localizaseră pe Regina de Cupă și pe Zecele de Cupă pe o proprietate mică din satul La Cuchilla. Trecuseră la Cod roșu cu 24 de ore în urmă, când un

lunetist lansase o capsulă pe peluza proprietății, iar microcipul inserat în capsulă începuse să transmită în direct.

— 90 de secunde… cum stăm?

— Dispozitivul teleghidat a fost calibrat în raport cu sistemele de identificare a țintei. Coordonatele de localizare corespund coordonatelor țintei. S-au introdus codurile de activare atât pentru rampa de lansare, cât și pentru robot.

Marea Caraibilor.

Așadar asta era ultima lui călătorie.

Întrezărise coasta Columbiei de pe punte, deslușise conturul unui oraș numit Cartagena. Iar acum pe monitor – conform cifrelor înghesuite în colțul din stânga-jos al monitorului, erau la o distanță de aproximativ 278 de mile marine – se afla ținta.

Casa Albă trimisese nava U.S.S. *Liberty* – aflată acum în Oceanul Pacific, în apropierea coastei Columbiei – în ideea lansării unui atac cu dronă. Însă, conform echipei de investigație din Forțele Speciale, proprietatea pe care se aflau cele două persoane condamnate la moarte era dotată cu un echipament de bruiaj îndeajuns de sofisticat cât să prevină un astfel de atac. Soluția a fost să se apeleze la una din rachetele de croazieră la dezvoltarea cărora contribuise și el – modificate astfel încât să poată fi controlate prin satelit, vizual sau printr-un sistem de navigație inerțial. Iar racheta nu avea să fie lansată nici de vreun distrugător, nici de vreo corvetă – ci de el, de pe acest vas.

— 60 de secunde.

Ultima călătorie. Și apoi?

Nu se gândise prea mult la asta, de fapt, deși știa că ar trebui.

Nu prea mai exista altceva.

Și, dacă nu știi de ce, nu vrei să știi nici unde.

— 45 de secunde.

Să se apuce de predat? Începuse să primească oferte. Și făcuse o încercare, în anul acela când își imaginase că liniștea exterioară era totuna cu liniștea lăuntrică, așa că revenise pe uscat și se mutase într-o sală de clasă. Iar acel prim atac – cel lansat împotriva Regelui de Cupă – fusese implementat de Steve Sabrinsky, unul dintre cei pe care-i instruise, așa că poate se simțea cumva implicat.

Unul își lansase primul atac, un altul avea să-l lanseze pe ultimul din viața lui.

Nu. N-o să mai facă niciodată așa ceva. Era convins de asta. Nu erau totuna, din contră. Descoperise în sfârșit treaba asta, era lecția pe care o învățase *el.* Liniștea exterioară nu se preschimba în liniște lăuntrică, ci

aducea și mai multă neliniște.

— 30 de secunde.

Cei care operau muniția ieșiseră de pe rampa de lansare.

Camera fixată pe botul rachetei cerceta bolta. Codul de lansare alcătuit din 24 de caractere – cifre și litere – urma să fie introdus în computerul principal.

— 15 secunde.

Mamie.

Așa fusese botezată recent racheta. După soția lui Eisenhower.

Nu era convins că era un nume potrivit.

— 10 secunde.

Bernhard Glen inspiră adânc, încercând să încremenească în timp acest moment final și să rămână în el. Era imposibil – îl împingea înainte, trăgându-l la fund.

— 5 secunde.

Și nu știa încă, dar avea să-i fie dor până și de jargonul pe care-l disprețuise atâta amar de vreme, considerându-l ceva jalnic, adolescentin.

E momentul să facem un poker, Glen.

Amestecă și împarte cărțile, Glen.

— 4, 3…

Jargonul cu care o să aibă de-a face și imediat după ce se va încheia treaba asta.

Ai jucat bine, Glen – Regele de Cupă și acum Regina și Zecele de Cupă.

— … 2, 1…

Încă două, Glen, și o să ai o chintă regală.

— … foc!

•••

Nu mai era mult până la Bogotá de-acum. Încercase să asculte muzică, dar, pe orice post ar fi dat, cântecul părea un țipăt afectat, o manifestare agresivă, iar melodia nu era decât o înșiruire atonală de sunete în buclă, fără pic de armonie. Încercase să se cufunde în tăcere, dar, oricât de concentrat s-ar fi uitat la parbriz, străduindu-se să se lase pierdut în neant, vocea ei acoperea orice altceva.

O săptămână. Sechestrați. Și apoi n-am de gând să mai aștept, Piet. Nici măcar de dragul tău.

Își legase strâns o bucată de pânză neagră în jurul țestei, ascunzându-și tatuajele pentru orice eventualitate, dar era cald și începea să-l mănânce pielea, așa că slăbi nodul. Singura informație concretă pe care o aveau despre el era acel tatuaj cu șopârla. De acum înainte va trebui să-și lase părul să crească – să arate ca Piet Hoffmann era mai puțin riscant acum decât să arate ca Peter Haraldsson.

Avusese grijă să asculte știrile din oră în oră toată dimineața, așa convenise cu Zofia, așa erau siliți să trăiască de-acum – urmărind constant buletinele de știri. Și, când se făcu ora 11, chiar când se apropia de suburbii, înțelese și mai limpede treaba asta. Deodată, buletinul prezentat agale era întrerupt de o voce răsunătoare care anunță că avusese loc un atac cu rachetă. Cel puțin asta înțelese el. Un atac cu rachetă și două victime. Era sigur acum. Știrea era urmată de un comunicat oficial de presă de la Casa Albă, în care se vorbea despre un atac încununat de succes, și apoi de o relatare despre continuarea operațiunii de căutare a celor 10 nume rămase pe listă, în ceea ce începuseră să numească „Războiul Final contra Drogurilor”.

Tocmai se terminase calupul de știri și începuse buletinul meteo când sună telefonul.

— Ai auzit?

Zofia. Draga de ea.

— Da.

— Piet, data viitoare, o să…

— O să rezolv problema. Îți promit. Vom supraviețui. *Și* vom trăi.

Parcă mașina, la fel ca ultima dată, la o stradă distanță, la vest de El Parque Metropolitano Tercer Milenio, traversă zona extinsă de agrement – ignorând impulsul de a intra pe terenul de baschet să joace un pic și ridicând din umeri spre două persoane care ar fi vrut ca el să oprească mingea de tenis pe care o lansaseră aiurea – și ieși pe strada de pe latura de est a parcului. Biroul World Orbital Systems, una dintre cele 47 de filiale situate în diverse capitale ale lumii, se afla la parterul unei clădiri de birouri

proaspăt construite, dedicate în special companiilor de IT. Responsabilul mustăcios, ușor supraponderal, nu-l recunoscu pe Hoffmann de la ultima lui vizită – când venise să sondeze terenul –, dar îi zâmbi la fel de prietenos și părea să aibă timp berechet să-i dea explicații.

— Acestora le spunem sateliți de spionaj. Pentru că așa li se spunea înainte. Și, dacă e s-o spun pe-a dreaptă, pentru că numele îi atrage pe cumpărători.

Și îi făcu cu ochiul, ca și cum îi împărtășise ceva confidențial.

— Gravitează pe orbita terestră, ca orice alt satelit. Dar mai aproape. Pe orbita inferioară a Pământului. Așa că trebuie să se rotească simțitor mai rapid – altfel, ar cădea pur și simplu de-acolo. Un satelit de-al nostru are nevoie de mai puțin de o oră ca să parcurgă orbita terestră.

Pe Piet Hoffmann nu-l deranja, îi plăceau agenții de vânzări care înțelegeau că metoda de a-i convinge pe oameni să cumpere era să-i faci să se simtă speciali, că totul se reducea la încredere și afinitate – asta făceai și ca informator –, așa că-i făcu la rândul lui cu ochiul.

— Cât va dura? Dacă vă dau coordonatele… acum, să zicem?

— Cât va dura?

— Până când satelitul meu este plasat pe orbită. Până când îl voi putea folosi.

— Da, păi aș zice… vreo cinci zile.

— Și dacă vreau să fie plasat chiar azi?

— E dificil. Dar se poate.

— Dacă plătesc dublu?

Un satelit particular lansat de o rachetă la o altitudine de 300 de kilometri. Cu o lungime de 13 centimetri și cântărind 750 de grame. Cu o durată de viață de trei luni, mai mult decât îi trebuia lui.

— În cazul ăsta… aș zice că da. Se poate.

Responsabilul de magazin întoarse privirea spre monitor și păru să găsească ce căuta.

— Un satelit. Astăzi… să vedem… dacă mut unul dintre clienții care au rezervat un loc pentru următoarea lansare, brusc avem o fereastră. Un loc liber. Și acum… putem să vă plasăm acolo. Ce noroc! Ce-ar fi să profitați?

Și îi făcu din nou cu ochiul.

— Și acum nu mai trebuie decât să ne spuneți scopul.

— Înregistrarea video a suprafeței terestre.

— Și… oficial?

Vânzătorul versat se pricepea și la treaba asta. La a-i dibui pe oamenii care achiziționau sateliți particulari spre a monitoriza pe cineva sau ceva… și a le garanta discreția.

— Scrieți ce doriți.

— Măsurarea magnetismului terestru? Testarea unor echipamente electronice? O stație de transmisie pentru un sistem de radiocomunicații? Teste biologice?

— Orice doriți.

Bărbatul zâmbăreț optă pentru prima variantă. Măsurarea magnetismului terestru.

— Știți că aveți spațiu să încărcați ceva pe satelit, o capacitate maximă de 200 de grame?

— Eu am nevoie doar de înregistrare video. Atât.

Piet Hoffmann plăti 20 000 de dolari americani – dublul prețului obișnuit –, dar i se permise să rămână în magazin și să urmărească lansarea pe monitorul agentului de vânzări. Așadar, în timp ce el se întorcea spre mașină, prin parcul plin de copii și adolescenți care jucau fotbal în centrul orașului, satelitul lui particular își croia drum pe cer, purtat de o rachetă lansată de pe una dintre numeroasele insulițe ce alcătuiau Regatul Tonga. Își va continua eforturile pentru a îndeplini ce-i promisese Zofiei – pentru a se asigura că vor supraviețui, că vor trăi. *Peste două zile. Du-te la numărul 1. La ora obișnuită.*

Chiar și după acel ocol neanunțat prin Medellín, tot reușise să ajungă la timp, acum nu mai avea de parcurs decât distanța scurtă până la cafeneaua cu pereți de bambus și ușă verde.

Pentru a se întâlni – deși încă nu știa asta – cu un bărbat care încercase să-l ucidă cândva.

•••

Ewert Grens nu era convins că a ajuns unde trebuie. O ușiță bizară vopsită în verde, cu înflorituri, de cineva care n-avea ce face cu timpul și care-și supraestimase talentul.

Dar era la Gaira Café.

Grens se întrebă cum nimerise Wilson aici.

O lumină cam chioară. Scaune făcute pentru persoane mai tinere, cu conformații mai firave. Dar muzica era agreabilă și un chelner prietenos îi aduse, pe o tavă, o ceașcă mică de cafea, cu o cutie metalică alături, în care era zahăr nerafinat.

Avea un gust fantastic. Cafea columbiană care nu făcuse ocolul globului. Aproape la fel de bună ca aceea de la aparatul de cafea de pe holul serviciului Omoruri de la secția de poliție din Stockholm. În puține locuri găseai ceva care să se poată compara cu cafeaua aia.

Plecase din Arlanda cu un pașaport temporar, la un drum de 26 de ore. Toată viața nu avusese de-a face cu diferența de fus orar. Acum o descoperise – după o noapte petrecută în acea zonă febrilă dintre somn și starea de veghe la hotelul Estelar La Fontana. La ultimul etaj, cu vedere spre străzile din Bogotá, un oraș care părea că nu doarme niciodată.

Un continent pe care nu-și dorise niciodată să-l viziteze. Un oraș pe care nu-și imaginase niciodată că-l va vedea.

După atâția ani, viața tot te lua prin surprindere.

Încă o ceașcă. Iar cafeaua era încă și mai bună.

După o carieră de 38 de ani ca polițist, habar n-avusese. Nici el, nici ceilalți. Că atât de multe lucruri se vor schimba. Că vor sfârși prin a investiga un gen cu totul diferit de infracțiuni. Că, în decursul carierei lui, rata deceselor care aveau legătură cu traficul de droguri va atinge valoarea inițială înmulțită cu 17. Că va crește cu 1 700 la sută. Și că apoi… va continua să crească.

Fuseseră instruiți cu toții să facă față celorlalte elemente ale ecuației.

O rețea infracțională care era strâns legată de droguri, de consumul de droguri, de profiturile obținute din traficul de droguri.

Principala industrie din lumea crimei organizate. Una dintre cele mai mari industrii ale epocii în care trăim, cu vânzări anuale în valoare de 2 250 000 000 000 de coroane și marje de profit imense. Drogurile care făcuseră obiectul anchetelor lui în Stockholm străbătuseră un drum la fel de lung ca această cafea minunată – *aduceți-mi și a treia cafea, mulțumesc* –, un drum însângerat, presărat cu victime. Și, când se puseseră bazele unei organizații dedicate traficului de droguri, aceasta se preta la fel de bine traficului de arme și de carne vie. Și, când nu era de-ajuns, când voiau să sporească și mai

mult profitul, stătea la baza unor infracțiuni mai banale: jafuri, șantaj, delapidare de fonduri.

Alte vremuri.

În care rețelele de traficanți controlau întreaga societate.

Ewert Grens se ridică. Ajunsese dinadins mai devreme, nefiind sigur că o să se orienteze printr-o capitală atât de diferită de cea în care locuia el. Mersese o bucată de drum pe jos, cu harta lui Wilson, având ca reper trei litere de-o șchioapă scrise cu cerneală roșie, apoi un drum lung cu autobuzul și apoi iar pe jos. Era ceva diferit… dar îi plăceau împrejurimile. În ciuda acestei misiuni. Se simțea mai ușor aici, străzile și clădirile nu-l pândeau la fel, vechile tipare și emoții rămăseseră în urma lui, sau cel puțin nu-l prinseseră din urmă încă – zborul fusese unul relativ rapid.

Urma să se afle față în față cu un om pe care nu-l întâlnise niciodată. Un om pe care-l vânase, pe care crezuse sincer că-l executase. Dar care îi trăsese pe sfoară pe toți. Cineva care murise și ar fi trebuit să moară, dar care umbla încă pe străzi – asta însemna că era o stafie, oare?

Vreau să te întorci cu el, Ewert. Teafăr.

Wilson îi înmânase cinci bilete de avion în Terminalul 5. Unul pe care era scris numele lui. Pe celelalte patru erau scrise prenumele Peter, Maria, William, Sebastian – și numele de familie Haraldsson.

Nu.

N-avea de gând să-l ia înapoi. Nu împotriva voinței lui. Singurul caz de omucidere investigat de Grens în care se bucurase să-l vadă pe criminal scăpând nepedepsit – pe care fusese recunoscător că nu reușise să-l rezolve. Pentru că acest criminal, ca și el, fusese folosit, exploatat. Nu era o opțiune să-l ia înapoi împotriva voinței lui. De îndată ce reveneau pe teritoriul Suediei, vor trebui să adopte alte roluri. Hoffmann avea să devină – atât din perspectiva guvernului suedez, cât și a lumii interlope – autorul unei crime duble. Iar el va deveni un detectiv-șef. *Dacă* îl lua pe Piet Hoffmann cu el acasă, atunci Ewert Grens va trebui să-l aresteze, să încerce să-l trimită în judecată, să se asigure că va petrece ani mulți în pușcărie. Că va fi închis pe viață. Și, odată ce Piet ajungea în închisoare, va trebui să-l apere de deținuții care-i detestau pe turnători. Și nu așa trebuia să se termine povestea asta.

Și fix în acel moment bărbatul își făcu apariția în camera înghesuită, întunecată.

Blugi, bocanci negri, vestă de vânătoare purtată peste o cămașă subțire, cu mâneci scurte. În ciuda tenului bronzat, părea obosit, îmbătrânise vizibil în ultimii ani.

Grens observă cum studia instinctiv locul, asigurându-se că nu era niciun pericol. Și abia atunci își dădu seama că Piet își schimbase dinadins aspectul,

era ceva schimbat la nas și la bărbie și, când își dădu jos bucata de pânză neagră de pe cap, lăsă să se vadă ditamai tatuajul.

— Tocmai tu?

— Corect.

— Mă așteptam să-l văd pe Wilson.

— N-a ieșit așa.

Ewert Grens arătă din cap spre tejghea.

— O cafea? E delicioasă.

Piet Hoffmann șovăi, ca și cum chibzuia dacă să rămână sau nu.

Și apoi decise să rămână – trase scaunul aflat în fața lui Grens.

— Nu, mulțumesc. Dar nu refuz o *aguapanela.*

Detectivul se uită la bărbatul la care se gândise mult, dar cu care vorbise o singură dată, o conversație scurtă la telefon, înainte de a lua decizia să fie împușcat în plin.

— Nici măcar nu pot să pronunț chestia aia. E o băutură legală?

— Apa călduță cu pulpă din trestie-de-zahăr. Cred că un detectiv poate bea așa ceva fără să riște să încalce legea.

Grens făcu cinci pași spre tejghea și comandă noile băuturi, străduindu-se să pronunțe corect.

Dos. Câte una de fiecare. Când ești la Roma și toate cele.

Și apoi se așeză din nou.

— Ar fi trebuit să te ucid. Asta voiai să cred. Asta am și crezut. Până când m-am uitat la înregistrările din închisoare pe câteva zile. În mod repetat. Și brusc, într-una din înregistrări, cineva face cu ochiul.

Un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră de gardian care tocmai ieșea din punctul central de pază s-a oprit în dreptul camerei, s-a uitat țintă în obiectiv și a făcut cu ochiul.

— Ție ți-am făcut.

— De ce?

— Pentru că ai fost manipulat să mă împuști. Și tu erai cel care trebuia să trăiască apoi cu gândul ăsta. N-am avut de ales, a trebuit să-l manipulez pe polițistul care avea puterea de decizie. Pe tine adică. Dar mi-am zis că n-ar trebui să trăiești cu povara aia apoi, la naiba.

Piet Hoffmann vorbea încet, stăpânit. În ciuda faptului că toată ființa lui încerca să nu retrăiască momentul. Nemernicii de șefi de poliție care îl sacrificaseră spre a-și menține puterea. Cu javra de Göransson în frunte, care-i trădase cel mai mult, care la momentul acela avea funcția pe care o avea Wilson acum și care promisese să-l sprijine pe informator orice s-ar fi întâmplat, dar apoi îi întorsese spatele.

— Auzisem de tine deja, Grens. Știam că tu investighezi atacul armat de

pe strada Västmanna și, înainte de a comite infracțiunea de a mă lăsa arestat și a mă infiltra în gruparea din închisoare, l-am întrebat pe Wilson. L-am întrebat de ce și el, ca și Göransson, s-a îngrijorat așa tare când ai început să-ți bagi tu nasul.

Un chelner zâmbitor puse pe masă două cești aburinde, cu felii de lămâie pe buza de porțelan. Chestia căreia îi spuneau *aguapanela.* Grens studie băutura, șovăind, și conchise că arăta ca un ceai oarecare.

— Mi-am zis că… aș putea la fel de bine să încerc.

— Are vitamina C la greu.

Ewert Grens luă o gură din băutură.

— Și zahăr la greu.

— Așa se obișnuiește pe la noi prin Columbia.

Luă o dușcă zdravănă. Și încă una.

— Încăpățânat. Genul care caută adevărul oricât ar dura, ba încă și mai mult, când intuiește de la început că s-ar putea să fie implicați și colegi de-ai lui. Genul de om care nu se dă bătut niciodată.

Piet Hoffmann îl studie pe Grens.

— Așa mi te-au descris.

Era greu de spus dacă detectivul – care ar fi putut să-i fie tată lui Piet – simțea vreo undă de mândrie auzindu-l, dar parcă, parcă îi apăru o străfulgerare în ochi.

— Scrisoarea pe care ai primit-o, Grens… trebuia să-ți dai seama că doar eu ți-aș fi putut-o trimite. Și, dacă erai așa de eficient cum susținea Wilson că ai fi, dacă începeai să te gândești și să iscodești… atunci m-am gândit că o să descoperi indiciul. Te-am tras pe sfoară, pe tine și întreaga poliție, la naiba. Trebuia să afli că e așa cum credeai. Dar… dacă nu-l descopereai, dacă *nu erai* pe-atât de bun pe cât spuseseră ei… atunci n-aveai decât să trăiești cu sentimentul de vinovăție. Și atunci cu siguranță n-ai mai sta acum aici.

Piet Hoffmann îi făcu cu ochiul, întocmai ca în înregistrare și cum îi făcuse și agentului de vânzări mai devreme. Și, chiar în acel moment, unul dintre cele trei telefoane pe care le înșirase pe masă, lângă ceașca aburindă, începu să sune. O sonerie duioasă, discretă. Grens încercă să citească numele de pe ecran, deși era cu susul în jos.

Rasmus.

— Din păcate, trebuie să răspund. E important.

Piet Hoffmann se trase ceva mai încolo și, când ajunse în dreptul ușii verzi, răspunse la telefon. Una din puținele lui reguli – să răspundă întotdeauna când îl suna unul dintre fiii lui. Indiferent ce făcea în momentul ăla. Le răspundea de fiecare dată. Trebuiau să știe că pot să-l sune oricând.

— Mami e tristă.

— Tristă?

— Se ascunde de mine. Dar eu îmi dau seama oricum, tati, îmi dau seama de multe.

Hoffmann auzi un glăscior firav, dar calm, glasul cuiva care își asuma responsabilități ce n-ar trebui niciodată să cadă pe umerii unui copilaș.

— Rasmus?

— Da?

— Totul o să se rezolve.

— Ce anume?

— Ce o întristează pe mami.

— Dar cum?

— O să rezolv eu problema. Și apoi… totul va fi în regulă din nou.

Detectivul suedez goli ce mai avea în ceașcă și părea încântat când Hoffmann se întoarse la masă. Probabil că-i plăcuse băutura dulceagă.

— Rasmus?

— Fiul meu.

— Sebastian… Haraldsson?

— El e.

Se uitară unul la altul. Până când Grens își feri privirea, lăsându-și ochii în jos.

— Eu n-am avut niciunul.

O pauză scurtă, dar care nu trecu neobservată.

— N-am avut copii, vreau să spun. Presupun că… uneori așa se întâmplă.

Piet Hoffmann ar fi trebuit să-i răspundă, poate. Să spună ceva. Orice. Dar nu spuse nimic. Nu avea ce spune.

Așa că rămaseră amândoi cufundați în tăcere. Până când Hoffmann nu mai rezistă.

— Uneori unele lucruri se întâmplă pur și simplu. Și ești obligat să le supraviețuiești. Să trăiești. Mai ales dacă există un Rasmus. Și, ca să fac asta, am nevoie de ajutorul tău.

— De-asta sunt aici.

— Și de-asta mâine-dimineață am nevoie să pleci la Washington.

Piet Hoffmann avea cu el o geantă mică, neagră. Acum o desfăcu și scoase din ea un laptop.

— Și, când ajungi acolo, du-te la Arlington. Și nu pleca până nu dai ochii cu o persoană pe nume Sue Masterson.

Întoarse ecranul spre Grens și dădu click pe unul dintre directoare, așteptând să se deschidă.

— E șefa DEA. Una dintre cele trei persoane care știe cine sunt. Erik Wilson, agentul meu de legătură din Stockholm. Lucia Mendez, agentul meu

de legătură aici, în Columbia. Și Sue Masterson, femeia care m-a recrutat.

— Una din patru.

Grens și Hoffmann își zâmbiră.

— Cu Erik nu pot să vorbesc. Lucia m-a lăsat de izbeliște. Sue Masterson m-a lăsat și ea de izbeliște.

— Și eu.

— Și tu.

O singură imagine se vedea acum pe tot monitorul. Foarte greu de interpretat. O imagine neclară, cu o rezoluție proastă, era departe de a fi perfectă. Îi aminti lui Grens de imaginile pe care le văzuse în biroul lui Wilson. Perspectiva era de sus. Perspectiva oferită de un satelit. Asupra vegetației dintr-o junglă, poate.

— Să supraviețuiesc. Să trăiesc. Ca să fac asta, va trebui să negociez cu cei care vor să mă ucidă.

Fix ca atunci. Ca acum trei ani. Ewert Grens recunoscu stilul.

— Și, ca să negociez, dacă vreau ceva… trebuie să pot oferi ceva.

Hoffmann arătă spre imaginea difuză.

— Așa că asta va fi baza mea de negociere.

Grens privi atent ecranul, încă nereușind să proceseze informațiile.

— Nu observi? Acolo, pata aia cenușie în tot verdele ăla… e acoperișul unei cuști. Și în cușca aia se află o ființă umană.

— O cușcă? O persoană?

— O cușcă. O persoană.

Ewert Grens zăbovi asupra imaginii. O imagine *în mișcare,* realiză acum, se vedeau păsări în zbor, vârfurile copacilor se legănau ușurel.

— Adică… cel mai căutat om din lume?

— În persoană.

Și acum o observă. Se vedea dacă știai unde să te uiți. O deschizătură minusculă într-o junglă deasă. Și, în mijlocul ei, acoperișul unei cuști.

— Știu unde este. Monitorizez locul de pe computerul meu personal. Cu informații transmise de propriul meu satelit.

Încă o ceașcă de licoare dulce apăru pe masă fără să fie nevoie s-o comande. Ewert Grens îi mulțumi chelnerului și sorbi din băutura căreia începea să-i prindă gustul.

— Nici măcar nu știu să pronunț numele chestiei ăsteia siropoase. Și știu și mai puține despre sateliții particulari.

Piet Hoffmann luă și el o gură din băutura călduță.

— Poți să-ți cumperi și tu unul, Grens. Oricine poate, oricând. E complet legal. 8 000 de dolari pentru un satelit de 750 de grame care să graviteze pe orbită deasupra capului tău. Nu e la fel de sofisticat ca alte modele, cu

rezoluția asta de 10 centimetri, dar eu n-am nevoie să le văd fețele… trebuie doar să știu dacă tabăra va rămâne în același loc.

Grens se uită îndelung la imagine. La cușcă. La Hoffmann.

— Și?

— Voi elibera ostaticul. Viața mea în schimbul vieții lui.

— Și ai face chestia asta… pe cont propriu?

Mereu singur.

— Nu.

Nu te încrede în nimeni altcineva.

— Cu ajutorul tău, Grens.

Se uitară unul la altul. Până când Grens încuviință.

— Cu ajutorul meu? Cu ce te-aș ajuta eu?

— Cu Sue Masterson.

— Știu cine este.

— Atunci știi ce…

— Până să ajung aici, prietenul nostru comun m-a instruit prin intermediul unei… agende aruncate în budă cu privire la cine, unde și când. Pentru orice eventualitate. Și apoi mi-a dat parola prin care pot s-o contactez – pe care n-ar trebui s-o folosesc decât dacă n-am de ales.

— Parola?

Hoffmann aștepta să mai spună și altceva.

Așteptă degeaba.

— Parola, Grens?

— Parola *privată* pe care o folosește Wilson.

Piet Hoffmann răsuci un pic laptopul, o geană de lumină pătrundea pe una din ferestruicile cafenelei și ecranul reflectă lumina, scânteind supărător.

— Vreau să știu orarul circuitului pe orbită al acestor sateliți geostaționari. Pentru un anumit loc. Și tu, Grens, ești cel care îl va afla.

Ewert Grens bătu cu degetul pe ecranul de plastic, pe imaginea cuștii.

— Pentru locul ăsta?

Hoffmann clătină din cap.

— Coordonatele astea, domnule chestor, îmi garantează viața. Și n-am de gând să le împărtășesc nimănui. Caut orarul pentru cu totul alt loc – și vreau să știu exact când apar intervalele de umbră acolo. Ferestrele. Breșele. Momentele când sateliții nu se suprapun. Când nu sunt la pândă. Dacă cineva s-ar afla în acest loc, vreau să știu momentul când nu poate fi văzut de sus. În plus…

Se aplecă spre el, coborând glasul, deși nu asculta nimeni ce vorbeau.

— … vreau ca Masterson să-mi pună la dispoziție opt persoane extrem de

bine pregătite, de încredere, incoruptibile, care să aibă formație militară.

— De ce?

— Ca să negociez. Să-mi pot răscumpăra viața în schimbul vieții ostaticului.

— Unde?

— E mai bine să nu știi locul.

— Unde?

— Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine, Grens, crede-mă… e pentru binele tău.

— Dacă vrei ajutorul meu, vreau să am imaginea de ansamblu.

— N-o s-o ai.

— Uite ce e… Paula? El Sueco? Haraldsson? Hoffmann? Poți să-ți spui cum vrei, mie mi se rupe. Dar acum situația e în felul următor… la un moment dat, am dat ordinul să fii ucis *din cauză că nu aveam imaginea de ansamblu.* N-am de gând să mai acționez altă dată fără s-o am. Așadar mă pui la curent chiar acum sau ești pe cont propriu.

Piet Hoffmann se aplecă și mai mult spre el. Stăteau cu capetele apropiate. Grens îi citi ezitarea pe chip, în ochii care căutau o cale de ieșire.

— Operațiunea arată în felul următor.

Informatorul își scoase cuțitul și scutură ce era ascuns în teaca de piele. Două hârtii împăturite. Pe prima, pe care era scris ceva de mână, o puse la loc. Pe cealaltă i-o arătă, zâmbind.

— Singurul meu seif, mai nou.

O despături pe masă… fusese scrisă la o mașină de scris de modă veche, la adăpost de orice conexiune de internet sau motor de căutare – nu trebuie să lași niciodată vreo urmă.

xx:xx (Instructaj Calamar.)
xx:xx (Plecare ATV.)
xx:xx (Sosire râu.)
xx:xx (Debarcare tabăra din vale.)
xx:xx (Sosire tabără prizonieri.)
xx:xx (Atac, pătrundere incintă.)
xx:xx (Sosire elicopter.)
xx:xx (Sosire Isla Tierra Bomba.)
xx:xx (Scufundarea.)
xx:xx (Sosire navă.)
xx:xx:xx – xx:xx:xx (Fereastra temporală.)

Ewert Grens citi o dată și încă o dată. Și împinse foaia spre el.

— Nu înțeleg nimic.

— E planul, încă nefixat în timp, pentru o operațiune care trebuie să înceapă cât mai târziu – spre a reduce riscul de a fi prins – și trebuie să se încheie în ocean.

— Nu e suficient.

— În Marea Caraibilor.

— Nu e suficient.

— Într-un punct aflat pe coasta de nord a Columbiei, la 10 kilometri de Cartagena. La o navă ancorată acolo.

Grens se uită în ochii aceia în care îndoiala lăsase loc hotărârii. O navă? Cartagena?

Oh, Doamne!

Nu trecuseră decât câteva ore de când se băgase în toată povestea asta.

Spre a alunga senzația nesuferită, de gol lăuntric, care îl năpădea adesea într-o cameră de hotel, se întinsese în pat, cu telecomanda în mână, parcurgând febril canalele. Și dădea peste aceleași imagini oriunde s-ar fi oprit, fie că era pe CNN sau pe BBC și, în forma cea mai explicită, pe un canal local numit El Tiempo. Fum dens, flăcări, prăpăd. *Regina de Cupă, Zecele de Cupă.* Transmisiuni speciale, voci entuziasmate atât pe posturile locale, cât și pe cele internaționale. *O chintă regală.* Și o clădire făcută una cu pământul.

— La 10 kilometri de Cartagena?

— Da.

— O navă?

— Da.

— De genul… un portavion american? De genul… un portavion american care tocmai i-a eliminat pe doi dintre prietenii tăi? Care, întâmplător, erau pe aceeași listă neagră cu tine?

— Da.

Erau atât de aproape unul de altul! Grens se uită în ochii aceia care fentaseră moartea și altă dată.

— Ai zis că vrei să supraviețuiești?

— Am zis că vreau să trăiesc.

Nu mai rămăsese mare lucru pe fundul ceștii, doar zahăr concentrat.

Hoffmann sorbi ce mai era și se ridică.

— Biletele tale, Grens. Și încă vreo câteva chestii.

Un plic alb pe masă.

— Salutări lui Sue din partea mea.

Îl salută din cap pe detectivul pe care nu-l cunoștea, dar în care decisese să aibă încredere, se întoarse și se îndreptă spre ușa verde.

•••

După un zbor de patru ore și jumătate, Ewert Grens vedea prima dată în viață capitala americană. Dădură roată agale deasupra aeroportului Dulles International și pilotul de la United Airlines îi îndemnă pe toți pasagerii să se întoarcă la locurile lor și să-și cupleze centurile de siguranță.

Stewardesele le înmânaseră ultimele numere din *New York Times* și *Washington Post* la începutul zborului și detectivul suedez avusese timp berechet să citească toate articolele despre răpirea unuia dintre cei mai influenți politicieni americani – nu exista nicio pistă reală –, precum și relatările despre atacul mârșav din ajun asupra a două dintre cele 13 ținte în ceea ce numeau, mai nou, *Războiul Final contra Drogurilor.*

Călătoria asta devenea din ce în ce mai bizară.

Cu doar câteva ore în urmă, Grens se aflase într-o cafenea întunecoasă, față în față cu unul dintre puținii care știau locul exact în care era ținut prizonier acest politician sus-pus – și, mai mult, față în față cu una dintre cele 10 ținte rămase în acest război.

Șoferul de taxi care îl aștepta în taxiul comandat din terminal vorbea engleză cu un accent și mai pronunțat decât al pasagerului și apărură confuzii când, după un drum cam smucit, Grens încercă să-i plătească cu bani gheață, cum îl îndemnase Wilson să facă, deși șoferul îi spunea că n-are să-i dea rest. Dar șoferii de taxi erau mai prietenoși pe-aici, nu te dădeau pe mâna procurorului-șef când nu obțineau ce doreau, iar Ewert Grens se îndreptă spre o clădire guvernamentală care arăta mult mai puțin ostentativ decât numeroasele clădiri guvernamentale pe lângă care trecuseră deja – ca și cum și aceasta ar fi fost un informator, confundându-se cu peisajul, acționând fără a fi observată. Și, pe drumul într-acolo, își dădu seama că era mult mai ușor să respiri aici, că aerul rarefiat, de munte, din Bogotá fusese înlocuit de un aer mai umed și bogat în oxigen.

Prezentarea actelor de identitate. Trecerea prin detectorul de metale. Și ajunse în zona pentru vizitatori.

Și de-acolo la biroul de informații situat în holul mare de la intrare.

— Mă numesc Erik Wilson.

— OK.

— Și o caut pe Sue Masterson.

Recepționera prietenoasă și zâmbitoare se întoarse spre monitor.

— Wilson, ați spus?

— Erik Wilson.

— Nu-mi apare nicio programare aici.

— Aș vrea să vorbesc cu ea oricum.

— Îmi pare rău, dar nu merge așa. Va trebui să vă rog să programați o

întâlnire oficială cu șefa DEA, cum face toată lumea.

— N-am timp pentru asta. Însă dispun de informații pe care Masterson va dori să le afle. Și, chiar *dacă* nu le dorește ea, sunt sigur că ar vrea ca decizia să-i aparțină.

Recepționera îi zâmbi amabil. Dar începuse să tragă cu ochiul la paznicii în uniformă aliniați în dreptul detectorului de metale.

— Domnule, va trebui să vă rog să plecați…

— O să vrea să mă primească. Dacă o suni și o anunți că o caută Erik Wilson. Probabil c-o să apară imediat pe scări.

— Credeți?

— Cred.

•

— Doamna director Masterson?

— Da.

— Vă sun de la recepție. Îmi cer scuze că vă deranjez. Dar este… mă rog, este cineva aici fără programare care insistă să vă vorbească. Nu este agresiv, așa că n-am chemat paza, nu încă. Dar nu se dă bătut – și acum l-am rugat să ia loc și să aștepte. Se numește… o clipă… Erik Wilson.

Sue Masterson nu simțea prea des teamă. În copilărie și în adolescență, da, dar într-o zi hotărâse că i-a ajuns. Teama era un tovarăș nesuferit, care-ți tăia cheful și-ți îngrădea viața. Iar aici, în biroul ăsta, care, deși era șefa DEA de câțiva ani deja, tot i se părea nejustificat de mare și încărcat cu prea multe canapele scumpe, nu simțise niciodată ceva care să aducă vreun pic a teamă. Până acum. N-avea nicio noimă. Nu putea fi adevărat. Erik Wilson? Era stabilit să nu se mai vadă niciodată. Doar îi explicase asta! Erik înțelesese! Probabil că-și dă seama că o pune în mare pericol doar venind aici, ca și cum i-ar fi pus un pistol încărcat la tâmplă.

Accesă sistemul de supraveghere de pe computerul ei.

Gata.

O cameră fixată deasupra recepției. Cu vedere spre trei scaune modeste care alcătuiau un fel de anticameră improvizată.

Un singur individ. O persoană pe care n-o văzuse în viața ei. Pe la vreo 60 de ani, un bărbat solid, la costum. Și se simți și mai nedumerită. Doar trei persoane știau despre relația ei cu Erik Wilson. Ea. Erik Wilson. Și Piet Hoffmann. Nimeni altcineva. Dar bărbatul ăsta… ei bine, s-ar părea că trei se transformase în patru.

Primul ei impuls, când teama lăsă loc furiei, a fost să-i someze pe cei de la pază să-l arunce în stradă pe nenorocit. Până când își dădu seama că n-ar fi avut niciun rost. Poate că era modul lui Erik de a… o contacta.

Studie monitorul.

Un bărbat mai în vârstă.

Nu părea neapărat o persoană agreabilă. Dar nici cineva foarte periculos.

Cine naiba ești?

— OK.

Lăsase receptorul din mână, cu microfonul lipit de birou. Îl ridică din nou.

— Cobor eu. Spune-le celor de la pază să fie cu ochii pe el.

Într-un dulap dreptunghiular aflat în colțul biroului era atârnată o uniformă rareori purtată lângă care se afla un toc de armă. Un Colt .45, arma ei personală – o prefera armei din dotare. Și-o strecură pe sub sacou și coborî cu liftul la parter.

•

Lui Ewert Grens nu-i plăceau scaunele astea. Chiar nu erau făcute să stai în ele. Cel puțin nu pentru mult timp. Niște bețe tari îl împungeau în spate, unde era carnea mai moale, iar hiatul în pantă îl jena la coloană.

Tocmai se pregătea să se ridice și să-și dezmorțească picioarele, când o văzu venind spre el, străbătând holul.

O femeie frumoasă, care impune respect, având în ochi o sclipire de putere, integritate, inteligență. Îi amintea de o altă polițistă care lucra pe același culoar cu el – așa ar fi arătat Mariana Hermansson dacă ar fi fost șefa unei organizații polițienești americane.

— Erik… Wilson?

Se ridică și-i întinse mâna, dar ea ignoră gestul.

— Mulțumesc că ați…

— Pe bune, Erik… *Wilson*?

— Nu.

Paznicul se apropie, gata să intervină, dar Sue Masterson îi făcu semn să se întoarcă la postul lui.

— Nu, știm amândoi că nu sunt el.

Grens se apleca spre ea și coborî glasul.

— Și știm amândoi cine este El Sueco… și în ce situație se află.

Se uitară unul la altul. Pe chipul ei nu se citea nimic. Lumea întreagă aflase numele de cod El Sueco în ultimele câteva zile, iar un vizitator apărut din senin care invoca acel nume nu dovedea nimic. Ewert Grens se așteptase la asta, și el ar fi reacționat la fel și, când continuă, îi vorbi și mai încet, aproape șoptit.

— În Suedia însă, în cadrul serviciului de investigații unde lucrez, în subordinea lui Erik Wilson, noi îi spuneam Paula.

Nicio reacție. Nu doar că dădea impresia de competență, ci chiar se pricepea.

— Vrei să-ți spun mai multe? Detalii pe care doar cineva care a venit aici

în numele lui Erik le-ar ști?

Ea nu-i răspunse, ci îl citi până în străfunduri, oricât ar fi vrut el să se sustragă.

— Numele lui adevărat este Piet Hoffmann.

Niciun răspuns.

— Și, în general, se crede c-ar fi… mort.

Niciun răspuns.

— Așa că acum își spune Haraldsson.

Ea rămăsese impasibilă. Lui Grens începea să-i fie foarte simpatică femeia asta.

— OK. Atunci hai să vorbim despre *cazuri de forță majoră.*

Și îi zâmbi.

— Erik mi-a explicat în scris cum merge treaba. A zis că, dacă voi avea vreodată nevoie să te contactez, dacă voi ajunge vreodată față în față cu tine, chiar în clădirea asta, o să te porți exact cum te porți acum. Așa că mi-a oferit o… soluție *în caz de forță majoră.* Știi, când situația e disperată. Și o s-o folosesc acum.

Sue Masterson se mișcă involuntar.

Și îi veniră în minte cuvintele *Atlanta, 9 iunie 2006.*

— Mi-a zis să-ți spun, citez: *Atlanta, 9 iunie 2006.*

Îl privi ca și înainte, cu un aer neutru. Sau, mai curând, *încercă* să-l privească astfel. Dar nu-i ieși pe deplin. Îi apăru o străfulgerare în ochi, rapidă, dar deloc neutră.

Și apoi schiță un zâmbet firav.

— Aș vrea să adaug că a fost o logodnă foarte scurtă.

Și îi șopti:

— La Saxby’s Coffee, la ora 6. Pe 35th Street, în Georgetown. La trei străzi distanță de Potomac. Comandă-mi o cafea fără lapte și o gogoașă cu dulceață.

O luă spre lift, dar se întoarse, vorbind un pic mai tare acum.

— Îmi cer scuze anticipat pentru asta.

Apoi ridică o mână și le făcu semn câtorva agenți de securitate, patru cu totul.

— Vă rog să-l dați afară.

Ewert Grens nu apucă să reacționeze. Bărbații dădură fuga spre el, îl înșfăcară, doi îl țineau strâns de brațe, în timp ce ceilalți doi mergeau unul înainte și unul în urma lui. Îi dădură brânci vizitatorului pe ușă afară și pe scări în jos. Unul dintre ei îl trimise la origini, iar un altul îl avertiză că, dacă se mai arată pe-acolo, o să fie arestat, închis și trimis în judecată.

•

O cafenea primitoare, aglomerată, cu un bar lung, de culoarea cafelei proaspăt râșnite, unde mușteriii erau obligați să stea atât de aproape unul de altul, încât nu se mai vedeau la față. Genul de loc pe care l-ar fi ales și el, ușor de controlat și monitorizat. Cât așteptase, se plimbase prin cartierul superb numit Georgetown și ajunsese la concluzia că era unul dintre puținele locuri din lume care se puteau compara cu zona Sveavägen din Stockholm. Aici domnea o liniște fermecătoare care ar fi trebuit să-i displacă, dar care-i făcea plăcere de fapt. Saxby's Coffee era la intersecția dintre O și 35th Street și își propuse ca, odată ce terminau de vorbit, să iasă din cafenea și să intre în clădirea învecinată, să urce pe scări, să bată la prima ușă și să întrebe dacă n-aveau cumva o cameră de închiriat, pe perioadă nedeterminată. Ieri la Bogotá, azi la Washington, și aceeași senzație: Ewert Grens, prins în tabieturile și rutinele lui, simțea deodată nevoia să zboare, să guste, să miroasă, să vadă mai mult din lumea întreagă, înainte să treacă viața pe lângă el.

Mai încolo, poate după ce se ocupa de viața altcuiva, în speță, a lui Hoffmann.

Se uită la ceasul de pe perete. Era și 33 de minute. Sue era în întârziere. Sau poate că acționa ca o profesionistă, realiză. Masterson era așezată pe undeva și se asigura că nu mai e nimeni cu el, că poate face față așteptării fără să devină prea agitat, cum ar fi reacționat cineva care avea intenții ascunse. Și apoi femeia intră pe ușă. Îl evaluase și acum se îndreptă spre masa lui, unde o așteptau o cafea și o gogoașă cu dulceață.

— Ți s-a cam răcit cafeaua. Unde erai? Cât m-ai pândit, vreau să spun? Ai descoperit ceva suspect?

Ea arătă spre casa de vizavi, la fel de frumoasă ca aceea în care se aflau acum, o fațadă de lemn cu obloane verzi peste lemnăria albă.

— Dacă aș fi descoperit, ai fi fost arestat deja.

Părea un fel de magazin cu produse pentru casă.

— Cafeaua s-a răcit, dar desertul pe care-l voiai e numai bun. Fac cinste. Poate așa scap fără să mai fiu dat afară?

Sue îi zâmbi… apoi expresia îi redeveni gravă.

— N-avem mult timp. Un procuror federal ar considera un act de trădare faptul că port această conversație. Înainte să continuăm, aș vrea să aud un nume.

— Un nume?

— Numele tău.

Bărbatul mai în vârstă se aplecă spre ea.

— Ewert Grens, detectiv-șef. Toate celelalte lucruri pe care ți le-am spus la ultima întâlnire sunt adevărate: lucrez la serviciul Omoruri în cadrul

Poliției Municipale din Stockholm și Erik Wilson e șeful meu.

— Grens?

— Da.

— *Tu* ai dat ordinul să se tragă în Hoffmann? *Tu* ești polițistul de care mi-au spus și Erik și Hoffmann?

— Da.

Sue Masterson îl studie, părând să-l citească.

— Ei bine, acum înțeleg mai bine de ce un om de vârsta ta care, mă ierți că-ți spun, nu mai e chiar în formă, ar accepta să meargă până în Columbia și de-acolo aici ca să-i vină în ajutor lui Hoffmann. Ewert Grens. Ești mânat de aceeași motivație ca mine.

— Da.

Mă aflu aici pentru că din vina mea, la naiba, Piet Hoffmann a fost silit să fugă din țară. Tu te afli aici pentru că din vina ta, la naiba, a fost silit să fugă din nou. Amândoi ne aflăm aici pentru că vinovăția este o motivație foarte puternică.

— De aceeași motivație.

Pe aeroportul din Bogotá cumpărase un laptop mic pe care-l ținea într-o geantă de umăr la fel de mică. Acum îl puse pe masă între ei.

— Lista neagră. Cea de pe care n-ai putut să-i ștergi numele. Hoffmann a găsit o soluție inedită.

Ținea în mână un stick USB, care se aflase în același plic cu biletele către Washington.

Ewert Grens îl introduse în computer și deschise fișierul video înregistrat de satelitul lui Piet Hoffmann. Coordonatele fuseseră șterse din înregistrare.

— Și soluția lui are legătură cu asta.

Sue Masterson reacționă exact cum reacționase Grens în ajun – se uită lung la imagine fără a reuși s-o interpreteze.

— Și chestia asta e…?

— O cușcă. Te uiți la acoperiș acum. Iar în cușca aceea se află cel mai căutat om din lume.

Ea nu-și luă ochii de la ecran.

— Nu înțeleg.

— Hoffmann are un satelit privat. Nu mă întreba cum. Dar monitorizează cușca de pe computer.

Sue Masterson studie atent imaginea, începând încet să proceseze, fără a se uita nici la Grens, nici la altcineva din acel loc pe care-l securizase minuțios.

— Deci acolo se află…

— Da.

— … Crouse?

— Conform spuselor lui Hoffmann. Dacă ai încredere în el!

Ea nu mai spuse nimic. O bună bucată de vreme.

— O cușcă?

Și se lăsă moale pe scaun, luând în mână gogoașa uitată.

— O cușcă, futu-i?

— Prietenul nostru comun a găsit și o soluție. Pentru a-și vedea numele șters de pe listă. Soluția, Masterson, are legătură cu eliberarea omului aflat în cușca aia.

Ea dădu gata gogoașa din două înghițituri, încuviințând din cap, semn că el putea să continue.

— Ferestre temporale. Acele breșe în care sateliții nu pot acoperi fiecare moment. Goluri. Hoffmann vrea să știe când apar și unde. O să-ți dau niște coordonate. Și el vrea să afle fără a trebui să dea motivul.

Sue îl privi surprinsă. Grens înțelese ce-i trecea prin cap.

— Nu… *nu acele coordonate.* Nu cușca… aia e garanția lui că nu va fi ucis și n-o să renunțe la ea. E vorba de un alt loc. Un punct din Marea Caraibilor.

Grens îi înmână un bilet scris de mână pe care erau șiruri lungi de numere. Ea se uită la el fără a înțelege ce era de fapt – pe moment n-avea nicio noimă. Însă ce conta era că bărbatul din fața ei susținea că reprezintă interesele cuiva care aflase unde era ținut prizonier Crouse. În ființa ei era un vuiet acum – ar fi trebuit să ceară întăriri, să-l aresteze pe loc. Dar n-o făcu. N-ar fi folosit la nimic – el nu știa unde se află cușca. Așadar, oricât de mult l-ar chinui pe Grens în timpul interogatoriului, n-ar conta. Condamnarea la moarte era din vina ei. Dar, dacă sârma pe care mergea acum rezista, dacă o purta până la capăt, va reuși să-și achite datoria, să se asigure că informatorul scapă – singura persoană din afara gherilelor PRC care avea habar unde se afla acum președintele Camerei.

— Grens?

— Da?

— Am contacte la NGA – Național Geospatial-Intelligence Agency. Cooperăm la mai multe proiecte. Pot să-ți fac intrarea la o persoană care-ți va oferi tot ce-ți trebuie – orarul pentru mișcările pe orbită ale sateliților. Și care va înțelege că această întâlnire nu a avut loc. Tu, în schimb, trebuie să fii gata să vii la o cafea aici peste fix…

Se uită la ceasul care ticăia pe perete.

— … trei ore și 17 minute. Și apoi vei avea o jumătate de oră la dispoziție – închid la 10.

Atinse hârtia pe care erau înșirate cifrele.

Acum comit un act de trădare.

Din perspectiva lor.

Acum încalc interdicția.

Dar faptul că ajuți doi dintre oamenii tăi poate fi considerat un act de trădare națională? Faptul că le dai șansa de a supraviețui? Și… dacă *nu* făcea chestia asta? S-ar fi asigurat astfel că Hoffmann – singurul om care știa unde se află Crouse, în afară de cei care îl răpiseră – nu va apuca să împărtășească această informație.

— Domnule detectiv… asta-i tot?

— Asta-i tot în ceea ce privește orarele. Poate să ghicească singur breșele pe baza orarului, s-ar părea.

Fără să-și dea seama, Sue Masterson împăturise biletul în pătrățele din ce în ce mai mici, până când nu mai avea ce împături.

Acum îl despături și i-l înapoie.

— Ce-o să facă… mai exact?

— Nu știu.

Ea îl studie – tipul chiar nu știa. Și el *alesese* să aibă încredere în Hoffmann.

— Dar știu că mai are o condiție.

— Încă una?

— Vrea ca tu, tu și nimeni altcineva, să garantezi pentru opt oameni incoruptibili, căliți în luptă, dintre care unul ar trebui să fie un pilot de elicopter cu acces la un vehicul. Și în 72 de ore vrea ca aceștia să ajungă într-un orășel numit Calamar, într-o bisericuță aflată în apropierea a ceva numit Registraduría Municipal del Estado Civil. Să fie complet echipați pentru deplasare pe apă, precum și prin junglă, pentru o confruntare nocturnă, pentru o descindere. Și vrea să i se dea autoritate asupra lor pe toată durata operațiunii, timp de 12 ore.

Sue Masterson nu se atinsese de cafeaua răcită până atunci. Acum bău din ea, mai mult ca să aibă ceva de făcut în timp ce cântărea ceea ce-i ceruse bărbatul mai în vârstă, care reușise să le câștige încrederea atât lui Erik, cât și lui Hoffmann, și în ce scop.

Și dacă ea, șefa DEA, o putea duce la capăt.

— Și apoi, domnule detectiv Grens?

Opt persoane incoruptibile într-o țară în care domnea corupția. Exista o singură opțiune. Forța Operativă Crouse. Soldați instruiți de DEA în Statele Unite, ale căror salarii erau plătite de DEA.

— Și apoi… ce?

— Odată ce am acceptat și această condiție? Odată ce l-am contactat pe comandantul Forței Operative Crouse ca să-i cer să ofere sprijin unui agent sub acoperire anonim, fără chip, și să-și răscumpere reputația pierdută în

urma atacului în care a fost luat ostatic Crouse? Ce altceva o să mai vrea omul pe care-l reprezinți?

— Doar o barcă de pescuit. Ancorată într-un debarcader, la sud de Caño de Loro, pe o insulă – Isla Tierra Bomba.

— O barcă de pescuit?

— Și pe barca aia, sub o prelată, patru cartușe calibru 12, încărcate cu fibre de carbon extrasubțiri, tăiate în 10 fâșii cu lungimea de doi metri. Și un MP3 player rezistent la apă, cu o înregistrare a unui submarin rusesc care suflă aer de sub apă și apoi, după un minut de tăcere, cum își deschide trapa de siguranță. Și un container mic cu cesiu-137. *După asta* se declară mulțumit.

Sue îl studie. Se studiau reciproc. Cesiu-137 – o substanță radioactivă. Amândoi știau lucrul ăsta… întâlnirea se încheiase. Pentru că, dacă nu întreba, nu va primi un răspuns care s-o oblige să spună nu.

Se ridicară simultan, în timp ce Grens căuta ceva în buzunarul interior de la haină, un alt petic de hârtie pe care erau scrise niște cifre.

— Numărul meu de telefon, neînregistrat. Dacă ai nevoie să mă contactezi. Avem… pasiuni comune.

Ea luă hârtia, apoi scoase un pix din geantă și un șervețel de pe masa învecinată și, notând numărul ei, i-l înmână lui Grens.

Îi zâmbi.

— Bowlingul? Nu-i așa?

— Poftim?

— Bowlingul. Pasiunea noastră comună.

Ewert Grens zâmbi și el.

— Fix la asta mă gândeam și eu.

•

Aceeași masă. Același tip de cafea și o gogoașă, decisese să-și comande și el una acum.

Grens își umpluse trei ore hoinărind printr-un cartier în care nu i-ar fi displăcut să stea, admirând casele superbe din Georgetown, bând apă minerală cu lămâie într-un băruleț și încercând să adopte un accent american – ceva ce nu mai îndrăznise până atunci – cu trecătorii și chelnerii și cine se mai nimerea să se așeze lângă el la bar.

Când reveni la cafenea, proprietarul îl salută, semn că-l recunoscuse, și puse la râșnit o cafea columbiană până să apuce Grens să-i dea comanda.

La 9:30 fix își făcu apariția un tânăr.

În pantaloni scurți kaki și cămașă albă, cu părul negru îmbibat de transpirație lipit de frunte. Nu se uită în jur, nu-l căută din priviri, știa exact încotro se îndreaptă. O porni cu pași hotărâți spre masa la care un detectiv

suedez mai în vârstă își bea cafeaua de seară.

— Ați vrut să ne întâlnim, domnule.

— Ia loc!

— Aș prefera să nu fiu văzut aici, cu dumneavoastră, domnule. Am venit doar să vă dau asta.

Un alt stick USB îi fu pus în față. Grens începea să se obișnuiască.

— Ia loc. Altfel, întâlnirea noastră o să pară exact ce nu vrei să pară. Și apoi poți să pleci. Am comandat o cafea grozavă. Nu e nevoie s-o bei dacă nu vrei. Dar trebuie să rămâi 15 minute aici.

Broboane de transpirație i se prelingeau pe frunte. I se citea în ochi. În felul în care se mișca.

Tânărul era foarte speriat.

— Și nu e nevoie să mă iei cu dumneavoastră. Trebuie să putem sta de vorbă. Ca să poată părea ceva firesc.

Tânărul se așeză și se uită fix la masă, șovăind, în cumpănă.

— Vorbește-mi. Trebuie. Despre ce vrei tu. Și ar fi cazul să și zâmbești.

Grens așteptă. În timp ce tânărul îngrozit își ridică privirea și încerca să se adune.

— Mă cheamă Eddy. Cred că e de-ajuns numele mic. Lucrez ca operator de sateliți – la Național Geospatial-Intelligence Agency. NGA. Mulți oameni ne confundă cu NSA-ul. Eu sunt unul dintre cei patru repartizați să monitorizeze Columbia.

— Bun. Bravo! Bea și din cafea!

Detectivul-șef împinse paharul înalt, plin ochi, peste masă, spre tânăr, care-și dregea glasul.

— Din câte am… înțeles, Sue Masterson zicea că asta are ceva de-a face cu președintele Camerei? Că ar putea fi o treabă foarte bună pentru el, o ocazie specială? Că unul dintre agenții sub acoperire ai DEA are nevoie de aceste informații în încercarea de a-l localiza?

Tânărul asudat îi studie chipul lui Grens, pentru prima dată, poate. Căutând o confirmare. Grens încuviință.

— Exact.

— Președintele Camerei ne vizitează frecvent la NGA. Stă lângă mine, ia parte personal la operațiunea de supraveghere. E singurul care chiar îmi spune Eddy. E un om cumsecade. Fac chestia asta de dragul lui – transmit informații cuiva dintr-o altă țară, îmi pun în pericol viitorul, libertatea. De dragul lui.

Nu-l interesa paharul plin. Dar strângea în mână stickul USB.

— Aici e concentrată toată activitatea mea infracțională. Numărul de sateliți, gradul de secretizare: TOP SECRET. Ferestrele temporale din toată

lumea, gradul de secretizare: COSMIC TOP SECRET ATOMAL[13]. Poziția specifică a unei ferestre cu durată îndelungată în care sateliții nu converg, între 00:37:01 și 00:40:00. Fix trei minute. Vă dau toate astea acum. Pentru că Sue Masterson m-a rugat s-o fac. Și am încredere în ea.

Când se uită la ceasul de la mână, i se albiseră articulațiile, și apoi hotărî să lase stickul din mână.

— Au trecut 15 minute.

Scaunul hârșâi strident pe podea când se ridică.

— Această întâlnire n-a avut loc.

Și, cu asta, plecă.

Fără să se întoarcă și cu pași la fel de hotărâți ca la venire.

Ewert Grens așteptă să-l vadă dispărând în noaptea răcoroasă din Georgetown. Apoi întinse mâna peste masă și luă atât stickul USB, cât și paharul neatins – ar fi fost păcat să irosească o cafea așa delicioasă.

---

13 Clasificare ce indică gradul maxim de secretizare în sistemul american. (*N.t.*).

•••

16 camere de filmat plasate în casa scării, în apropierea ușii, în garaj și într-un cerc pe stradă, pe o rază de 300 de metri – toate echipate cu senzori de mișcare. Nu mișca nimic, pe lumină sau pe întuneric, fără a fi înregistrat de acele camere. Piet Hoffmann parcurse rapid înregistrările din cursul nopții. Nimic ieșit din comun. Copie înregistrarea pe un hard disk extern… în caz că ar fi avut nevoie s-o mai parcurgă o dată.

Era așa de liniște! Era singur în bucătăria provizorie a apartamentului cu două camere.

Zofia era în dormitorul lor comun, băieții, în camerele lor, cu ușile deschise – un cor de respirații greoaie, pe ritmuri diferite.

Se trezea în zori, același ritual în fiecare dimineață de când fuseseră să viziteze ostaticul și introdusese coordonatele în satelitul lui particular – în junglă se lumina, vedea cușca, precum și restul taberei pentru prizonieri în care era ascuns, sub pază, președintele Camerei, Timothy D. Crouse. În dreptul pictogramei din colțul din dreapta-sus al ecranului scria „Cușca”. Dădu dublu clic pe ea și introduse parola de 12 caractere, cifre, litere mari și mici, un punct și virgulă, fulgi de zăpadă digitali în mijlocul a toate cele. Și, odată ce parola a fost acceptată, își lăsă degetul mare de la mâna dreaptă peste o altă casetă, activată de amprenta lui.

Două secunde. Și apoi programul și transmisiunea se deschiseră.

Din ceva cenușiu începea să se desprindă un contur negru – sau verde-închis, de fapt, dar nuanțele se pierdeau, mistuite în lumina chioară și la rezoluția slabă – și începu să deslușească alți oameni de-abia treziți învârtindu-se pe acolo, o zi pe cale să înceapă. Era imposibil să-ți dai seama cine și de ce, dar nu ăsta era obiectivul lui… el voia să se asigure că satelitul cu lungimea de 13 centimetri înregistrează în continuare pata aceea galbenă cu un punct negru minuscul în mijloc, că acea cușcă – în care se afla omul despre care vorbea toată lumea, un om din cauza căruia o națiune pornise un război, și a cărei localizare pe hartă nu o știau – era tot acolo.

Că soluția lui de a o scoate la capăt încă era valabilă.

Hoffmann se întinse și se îndreptă spre Zofia, nespus de frumoasă cum dormea, cu brațele desfăcute, în siguranță, în ciuda haosului din viața lor. Apoi merse la băieți, care dormeau amândoi pe o parte, pe stânga, dar cu pernele și capetele în direcții opuse. O săptămână. Atât îi promisese Zofia că va aștepta aici. Sechestrată în casa pe care el făcuse eforturi în ultimii ani s-o transforme într-un buncăr securizat și monitorizat.

Îl sărută pe Hugo pe frunte și băiatul cel mare se trezi, mormăi ceva, apoi se întoarse pe cealaltă parte, continuând să respire lent. Bău o cafea lângă chiuvetă și apoi se întoarse la monitor și la tabăra scăldată în culori mai vii

acum, pe măsură ce soarele urca zorit pe cer.

Și apoi îi sună telefonul.

Mobilul lui cu număr de Columbia, un singur apel, și răspunse imediat, pentru că familia lui avea nevoie de odihnă.

— Da?

— Peter? Te-ai trezit.

El Mestizo. După glas, era plin de energie. Era bine dispus, aproape voios.

— Da, m-am trezit.

— Vin să te iau în 20 de minute. Avem o misiune.

— Ce anume?

— Îți spun când ajungem acolo. Echipează-te ca de obicei!

Echipamentul standard. Un pistol Radom, cuțitul de vânătoare, un mini-Uzi.

— În 19 minute, Peter. Te iau din fața casei.

El Mestizo îi închise. 19 minute. Asta însemna 10, de obicei. Piet Hoffmann coborî în fugă scările, cu bagajul în mână, îndreptându-se spre garaj. La ora asta, când nu era trafic, ar trebui să ajungă la timp.

În zona de nord-est a orașului, patru kilometri și un pic de la apartamentul din Comuna 6, unde era o sărăcie lucie, până la cartierul Los Guaycanes din Comuna 5, unde locuiau familii din clasa mijlocie. Un camion blocă o intersecție, obligându-l să dea câteva sute de metri înapoi, câteva căruțe cu legume mergeau pe mijlocul drumului, dar altfel nu era nimeni pe străzi, exact cum sperase. Opt minute. Și apoi stătea în fața unei case pustii, cu storurile trase, așteptând.

Deși nu avusese niciun răgaz. Sau poate că nici nu avusese nevoie. Avea de gând să supraviețuiască – iar foștii lui angajatori, cei care cândva așteptau informații de la el, așteptau acum un prilej să-l ucidă. Dar *trebuia* să meargă înainte. Să nu-i trezească vreo bănuială lui El Mestizo, ca nu cumva să se transforme și el într-un inamic gata să-l ucidă. Încă un pic. Până când se terminau toate astea. Până când puteau face ceea ce-i ceruse Zofia și ce-și doreau amândoi: să scape de-aici.

— Neața, Peter!

El Mestizo oprise aproape la picioarele lui. Și avea un aer la fel de alert cum sugerase glasul lui la telefon.

— Bună dimineața!

Piet Hoffmann se urcă în mașină și așteptă ca El Mestizo să pornească. Dar bărbatul nu porni imediat. Se uită spre casă și arătă într-acolo.

— Pare întuneric înăuntru.

— Dorm cu toții.

— O profesoară? Și doi școlari?

— Încă vreo câteva ore. Ai uitat cum era? Cred c-a trecut mult timp de când ai fost și tu școlar, Johnny, este?

El Mestizo zâmbi, era în toane bune, și o luă din loc. Hoffmann îl întrebă de patru ori în total în decursul călătoriei de trei ore care era misiunea, ce și unde, și niciodată nu primi un răspuns. Până când nu mai trebui să-l întrebe. Până când trecură de Cartago și se apropiară de o poartă de metal, cu gratii apropiate și vârfuri în formă de săgeată care arătau spre cer. Până când intrară într-o curte interioară cu fântâni arteziene și flori de un roșu-aprins în ghivece de lut, răspândite pe pardoseli de marmură.

Și apoi, cum stăteau în mașină, la câțiva pași de scările de piatră în evantai și o balustradă cu mânere rotunde de fildeș, El Mestizo îl prinse de braț, nu brutal, nu amenințător, mai curând ca și cum voia să creeze un moment de apropiere neobișnuită și neașteptată.

— Știu că nu-ți place chestia asta. S-ar putea să trebuiască s-o amenințăm pe aceeași puștoaică azi. Dacă o facem, Peter, o facem pentru că suntem obligați. Pentru că taică-său a luat o decizie. Pentru că a ales să nu plătească. M-ai înțeles?

El Mestizo nu-și retrase mâna, lăsând-o chiar sub cotul lui Hoffmann.

— Orice părere am avea, Peter, trebuie să facem ce avem de făcut. Dar n-o să se întâmple azi. Toyas e prost făcut grămadă, dar își iubește fata, cum o iubesc și eu pe-a mea, și, dacă-și plătește datoria, fetița poate să se joace liniștită. E utilă într-o negociere și o să ne întoarcem acasă cu banii pe care gherilele îi așteaptă de prea mult timp deja.

— Utilă într-o… negociere?

— Da.

— Doar atât?

— Da.

Piet Hoffmann știa, ca și ultima dată, că întinde coarda. Că, punând la îndoială metodele șefului, își punea viața în pericol.

Dar uneori faci ceea ce trebuie să faci.

— Și fata… fata n-o să pățească nimic?

El Mestizo șovăi, ca și cum nu se hotărâse încă dacă să-l pună la respect.

— Peter…

Sau dacă să lase să treacă de la el ca să nu-și irosească energia înaintea unei misiuni căreia trebuia să-i dedice toată atenția.

— … ce-i așa de greu de înțeles? Acum ascultă-mă bine: fata n-o să pățească nimic.

Coborâră.

Și, în același moment, ușa masivă a *haciendei* se deschise și proprietarul apăru în prag, cu un pistol îndesat în pantalonii negri, mulați, cu brațul prins

într-o eșarfă, și de data asta și cu un bodyguard la câțiva metri distanță. Nu mai mulți, doar unul – semn că aveau de-a face cu cineva care considera că riscă să iasă în pierdere dacă face vărsare de sânge.

— *Señor* Toyas? Bună dimineața!

El Mestizo bătu din palme și începu să râdă în timp ce se apropia de ușă, iarăși chicotitul ăla. Piet Hoffmann se asigură că era poziționat tot timpul, ca un scut uman, între bărbatul pe care-l proteja și bodyguard. O ținură până la veranda cu plante superbe, opulente, scaune aurite și mese lucioase de marmură. El Mestizo se opri la câțiva pași de Toyas și nu-i întinse mâna, dar nici nu era îmbiat s-o facă.

— E vorba de datoria ta, Toyas. O tonă de cocaină. Am venit s-o recuperez. 2 500 de dolari per kilogram pentru prima jumătate, 2 300 per kilogram pentru a doua. Asta înseamnă un total de 2 400 000 de dolari. Plus dobândă. Așadar, să zicem… 2 500 000 de dolari?

El Mestizo se aplecă spre el și se uită fix în ochii datornicului, ca de fiecare dată. Se uită fix la el. Dar degeaba. Pentru că Toyas își feri privirea. Bărbatul cu obrajii brăzdați și dinții albi, imaculați, se uita concentrat oriunde, numai la El Mestizo nu. Nu pentru că i-ar fi fost teamă… ci în semn de dispreț.

— Nu vă datorez nimic, futu-i! După cum ți-am explicat și data trecută când ai venit. Așa e?

— Iar eu ți-am explicat că nu e problema mea. Mi se rupe dacă ai băgat banii în scrotul lui tac-tu sau în pizda mă-tii, e problema *ta,* futu-i!

Părul lung, tuns drept, se legăna odată cu franjurile de la haina de piele întoarsă. Libardo Toyas arăta la fel ca ultima dată. Era pus pe ceartă ca ultima dată.

— Unul dintre oamenii voștri a ciripit. Ce am comandat n-a mai ajuns la destinație. Și, după cum am spus, eu nu negociez cu curul.

El Mestizo nu se putea apleca mai mult spre el.

Așa că-și împinse gâtul și bărbia în față și, pentru că era considerabil mai înalt, răsuflarea lui îi scălda fruntea lui Toyas. Și, în același timp – la fel de rapid, la fel de neașteptat ca de obicei –, scoase pistolul și i-l puse la tâmplă lui Toyas.

— Ai comandat și ai cumpărat prin intermediul meu. Așa că vorbești cu mine și mie îmi dai banii.

Și se întoarse – fără să-i ia revolverul de la tâmpla lui Toyas – mai întâi spre bodyguard, avertizându-l să nu încerce vreo figură, apoi spre Hoffmann.

— Peter, du-te și adu-o pe… ăăă, cum o chema, oare… Mirja. Pe micuța Mirja!

Și apoi se întoarse din nou spre Toyas, aplecându-se un pic și suflându-i

peste obraji de data asta.

— Și acum ajungem la problema mea, Toyas. Dacă te omor, eu nu m-aleg cu niciun ban. Așa că trebuie s-o rezolv altfel – trebuie să-ți omor rudele. Rând pe rând.

Piet Hoffmann rămase nemișcat, amintindu-și de ultima vizită. De o fetiță, un pic mai mică decât băieții lui, care se transformase într-o statuie, de o scenă care fusese simulacrul unei execuții.

— Peter?

El Mestizo arătă din cap spre casă.

— Nu.

— Nu… ce?

— Știi ce.

— Am vorbit despre asta în mașină.

Dar n-o să se întâmple azi.

Toyas e prost făcut grămadă, dar își iubește fata, cum o iubesc și eu pe-a mea.

— Peter? Fă imediat ce-ți spun!

În bucătărie. Acolo o găsi Piet Hoffmann.

Se cocoțase pe barul din bucătărie, de unde avea vedere spre chiuvetă și aragaz, stătea acolo într-o rochie galbenă. Împinsese deoparte cuțitele și fundurile de tăiat ca să facă loc pentru trei păpuși îmbrăcate cu grijă – nu era foarte sigur, dar părea că păpușile fac o prăjitură, că întind aluatul.

Dacă-și plătește datoria, fetița poate să se joace liniștită.

O luă prin surprindere, nu-l observă decât când el se furișase deja în spatele ei și o prinsese, luând-o pe sus și ieșind cu ea din bucătărie. Fata protestă, dar mai puțin când el se întoarse și-i luă și cele trei păpuși. Atunci nu se mai zbătu așa tare și Hoffmann nu mai trebui să-i țină mâna la gură.

— Mirja?

El Mestizo rămăsese exact unde îl lăsase, pe verandă, ținându-i un pistol la tâmplă lui Toyas.

— Mirja, mititico… îl mai ții minte pe unchiul Johnny?

Și *acum* fata se puse pe țipat.

— Tati!

Își scăpă păpușile din mână, trăgând de brațele lui Hoffmann, plângând în hohote.

— Tati, tati, taaati!

El Mestizo întinse mâna liberă spre ea, mângâind-o pe obraz.

— Toyas? Ce zici? Plătești? Sau… fata?

Libardo Toyas nu-i răspunse.

Sau răspunse, mai bine zis… îl scuipă pe El Mestizo, nimerindu-l pe umăr,

ăsta era răspunsul lui.

•••

Nu-și amintea, de fapt. Cum a ajuns aici, ce s-a întâmplat între momentul în care văzuse o fetiță zăcând ca o păpușă în brațele tatălui ei și locul ăsta, o scară murdară cu vedere spre o piață unde adulții își vindeau mărfurile: legume și fructe, pește și carne, genți și curele. Și unde copiii vindeau moartea.

Piet Hoffmann era așezat pe acea scară. Cu o cafea fierbinte în mână. Era acolo de ceva vreme deja, uitându-se la băieții care așteptau la mesele de lemn de la capătul pieței. Rolul lor în această societate era unul simplu, să primească un pistol și o adresă, erau unelte lipsite de orice urmă de demnitate – în lumea asta, valoarea se reducea la droguri și la banii obținuți din droguri.

Probabil că-și amintea câteva case, da, și le amintea. Și silueta albă a unei catedrale. Și un indicator pe care scria Cartago. Își amintea de asta, și-și amintea de păpușa de cârpă. Și cum – înconjurat de acei ochi stinși, care-l urmăreau, încercând să-i atragă atenția – se prăbușise în mașină și, în loc s-o pornească spre zona de sud a orașului Cali, îi spuse lui El Mestizo că avea o treabă la Medellín. Așa că o să coboare și o să meargă să găsească altă mașină. Și, odată ce găsi una, parcurse distanța de 250 de kilometri spre nord. Până aici. Într-un loc străin, pe care-l vizitase o singură dată până atunci.

Se uită la băieți, majoritatea erau cam de-o vârstă cu băieții lui, cu care semănau și nu prea, totuși. Și se întrebă cum era posibil ca un om să fie două persoane. Cum putea bărbatul care împușcase o fetiță să fie același om cu care el și Zofia își petrecuseră după-amiaza la una din cele două *haciende* ale lui – cea la care El Mestizo locuia cu cea mai coaptă dintre femeile din viața lui. *Hacienda* era situată la vest de Cali și El Mestizo îi întâmpinase la poartă, cu Zaneta și fiica lor – relaxat, pus pe glume. Se purtase afectuos, păruse aproape tandru când interacționa cu fiica lui și cu băieții lui Hoffmann. Vulnerabil, înduioșat. Acea afecțiune nu era o prefăcătorie. Îi sărutase pe Rasmus și Hugo pe frunte, îi luase pe sus și pe neașteptate îi scosese pe toți la aer pentru un răstimp, care se făcu o oră, apoi două, îi dusese la grajduri, acolo merseseră, să salute caii, în vreme ce Piet și Zofia stătuseră la povești cu Zaneta, râzând și savurând romul negru columbian căruia Hoffmann îi prinsese gustul. Și, când se întorsese El Mestizo, înconjurat de cei trei copii, părea atât de fericit! Piet Hoffmann nu mai citise niciodată așa ceva în ochii lui, nici înainte, nici după.

O fericire sinceră.

Și apoi momentul ăla. Copila aia. Un alt copil. Fiica altcuiva. La fel de micuță. Zăcea nemișcată în brațele tatălui ei.

Același om care răpise viața unui copil. Același om care-și trata propriul copil, ca și pe copiii lui Hoffmann sau pe copiii prostituatelor de la bordel, cu o afecțiune sinceră. Același om care renovase una dintre camerele de la bordel, scoțând patul cu cearșafuri roșii și un dulăpior plin cu vibratoare și zgărzi cu căluș spre a aduce în loc un țarc de joacă, scaune pentru copii, cutii cu jucării doar pentru copii, angajând o femeie mai în vârstă să aibă grijă de ei, punând bani deoparte pentru o creșă în incinta bordelului.

Unul și același om.

Terminase cafeaua. Piet Hoffmann se ridică și, la una dintre tarabele de la capătul pieței, un soi de restaurant micuț, pe singura masă, se vedea o cafetieră, era convins de asta.

Se îndreptă încet într-acolo. Apropiindu-se de băieții care așteptau, de cealaltă parte a micului restaurant. Copiii cu care El Mestizo își făcea treaba de aproape 20 de ani. Probabil că văzuse sute perindându-se pe-acolo. De la 100 de dolari se ajunsese la 200, dar, altfel, misiunea era neschimbată. Le furnizezi un revolver. Le arăți încotro să îndrepte arma. Aștepți să-și facă treaba. Cam ca atunci când dresezi un câine. Și, pentru băieți, Hoffmann știa că așa era, că pentru ei totul începea aici și acum. Cariera lor. Pentru că, în curând, aveau să lucreze pentru oameni și mai sus-puși. Ca *sicario.* Asasin. Eu te plătesc… iar tu omori pe cineva în numele meu. Piet Hoffmann își luă o cafea, pe-atât de tare pe cât se temuse că va fi. Criminali. Și el era unul. Dar exista o diferență. De bună seamă, existau criminali și criminali? Cel care împușca oamenii pentru a supraviețui era un alt tip de criminal? El așa făcuse. Omorâse pe cineva în închisoarea din Suedia pentru a putea supraviețui. Și omorâse oameni aici tot pentru a supraviețui. Așa era? Oare un criminal e întotdeauna un criminal? Oare Piet Hoffmann era doar o altă variantă a băieților care-și primeau cei 200 de dolari, care cumpărau un cadou pentru mamele lor în drum spre casă, fără a se gândi vreodată la moartea în sine? Exista vreo diferență când Piet Hoffmann omora pentru că nu avea de ales? Ei aveau de ales oare? Oare El Mestizo doar forțase regulile un pic – un copil, o femeie, cine-o mai fi fost – până când totul s-a redus la o misiune? Ca și copiii la care mă uit. Oare *eu* când o să-mi redefinesc regulile? De cât timp sunt aici dacă și eu sunt în stare să împușc o fetiță care-și ține tatăl de mână?

Acasă. Suntem în drum spre casă.

Mai ceru o jumătate de pahar. Iar femeia căreia îi înmână bancnota boțită de un peso îi mai turnă un rând.

Piet Hoffmann văzuse cum ține El Mestizo evidența tuturor băieților pe care-i angajase. Șeful lui întrecuse măsura la băutură într-o seară și deschisese unul din seifurile de la bordel ca să-i prezinte mândru situația

conturilor lui bancare, atât cele de-aici, cât și cele din Panama, apoi conturile lui mai morbide, explicându-i ce însemna de fapt codul. Pagină cu pagină. Prenume. Nume. Numărul de asasinate. Câte gloanțe folosise respectivul la fiecare asasinat. Și, în sfârșit, aproape de fiecare dată când acumulau o experiență de câțiva ani, data decesului.

Piet Hoffmann lăsă paharul gol pe masă, îi mulțumi femeii amabile și mai făcu câțiva pași pe aleea îngustă, spre ieșire, ca să vadă mai bine.

Voi, toți cei care stați aici și așteptați. În 10 ani veți fi murit. Conform singurei statistici care există.

Făcuse calculele în seara aceea, cu El Mestizo.

Calcule de probabilitate bazate pe cifre codificate care măsurau durata de viață a unui tânăr asasin.

Trei dintre voi vor fi uciși de persoana pe care ar fi trebuit s-o ucideți. Doi dintre voi vor fi uciși de cineva care răzbună moartea unei rude. Doi dintre voi vor muri de la cât au prizat, doi vor muri în urma unei supradoze, trei dintre voi vor fi uciși pentru că știu prea mult, trei vor cădea victimă unor gloanțe trase de polițiștii care vor să nu vă mai vadă pe străzi. Iar puținii dintre voi care vor ajunge la 20 de ani o să muriți când se va duce mândria de a fi aleși, lăsând în urmă rușinea după ce v-ați îndeplinit misiunea.

Așa merg lucrurile.

Traficul de droguri, profitul, treburile astea deschid ușa spre cele mai întunecate încăperi din ființa umană.

Cele mai întunecate.

Cele mai întunecate.

Tocmai o luase din nou spre ei, de data asta o să meargă până la capăt, când o femeie i-o luă înainte. Elegantă, cu un păr lung și negru prins în coc, la vreo 35 de ani. Ieșea în evidență în timp ce-și croia drum printre tarabele aglomerate, era ceva aparte în felul ei de a se mișca prin mulțime. Cineva care dispunea de autoritate. Cineva care decidea cine urma să moară. Hoffmann o văzu apropiindu-se de băieți. Se înghesuiră în jurul ei până când ea îl alese pe unul dintre ei, un puști înalt, cu o șapcă de baseball pusă invers, *bang bang, he shot me down,* iar ceilalți, dezamăgiți, se întoarseră la locurile lor și se puseră iar pe așteptat, *bang bang, I bit the ground*[14].

Piet Hoffmann așteptă să-și termine femeia treaba, așteptă să se facă nevăzuți și ea și cel căruia îi încredințase misiunea. Și apoi se apropie. Și opri haita până să apuce să se strângă în jurul lui, arătă spre unul dintre ei, făcându-i semn să se apropie.

---

[14] În traducere: „poc-poc, m-a împușcat”, „poc-poc, am căzut la pământ”. Versurile unei melodii celebre din anii ’60, interpretată în versiunea originală de Cher. (*N.t.*).

— Mă recunoști?
— Mda.
— Ești sigur?
— Ești prietenul metisului.
Hoffmann arătă din cap spre treptele pe care stătuse mai devreme, acolo fuseseră, într-acolo se îndreptară.
— Ia loc.
— Aici?
— Da.
Băiatul de 12 ani, cu tricoul prea larg, se uită spre colegii și contracandidații lui și păru surprins de cât de limpede se vedea de-acolo.
— Camilo, așa-i?
— Da.
— Și aștepți o misiune?
— În fiecare zi. Ce ai pentru mine?
Autoritate. Piet Hoffmann își aminti că observase lucrul ăsta de ultima dată. Acest băiat de 12 ani – care nu era înalt, nici n-avea un aer fioros – dădea o impresie de stăpânire de sine care-i aminti de femeia pe care tocmai o văzuse, domnind peste tot.
— De câte ori ai…?
— Până acum?
— Da.
— De 25 de ori, *señor.*
O demnitate vădită. Chiar și-așa, se întindea ca să pară mai înalt.
— 25.
— Deci… care e misiunea mea? Sunt rapid, *señor.* Și folosesc doar două gloanțe.
Alcătuind un pistol cu mâna dreapta, o ridică și mimă că trage în piept și în frunte.
— Când ești plătit. Pentru o misiune. Ce faci cu banii?
— Asta-i treaba mea.
— Dacă vrei misiunea asta, o să-mi răspunzi.
Camilo, copil și asasin profesionist, îl studie pe Hoffmann ca și cum îl cântărea, apoi ridică din umeri.
— 100 îi dau maică-mii. Restul pun în cutia mea de metal.
— Cutie de metal?
— Una turtită. Ca pentru bomboane.
— Și pentru ce sunt banii ăia?
— Economii.
— Îi economisești? Pentru ce?

— Pentru mai târziu.

Piet Hoffmann se întoarse spre piață, care clocotea de viață, opusul vieții de zi cu zi a băiatului. Îi economisești? Pentru mai târziu? N-o să mai ai mult de trăit, ca toți ceilalți, nu știi asta?

— Bine. Uite care e misiunea ta.

O unealtă care servea unui scop. Era cineva. Pentru o clipă. Și îi sclipiră ochii când Piet Hoffmann scoase un teanc de bancnote de 100 de dolari din buzunarul de la haină.

— Salariul tău.

Hoffmann îi întinse două bancnote și băiatul le luă cu mâna întinsă, așteptând și altceva.

— Și...?

Altceva – care nu mai veni.

— Am nevoie de... armă.

— N-o să primești una azi.

— Un pistol. Merge și un pistol.

— Nu primești nimic.

Camilo se uită la angajatorul lui și își duse mâinile la beregată, prefăcându-se că strânge.

— Nimic? Să... vrei să... să-l omor cu mâinile goale?

— Nu omori pe nimeni.

— Nu înțeleg.

— Nu trebuie să faci nimic.

— Atunci îmi dai o misiune sau nu?

Piet Hoffmann mai scoase două bancnote de 100 de dolari din teancul boțit.

— Misiunea ta e să *nu* împuști pe nimeni azi.

— Tot nu înțeleg.

— Ar trebui să te duci acasă acum. Și, de data asta, ești plătit dublu. Îi dai mamei tale 200 de dolari. Pui 200 în cutia de metal. Și o lună de-acum înainte nu te mai întorci aici.

— O lună? Nu pot.

— Pentru asta primești banii. Ești plătit dublu. Ca să *nu* împuști pe nimeni o lună.

Camilo se așeză pe suprafața neregulată a scării, uitându-se în gol, fără să vadă mulțimea care mișuna mereu pe-acolo, fără să audă zumzetul vocilor care se auzeau mereu pe-acolo. Tocmai primise 400 de dolari ca să nu facă nimic. O sumă astronomică în lumea lui.

Ar fi trebuit să înceapă să râdă, să chiuie, să danseze. Dar n-o făcu.

— Cei de-acolo... sunt doar niște începători.

Se ridică de pe treptele de piatră, arătând spre bănci și spre latura unde, după cum știa Hoffmann, stăteau cei mai mici.

— Iar ăia…

Își mișcă un pic brațul scheletic, arătând spre niște puști mai mari aflați la capătul opus, pe cealaltă latură.

— … au tras doar de câteva ori. Dar eu…

Se bătu cu palma în piept acum.

— … sunt un *sicario.*

— Serios?

— Am 25 la activ. I-am privit în ochi de fiecare dată. Primesc 200 de dolari pentru fiecare om pe care-l împușc și…

— Da. Și acum primești *400* de dolari ca să *nu* împuști pe nimeni.

Băiețelul rămase pe loc, bătându-se cu pumnul în piept. Era o societate putredă până în măduva oaselor, iar el era… mândru. Era vorba de bani. Dar și de ceva mult mai important de-atât, de validare. De identitate. În lumea lui, puștiul *era* un *sicario.* Și acum i se răpea treaba asta prin faptul că i se ofereau bani ca să *nu* omoare pe nimeni.

— Bine?

Când nimic nu mai are noimă. Când totul a degenerat.

Piet Hoffmann îl văzu pe băiat chibzuind, reflectând la această întrebare stranie. Oare era posibil să facă *mai mult* să nu ucizi oameni?

Când traficul de droguri îți arată latura cea mai hâdă. Când o viață de om valorează câteva sute de dolari, iar călăii au 10-12 ani. Când profitul este măsurat în copii care fac pe asasinii, ăsta e un simptom al unei orbiri absolute.

— Bine.

Puștiul slăbănog încuviință, întinse mâna și luă banii.

— O să rămân acasă. O lună.

Și apoi plecă.

Camilo, 25 la activ.

Când o să te oprești?

La 30? 40? 50?

Câți vei omorî până să te omoare cineva?

După ce băiatul dispăru, înghițit de mulțimea din piață, contopindu-se cu zumzetul de-acolo, Piet Hoffmann plecă și el. Se îndreptă spre mașină. Era momentul să se întoarcă acasă.

•••

Sue Masterson se simți izbită în plin de valul de căldură. Încărcat de o umiditate sufocantă, care îți adăsta pe piele. În perioada asta a anului o lovea de fiecare dată când trecea pe lângă agenții de pază în uniformă și ieșea pe ușă, după o zi lungă de muncă la sediul DEA. Viața la Washington. După atâtea ore petrecute la adăpost, în birouri răcoroase, cu aer condiționat, uitai că te afli într-un loc cu climă subtropicală. După câțiva pași, deja îi picurau broboane de transpirație pe frunte. Dar îi plăcea. Sau, mai curând, era un lucru de care avea nevoie, ca și cum ar fi marcat încheierea răstimpului în care trăia sub o amenințare constantă, înconjurată de bodyguarzii omniprezenți. În fiecare zi, indiferent de anotimp, făcea pe jos drumul dinspre și înspre casa ei de pe Rezervoir Road, în Georgetown, 45 de minute dimineața devreme și după-amiaza târziu petrecute în lumea ei, dar totodată și într-o altă lume, un timp în care își limpezea gândurile, inspirând haos și suflându-l din plămâni în chip de ordine.

Tocmai își cumpărase sticla obișnuită de apă la magazinul din colț – ai cărui proprietari erau doi soți cărora nu le mai păsa dacă cicăleala și certurile lor aveau loc de față cu mușteriii – când îi sună telefonul. Telefonul ei *personal.* Un apel de la un număr pe care nu-l recunoștea. Nu. Era prea curând. De-abia ieșise, nici măcar nu începuse să simtă că s-a pornit la drum. Asta era răgazul ei, așa că-și băgă telefonul la loc în geanta pe care o ținea atârnată pe umeri, ca pe un rucsac. Sună din nou. Același număr.

— Da?

Părea iritată, știa. Asta era și ideea.

— Bună ziua, Sue.

Dar poate că vocea de la celălalt capăt al firului nu înțelegea asta. Sau persoanei nu-i păsa.

— Sau bună seara? Nu mai știu nici eu, m-a bulversat diferența de fus orar. Sau cel puțin organismul meu e bulversat.

O voce de bărbat. Nu era american.

— Sunt prietenul tău de ieri, de la cafenea.

Grens. Detectivul suedez.

— Bună seara. Credeam c-am încheiat discuția. Că ai plecat deja?

— M-am răzgândit… ieri a fost atât de plăcut! Așa că iar am venit aici. La același local, la aceeași masă. La Saxby's Coffee, pe 35th Street. Am stat aproape toată ziua aici. Sau, ca să fiu sincer, am stat *toată* ziua. Servesc un mic dejun grozav. Ca și prânzul. Știai?

— Nu, nu știam.

— Cafeaua. Gogoșile. Sue, nici nu știi ce pierzi.

— M-ai sunat să-mi prezinți meniul lor?

Se auzi zornăitul ceștii de porțelan pe farfurioară. Și apoi cineva sorbind, lipsit de inhibiții.

— Aș vrea să ne vedem. Din nou. Îți fac cinste cu o cafea.

Sue Masterson o ținu tot înainte prin valul de căldură și umezeală. Bărbatul părea treaz. O engleză cu un accent pronunțat, dar era sigură că-l înțelege bine.

— Îmi pare rău, domnule detectiv. Mă duc acasă, să fac un duș rece.

— În cazul ăsta… pot să te rog să te duci un pic mai târziu acasă azi?

Traficul curgea întruna. Se făcuse roșu la semafor. Și deja își golise sticla de apă.

— Pentru ultima dată, Grens…

— Mi-aș dori foarte tare să vii, Sue. E vorba de bowling, știi.

— De bowling?

— Pasiunea noastră comună. N-am apucat să terminăm discuția despre asta.

•

Stătea la aceeași masă, cu o cafea fără lapte și o farfurie pe care erau firimituri de la cel puțin trei feluri de prăjituri. În dreptul scaunului ei era o cafea mare și-i pusese o farfurie deasupra ca să nu se răcească. Ba chiar îi trase și scaunul, îmbiind-o să se așeze.

— Ia loc, doamnă.

Ea rămase în cumpănă, codindu-se dacă să se așeze sau nu. Începea să pară că-i face curte.

— Nu știu, domnule detectiv, poate c-ai interpretat greșit lucrurile, dar, pentru orice eventualitate, nu caut o relație.

El făcu semn spre scaun. Și îi zâmbi, un zâmbet care nu dispăru imediat.

— Ia loc, doamnă director. Cu siguranță înțeleg de ce i-ai căzut cu tronc lui Erik Masterson și nici eu n-am partener și sunt o partidă pe cinste – am un corp ca la 20 de ani și nu m-am mai schimbat de ieri –, dar nu e vorba de noi doi. Ci de copilul nostru.

Bărbatul supraponderal, care mergea șchiopătat, rămase în expectativă.

— De asemenea – m-am mai îndrăgostit de o colegă o dată și nu s-a terminat cu bine. Nici pentru mine. Așa că, deși sunt complet irezistibil, o să te rog să menținem o relație strict profesională.

Îi zâmbi din nou și ea luă loc, ridicând farfuria și simțind cum se ridica aburul.

— Ei bine?

O ceașcă plină pe jumătate.

— Grens? Sunt la fel de obișnuită cu interogatoriile ca și tine. Mi s-a luat de ele. Așa că… vrei ceva? Mă așteaptă dușul.

O jumătate de negresă.

— Da. Vreau să-mi faci o favoare. Să-i faci o favoare prietenului nostru comun.

— I-am făcut una ieri – m-am asigurat că primește informațiile despre breșele temporale. Am lucrat toată ziua la ce mi-a cerut – fibrele de carbon și înregistrarea cu submarinul, cu cei opt soldați s-a rezolvat repede, dar nu și cu cesiul-137. M-am expus unor riscuri atât de mari, încât nu le-ai putea înțelege. Dar cu asta, basta.

— Nu chiar.

Sue lăsă din mână ceașca pe care tocmai o ridicase.

— Poftim?

— Mai e ceva.

— Mai e… ce?

— Mai ai ceva de făcut. Ca el să scape cu viață. Ca să scape cu viață *amândoi* – și el, și omul din junglă.

— Am făcut destule.

— Doar asta mai e. Și apoi ai scăpat.

Privirea ei era tăioasă, concentrată, pătrunzătoare – genul de privire pe care Anni i-o arunca lui Grens când el întrecea măsura. Îi ducea dorul în fiecare zi.

— În cazul ăsta, Grens… de ce naiba nu mi-ai pomenit de ieri de asta?

Îi întâlni privirea, simțind cum îl străpunge cu totul.

— Pentru că am vrut să devii părtașă la asta. Aveai nevoie de timp să te gândești, să simți. Să te culci cu gândul ăsta. Să te trezești cu gândul ăsta. Dacă ți-aș fi spus de ieri ce urmează să-ți spun acum… Dacă aș fi venit cu toate lucrurile astea și te-aș fi forțat la mai mult, iar tu ai fi protestat și ai fi refuzat, atunci n-am mai fi ajuns până aici.

Ea rămase tăcută o bună bucată de vreme.

— Măcar ești sincer.

— Când e în interesul meu.

Chelnerul se strecură în spatele lor fără să-l observe vreunul din ei, strânse ceștile și farfuriile și îi întrebă dacă mai doresc ceva.

Ewert Grens se uită la invitata lui.

— Mai vrei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Grens făcu semn din cap spre chelner.

— Eu vreau o cafea. Tot fără lapte. Și o negresă mai mică.

— Sunt la dimensiuni standard.

— Atunci una de-aia.

Și îi făcu cu ochiul lui Masterson.

— Am un corp ca la 20 de ani. Nu mai mult de o prăjitură odată.

Și apoi se aplecă peste masă.

— Prietenul nostru are nevoie de o ultimă favoare. O înțelegere oficială cu Casa Albă.

— O înțelegere?

— El îl eliberează pe președintele Camerei și vi-l aduce teafăr și nevătămat, iar voi îi ștergeți numele de pe lista neagră. Și vrea un document semnat care să ateste asta.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă în momentul în care o tavă căzu pe podea, iar un chelner scoase capul din bucătărie, roșu la față. Privirea lui Sue Masterson se schimbase, din tăioasă devenise glacială. Întocmai cum reacționa și Anni când el întindea și mai mult coarda.

— Și cine sugerezi c-ar trebui le prezinte această propunere?

— Presupun că șefa DEA are pregătirea necesară să poarte o negociere? Poate că ea ar fi o candidată bună?

— Aici nu e vorba de o negociere cu persoane din lumea interlopă.

— Atunci, cum ai descrie modul cum l-a tratat Casa Albă pe Hoffmann?

•••

Se înserase de-a binelea. Fusese rugată să aștepte cu răbdare să se elibereze un loc în agendele lor încărcate. Își umpluse timpul mergând acasă, făcând un duș prelungit, mâncând ceva și venind agale încoace. Acum Sue Masterson intră din nou în Casa Albă, străbătând culoarele vaste, trecând pe sub tavanele înalte și totuși apăsătoare. Și era exact ca înainte, și totuși nu. De data asta erau *doi* agenți de securitate. De la Serviciile Secrete, în uniformă neagră cu o insignă aurită în piept, și primiseră noi instrucțiuni – unul mergea în față, celălalt în urma ei, ceea ce fusese un gest de curtoazie devenise suspiciune pe față.

Sindromul supraviețuitorului.

Așa i se spunea – sentimentul de vinovăție pe care îl ai când n-ai reușit să salvezi pe cineva de la moarte, în timp ce tu ai scăpat.

Și asta o silise să accepte solicitarea deloc rezonabilă a lui Grens de a programa o discuție în care să abordeze singurul subiect de care fusese somată să se țină departe.

Spre deosebire de data trecută, ușa de la biroul vicepreședintei era închisă acum. Sue Masterson bătu, auzi un *intră*!, înclină din cap spre femeia așezată la biroul din lemn de stejar – ochelarii roșii nu-i mai atârnau pe piept de data asta, ci erau pe creștetul capului, ca și cum ar mai fi avut un rând de ochi. Șeful de stat major stătea în colțul opus al canapelei albe și trântise pe podea pernele îndesate. Dar reacționă la fel de prietenos ca ultima dată, făcându-i cu ochiul.

— Doamnă vicepreședintă Thompson, domnule șef de stat major Perry. Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim așa din scurt.

Nu se auzea nimic dinspre șemineu, dar i se păru că se mișcă ceva în oglinda mare, cu ramă aurită, când trecu prin dreptul ei – Sue Masterson se întrebă cine-o fi fost, apoi își dădu seama că era umărul ei. Se opri între fotoliile în care stătuseră directorii CIA și FBI data trecută, așteptând să fie invitată să ia loc.

— Doamnă director Masterson?

Când i se adresă, Thompson era roșie toată.

— Ce n-ai înțeles când ți-am spus *rupe orice legătură cu informatorul dacă nu vrei să fii dată afară*?

— Am înțeles. Și nu am luat legătura cu el, nici nu l-am lăsat să mă contacteze.

— Eu nu asta am înțeles din cererea pe care ne-ai transmis-o prin intermediul secretarei mele. Ai spus că e ceva *crucial pentru operațiunea noastră din Columbia* și că are de-a face cu *securitatea națională.*

Sue Masterson rămase în picioare. N-aveau de gând s-o invite să ia loc.

— Însă am primit informații prin intermediul unui terț.

— Nu-i același lucru?

— Nu e deloc același lucru.

— O interpretare foarte liberă.

— Tocmai de-asta veți vedea că nu am acționat împotriva voinței dumneavoastră.

Era straniu să privești puterea de sus, ca un satelit – în părul blond al vicepreședintei se vedeau rădăcinile cărunte, iar bărbatul rotofei de pe canapea, care-și răsfoia hârtiile, începuse să chelească.

— Am fost rugată să vă împărtășesc o propunere.

Niciunul nu reacționă, niciunul nu scoase o vorbă.

Lui Sue Masterson îi era greu să stea cu fața la amândoi în același timp și hotărî să înfrunte privirea impenetrabilă a lui Thompson, o privire în care nu-și dorea să se piardă.

— Mă aflu aici ca reprezentant al unei persoane din Columbia care știe locul exact unde este ținut președintele Camerei. Această persoană dorește să propun o înțelegere. Statelor Unite. Nouă. Și, dacă acceptați, ar însemna eliberarea președintelui Camerei, iar viața lui ar fi cruțată.

— Politica noastră pe această temă este clară. Statele Unite nu negociază cu infractorii.

— Și, după cum v-am spus la rândul meu, individul în numele căruia negociez a fost angajat de noi, plătit de noi, lucrează pentru noi.

Scoase stickul USB din buzunarul de la pantaloni, făcu un pas în față și îl puse în mijlocul biroului lui Thompson.

— Știu c-o să vreți să vedeți asta… este cușca în care se află Crouse chiar acum. Persoana asta știe unde se află cușca și cum să-l elibereze.

— Știe… unde se află Crouse?

— Da.

— Îmi pare rău, Sue. Niciunul dintre noi nu poate fi convins de asta.

— Știe poziția *exactă.* Dar, spre a-l elibera pe Crouse, vrea un acord scris. Odată ce ni-l livrează teafăr pe președintele Camerei, vrea ca Șaptele de Cupă să fie șters de pe lista neagră. O viață în schimbul alteia.

— Nu.

De data asta îi răspunsese șeful de stat major.

— Chiar dacă ce spui tu e adevărat. Ți-am mai explicat, Sue. E vorba de încrederea pe plan internațional.

— Dacă președintele Camerei, unul dintre cei mai influenți oameni din lume, este eliberat și mulțumește oficial specialiștilor americani, asta ar *inspira* încredere.

— Nu.

Acum era rândul vicepreședintei.

— E de neconceput să negociem cu un infractor, ca și ideea că un om, de unul singur, poate da de urma unui ostatic, poate învinge o forță superioară numeric, poate elibera ostaticul și apoi să-l conducă la un loc sigur.

— Știți de ce e capabil.

— Știm doar ce ne-ai spus tu.

— Chiar nu înțelegeți? E cel mai bun informator cu care am lucrat în calitatea mea de șefă a DEA – și am destui informatori cu care să-l compar, după cum știți. El e cel care s-a infiltrat cel mai adânc în organizația care a orchestrat răpirea lui Crouse. Și, după spusele lui, știe unde se află Crouse. Dar asta îi garantează totodată supraviețuirea. Nu ne va dezvălui *niciodată* informația fără a primi ceva în schimb. Dacă e șters de pe lista neagră, ni-l va livra pe Crouse. Ce aveți de pierdut? În afară de prestigiu.

•

Vicepreședinta Elena Thompson și șeful de stat major Lauriel Perry mergeau unul lângă altul. Mărșăluiau mai curând, stâng, drept, la unison. Era ceva involuntar. Era târziu, erau amândoi obosiți, nervoși și se grăbeau să străbată holul și să coboare la parter. În Sala de Operațiuni. Cea mai legendară încăpere din Aripa de Vest – nu doar datorită aspectului sau a dimensiunilor, când combinai toate secțiunile, nu măsura mai mult de 465 de metri pătrați, ci datorită operațiunilor care fuseseră inițiate, dezvoltate și puse la punct acolo în cele mai mici detalii. Încă mai găzduia masa de conferință aleasă de JFK. Singura încăpere care dispunea de tot echipamentul și personalul necesar la o asemenea oră și așa, din scurt. Sue Masterson fusese rugată să aștepte în biroul vicepreședintei și nu era foarte clar dacă trebuia să rămână în picioare, pentru că nimeni n-o invitase să se așeze.

— Obiectivul este încă acolo?

Operatorul îi salută cu un gest din cap și își văzu de munca lentă, monotonă, care le revenea lui și celorlalți colegi ai săi din tura de noapte, trei cu totul – să observe ecranul mare de pe perete, vizavi de latura mai scurtă a mesei de conferință.

— Da, doamnă. Obiectivul este încă acolo. Acum îl așteptăm și pe următorul.

Pe ecranul cu plasmă era afișată imaginea filmată din satelit a unui oraș care, în ciuda orei târzii, n-avea de gând să meargă la culcare. Toate ferestrele hotelului erau luminate. Un șir de bordeluri. O stradă dintr-un oraș numit Cali. Următoarea țintă în *Războiul Final contra Drogurilor.* O clădire care-i aparținea unui bărbat căruia i se spunea El Mestizo, care, de 24 de ore încoace, se aflase în interiorul clădirii. Valetul de Cupă. Dar nu era

suficient. Acum așteptau să ajungă și bodyguardul și tovarășul lui constant, El Sueco. Șaptele de Cupă. Data viitoare când mai tăiau niște nume de pe listă, avea să fie încă un atac dublu.

— Le știm rutina… aici se întâlnesc de obicei. Sunt sigur că ne apropiem.

— Și ăsta?

Șeful de stat major arătă spre un alt ecran mare.

— Putem să-l folosim câteva minute?

— Acela e conectat la camerele de pe caschetele Forțelor Speciale… dar n-o să fie folosit decât când se lansează atacul.

— Bun. Poți să ne arăți ce e pe stickul ăsta?

Perry îi înmână stickul USB operatorului, care îl introduse într-un computer, aprinse ecranul și le întinse o telecomandă.

— Funcționează exact ca o telecomandă obișnuită. De aici se pornește, ăla e butonul de pauză și volumul este… butonul ăsta.

O imagine filmată prin satelit, exact ca aceea de pe celălalt ecran. Dar diferența era că în asta nu se vedea absolut nimic. Sue Masterson le spusese ceva despre junglă, noroi și acoperișul unei cuști. Ei nu văzură însă decât niște pete de verde și maro, o undă de gri și ceva care părea să fie un punct galben. O înregistrare tulbure, nefocalizată, care ar fi putut să fie orice.

Care dura 25 de minute.

Oricât ar fi plimbat cursorul înainte și înapoi.

— Ai o clipă?

Vicepreședinta îi puse mâna pe umăr operatorului.

— Poți să ne ajuți să interpretăm acest videoclip?

Operatorul roși. Vicepreședinta tocmai îi pusese mâna pe umăr.

— Desigur.

Se uită la ecran în tăcere un minut și încă un minut.

— E… o junglă, doamnă vicepreședintă. Filmată din satelit.

— De asta ne-am prins și noi. Dar ce-i aici?

Thompson arătă spre o pată galbenă aflată cam în centrul imaginii.

Și, în centrul acelei pete, o pată mai închisă la culoare.

— Ce ai zice că este?

Operatorul mări imaginea.

— Îmi pare rău… Nu pot să vă ajut prea mult, pentru că imaginea a fost mărită deja la maxim. Pe porțiunea aceea, pe pata galbenă cu punctul negru înăuntru pe care mi-ați arătat-o, pixelii se descompun imediat ce încerc s-o prelucrez.

— Dar ce vezi? Interpretezi imagini zi de zi.

Nu-și luase mâna de pe umărul lui.

— Ar putea fi, și acum doar îmi dau cu presupusul… o casă minusculă. O

cocioabă. Sau un bolovan.

Bărbatul se apleca și mai mult spre ecran.

— Ar putea să fie… s-ar putea să sune straniu, dar ar putea să fie – cu un pic de imaginație – un tavan de bambus. Și aici ar putea să fie niște gratii de bambus. Sau ar putea să fie doar o iluzie optică. Din cauza pixelării.

— Și pata neagră din mijlocul celei galbene?

— Cu un pic, nu, cu foarte multă imaginație, ar putea să fie… un om. Dar, după cum spuneam adineauri – ajungi la iluzii optice când imaginea e de o calitate așa proastă. Sau poate că e un condor așezat pe un arbore de cauciuc? Sau o maimuță mai mare care stă pe un ciot de copac? Sau… mă rog, înțelegeți ce vreau să spun.

— Da. E o amăgire produsă de disperare. Mulțumim.

Doamna vicepreședintă și domnul șef de stat major așteptară în tăcere, în timp ce operatorul devenea atent la cel de-al doilea ecran, misiunea lui principală – să monitorizeze următoarea țintă, un bordel deținut de Valetul de Cupă, așteptând răbdător sosirea Șaptelui de Cupă, semnalul că puteau lansa un dublu atac. Începură să șușotească.

— Sue Masterson a intrat în legătură cu un individ pe care i-am interzis să-l contacteze.

O știau amândoi.

— Și, în mod evident, e dispusă să spună orice.

Șefa DEA-ului era terminată.

— Tocmai și-a pierdut postul.

Stickul USB care nu însemna nimic îi fusese înapoiat lui Thompson, care era gata să iasă, când Perry o opri.

— Așteaptă!

Thompson se conformă și așteptă.

— Sue Masterson trebuie înlăturată. Și treaba asta mă întristează, Elena, știi. Îmi era simpatică, încă îmi mai este. Trebuie demisă, dar nu încă. Trebuie să evităm pe cât posibil scandalul cât suntem în mijlocul acestei operațiuni – ceea ce n-ar fi cazul dacă un fost oficial de rang înalt face declarații la nervi. Atenția presei nu trebuie deturnată, ca să avem sprijinul opiniei publice pentru această operațiune, de acord?

Vorbea și mai încet acum.

— Așa că acum o să mergem la ea. Deschidem ușa și îi zâmbim. Îi explicăm că acceptăm… că suntem dispuși să negociem. Că, dacă Șaptele de Cupă – care ne interesează acum din cu totul alte motive – poate să ajungă la Crouse și să-l aducă aici, atunci ne-am înțeles.

Perry arătă spre ecranul pe care se vedea o stradă plină de bordeluri din vestul orașului Cali.

— Așa o vom potoli… habar n-are că ne pregătim să-l eliminăm. Și n-o să știe niciodată exact cum au decurs lucrurile. Doar că într-o zi i-a dispărut din vizor.

•••

Ewert Grens rămăsese la Saxby's Coffee până când proprietarul îl rugase politicos să-și termine cafeaua și să plece, pentru că era ora închiderii și – adăugase, făcându-i cu ochiul – nu prea mai aveau deserturi și cafea columbiană. Noul lor client aproape că le epuizase stocul. Detectivul descoperi un bar la două străzi distanță, pe 37th, și se așeză la o masă în colțul cel mai retras. Comandă o sticlă de apă și o omletă cu măsline negre și feta, cu ochii la ce se întâmpla în jur. Mai mulți clienți în diverse stadii de ebrietate își puseră paharele goale pe masa lui și încercară să intre în vorbă cu oaspetele solitar, care nu făcea parte dintre clienții obișnuiți – dar se lăsară păgubași văzându-l cum ridică din umeri și le răspunde în suedeză.

În afară de asta, nu făcea decât să aștepte. Un răspuns. După ce-și jucase ultima carte dintr-o suită de cupă. După ce-și jucase atuul. Dacă Sue Masterson era refuzată de oficialii de la Casa Albă, nu mai exista nicio soluție. Iar Hoffmann avea să rămână pe o listă neagră de pe care numele erau eliminate metodic.

La 12:30 noaptea o văzu în sfârșit pe geamul mare, îndreptându-se spre încăperea din ce în ce mai întunecoasă și mai gălăgioasă. Deschise ușa, îl căută din priviri și se îndreptă spre masa lui.

Ewert Grens încercă să-i interpreteze expresia. Neutră. Aerul unui profesionist. Își jucase mâna fără să dezvăluie nimic. N-ar fi vrut să fie interogată de ea. Viața unui om era în joc, supraviețuirea lui depindea de ce urma să spună ea. Și… niciun semn.

Așa că-i urmă exemplul. Îi făcu cu mâna și trase un scaun la masă, fără să dezvăluie nimic. Deși i se pusese o gheară în piept și ceva voia să țâșnească de-acolo.

— O bere?

Ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Ceva mai tare?

— Am venit doar să-ți dau răspunsul. Și apoi o iau spre casă.

El turnă în pahar apa pe care o mai avea în sticlă și bău jumătate din ea.

— Ei bine?

— Ce?

— Știi ce.

Tonul rămăsese neutru. Dacă fusese un răspuns negativ, poate că trăgea de timp pentru că-i era prea greu să i-l dea. Dacă fusese pozitiv, trăgea de timp pentru că-și permitea.

— Da, sigur… chestia aia.

Doar ca să-l zgândăre.

Așa ar fi procedat și el.

— Zău așa!

— Grens?

— Da?

— Tocmai ați primit acordul.

— În scris?

— Propunerea a fost acceptată integral. Prin viu grai. Așa funcționează înțelegerile oficiale într-un loc ca ăla. Viața lui Crouse în schimbul vieții lui Hoffmann.

Lui Ewert Grens îi venea s-o îmbrățișeze, se ridică, cu brațele întinse în lături, până să-și dea seama ce face. Ea îi luase deja entuziasmul drept o încercare de a-i face curte. Se așeză din nou și ridică paharul într-un fel de toast și îi spuse că de-acum înainte el și Hoffmann promiteau s-o lase în pace. Așteptă s-o vadă ieșind, apoi ceru nota și iniție un apel de pe telefonul pe care îl folosea să comunice cu o singură persoană.

Primiseră undă verde.

Piet Hoffmann primise un răspuns pozitiv.

I se va îngădui să trăiască.

•••

Piet Hoffmann închise telefonul. Ewert Grens și Sue Masterson făcuseră ce ținea de ei. Acum era rândul lui.

Își lăsă mașina în garaj, în apropierea locuinței temporare din Comuna 6, și porni să dea o tură pe întuneric, întotdeauna dădea roată clădirii în ambele sensuri, ca să se asigure că era într-adevăr liniștea care părea să fie.

Ar fi trebuit să fie mai fericit, ar fi trebuit să jubileze în sinea lui. Primise un răspuns pozitiv. O viață în schimbul alteia. Dar acordul ăsta, care însemnase totul pentru el cu o zi-două în urmă, nu mai era de-ajuns. Mai era și altceva. O păpușă de cârpă îi stătea în cale.

Făcuse o tură într-un sens. O luă în sens opus, străbătând întunericul dintr-un cartier sărac, fără iluminat stradal. Acoperi raza de 300 de metri care intra sub incidența camerelor, perimetrul extins. Și, la a doua tură, observă două vehicule pe care nu le mai văzuse pe-acolo până atunci, o mașină și o camionetă, le verifică numerele de înmatriculare prin telefon și o luă din loc odată ce se asigură că proprietarii locuiau de mult în zonă. În drum spre intrarea în casă, se opri în dreptul camerei 14, cea poziționată un pic mai sus, pentru a monitoriza o bună parte din zona din fața intrării, și o reglă cu câteva grade mai la dreapta, minimizând un punct mort pe care tocmai îl descoperise, unde se intersectau poteca spre tomberoane și aleea spre spațiul care ar fi putut fi o boxă pentru biciclete, dar era folosit în principal pentru depozitarea mobilei vechi și a unor mormane de anvelope tocite.

Trei rânduri de scări până la apartamentul cufundat în beznă. Dormeau. Îi plăcea să le asculte zgomotul respirației.

Erau teferi.

Habar n-aveau cum e să vezi o fetiță care nu cade la pământ doar pentru că tatăl ei o strânge în brațe, disperat, fără să înțeleagă.

Își dorea să se așeze la masa din bucătărie, să încerce să înțeleagă. Că trebuie să nu se abată de la plan. Planul care le dădea o șansă de scăpare lui și familiei lui. Și care devenise încă și mai limpede în momentul în care El Mestizo omorâse un copil într-o negociere pentru bani.

Dar nu mai avea energie. Întotdeauna, dar întotdeauna, găsise tăria, dar unde era acum? Aici, printre cei dragi, putea să uite de vigilență, de atenția constantă, și simțise treaba asta de cum deschisese ușa – momentul când se pleoștise, se uscase, dispăruse cu totul când tensiunea care-l mâna se risipi și corpul lui parcă se dezintegră cu totul. Alunecă și-și pierdu echilibrul de două ori pe distanța scurtă până la dormitor, se lovi tare cu cotul și fruntea de tocul ușii și se prăbuși în pat îmbrăcat, cuibărindu-se în trupul ei cald, dezgolit, adormind de cum o înconjură cu brațul.

Și visă.

Visă pe cineva care se certa pe bani și care se alese cu o gaură în frunte, apoi îngropat adânc în pământ. Visă un copil plătit să omoare pe cineva. Auzi în vis țipetele unui om care era torturat cu șocuri electrice și sârmă ghimpată. *Și toți reveneau.* Îl urmăreau, îl hăituiau. Așa că îi împușcă. Iarăși și iarăși. Îi înjunghie cu un cuțit, îi înjunghie cu sete și ei cădeau la pământ, dar se ridicau din nou și continuau să alerge după el. Îi lovea întruna, îi înjunghia, îi tăia cu cuțitul, ei cădeau și se ridicau, iar el nu mai putea să fugă, îl lăsaseră picioarele, alunecă și rămase zăcând la pământ în timp ce ei se apropiau.

— Piet?

Se trezi de mai multe ori. Transpirat, cu cearșafurile grămadă la picioarele lui.

Ultima dată când îl luă somnul, se făcea că e cu o păpușă de cârpă – și ea se uita la el și îi vorbea, deși nu avea cap.

— Piet? Dragule?

Îl trezi Zofia, care stătea lângă el în pat, trăgându-l de braț. Și plângea. Pentru că-l auzise țipând o bună bucată de vreme. O strânse în brațe și o rugă să se culce la loc, îi spuse că nu se întâmplase nimic, doar avusese un coșmar, nimic mai mult. Rămase întins lângă ea în tăcere, cu brațul pe șoldul ei, până când era sigur că adormise, lăsându-se legănat de respirația ei domoală.

O sărută și apoi se îndreptă spre bucătăria cufundată în întuneric – mai era mult până la ziuă –, aprinzând veioza de deasupra aragazului, pentru că avea lumina cea mai discretă.

Era târziu în noapte și în somn reușise să-l ajungă din urmă, să-l prindă. În momentele acelea nu mai putea să se apere. Uneori îl urmăreau în vise primele crime comise în Columbia, în special bărbatul și femeia pe care îi omorâse la bordel în prima lună după ce fusese angajat, despre care își dăduse seama ulterior că făcuseră obiectul unui test. Din când în când îi visa pe cei doi deținuți pe care-i împușcase la închisoarea Apsås din Suedia, pentru a supraviețui.

Dar nu-i apăreau niciodată așa. Ca în visul cu păpușa de cârpă.

Se așeză la masa din bucătărie, cu un ziar în față, desfăcând pagina cu rebusul. Ea îl luase cu ea din casa pe care – ca și acest apartament înghesuit – nu ajunsese s-o considere niciodată acasă. Același rebus care fusese încă nedezlegat deunăzi era pe jumătate completat acum, cu creionul.

Fata rămăsese atârnată de brațul tatălui ei, neînsuflețită. Iar el refuzase să-i dea drumul, pentru că, dacă o făcea, viața ei i s-ar fi scurs printre degete.

Toyas își câștiga traiul din traficul de cocaină, ar fi trebuit să plătească.

El Mestizo își câștiga traiul din protecția cocainei, el era cel care trăsese.

Dar așa-numitul Ei Sueco tot din asta își câștiga traiul, ba chiar era plătit de *doi* șefi pentru o activitate ce avea de-a face cu cocaina. Din acest motiv încărcase transportul la bordul vasului și apoi se asigurase că va fi confiscat. Din acest motiv intrase în bucătăria acelei *hacienda* și luase pe sus o fetiță de cinci ani.

El crease contextul pentru acea împușcătură.

Nu trăsese el personal.

Dar nici nu oprise fapta.

Piet Hoffmann întrecuse o limită și știa că scena avea să-i bântuie visele cât timp mai trăia și mai închidea ochii. Asta era pedeapsa lui. De fiecare dată când se abandona somnului noaptea, avea s-o invite să-i apară, iar ea va rămâne suspendată acolo, încercând să-l prindă.

Peticul de hârtie scris de mână rămăsese unde îl ascunsese la plecarea din jungla înfrigurată – împăturit la fundul tecii de piele în care-și ținea pistolul, lângă un mesaj scris la mașină. Se uită la rândurile pe care le tăiase deja. *Coordonate. Orbita inferioară a Pământului. Fereastra temporală. Cesiu-137.* Și la cele pe care le mai avea de rezolvat. *Bombă în prismă. Scuter subacvatic.* Și apoi mai adăugă un rând jos de tot, unde mai rămăsese un pic de loc.

Valiză.

Zofia avea dreptate.

Trebuia să plece cu toții de-aici.

Să se întoarcă acasă.

•••

Zorii zilei. Iar ei încă nu se treziseră. Persoanele care însemnau totul pentru el. Zofia. Hugo. Rasmus. Așa stăteau lucrurile. Nimic, nu exista nimic fără ei. Iar el... el exista doar prin ei.

Ei dormeau, dar el nu putea dormi. Se gândea la un plan legat de ce-i stătea în cale.

Se auzi scârțâitul ușii de la dormitor, apoi niște pași desculți pe podeaua care scârțâia și ea. Zofia. Îl înconjură cu brațele calde încă din culcuș, lăsându-i două sărutări pe gât.

— Ce faci?

— Mă... gândesc.

— La ora asta?

— Trebuie să plec în curând.

Îi prinse mâinile într-ale lui și i le sărută, rând pe rând, de două ori fiecare.

— Mi-ai acordat o săptămână, Zofia. Am consumat două zile până acum. Și mai am nevoie de încă vreo două. Dar, când mă întorc, condamnarea mea la moarte va fi dispărut.

N-avea mult de mers până la primul popas. O jumătate de oră cu mașina până într-una din suburbiile de la sud de Cali, un pic mai încolo de Jamundí. Singur în mașină, fără armură, fără protecție, aici gândurile lui nu mai încercau să se ascundă. Adevărul. Adevărul era că nu era nici pe departe atât de sigur pe capacitatea lui de a rezolva problema pe cât se străduia s-o convingă pe Zofia. Oare ea îl credea? Nu era sigur. Probabil că nu. Îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși, știa să citească în glasul și gesturile lui lucruri de care el însuși nu era conștient. Dar nu-i spunea nimic, nu lăsa să se vadă nimic, înțelegea la fel de bine ca el că degeaba și-ar mai fi exprimat neliniștea acum.

Se opri în apropierea unei clădiri industriale mai mici, pe un teren pavat alandala. O tipografie care dăduse faliment recent. În astfel de locuri erau plasate aceste laboratoare mobile, se închiria pe câteva luni un spațiu disponibil temporar, cât timp proprietarul căuta un nou chiriaș. Această versiune a lui Carlos, numele pe care îl foloseau toți chimiștii, îl întâlnise de două ori pe Hoffmann, dar niciodată aici, unde se instalase de o lună și avea să mai rămână încă o lună, înainte ca operațiunea să se mute din nou într-un complex asemănător din Medellín. Căutat constant, unul dintre puținii din Columbia care știau să transforme cocaina într-un produs inodor, sub formă de geamantan.

Piet Hoffmann bătu la ușă. Avea să dureze câteva minute până ce chimistul verifica toate camerele și decidea dacă să-i dea drumul sau nu.

Se salutară, dar nu foarte amical, nu se cunoșteau – doar o strângere de mână.

Avea un aer elegant, purta costum pe sub halatul alb și vorbea îngrijit, încercând să imite spaniola vorbită la Madrid – îi intrase în cap că Europa era un loc cumva mai bun, mai rafinat. Și, când îl conduse pe Hoffmann înăuntru, plesni cu înfumurare din buze, imitația unei imitații de personaj sofisticat și înstărit.

O hală industrială care consta, practic, dintr-o încăpere mai mare cu toate obloanele trase. Era un loc plin de țevi șerpuite, prin care circulase cândva apa pentru aparatura tipografică, dar care nu mai funcționau acum și fuseseră blocate – în unele locuri din Columbia apa era un bun prețios, care atrăgea hoții. Ca urmare, mai multe vase cu apă erau aliniate lângă șiruri de butelii și containere albastre pentru chimicale. Alcătuiau o potecă ce ducea spre aragazul care era fixat pe o scândură pusă pe două capre de lemn.

Valiza complet finisată se afla în singura cămăruță care mai era acolo, o chicinetă transformată în uscător, unde un ventilator zgomotos sufla aer rece.

— Trei kilograme. Fix ce-ai comandat.

— Cocaină pură?

— N-am văzut ceva mai curat.

— De cât?

— De 94-96%.

Ceea ce se numea, de fapt, 100%. Pentru că nu se putea obține ceva mai pur. Vizitase laboratoare pe tot cuprinsul Columbiei și niciodată nu i se arătase ceva care să depășească 96%. Și, dacă o compara cu varietatea diluată la greu pe care o vindea el cândva pe străzi în Suedia, era de o calitate incomensurabilă.

Conținutul unui gram e din ce în ce mai diluat pe măsură ce te apropii de ce găsești în stradă și, în același timp, din ce în ce mai scump.

Trei kilograme sub forma unei valize de piele maro, aidoma celor pe care le văzuse în junglă.

Piet Hoffmann îi întinse plicul mai important ca orice.

— Onorariul tău.

— Și știi s-o transformi la loc?

— Da.

— Fii foarte, foarte atent! Altfel riști s-o arzi. Și apoi nu mai e… mă rog, nu mai e bună de nimic. N-ai cum să inversezi procesul. Și atunci ai distrus-o.

În timp ce se întorcea spre mașină și punea valiza lucioasă în portbagaj, socotea. Kilograme, procente, euro, grame, coroane. Pe străzile din Suedia, cumpărau și vindeau cocaină de 30%. Din trei kilograme de 96% obțineai

cel puțin nouă kilograme de amalgam. Un preț de 75 de euro pe gram însemna un total de 75 000 de euro pe kilogram, așadar valiza aia valora 6 277 000 de coroane.

•••

Locul de parcare privat al lui El Mestizo fusese transformat cu câțiva ani în urmă în două locuri – unul, ceva mai mare, pentru patron în persoană, care-și lăsa acolo Mercedesul G-Wagen negru, unul pentru bărbatul pe care patronul îl cunoștea drept Peter Haraldsson. Hoffmann parcă acolo și coborî, asigurându-se că a încuiat portbagajul și că n-a rămas cu urme pe haine de la laboratorul de cocaină din hala industrială pe care tocmai o vizitase. Uneori izul specific de permanganat și acid sulfuric se îmbiba în țesături, în urma procesului de convertire sau reactivare, când cocaina dispărea sub forma unei paste groase, confundându-se cu pielea, sau când era decantată din piele, și te trezeai că dezvălui mai mult decât ți-ai fi dorit. Așa că, în drum încoace, se oprise la motelul mic, se schimbase și făcuse un duș. Dacă El Mestizo și-ar fi dat seama că mâna lui dreaptă plănuiește o călătorie, Piet spera că n-o să fie în urma unei neglijențe din partea lui.

Piet Hoffmann inspiră adânc în prag, pe punctul de a intra la ședința matinală din sala mare de la bordel, unde-și începeau întotdeauna treaba – și astăzi trebuia să pară o zi ca oricare alta. Pentru că presupunea că El Mestizo era principalul lui motiv de îngrijorare, că acesta era primul obstacol pe care-l va avea de depășit a doua zi spre a-și pune în practică planul. Deschise ușa, dar se opri din nou, se întoarse și apoi se mai întoarse o dată, încercând să se scuture de senzația stranie că-l pândește cineva.

Habar n-avea că exact așa era.

•

Operatorul stingher din Sala de Operațiuni a Casei Albe se aplecă spre ecranul mare de pe perete, de pe latura scurtă a mesei de conferință.

Uite-l.

Mașina era parcată. Bărbatul coborâse din ea.

El era.

A doua țintă, cel pe care-l așteptaseră răbdător. Cei doi teroriști umblau împreună, se învârteau prin aceleași locuri și, ca urmare, le ofereau o bună premisă pentru un dublu atac.

Formă numărul la care primise instrucțiuni să sune.

— Domnule?

— Da?

— Cred c-a venit momentul. Tocmai a sosit și tovarășul lui.

Un căscat înfundat. Operatorul se uită la ceas – o tură monotonă, de 12 ore, tocmai se încheia. Iar el urmărise ecranul acela și clădirea care apărea pe el aproape minut cu minut. O imagine prin satelit transmisă și codificată la câțiva kilometri distanță de un alt operator, în ceea ce numeau Sala Crouse de la NGA, o imagine care era transmisă acolo, într-o sală unde era

concentrată o capacitate mult mai mare de analiză și decizie. Imaginea unei străzi pline de bordeluri. Următoarea țintă. Privise obiectivul fără întrerupere, cu o singură excepție – când, târziu în noapte, vicepreședintele și șeful de stat major își făcuseră apariția subit, întrebând cum merge treaba și dacă îi poate ajuta să folosească un al doilea ecran, de care nu era nevoie până la momentul lansării efective a atacului.

Până acum.

Așa că puse mâna pe telecomandă și dădu drumul celui de-al doilea ecran, pe care apăru un colaj de imagini transmise de camerele de pe caschetele celor patru soldați din Forțele Speciale. Care erau instalați cu toții în bordelul de vizavi.

•

Dimineața, în sala mare a bordelului.

O atmosferă de calm care domnea doar în răstimpul dintre ultimii clienți din noaptea trecută și primii clienți de dimineață. Cel puțin în aparență.

Însă înăuntrul celor două persoane care se pregăteau să se întâlnească la cafea la masa patronului era o agitație nestăpânită, gata să dea pe-afară.

Se vedea cel mai limpede la El Mestizo. Nu din cauză că în ziua respectivă toți polițiștii pe care-i avea la mână veneau pentru vizita gratuită, lunară, la bordel și uneori deveneau prea indiscreți și-și băgau nasul peste tot. Treaba asta nu-l deranja deloc. Agitația era provocată de faptul că, de câteva zile încoace, ajunsese să suspecteze că s-a schimbat ceva în atitudinea aghiotantului său, fără a fi în stare să spună ce anume – ceea ce alții numeau paranoia era, pentru el, o suspiciune firească. Intuise, realizase, de când nenorocita aia de listă neagră fusese anunțată oficial, că Peter fusese afectat și că, deși n-ar fi știut cum să pună în cuvinte treaba asta, era pe picior de plecare. Așa că procedă cum proceda de obicei când îl cuprindea paranoia – începu să se învârtă de colo-colo cu o cârpă de șters în mână, frecând barul, ștergând mesele, aranjând scaunele. Ba chiar băgase aspiratorul peste tot – pentru că el simțise nevoia, nu pentru că spațiul ar fi avut nevoie neapărat de aspirator.

Ușa de la intrare se deschise și Piet Hoffmann coborî pe scări, străbătu sala și se așeză la masa patronului, în scaunul care aproape că-i era rezervat de-acum, apoi îl salută fără a primi un răspuns. Își dădu seama în ce toane era. Dintr-un motiv sau altul, Johnny era la fel de agitat ca el. Și, pentru că Johnny nu voia să deschidă subiectul, n-o făcea niciodată, decât când era prea târziu, Piet n-avea altă opțiune decât să aștepte până trecea pasa asta. Descoperise că n-avea rost să-l bată la cap sau să se agite, ăsta era stilul șefului lui, încerca să se liniștească și să dea de cap problemei șmotruind și făcând ordine. Și, în momentul de față, era mai bine așa. Asta îi lăsa răgazul

să-și ascundă propriile neliniști… care aveau de-a face cu o valiză și cu un detectiv care negociase supraviețuirea lor și cu a se asigura că toată treaba va decurge fără să-și dea seama acest individ, pe care ajunsese în sfârșit să-l urască.

Și apoi Johnny se apropie de el. Fluturând din brațe, își mișcă trupul solid până la masa patronului. Își lăsă cafeaua în fața lui Hoffmann, sorbi din ea și șuieră nervos apoi, făcând să scârțâie picioarele scaunului când îl împinse brutal înapoi.

— E rece ca gheața. Mă duc să-mi mai iau una. N-ai decât să te uiți la asta până vin eu.

Scoase un plic roz din buzunarul larg de la sacou.

— Mai ții minte faza de deunăzi? Dinainte să mergem la Medellín să-l căutăm pe Rodriguez?

— Da…?

— Tocmai ce primisem astea, mă pregăteam să ți le arăt. Când ne-au întrerupt cu livrarea de băutură.

Scoase o mână de fotografii, pe care le puse în semicerc pe masă, apoi se îndreptă spre barul care lucea și aparatul de cafea din spatele lui. Se întoarse cu o cafea fierbinte și o dădu gata dintr-o înghițitură, uitându-se fix la Piet Hoffmann cu capul înclinat și ochii întredeschiși.

— Și, da, am uitat de ele apoi. Dar, după tot ce s-a întâmplat între timp, m-am gândit c-o să vrei să vezi. Cum au decurs lucrurile. În jegul de Amsterdam.

El Mestizo părea că încearcă să risipească tensiunea pe care o simțeau amândoi. Să-i aducă laolaltă. Vorbind despre triumful împărtășit pe care îl reprezentau aceste cinci fotografii. Mărite, color, de o calitate bunicică.

Îi luă o clipă să le interpreteze.

O podea, asta era destul de clar. Pe care zăceau niște oameni, pe spate cu toții. În fiecare imagine apărea o altă persoană.

Dar ăsta era doar începutul.

Niciunul nu mai avea cap. Nici brațe. Și gecile lor de piele zăceau pe podea, ceva mai încolo.

Ca niște figurine decupate din hârtie.

Asta era prima imagine care-i veni în minte lui Piet Hoffmann. Își aminti de sora lui mai mică, de cum obișnuia să se joace cu figurine mici decupate din hârtie, care se vindeau cu revistele săptămânale la care era abonată mama lor. Siluete și articole de îmbrăcăminte care puteau fi asamblate, pentru a alcătui oameni.

Și puteai s-o faci și aici.

Existau capete și mâini. Când parcurgeai pozele. De-o parte și de alta a

gecilor de piele care zăceau acolo – cu HELL'S ANGELS OLANDA pe spate și AMSTERDAM în partea stângă, pe piept –, acolo se aflau restul părților corpului, aliniate cu grijă. Fotografiile mărite dezvăluiau tăieturile perfecte, opera unor profesioniști. Fiecare cap desprins de trunchi avea o rană în punctul de intrare a glonțului la tâmplă și o rană în punctul unde ieșise glonțul, în ceafă.

— Așadar n-ai comis-o tu. Sau altcineva de pe-aici.

Și râse. Chicotitul ăla înfundat.

El Mestizo studie fotografiile, rând pe rând, trăgându-le spre el.

Un club de motocicliști dintr-o capitală europeană. Clienți de încredere, un parteneriat de durată.

Până acum câteva luni. Până când o cantitate de 300 de kilograme fusese trimisă după protocolul obișnuit – împărțită în trei containere, la bordul a trei nave, cu trei destinații diferite. Rotterdam, Amsterdam și portul Ostend din Belgia.

Până la sosirea mesajului.

Până când persoana de contact din Olanda îi telefonase lui El Mestizo în persoană.

— *Marfa a dispărut. Lipsesc toate containerele.*

— *Ce naiba îmi*…

— *Și, dacă nu e marfa, n-o să fie nici plata.*

El Mestizo nu începuse să râdă atunci. Enervarea se transformase în furie și apoi în ură, pe măsură ce demarase propria anchetă minuțioasă spre a-și da seama pe cine trebuie să omoare.

Și în curând primi răspunsul: toată marfa *fusese* încărcată la bord.

Cele 300 de kilograme de cocaină *fuseseră* puse în lăzi de lemn – exact ca la orice alt transport.

Fișa de transport și ștampila *garantaseră* că acele lăzi conțineau cafea boabe Arabica, livrată în parteneriat cu FNC, Federația Națională a Cultivatorilor de Cafea din Columbia – exact ca la orice alt transport.

— *Plătești sau ești mort.*

O altă conversație cu persoana de contact. Care începuse să se dea cocoș.

— *Deci vrei să plătim pentru 300 de kile care nici măcar n-au existat*?

— *Asta e problema ta.*

— *Atunci vrei să ne tragi în piept.*

— *Responsabilitatea mea se încheie în momentul în care încarc produsul și a plecat de pe teritoriul Columbiei. Știi asta la fel de bine ca mine. Ai două săptămâni*!

El Mestizo continuase ancheta, mergând și mai în profunzime – acum presupunea că unul dintre oamenii lui nu-și ținuse gura.

Marfa n-a mai ajuns la destinație! Și se puse să vâneze vinovatul. *Un nemernic a ciripit*! Și se puse pe amenințări. *Cine naiba ne-a trădat*? Și îl amenință cu moartea. *Cine naiba a știut despre asta – cui i s-a urât cu viața*?

Trei căpitani de nave. Șapte membri ai gherilelor PRC. Și mâna lui dreaptă, El Sueco.

Acesta era cercul celor care știau.

Paranoia lui atinse noi cote. Pentru prima dată în mai bine de doi ani, se îndoise și de loialitatea lui Piet Hoffmann – care-i răspunsese ca de obicei, sigur și stăpân pe sine, deși numai așa nu se simțea. El avea un alt secret, mult mai grav decât un transport dispărut de 300 de kilograme de cocaină.

— *Peter… El Sueco… Nici măcar nu mai știu cine ești, futu-i*!

— *Știi exact cine sunt.*

— *Atunci cine naiba ești*?

— *Sunt omul pe care poți conta, omul în care ai ales să ai încredere, omul în mâinile căruia ți-ai pus viața.*

Descoperise deja lucrul ăsta. Că o minciună nu poate ține piept suspiciunii. Că trebuia să devină ceea ce nu era de fapt – și pe deplin.

Că o minciună nu poate convinge decât dacă e împletită îndeajuns cu adevărul.

— *Da, Peter. Ești acolo. Dar îmi ești prieten… sau dușman*?

Doar un infractor.

— *Dacă într-adevăr crezi că eu am fost…*

— *Tu ai fost, nemernicule, m-ai tras în piept*? *Este*? *Este*!

Doar un infractor poate juca rolul unui infractor.

— *… dacă într-adevăr crezi asta… împușcă-mă*!

Îi înfruntă privirea lui El Mestizo, gândurile, amenințările, ura. Ținându-se tare în aparență, ros de îndoială în sinea lui – dacă mă citește cu adevărat, dacă iscodește dincolo de transportul ăla nenorocit, mi s-a înfundat. Viață de informator. Dacă ești demascat, ești ca și mort.

Și apoi totul s-a schimbat.

Întrebările au primit un alt răspuns.

Un polițist german din Interpol, bine plasat pe lista europenilor care încasau șpăgi de la PRC, a descoperit că poliția din Frankfurt confiscase dintr-un laborator o cantitate mare de cocaină, care corespundea cu mostrele trimise de El Mestizo, cu ADN-ul sintetic pe care chimiștii aflați în slujba PRC-ului îl introduceau în fiecare lot – profilul ADN unic –, așadar transportul fusese ridicat de pe vas și ajunsese acolo, pe malul opus al Atlanticului.

Transportul ajunsese la destinație.

Așa că El Mestizo l-a contactat pe capul bandei de motocicliști. Care a

acționat.

Execuția celor cinci membri care acționaseră de capul lor – fotografiile împrăștiate pe masa patronului, care înfățișau cadavre decapitate și fără mâini – era un mesaj clar despre cât preț punea banda pe acest parteneriat de afaceri. Între timp, polițistul german de la Interpol și-a încasat prima – putea să acopere studiile fiului lui. Nu că era contravaloarea informației, ci pentru că e crucial să știi în cine poți avea încredere în branșa asta. Și în cine nu poți avea încredere.

— Ce părere ai, Peter, băiete?

— Despre ce?

El Mestizo zâmbi. Neliniștea părea să i se fi risipit. Spre a fi înlocuită de autocontrol, ceea ce-i dădea o stare de bine.

— Vreau să te uiți atent încă o dată la pozele astea, Peter, cât termin eu de strâns pe-aici. Și apoi vreau să-mi spui ce părere ai.

Se întoarse la frecat barul.

Acum muta paharele de pe chiuvetă pe suporturile care atârnau din tavan. Și, pentru că era ceva mai încolo, Peter aproape că strigă întrebarea:

— Ce părere am? Despre ce?

— Despre ce pățesc cei care mă trădează.

•

Șeful de stat major băgă mobilul la loc în buzunarul interior de la sacou, pregătindu-se să plece grăbit pe coridoarele lungi din acest centru al puterii.

Domnule… Cred c-a venit momentul. Tocmai a sosit și tovarășul lui.

Venise momentul. Să mai taie două nume de pe listă.

Dar, mai întâi, un scurt popas la masa lui de scris, uitându-se în jur la biroul care-i era foarte drag.

În ziua în care intrase la Casa Albă ca să-și preia postul de șef de stat major, ochii și urechile președintelui, pășea prima dată în clădire. Era prima dată când îi întâlnea pe cei pe care lucrau acolo indiferent de rezultatul alegerilor. Ca și atunci când se mutase în Washington, D.C. – prima dată când trecuse dintr-un stat în altul o făcuse într-o camionetă cu care plecase de la Denver, pentru a străbate o țară pe care încă nu avusese timp s-o descopere.

O încăpere cu tavane înalte, parchet de lemn, mobilă menită să fie funcțională. Claritate. Și învățase să prețuiască acea claritate. Ca să-i poată recunoaște contrariul.

Parcurse rafturile de cărți care îmbrăcau pereții. Să aibă lumea la dispoziție, să se simtă îmbrățișat de ea, să înțeleagă în ce fel o influența. Rafturi de cărți – dar care nu conțineau cărți. Ci o mulțime de dosare de grosimi diferite, în culori vii, precum și mape și teancuri de coli, organizate în funcție de dimensiunile colilor, de la dreapta la stânga, estimări, vrafuri

de ziare naționale și internaționale, alte vrafuri de reviste cu tematică economică și, în sfârșit, un șir de cutii de depozitare pentru copiile digitale, CD-uri, DVD-uri, stickuri USB – avea grijă să copieze toate lucrările din ziua respectivă la sfârșitul programului, temându-se mereu că dispozitivele electronice vor da chix și gândurile i se vor pierde.

Să știe întotdeauna mai mult decât toți ceilalți.

Să se asigure întotdeauna că ceilalți știu că el este consilierul care are răspunsurile de care ei nu dispun.

În centrul raftului din mijloc ținea proiectele în curs, ca să le poată vedea când se așeza la birou. În momentul de față erau 13 biblioraftturi. Pe fiecare era câte o inimă roșie. Sub fiecare inimă roșie, un simbol și un număr. Scoase două dintre ele. Pe acele file albe, laminate, scria Valetul de Cupă și Șaptele de Cupă.

A patra țintă. A cincea țintă.

Ieși în hol cu biblioraftturile în brațe, având senzația că ducea ceva mult mai greu decât niște documente – o dualitate, știa că una dintre acele ținte nu ar trebui să moară.

O decizie politică. Atât și nimic mai mult.

Șeful de stat major trecu prin dreptul altor încăperi care emanau putere înainte de a ajunge la lift, pe care îl deschise cu ajutorul ecusonului de plastic cu fotografia lui, care-i dădea acces nerestricționat în interiorul Casei Albe.

Nu trecuseră nici două mandate – și bărbatul din fotografie deja părea mult mai tânăr decât el.

Subsolul. Ajunsese. Ultimul hol îngust care ducea spre Sala de Operațiuni și iată-i și pe ceilalți – vicepreședinta și directorul CIA pe o latură a mesei din era JFK, directorul FBI și o nouă figură, pe care n-o mai văzuse până atunci, pe cealaltă latură.

Perry îi întinse mâna celui nou-venit. Un bărbat la vreo 40 de ani, în uniformă. Nu arăta ca toți ceilalți – era un pic prea scund și avea părul un pic prea lung –, însă i se citea autoritatea în ochi, în glas și în strângerea de mână, în mod deliberat reținută.

— Bun venit! Mă numesc Lauriel Perry, sunt șeful de stat major.

— Mulțumesc. V-am recunoscut. Michael Cook, comandantul Forțelor Speciale.

— Prima linie în lupta împotriva terorismului.

— Asta e misiunea noastră.

— Când ați ajuns?

— Pentru prima dată… mă rog, acum aproape 20 de ore, când ne-am plasat echipa. De atunci m-am plimbat între ecranele de aici și niște întâlniri în zonă.

Șefului de stat major deja îi era simpatic acest bărbat în uniformă care venise cu avionul direct din Carolina de Nord și care nici măcar nu încerca să pretindă că această încăpere, precum și operațiunea care urma să fie inițiată în curând de aici erau ceva comun.

— Cook… ai apucat să dormi vreun pic?

— În curând.

Comandantul Forțelor Speciale zâmbi și se întoarse spre cele două ecrane imense de pe perete. Pe unul se vedea o imagine în mișcare, filmată de sus, un cadru larg cu un șir de clădiri ce păreau hoteluri – pe una era o săgeată roșie care licărea, îndreptată spre o piscină aflată pe acoperiș, pustie în momentul de față. Aceeași imagine, dintr-un oraș numit Cali din Columbia, pe care o văzuse și ieri, când vizitase această sală cu vicepreședinta pentru a se uita la o altă imagine filmată prin satelit, pentru o altă misiune. Sau aceeași misiune, depinde din ce unghi priveai problema. Al doilea ecran, cel pe care îl deturnaseră ieri, era împărțit acum în patru segmente egale – camere fixate pe caschete care erau în continuă mișcare, secvențe care te purtau de colo-colo. Dar se vedea că cele patru persoane erau în interiorul unui hotel – din când în când întrezăreai un pat dublu, o oglindă mare, o ușă întredeschisă care dădea spre o baie ternă – și că au camerele, și privirile, ațintite asupra hotelului de vizavi.

Șeful de stat major se uită la cifrele roșii ale ceasului, care, în lipsa unui spațiu mai potrivit, fusese înghesuit între cele două ecrane.

08:51:10.

Mai erau opt minute și 50 de secunde.

•

22 de persoane înghesuite în biroul șefei. În biroul ei. Care nu era făcut pentru așa ceva. Cu geamul și ușa închise, atmosfera devenea sufocantă. Dar ăsta era singurul spațiu pe care se putea baza, din care nu se scurgeau informații.

Sue Masterson stătea în dreptul peretelui care dădea spre curtea interioară, pe care era expusă o hartă color a Statelor Unite, împărțită în 21 de zone – același număr ca invitații ei. Cei 21 de directori ai birourilor teritoriale ale DEA. În fiecare segment erau marcate mai multe puncte. Dacă, în ciuda căldurii, cineva s-ar fi apucat să le numere, i-ar fi ieșit 109 puncte, fiecare reprezentând un centru de operațiuni al unuia dintre cei mai activi distribuitori de droguri din America – punctele albe indicau fabricile în care cocaina era transformată în crack, punctele negre indicau depozitele angro, cele verzi, angajații importanți, iar cele galbene, agenții de distribuție. În astfel de zile, la astfel de ședințe, munca ei – care uneori îi dădea senzația că împinge un bolovan pe panta unui deal, doar spre a-l vedea rostogolindu-se

din vârf, iarăși și iarăși – părea să aibă un sens. Se pregăteau să inițieze razii asupra a 19 din centrele regionale simultan: să distrugă al doilea segment al lanțului, pe cei care preluau ce primeau de la producătorii din America de Sud, zdrobind rețeaua de distribuție a unui cartel mexican.

În astfel de zile, părea că merită efortul.

Nu vorbea niciodată cu colegii ei despre asta. Ea și Erik discutaseră din când în când pe tema asta, abordaseră subiectul tabu, faptul că oamenii ca ei trăiau fix pentru astfel de momente – faptul că rețelele infracționale pe care aveau menirea să le oprească, pentru că aduceau moartea, erau condiția necesară a existenței lor.

Avea 21 de chipuri în față și toată lumea începea să se pleoștească în încăperea lipsită de aer. Își dădea seama că oamenii ar vrea să se ridice, să iasă la aer, să-și dezmorțească picioarele, să fumeze o țigară, poate. N-avea de gând să-i lase. Nu încă. Știa ce șușoteau despre ea pe culoare, dar ajunsese până aici pentru că învățase să nu-i pese de asta – pur și simplu avea aceleași pretenții de la alții pe care le avea și de la sine însăși.

Și voia să mai parcurgă o dată planul.

Sue Masterson voia să analizeze toate cele 109 razii sub forma unei singure misiuni, pe care s-o poată parcurge împreună, de la primele observații făcute de un cercetaș până la consecințele finale ale arestărilor. Alesese biroul din San Francisco și un depozit din Fresno ca exemplu și era gata să atace graficul uneia dintre echipele ce urma să acționeze, când se auzi un țârâit. Deși toate telefoanele ar fi trebuit să fie închise, din ordinul ei. Și continuă să sune – trei apeluri, patru, cinci. Până când Sue își dădu seama că soneria se auzea din buzunarul ei.

Era telefonul ei personal.

— Alo, da?

— Puteți să vorbiți?

Îi luă un moment să identifice vocea, nu era cineva cunoscut, dar în puținele dăți când vorbiseră la telefon, persoana avusese același ton agitat, speriat.

— Sunt puțin prinsă acum. Te sun eu într-o jumătate de oră.

— Mda, atunci o să fie… prea târziu.

Se uită la cele peste 20 de perechi de ochi care o fixau.

— Un moment.

Și luă telefonul de la ureche.

— Știu că toată lumea vrea o pauză. Facem o pauză acum.

Se ridicară cu toții în grabă, cu hârșâit de scaune, nu cumva ca ea să se răzgândească între timp; așteptă să iasă toată lumea înainte să închidă ușa.

Și apoi duse din nou telefonul la ureche.

— Da?

— Doamna director… Eddy sunt. Acum două zile m-ați rugat să vă ajut, în legătură cu președintele Camerei, să-i transmit niște informații cuiva care nu este cetățean american. Și mi-ați cerut să vă informez dacă văd sau mi se pare că văd o anumită persoană.

— Îmi amintesc.

— Cred că l-am văzut.

Un bărbat pe care îl întâlnise doar în așa-numita Sală Crouse.

Un operator de la NGA al cărui scop în viață era activitatea lui printre acele monitoare ce preluau imagini de la sateliții ce survolau Columbia – țara unde se producea cocaina distribuită prin rețelele din Statele Unite pe care se pregăteau să le spulbere acum.

— Și?

Așteptă răspunsul, care veni pe un ton și mai moale.

— De câteva ore încoace, satelitul nostru monitorizează o proprietate din Cali. Un hotel, cred. Sau poate… un bordel. Pe o stradă plină de bordeluri. În urma unui ordin venit direct de la Casa Albă – le transmitem lor imaginile. Către Sala de Operațiuni, mai precis, și unui alt operator plasat acolo în numele vicepreședintei. Și, cam acum 30 de minute, atât mi-a luat să vă găsesc numărul personal, am înțeles că acest individ – despre care cred că e persoana anume pe care m-ați rugat s-o găsesc – a intrat în această clădire.

Un gâfâit de la celălalt capăt al firului. Își aminti cum arătase și ce ton avusese bărbatul după ce transmisese informații secrete despre breșele din transmisiunile sateliților unui detectiv suedez, faptul că, deși – ca și ea – acționa mânat de propriul simț ai dreptății, în cazul lui, spre a obține eliberarea lui Crouse, în cazul ei, spre a ține în viață un om de soarta căruia era responsabilă, tot părea din ce în ce mai frământat de dubii cu fiecare propoziție.

— Și adineauri am primit ordinul să transmit noi imagini aceluiași operator de la Casa Albă. Patru fluxuri de imagini. De pe caschetele unor soldați din Delta Force care se pregătesc să atace. Treaba mea e să le recepționez și să le codific. Ceea ce înseamnă că văd și imaginile necodificate. Și ceea ce am văzut sunt imagini filmate printr-o fereastră aflată chiar vizavi de… *aceeași* clădire.

Sue Masterson lăsă telefonul pe birou, cum făcea când avea nevoie să reflecteze.

Ca și cum avea nevoie să fie departe de toate, să fie lăsată în pace.

— Mai sunteți pe fir?

— Aici sunt.

— Încă ceva: când mă uit la cele patru fluxuri, se vede și un ceas. Afișat în

marginea din dreapta. O numărătoare inversă. Și acum arată… patru minute și 20 de secunde.

Se uită fix la telefonul în care cineva aștepta un răspuns… oare ar trebui să-l avertizeze pe informatorul care era responsabilitatea ei și să pună în pericol viețile unor soldați americani?

— Alo? Mai sunteți?

Cali. Un bordel. Valetul de Cupă.

— Mulțumesc, Eddy…

Șaptele de Cupă.

— … ai făcut bine că m-ai sunat.

•

Iarăși neliniștea stranie din dimineața asta. Piet Hoffmann era tot acolo, singur, la masa patronului din bordelul pustiu. O a treia ceașcă de cafea, un pahar cu apă și cinci fotografii care ar fi trebuit să fie rezumate, altfel o tăcere netulburată. În timp ce El Mestizo continua cu șmotruiala, în momentul de față era pe jos, în spatele barului, tocmai desfăcea robinetul de la un butoi gol de bere și fixa în loc unul proaspăt umplut. Și apoi îi făcu proba să se asigure că merge, umplând un pahar și gustând.

— Ahhh… futu-i!

Vărsă băutura în chiuvetă.

— Berea asta nu e bună nici măcar pentru ăștia care vin la curve! Pișat de tapir. Asta zici că e. Și pișat care s-a *învechit,* pe deasupra! O să stau de vorbă cu oamenii care ne-au adus mizeria asta. Mai încolo.

Apoi se întoarse la masa patronului ca să primească răspunsul pe care-l dorea, înainte să plece în prima misiune de recuperare a zilei.

— Deci te-ai gândit bine, Peter? Ce părere ai de pozele alea minunate? Despre ce pățesc cei care mă trădează?

— Tu ce crezi? Niște cadavre albe par un sfârșit potrivit.

Cinci fotografii. Părțile mai viu colorate. Acelea erau cel mai greu de deslușit.

Trunchiurile dezbrăcate, mutilate, ale unor olandezi care scânteiau într-o nuanță de alb imaculat.

Cu pielea acoperită de un strat gros de cocaină.

Mesajul: banii nu contează, dar încrederea e esențială.

— Aproape că-mi pierdusem încrederea în tine, Peter. Și când colo erau de vină dracii ăștia arătoși.

El Mestizo arătă spre cele cinci fotografii cu un deget care mirosea a bere.

— Dar, dacă mă înșeli… Dacă mă dezamăgești… Dacă faci vreodată chestia asta…

Niciodată nu era foarte clar ce voia să spună El Mestizo când își lua aerul

ăsta, cu capul plecat, cu mușchii cefei încordați, cu o văpaie în ochi și cu un zâmbet firav pe buze.

— Dacă-ți pierzi vreodată perspectiva, loialitatea… Vezi cum o să sfârșești, da?

Nu știai dacă vorbește serios. Sau dacă e un joc. Probabil că nu știa nici el.

El Mestizo strânse cele cinci fotografii și le puse la loc în plic.

Și în momentul ăla îl auziră amândoi. Telefonul. Din buzunarul de la vesta lui Piet.

Johnny se uită fix la el și la Piet – nu-i plăcea să fie întrerupt. Nici măcar de cineva care habar n-avea că-l întrerupe.

Hoffmann îl lăsă să sune. Dar țârâitul se auzi în continuare. Îl scoase din buzunar și se uită la numărul afișat.

Ea?

Strânse telefonul în mână, acoperindu-l, și-l simți cum îi vibrează în continuare în palmă. Se uită precaut la Johnny – singurul care nu trebuia să afle în veci cine îl sună.

Femeia care… a rupt legătura?

Țârâitul și vibrațiile îi amplificară iritarea, străpungând spațiul dintre ei ca un țurțure care se prelinge pe o suprafață. Încercase s-o contacteze de atâtea ori în ultimele zile, avusese nevoie să stea de vorbă cu ea, avusese nevoie de ajutorul ei, încercând să găsească o soluție după ce fusese pus pe o listă neagră pe care n-ar fi trebuit să fie – dar nu putea să aibă o discuție cu ea aici, acum, cu El Mestizo de față.

Și apoi, într-un final, telefonul amuți. Hoffmann oftă din rărunchi. Era gata să bage telefonul la loc în buzunar – când începu din nou să sune.

Tot ea.

12 apeluri. Până când nu mai avu ce face. Trebuia să-i răspundă.

— Da?

— Vezi cine e?

Sue Masterson. Ea era. Vorbea cu o voce spartă, forțată.

— Da.

— Casa Albă o să facă o vizită la bordel în fix un minut și 40 de secunde. Patru mușterii.

•

Sala de Operațiuni.

Șeful de stat major se uită în jur. Cinci scaune ocupate și opt goale în jurul unei mese de conferință dreptunghiulare. 13 locuri. Exact numărul cărților de joc pe care le eliminau, rând pe rând.

Tot întâlnea privirea vicepreședintei. Sau poate că *ea* tot o căuta pe a *lui,* ca și cum voia să-i amintească de o întâlnire stranie pe care o avuseseră în

legătură cu niște imagini cu o cușcă din junglă, despre care știau doar ei doi. Minciuna născocită de Sue Masterson din disperare, spre a-l salva pe bărbatul pe cale de a fi ucis pe ecran – o minciună de care nu se lăsase amăgit niciunul dintre ei.

Domnea o tăcere perfectă.

Tulburată doar de o voce electronică monotonă asociată cifrelor din partea de jos a ecranului, o voce care recita numărătoarea inversă pentru cei aflați în această încăpere și pentru cei aflați într-un hotel înghesuit din Cali.

— *60 de secunde.*

Figuri încordate, atente, urmăreau cele două ecrane imense de pe pereții Casei Albe. Directorul CIA și comandantul Forțelor Speciale păreau întrucâtva mai interesați de ecranul împărțit în patru căsuțe egale – camerele fixate pe caschetele celor patru soldați de elită, care așteptau nerăbdători, gata de acțiune.

— *45 de secunde.*

Vicepreședinta și directorul FBI își concentrau atenția asupra celui de-al doilea ecran, pe care se vedea o stradă din Cali ce începea să se trezească, hoteluri, sau imobile menite să treacă drept hoteluri, înșirate unul după altul, în dreptul uneia dintre clădiri se vedea o săgeată roșie care licărea – clădirea îi aparținea unui anume Johnny Sánchez, zis și El Mestizo și mai nou Valetul de Cupă.

— *30 de secunde.*

În ultimele câteva zile, lațul se strânsese în jurul lui. O vânătoare care se finalizase prin monitorizarea a trei adrese – două *haciende,* una în zona de est, cealaltă în zona de vest a orașului, și un bordel aflat în centru. Un bordel care, după ce fusese monitorizat îndeaproape, devenise ținta principală – deoarece era aproape pustiu între 7 și 10 dimineața, când obiectivul lor se afla în incintă.

— *15 secunde.*

Așa că se puseseră pe așteptat.

Îl așteptaseră pe bărbatul care se afla adesea în preajma Valetului de Cupă – astfel, puteau să elimine simultan două nume de pe listă.

Până acum vreo jumătate de oră.

Când un bărbat care corespundea portretului-robot al Șaptelui de Cupă de care dispuneau, vag de altfel, își parcase mașina în fața bordelului, studiase vigilent împrejurimile și apoi o luase spre intrare.

— *Cinci, patru, trei, doi, unu*… *acum*!

Oamenii influenți așezați în jurul mesei erau acum concentrați exclusiv asupra unuia dintre monitoare – cei patru soldați, fiecare cu o cameră proprie, tocmai traversau strada, instalându-se pe poziție în dreptul a două

ferestre de la parter, la capătul opus al bordelului.

Câte doi soldați și două camere, la fiecare fereastră.

Și apoi totul se întâmplă simultan, ca și cum ar fi fost câte doi gimnaști la dublu. În cele două segmente din partea de sus a ecranului, purtătorii camerelor sparseră geamurile în același timp. În segmentele din partea de jos a ecranului, soldații își smuciră simultan grenadele de diversiune de pe centură și le scoaseră cuiele, aruncându-le în încăpere.

O lumină albă, orbitoare, întrerupse temporar transmisiunea, astfel că ecranul se întunecă înainte să se recalibreze.

O bubuitură strașnică îi lăsă fără sonor, tăind microfonul, dar apoi acesta își reveni.

Și apoi. Încă 47 de secunde. Până când avea să se sfârșească totul.

Cinci perechi de ochi urmăreau două filmări identice care se derulau în paralel. Aceleași mișcări, perfect sincronizate, deși soldații de elită pătrunseră în încăperea spațioasă pe ferestre diferite. Brațele acoperite de uniforme dădeau la o parte cioburile cu patul puștilor automate, se auzea cum cad cioburile pe podea, apoi zgomotul înfundat a ceva care se izbea de pereții golași, soldații își pregăteau armele în perspectiva unei busculade. Iarăși mișcări de gimnastică la dublu – la o distanță de 10 metri unul de altul în realitate și despărțiți doar de câțiva centimetri pe ecran. Două imagini care săltau în paralel când aterizară silențios într-o sală mare – persoanele aflate înăuntru probabil că nu mai vedeau și nu mai auzeau nimic după acea lumină orbitoare și după bubuitura în stare să-ți spargă timpanul.

Cei doi soldați se ridicară, în sincron.

Fiecare făcu un pas în față, în sincron.

Spre a fi întâmpinați de o rază laser verde și o bubuitură înfundată, în sincron. Și căzură amândoi în față, descriind un arc. Până când ambele imagini rămaseră încremenite, zăceau amândoi cu fața lipită de podea, unul întors spre stânga, celălalt, amuțit de asemenea, spre dreapta.

11 secunde.

Fuseseră împușcați. Două imagini încremenite. Pentru că cele două camere fixate pe caschete zăceau la nivelul solului, nemișcate, fără să mai prindă nimic în cadru.

Un schimb fulgerător de priviri între personajele la costum dintr-o încăpere aflată la subsolul unei clădiri din Washington, D.C.

Teamă.

Așa se priveau, ca și cum ei înșiși ar fi zăcut acolo, neînsuflețiți.

Mai rămăseseră două imagini în mișcare. În partea de jos a ecranului. Cei doi soldați care rămăseseră în expectativă, în urma șefilor de echipă, săriră la rândul lor și aterizară în aceeași încăpere.

La fel de bine sincronizați.

Se uitară amândoi la cadavrele care zăceau dinaintea lor și camerele le urmară privirea – deși cele cinci perechi de ochi se aflau într-o sală la mii de kilometri distanță, în jurul mesei de conferință din perioada JFK, detaliile se vedeau impecabil. Unul dintre morți avea o urmă de glonț în frunte, un cerc perfect delimitat, din care i se prelingea încet sângele, cu viață cu tot, probabil că fusese împușcat de o persoană care stătea în picioare. Celălalt fusese împușcat în nas și se vedea urma lăsată de glonț la ieșire, prin caschetă, cel care-l împușcase probabil că trăsese din poziția culcat, țintind în diagonală, nu se vedeau urme de sânge, probabil că se acumula încet în caschetă. Cei doi soldați rămași își ridicară privirea la unison, pășiră peste trupurile neînsuflețite și intrară în încăpere din direcții opuse.

Dar, din momentul acela, nu se mai mișcară în sincron.

Unul mergea ceva mai încovoiat și ambele camere surprindeau frânturi din ce părea a fi un parchet de lemn, precum și mai multe mese cu scaune în jur și o porțiune mai înaltă care părea o scenă în miniatură.

Și apoi imaginile deviară.

În prima, cea din stânga, soldatul care avansase cel mai mult pe întuneric se apropie de un bar și se lăsă pe vine, se furișă câțiva pași și sări peste bar, aterizând dincolo de el, și deodată parcă tot ce-l înconjura începu să... *urce.* Mese, scaune, pereți. Sau poate că el era cel care se mișca. Sau, mai exact, *cădea* vertiginos.

Șeful de stat major se uită stingherit la ceilalți, care făceau ce făcea și el – încercau să interpreteze ce vedeau.

Chiar părea că se prăbușise, cu tot cu cameră, într-o groapă.

Până când se opri, cu o bufnitură înfundată, și totul încremeni în loc.

O trapă.

Și una dintre camere continua să transmită în buclă aceeași imagine – un perete scorojit.

26 de secunde.

Și apoi mai rămase o imagine în colțul din dreapta-jos, ultima care se mai mișca.

Soldatul înaintă pe un culoar îngust, străbătu scena în mijlocul căreia era o bară lucioasă de striptease și se apropie de separeurile cu mese și scaune, scăldate în lumina fixată pe țeava armei lui. Până când trecu ceva prin cadru, de sus, ca și cum s-ar fi prăbușit peste cameră. Și apoi se auzi cum se zbate cineva, un gâlgâit, ca și cum ceva îi strângea beregata și laringele, și camera țâșni în sus în timp ce ultimul soldat din Delta Force era sugrumat încet.

Fiecare spectator reacționă diferit.

Directorii FBI și CIA se uitau drept în față, spre ecran. Inaccesibili.

Vicepreședinta se uita la fel de fix, dar spre masă, nedumerită, căutând ceva de care să se agațe, încercând s-o ia de la capăt sau să-și mențină echilibrul.

Generalul-maior din Delta Force stătea în picioare în dreptul ecranului, dăduse fuga într-acolo de îndată ce fuseseră doborâți primii doi soldați. Părea că ar vrea să sară în cadru, să se teleporteze în America de Sud, în Columbia, la Cali, în bordelul în care ar fi trebuit să li se vină de hac Valetului de Cupă și Șaptelui de Cupă. Să sară acolo și să ajute, să ducă el singur la bun sfârșit atacul.

Șeful de stat major se uită la ceasul dintre cele două ecrane, *47 de secunde,* asta era afișat pe cele patru imagini diferite transmise de patru camere.

Toate fluxurile încremeniseră. Camerele arătau spre podea, spre pereți, spre tavan.

Imagini transmise de camerele fixate pe capetele unor oameni care nu mai mișcau.

Și apoi una din camere se mișcă.

Un soldat care zăcea pe burtă, cu capul îndoit șui într-o parte.

În marginea cadrului apărură niște bocanci, ca aceia pe care-i purtau luptătorii de gherilă. Se vedeau din ce în ce mai mari, se apropiau. Și apoi o voce bărbătească joasă în timp ce cineva trase în sus capul pe care se afla camera și niște cuvinte murmurate, imposibil de deslușit, și apoi… beznă totală. Camera fusese închisă. Șeful de stat major, directorii FBI și CIA, vicepreședinta, generalul-maior… cu toții văzuseră scena. Și înțeleseră, când aceiași bocanci apărură în imaginea alăturată, îndreptându-se cu pași hotărâți spre o cameră care filma tavanul din cauză că purtătorul ei zăcea pe spate. Aceeași voce, același mormăit, și apoi un chip acoperit de o mască, cu căști de protecție fonică, se uită fix în cameră – la ei – chiar înainte de a o închide.

•

Strângând în mâini capul unui mort, Piet Hoffmann șopti *nu, el nu,* întocmai cum făcuse când studiase chipul celui de dinainte și-i închisese camera. Avea vreo 25, 28, poate 30 de ani, era greu să estimezi vârsta cuiva care murise. Mai erau doi. Unul în groapa de sub trapă și unul sub geam, cel pe care-l sugrumase El Mestizo cu un capăt de frânghie – Hoffmann se îndreptă spre cadavrul acestuia, închise cea de-a treia cameră și-i trase masca de pe față, studiindu-l ca și pe ceilalți. Și de data asta șopti: … *poate… da, da… e tocmai bun.*

— Ce naiba tot spui acolo?

El Mestizo așteptase pe întuneric, acum ajunse în dreptul primului

cadavru și începu să-l tragă spre trapa deschisă, spre a-i da vânt în groapa întunecată din fața barului.

— Peter?

— Mmm?

— Mormăiai ceva!

— Nu era ceva important.

— Atunci, taci. Știi că-s morți, da?

O bufnitură înfundată când celălalt cadavru veni în contact cu pământul jos de tot, doi dintre soldați zăceau acum la opt metri adâncime sub podeaua de lemn. Și El Mestizo dădu fuga spre următorul, cel pe care Hoffmann tocmai îl declarase o opțiune bună.

— Așteaptă.

Dar șeful lui n-avea de gând să aștepte. Trase de cadavru, care era mai greu decât cel de dinainte, s-ar părea că sângele și fluidele corporale contribuiau la amplificarea forței de frecare.

— Hei, ți-am zis să aștepți!

Piet Hoffmann parcurse în fugă distanța rămasă și îl prinse de umăr pe El Mestizo.

— Pe-ăsta vreau să-l păstrez eu.

Șeful lui îi dădu de înțeles că nu-i place să-i pună cineva mâna pe umăr. Și nu se opri, continuând să tragă mortul spre groapa adâncă, concentrându-și forțele.

— Îi bag aici doar pentru o zi-două, în curând o să apară personalul și clienții, iar El Cavo n-o să poată face curățenie înainte de ora închiderii.

Piet Hoffmann se ținu după el, fără să-și retragă mâna de pe umărul lat, atingând un pic și părul negru și des, apăsând și mai tare – nu-l mai atinsese pe El Mestizo astfel până acum.

— Nu, îl vreau fix așa cum e. Întreg.

El Mestizo se opri. Surprins deopotrivă de solicitarea bizară și de mâna care nu voia să-i dea drumul.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun.

Există o primă dată pentru orice. Chiar și pentru suspiciune. Trecuseră peste dispariția transportului spre Olanda, peste fotografiile la care tocmai se uitaseră. A doua oară când se întâmplă e și mai nasol. Pentru că-ți amintește de prima dată.

— De ce?

— Tu ai secretele tale, eu le am pe ale mele.

El Mestizo îl studie cu acea expresie intransigentă de care mulți dintre apropiații lui se fereau și se temeau. Genul ăsta de suspiciune nu se stinge, ci

crește, alimentată de ce a rămas nedovedit. Hoffmann o văzuse cu ochii lui. Dar doar îndreptată asupra altora.

— OK. OK. Dar în cazul ăsta…

Acum el era cel pe care îl cântărea El Mestizo. Și, în ciuda faptului că lăsase să cadă cadavrul și ridicase mâinile, aparent dezarmat, suspiciunea încă plutea între ei.

— … e responsabilitatea ta, Peter, să scapi de el.

— Bine.

El Mestizo se îndrepta deja spre celălalt geam pentru a recupera celălalt cadavru, târându-l, înjurând când una din mâinile mortului rămase înțepenită într-o plantă în ghiveciul din mijlocul sălii, trase până când o desprinse de-acolo, împinse cadavrul de 85 de kilograme în groapă, ciuli urechea până se auzi bufnitura și închise trapa. Rămase locului, în tăcere, ștergându-și fruntea de transpirație cu mâneca. Apoi își scoase revolverul din toc, răsucind țeava cu degete obișnuite să jongleze cu moartea.

— Cine te-a sunat?

Se aplecă, prinse inelul fixat pe trapă și o deschise din nou. Și îndreptă arma încărcată spre Hoffmann, cu o mână sigură.

— Stăteam amândoi aici, Peter, și ne uitam la niște poze cu niște indivizi din Olanda care au încercat să mă trădeze. Și în timpul ăsta ne pândeau niște soldați americani de elită. Iar tu*… primești un pont*? Ești avertizat? Ce fel de nenorocite de contacte ai?

Fuseseră pe punctul de a fi eliminați, cum pățiseră și ceilalți de pe lista aceea cu 13 nume. Însă bărbatul aflat în mijlocul unui bordel, care-și îndreptase arma spre cel alături de care supraviețuise acelei încercări, nu vedea astfel lucrurile. El trăia în violență și prin violență. Era atât de obișnuit cu moartea, cu gândul că și el o să moară astfel, încât i se părea că ăsta e cursul vieții. Însă cu suspiciunea, paranoia, teama de a fi trădat – cu acelea nu se obișnuise niciodată, de fapt.

— Johnny, ce-i cu pistolul… ce naiba pui la cale?

— Cineva te-a avertizat! Și vreau să știu cine a fost!

Îi fusese alături doi ani și jumătate. Treaba lui Piet Hoffmann fusese să-l protejeze pe omul ăsta și se descurcase atât de bine, încât ajunsese treptat să-i câștige încrederea.

De data asta avusese doar un minut și 40 de secunde la dispoziție.

Înșfăcaseră armele automate pe care Hoffmann le ținea într-un compartiment secret pe care-l construise în bar. Luaseră măștile și căștile de protecție fonică dintr-un compartiment ascuns sub scenă. Se plasaseră astfel încât să poată supraveghea ferestrele cu pricina și își feriseră privirea când explodaseră grenadele de diversiune.

Doi ani și jumătate. Și acum nu mai contau.

Suspiciunile erodau cu ușurință bruma de încredere câștigată cu greu.

— *Cine-a fost*?

— De ce contează?

— Cine naiba a știut că bordelul meu urma să fie atacat de soldați americani?

El Mestizo armă pistolul.

— Răspunde-mi, la naiba!

Piet Hoffmann îl ura. Sincer. Și știa exact când îi pierise orice urmă de compasiune pentru omul pe care-l turna. În momentul în care acesta lăsase o fetiță de cinci ani să cadă ca o păpușă de cârpă peste mâna tatălui ei. Așa că, acum, cu un pistol ațintit asupra lui, simțea ceva mult mai complex decât teamă. Frustrare. Asta simțea. Prin valul de ură se prefirase și un strop de admirație. El Mestizo nu numai că aprecia violența, nu doar că recurgea la ea… dar o folosea în mod inteligent. Abil. Ăsta era cel mai potrivit cuvânt care îi venea în minte lui Hoffmann. Tocmai se luptaseră să scape cu viață, iar El Mestizo trăsese un singur foc, unul singur, și își ucisese celălalt oponent cu un laț. Era înfiorător de abil. Și, ca urmare, un inamic redutabil.

— Johnny, nu mă avertizau pe *mine.* Cineva ne-a avertizat pe *noi.* Pentru asta mă plătești. Și acum mă ameninți pentru că mi-am făcut treaba?

— Răspunde-mi, futu-i!

Pistolul armat. Arătătorul pe trăgaci.

— Ți-am respectat sursele, Johnny, cele pe care ai vrut să le ții secrete.

Dacă răspund greșit.

Sunt convins de lucrul ăsta.

Johnny, care e doar El Mestizo acum, o să tragă.

— Și acum te rog să le respecți și tu pe ale mele. Ai o problemă cu asta?

— Lasă vrăjeala! *Vreau să știu cine-a fost*! Delta Force sunt ce au ei mai bun! Așadar cel care te-a avertizat e american! Și un american foarte influent, la dracu'! Și tare puțini americani de rang înalt știu despre operațiunile secrete ale Forțelor Speciale! Apelul ăla, informația, înseamnă că ești un turnător, un informator, futu-i!

Arătătorul pe trăgaci.

Se albise deja.

O apăsare minusculă – și cocoșul armei ar țâșni în față, s-ar face flamă și explozia ar slobozi glonțul.

— Pentru ultima dată… *cine-a fost*? Convinge-mă de loialitatea ta, Peter! Fix despre asta vorbeam când cu pozele alea din Olanda – așa sfârșesc oamenii în care nu pot avea încredere!

Ori mă crede. Și lasă arma din mână.

Sau crede că sunt cine sunt de fapt, un informator, un turnător, inamicul lui cel mai periculos, pe care l-a lăsat să se apropie de el mai mult ca pe oricine altcineva.

— Johnny, uită-te la mine! Dacă apelul ăla – care ne-a salvat viața *amândurora* – m-ar fi dat de gol ca informator, atunci de ce te-aș fi avertizat? Aș fi putut să te ucid. Și să mă predau lor, americanilor, pentru că sunt omul lor. Este?

Arătătorul.

Albit.

— De ce, Johnny, de ce aș *alege* să particip la o confruntare armată în care riscam să mor și eu – n-au venit cu pistoale de jucărie, futu-i –, de ce aș *alege* să-mi pun viața în pericol, de ce aș *alege* să-mi omor propriii tovarăși?

Se uitară unul la altul, aproape față în față, respirând același aer.

— Și de ce, Johnny, aș fi atacat de ai mei? De ce oamenii pentru care lucrez m-ar pune pe o listă cu ținte și apoi m-ar trata fix așa, ca pe o țintă?

Și încercaseră s-o facă prin intermediul unei minciuni – unei minciuni duble.

— Așa că răspunsul meu, Johnny, rămâne neschimbat. Poți să mă amenințі până nu mai poți cu pistolul ăla. Tu ai secretele tale, eu le am pe ale mele. Eu îți respect sursele confidențiale, respectă-le și tu pe ale mele!

Degetul se albise de tot. Până în momentul ăsta, când reveni la o nuanță sănătoasă, de roșu.

Când apăsă mai tare pe trăgaci.

Până la capăt.

Glonțul ricoșă cu un șuierat ce reverberă în jur.

El Mestizo trăsese la mustață pe lângă urechea lui stângă, în apropierea tâmplei.

Și Piet Hoffmann rămase pe loc, pentru că nu avea de ales. Deși de-abia se abținea să n-o ia la fugă. Sau să se prăbușească sau să se întindă la pământ.

— Și sursele mele, Johnny, par ceva mai informate decât ale tale. Este?

Pistolul fusese armat din nou, declicul ce prevestește liniștea dinaintea deflagrației.

— Și din acest motiv, Johnny…

Se studiau din priviri, în timp ce o minciună era cântărită.

— … suntem încă aici, teferi.

În timp ce suspiciunea dădea piept cu încrederea.

— Johnny?

În timp ce El Mestizo chibzuia și decidea.

— Johnny?

Apoi ridică degetul de pe trăgaci, lăsând arma în jos.

•••

Mașina încăpea la fix sub treptele de beton vopsite în roșu care dădeau spre o intrare discretă.

Un bloc asemănător cu cele din suburbiile Stockholmului. Un dreptunghi de beton. De nouă etaje. Genul de clădire în care crescuse.

Piet Hoffmann opri motorul, fără să coboare din mașină.

Nu era un simplu bloc de locuințe. Nu era la Stockholm, nu era acasă, unde voiau și trebuia să se întoarcă. Era o seară la Bogotá. Și clădirea care-i amintea de un bloc de locuințe din Suedia era, de fapt, Spitalul Universitar San Ignacio.

Pe ultima bucată de drum, cum treceau de Cerros de Monserrate și drumul secundar dintre Circunvalar și Carrera 7, pasagerul lui începuse să se miște, alunecând la fiecare curbă, în jos și într-o parte. Așa că Hoffmann nu mai apăsa așa tare pe pedală, încetinind până când se asigură că pasagerul n-o să cadă de pe scaun. Acum tovarășul lui de drum stătea iarăși liniștit la locul lui. Cu pălăria lăsată cât mai mult peste fața vânătă și umflată. Cu o eșarfă elegantă de mătase în jurul gâtului plin de vânătăi. În haine noi – uniforma de camuflaj fusese înlocuită de un costum de culoare deschisă și o cămașă albă –, stropite zdravăn cu băutură. Un bărbat beat mangă care dormea buștean, în drum spre casă după ce petrecuse toată noaptea. Dacă l-ar fi oprit poliția și ar fi vrut să-i inspecteze mașina, primul loc în care s-ar fi uitat ar fi fost portbagajul. Ca urmare, un domn care duhnea a băutură, aflat la vedere, era varianta mai puțin riscantă. Piet Hoffmann slăbi firul subțire de nylon pe care îl legase în jurul pieptului pasagerului, ca să-l țină în capul oaselor, apoi tăie sârma cu care îl legase de mijloc și în jurul genunchilor… era important să-i imobilizezi picioarele, picioarele unui cadavru la care nu se instalase încă *rigor mortis* n-aveau stare.

Ceasul digital de pe bord nu ticăia, de fapt. Și totuși i se părea că-l aude, marcând monoton scurgerea iremediabilă a timpului.

10:50. Ajunsese devreme. Și, în timp ce aștepta, îl prinseră din urmă gândurile.

Doar un telefon m-a scăpat de la moarte azi.

Erik Wilson, Ewert Grens, El Mestizo – toți vorbesc despre un război lent. Dar lista neagră se scurtează de la o zi la alta și, azi-dimineață, ar fi trebuit să fie tăiat de pe listă numele meu. Am supraviețuit. Dar data viitoare? *Dacă se întâmplă să mă aflu în altă parte, cu Zofia, poate*? *Cu Rasmus și Hugo*?

Acolo. Intrarea laterală. Se deschidea acum, se auzi un scârțâit gâjâit prin geamul deschis de la mașină și apoi un alt sunet, hârșâitul unei tărgi cu rotile care înainta poticnit pe trotuarul accidentat.

— Benedicto.

Bărbatul purta o uniformă de portar, ceea ce era atipic. Dar se mișca la fel de lent și avea un zâmbet la fel de larg.

— Peter. Nu ne-am văzut de mult.

Peter Haraldsson mai fusese pe-aici, dar doar în compania lui El Mestizo, după alte nopți în care El Cavo fusese plecat și cadavrele trebuiau să dispară rapid. Hoffmann coborî din mașină, dădură mâna și, fără să-i dea drumul la mână, Benedicto se aplecă spre Hoffmann și aruncă o privire în mașină.

— El e?

— El e.

— Deci obiectul muncii mele… a fost plimbat cu mașina azi?

Autopsierul zâmbi la fel de larg ca înainte, așteptându-se la vreo replică spirituală despre moarte, vreo ironie, așa vorbeau de obicei despre cadavre de care nu le păsa. Așa făceau față propriei spaime – râzându-și de moarte, bagatelizând-o.

— Îmi pare rău, azi nu, Benedicto.

Cadavrul de pe locul din dreapta nu însemna nimic pentru el, un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată până atunci, un glas pe care nu-l auzise niciodată. Dar simboliza propria lui moarte. Care fusese programată și aproape se întâmplase cu doar câteva ore în urmă, ceea ce el abia acum începea să proceseze.

Deciseseră că trebuia să moară.

Așa că poate va trebui să facă fix asta, ca să fenteze soarta.

Din nou.

Benedicto împinse targa spre portiera din dreapta, o suprafață de metal lucioasă. Hoffmann prinse de umeri cadavrul ridicat în capul oaselor, în timp ce autopsierul îl luă de picioare și îl ridicară amândoi, îl traseră și apoi îl lăsară pe targă.

Ar fi putut să fie cadavrul meu pe targa aia nenorocită.

Acoperit de pete închise la culoare, produse de livor mortis, când sângele nu mai circulă, doar se transformă în cheaguri negre. Articulațiile devin țepene, țesutul muscular rămâne încremenit pe veci.

Și în schimb acum zaci tu acolo, cel care a încercat să mă omoare.

Se poziționară de-o parte și de alta a tărgii, manevrând-o spre intrarea laterală. Uneori își imagina propria moarte, moartea Zofiei, moartea băieților, uneori încerca să și-o imagineze ca metodă de a se obișnui cu gândul, de a se pregăti, de a-și înfrunta temerile. Așa te protejezi. Teama lui de moarte îl mâna, îl silea să acționeze, să funcționeze, să supraviețuiască.

Un om care are totul de pierdut e mai periculos ca oricând.

Nu invers, cum credeau mulți. Un om lipsit de teamă devine neatent, neglijent, poate fi luat prin surprindere.

Spre deosebire de omul care *nu-și permite* să piardă, care are totul de pierdut.

— El Mestizo?

Benedicto deschise ușa laterală și împinseră targa pe un coridor gri, pustiu.

— N-a venit cu mine azi.

— Transmite-i salutări din partea mea!

Targa de-abia încăpu în lift, coborâră două etaje și se opriră cu o smucitură.

Nicio întrebare legată de cine, cum, de ce.

Un nou culoar, la fel de pustiu, și un miros pronunțat când deschiseră ușa grea de la morgă. Studiu. Pentru acest scop urmau să fie folosite aceste cadavre donate. Material de studiu pentru disecție. Benedicto le demonstrase la un moment dat cum decurgeau lucrurile – studenții începeau cu un deget, apoi o mână, apoi un braţ, înfruntând treptat moartea. Fără să știe, profesorii și studenții la Medicină le dădeau o mână de ajutor mutilându-i pe cei care trebuiau să dispară, bucată cu bucată.

Faianță albă pe pereți. Faianță albă pe jos, dar în plăci mai mici. Tuburi de neon în tavan care răspândeau o lumină fluorescentă. Oțel inoxidabil împărțit în compartimente dreptunghiulare, loc pentru trei pe fiecare rând, 80 pe 50 de centimetri, fiecare compartiment numerotat.

39 de frigidere.

22, ocupate. 17, libere – și pe unul dintre acestea îl descuie Benedicto.

Ținând fiecare strâns de câte un capăt, mutară tăblia de metal pe care se afla cadavrul de pe targă în compartimentul 31. Benedicto o împinse înăuntru pe niște șine lungi, încuie ușa și legă de mâner un cordon subțire de plastic, documentele de identificare erau deja completate.

Cam pe-aici începeau de obicei să vorbească despre compensație. Odată ce cadavrul era pus la locul lui. Așa că Hoffmann scoase un plic alb pentru autopsier.

— De data asta, nu vreau să-l faci să dispară.

— Poftim?

— Vreau să-l ții aici. Intact. *În caz că* trebuie să vin să-l recuperez.

— La naiba, Peter, n-ai pomenit de asta!

— Pomenesc acum.

— Treaba asta te va costa mult mai mult, prietene. Una e să scot cadavrul greșit pentru studenții de la Medicină mâine. Dar să-l mut de colo-colo, dintr-o nișă în alta, ferindu-mă de colegii mei… Va trebui să vin în fiecare noapte aici. Asta înseamnă un drum de două ore cu autobuzul.

Piet Hoffmann nu avea prea mult timp. Și, în plus, realiză că argumentul

lui Benedicto era întemeiat. Nu era genul de om care să se târguiască doar ca să vadă dacă-i merge.

— Cu mult mai mult? Bine. Primești tot ce e în plic pe moment – cât primești de obicei. Și aceeași sumă în fiecare săptămână până vin să-l iau. Sau până-ți spun să scapi de el.

Bărbatul scund și firav, în uniforma albă prea mare, luă plicul și răsfoi bancnotele, ca și cum le-ar fi cântărit în aer. Apoi îl îndesă în buzunarul de la piept pe care era sigla albastră a spitalului.

— OK.

Apoi nu mai rămase decât mirosul.

Îl urmări pe culoar, se ținu după el când ieși afară, la aer curat, se așeză lângă el în mașina oprită. Piet Hoffmann își trecu brațul peste față și își băgă nasul în materialul cămășii. Da, acolo rămăsese. Se îmbibase în țesătura de bumbac.

Mirosul morții.

Răsuci cheia în contact și porni motorul. Dar îl opri din nou. Fusese o zi lungă. Trecuse de la un atac pregătit cu grijă, care-și croise drum spre ei pe ferestrele de la subsol ale unui bordel adormit la un frigider încuiat într-o morgă pustie, acum pe seară. Dar se ocupase totodată de ultimul rând de pe una din hârtiile pe care le ținea împăturite la fundul tecii de piele, lângă cuțit.

Cel pe care-l scrisese de mână pe hârtie igienică. Pe care îl despături acum.

~~*Coordonate*~~
~~*Orbita inferioară a Pământului*~~
~~*Fereastra temporală*~~
~~*Cesiu-137*~~
Bombă în prismă
Scuter subacvatic
~~*Valiză*~~

Lucrurile mergeau în direcția bună – pe drumul care avea să-i ducă spre casă, spre viață și supraviețuire.

Dar mai era loc pentru un rând. *În caz că se schimbă situația.* Un singur cuvânt. *Dacă drumul o ia în altă direcție.*

Stiloul era în torpedo. Scrise jos de tot.

Cadavru

Știa, desigur.

Mereu singur. Ai încredere doar în tine însuți.

•••

Mersese cu mașina toată noaptea, direct de la morgă, aflată în zona de sud-est a capitalei, până în provincia Guaviare, în orășelul Calamar. De la mortul care reprezenta pentru el planul B – în caz că situația se schimba – la planul principal, operațiunea de salvare, schimbul convenit cu guvernul american – o viață în schimbul alteia.

Și detesta sentimentul ăsta, singurătatea, întunericul care-i bătea monoton în geam, nevrând să-i dea pace.

Îl secătuia de vlagă. Era singurul lucru de care se temea. Nu-i mai era teamă de moarte, ci de o viață solitară.

— Bună!

— Bună!

O sunase, desigur. O trezise din somn. O și vedea, somnoroasă, căutând pe bâjbâite telefonul. Și nu avea niciodată mustrări de conștiință – spre deosebire de el, adormea de îndată ce terminau de vorbit, chiar și când era într-un adăpost temporar, fără vreun reper clar. Nimic n-o clintea.

— Unde ești?

— Departe.

— Unde anume, Piet?

— E mai bine dacă nu știi. Într-un loc unde o să recapăt controlul asupra vieților noastre.

În seara asta părea mai dură. Cum era uneori, în stilul ei propriu, deopotrivă Zofia cea dură și Zofia cea blândă.

— Sper c-o s-o faci. Pentru că te iubesc și vreau să trăiesc cu tine, știi asta. Dar știi și că, și *dacă* o vei face, eu tot plec de-aici. Înțelegi lucrul ăsta, Piet? Chiar dacă rezolvi chestia asta, chiar dacă *supraviețuim,* asta n-o să-mi afecteze decizia de a pleca acasă.

— Mi-ai promis c-o să aștepți o săptămână… mai am patru zile.

— Da. Și o s-o fac. Te aștept. Dar după aceea, *dacă supraviețuim,* n-o să mai stăm împreună la masa din bucătărie, sperând că lucrurile se vor schimba în bine. Dacă reușești, diferența e că, de data asta, eu și băieții plecăm acasă – cu sau fără tine.

Și apoi fiecare îl așteptă pe celălalt să încheie conversația, fiecare cu telefonul în mână, el în mașină, ea în pat.

Domni tăcerea preț de un kilometru, și încă unul. Fiecare asculta respirația celuilalt.

Până când ea sărută de două ori telefonul și îi închise.

Și, mult mai târziu, când parca în fața unui hotel liniștit din Calamar, ca să mai prindă câteva ore de somn, singurătatea aceea groaznică începu să-i dea târcoale mai înverșunată ca oricând.

•••

Cu o seară în urmă, Piet Hoffmann rămăsese în fața spitalului universitar, modificând una dintre cele două hârtii esențiale pe care le ținea pe fundul tecii de piele. Acum o despături pe cealaltă.

14:52 (Instructaj Calamar)
15:27 (Plecare ATV)
17:21 (Sosire râu)
18:31 (Debarcare tabăra din vale)
19:21 (Sosire tabără prizonieri)
19:25 (Atac, pătrundere incintă)
20:31 (Sosire elicopter)
23:16 (Sosire Isla Tierra Bomba)
23:43 (Scufundarea)
00:32 (Sosire navă)
00:37:01 – 00:40:00 (Fereastra temporală)

Planul pentru operațiunea de salvare a președintelui Camerei care, la momentul când i-l arătase lui Ewert Grens, fusese demarcat doar cu xx:xx. Dar acum putea să programeze totul în funcție de ultimul punct, fereastra temporală. Planificat să înceapă cât mai târziu cu putință și cu intervale cât mai scurte. Un timp mai scurt însemna minimizarea expunerii, ceea ce însemna un risc mai mic ca operațiunea lor să fie descoperită.

— Gata?

Se aflau într-o biserică. Mică, frumoasă și răcoroasă în comparație cu arșița de-afară – situată pe peticul de loc deschis din spatele Stării Civile, care fusese cândva una dintre cele mai animate piețe publice din Calamar, revendicată între timp de mormane de moloz și câini vagabonzi.

— Gata.

Avea în față șapte chipuri acoperite de măști negre, care se uitau la el, în timp ce-și sincronizau ceasurile.

14:52 (Instructaj Calamar)

Nouă ore și 45 de minute până la obiectiv. Până la acea breșă în raza de acoperire a sateliților. Care avea să fie decisivă și în raport cu care fuseseră programați toți ceilalți pași. Ora exactă la care avea să înceapă ultima fază – doar atunci fereastra temporală îi lăsa suficient timp. Ora exactă la care trebuia să țâșnească din apă. Dacă nu ajungea, dacă întârzia chiar și un minut, dacă rata fereastra, atunci avea să piardă șansa de a recâștiga o viață

în schimbul alteia.

Prin intermediul lui Grens, îi ceruse lui Masterson să-i pună la dispoziție opt oameni incoruptibili căliți în luptă – un pilot de elicopter cu acces la un elicopter și cei șapte aflați acum în fața lui, într-un loc de care lumea întreagă părea să fi uitat, complet echipați de luptă și instruiți să înainteze prin apă sau să lupte pe întuneric. Aceștia din urmă îl ascultau acum și memorau planul pentru *Operación Obtener,* Operațiunea „Recuperarea”, așa că li-l prezentă pas cu pas, minut cu minut.

Piet Hoffmann le vorbea, în timp ce se gândea deopotrivă la ei și la el însuși. I se întâmpla adesea lucrul ăsta. Se detașa de sine însuși și observa, evalua, în timp ce gura lui continua să rostească ceea ce creierul lui își planificase deja. Ulterior, se întâmpla adesea să nu mai știe exact dacă spusese ce credea el că ar fi spus, era pe pilot automat. Dar întotdeauna părea să funcționeze, nimeni nu observa nimic, reușea să fie deopotrivă prezent și absent.

Acum, în timp ce le dădea instrucțiuni privind înaintarea de la râu la tabăra de la poalele muntelui și apoi de la aceasta la tabăra pentru prizonieri, cealaltă parte a minții lui se gândea cât de subțire era, de fapt, sârma pe care mergea, cât de fragilă era protecția pe care și-o crease. *Dacă voi, cei care-mi stați în față, m-ați lua cu asalt acum, dacă mi-ați dezvălui identitatea… totul s-ar sfârși.* La doar un metru și un pic distanță de el se aflau șapte soldați de elită aflați în slujba guvernului american. Același guvern care-l condamnase la moarte. Dacă descopereau că omul care urma să-i conducă era, totodată, un individ pe care ar fi trebuit să-l prindă, viu sau mort – totul s-ar fi sfârșit.

O sursă anonimă. Așa îl prezentase Sue Masterson noului director al Forței Operative Crouse, succesorul lui Navarro. *Unul dintre informatorii noștri – a cărui identitate trebuie să rămână secretă spre a supraviețui – a descoperit unde se află ostaticul. E singura persoană din afara organizației care știe unde se află. Și rolul vostru e să-l ajutați.* Ea îi convinsese mizând pe încrederea absolută, care era condiția necesară pentru orice operațiune sub acoperire. Nu era nici Hoffmann, nici Haraldsson – era un informator al DEA, de a cărui soartă era responsabilă, iar menținerea anonimității lui era crucială câtă vreme dezvăluirea identității lui ar fi fost o condamnare la moarte, pentru el și familia lui. Se aplicau aceleași condiții ca și pentru membrii Forței Operative Crouse, care purtau și ei măști negre în public spre a rămâne anonimi și incoruptibili – imposibil de localizat, amenințat sau influențat. Așadar premisa anonimității nu era ceva ieșit din comun, din contră. Și, pe măsură ce se apropia de ultima parte a prezentării detaliate a planului, celălalt Piet Hoffmann – cel care se detașase de sine însuși și-i

studia de la distanță pe cei șapte soldați de elită și pe liderul lor – observă că păreau să aibă încredere în el, erau dispuși să-l urmeze pentru a elibera ostaticul. Fără a-și da seama că scopul era reabilitarea lui, o cușcă la schimb pentru ștergerea unui nume de pe lista neagră.

De-ar fi știut ei…

15:27 (Plecare ATV)

Hoffmann se uită la ceas. 15:26. Cu un minut *mai devreme* decât fusese programat și ritmul inimii i se potoli.

Fără pilotul elicopterului, pe platforma automobilului de teren era destul loc pentru cele șapte caiace și o barcă gonflabilă, în care încăpeau șapte soldați cu tot cu echipamentul. Nimeni nu spunea nimic, erau concentrați pe misiune. Se auzea un singur zgomot… de la avionul Hawkeye din flota Forței Operative Crouse, care, de la sosirea lor, dădea ture la 5 000 de metri deasupra lor, bruind zona din jurul orașului Calamar. În caz că cineva din oraș le-ar fi descoperit prezența, n-ar fi putut să alerteze gherilele – toate telefoanele, radioemițătoarele și orice trafic de date aveau să fie blocate până când misiunea era dusă la bun sfârșit.

Piet Hoffmann stătea singur în cabină, doar hărțile desfășurate pe scaunul din dreapta îi țineau companie. Un drum de o oră pe ceva ce se putea numi doar cu generozitate autostradă, 20 de minute pe un drum neasfaltat, mult mai accidentat, și o jumătate de oră prin junglă, pe unde nu exista niciun drum propriu-zis.

Până când ajungeau la un afluent al lui Río Vaupés. Până când ajungeau la următoarea fază.

17:21 (Sosire râu)

Se uită din nou la ceas. 17:25. Cu patru minute *după* ora programată.

Era incredibil de cald. Incredibil de umed.

Roiuri agitate, insistente, de muște de nisip le dădeau târcoale, bâzâind întruna, însetate de sânge. Înainte și înapoi – arbori de cauciuc și sapucaia, nuci de Brazilia, smochini, mahoni și toate plantele pe care n-ar fi știut să le numească, ce se întrepătrundeau printre plantele cățărătoare impenetrabile și vegetația deasă ca un zid. Alesese o lagună mică aflată pe cursul râului ca punct de plecare, acolo încărcară barca mare de cauciuc cu lichide – apă într-unul din bidoanele de 25 de litri și colada cu espresso cubanez în celălalt. Urmă echipamentul medical – o trusă de prim ajutor dotată și cu morfină, ser, vaccin antitetanos și medicamente de diluare a sângelui. Tot

aici își împărțiră armele, muniția și macetele, înainte de a se urca în propriile bărci de luptă.

După câteva secunde erau purtați de curentul năvalnic, străduindu-se să-și mențină echilibrul în timp ce erau împinși în aval – plămânii și sângele Amazonului îi purtau spre inima lui. Cel mai mare sistem de râuri din lume, unit de o mie de afluenți, care susțineau un întreg ecosistem care, pe moment, era reprezentat de acele roiuri de muște pișcătoare, înlocuite ulterior de roiuri de țânțari dornici să-i ciupească.

Covorul verde din zare își schimbă treptat culoarea, pe măsură ce soarele cobora la asfințit.

Neîntinat.

Dacă ceva putea fi numit vreodată neîntinat.

Piet Hoffmann își concentră toată energia pe menținerea echilibrului și a direcției din vâsle – trebuia să se asigure că barca mare de cauciuc pe care o trăgea după el n-o să se agațe în ceva, trăgându-l la fund. Acolo unde pândeau anaconda lungi de șapte metri. Precum și crocodili și piranha. Și peștii candiru, despre care toată lumea avea câte o poveste, dar pe care nu-i văzuse nimeni vreodată, care se spunea că-ți pătrund în corp când urinezi în apă și își înfig mustățile în penis sau în vagin, rămânând fixați acolo și devorându-ți sângele și carnea.

Călătoreau de aproape o oră, când Hoffmann auzi în urma lui un zgomot care sună ca un șfichiuit de bici. Se desprinse de curent, încetini și încercă să identifice sursa zgomotului pe întuneric. Acolo! Un caiac se ciocnise de un trunchi de copac sau de o stâncă poate, și un membru anonim al Forței Operative Crouse căruia Hoffmann îi spunea Cinci stătea în apa care țâșnea ca o fântână arteziană din gaura apărută în barca de fițe. În timp ce caiacul abandonă lupta și se duse la fund, Cinci prinse coarda de salvare agățată de barca de cauciuc și începu să-și umfle vesta de salvare. Suflă de câteva ori, înotă un pic și curentul îl purtă înspre barca de cauciuc, până lângă ea. Se prinse cu mâinile de marginea bărcii, se opinti să se ridice până la brâu, făcu o pauză să-și tragă forțele, se opinti din nou – și se ridică de-a binelea. Când Piet Hoffmann gesticulă spre el cu degetul mare și arătătorul de pe caiac, ca și cum îl întreba *Ești bine*?, Cinci ridică degetul mare din noua lui poziție, de la bordul bărcii de cauciuc, în semn de încuviințare.

18:31 (Debarcare tabăra din vale)

După vreun kilometru, alarma de la GPS-ul lui Piet Hoffmann se activă – după următorul cot al râului era locul în care debarcaseră el și El Mestizo. Toate caiacele rămase și barca de cauciuc se desprinseră de curentul

năvalnic, neîmblânzit, și o porniră silențios spre mal. Când Hoffmann păși pe uscat, se uită și la ceas. 18:39. Erau cu încă patru minute în urma planului. Din cauza incidentului cu caiacul scufundat. Un total de opt minute și nu-și permitea să mai irosească nicio clipă… din contră, trebuia să mai recupereze. Următoarea etapă era înaintarea de la râu spre tabăra de prizonieri, trecând de tabăra de la poalele muntelui. Trebuia să se miște mai repede decât anticipase.

Descărcară tot, ancorară barca de cauciuc de rădăcinile șerpuite ale acelor arbori neidentificați și împinseră, rând pe rând, caiacele spre vârtej. Acolo aveau să fie deturnate de râul năvalnic și, după câtiva kilometri, urmau să fie distruse și scufundate în punctul unde râul se îngusta și devenea mai puțin adânc.

Hoffmann cunoștea bine locul. Același spațiu minuscul dintre două stânci unde mergeau să se spele soldații din tabără, aceleași *potrillos* printre care săriseră el și El Mestizo când Cristobal îi adusese aici să-l tortureze pe bărbatul pe care Piet revenise acum să-l salveze. Era lumină atunci și acum era întuneric. Dar își amintea fiecare detaliu. Cum Cristobal mersese înaintea lor, croindu-și drum cu maceta, cale de 220 de pași până la tabăra din vale și cum merseseră înainte fără el.

Își luară echipamentul de luptă și ochelarii cu vedere nocturnă, își încărcară armele, fixând și amortizorul, apoi își împărțiră funiile și echipamentul medical.

— Gata?

Piet Hoffmann vorbea în șoaptă. Chiar și-așa, vocea lui reverbera în jurul lor prin aerul umed. Voci la fel de înfundate îi răspunseră, reverberând la rândul lor.

— Gata. Gata. Gata. Gata. Gata. Gata. Gata.

Mergeau încet, la distanță mică unul de celălalt, pe o potecă bătătorită, împiedicându-se de rădăcinile noduroase, izbindu-se de plantele cățărătoare. Până când mai erau doar 50 de pași până la tabăra din vale… și Hoffmann se opri. La ultima vizită își întipărise în minte unde se aflau *caletas* și *chontos,* precum și vâlceaua de pe latura dreaptă a taberei, care reprezenta o linie de demarcație naturală. Își amintea și unde erau poziționați cei 15 paznici și luptători de gherilă complet înarmați, câte unul în fiecare colț al taberei care alcătuia un fel de pătrat. Nu erau extrem de bine instruiți – tineri și loiali, dar neavând pregătirea necesară să le facă față lui și echipei lui. Ar fi putut să câștige cu ușurință o luptă aici. Dar asta ar fi pus capăt definitiv operațiunii. Ar fi fost expuși și cineva ar fi transmis un avertisment către tabăra de prizonieri, de care-i mai despărțeau 1 200 de pași. Așa că-și îndemnă oamenii să iasă de pe potecă și îi puse s-o taie direct

prin vegetație, descriind un semicerc pe latura dreaptă a taberei. Își tăiară drum cu macetele în direcția vâlcelei, o treabă care-ți lua timp și te vlăguia chiar și când o făceau 16 mâini abile și care trebuia făcută fără să scoți un sunet. Odată ce ajunseră la vâlcea, începură să meargă mai repede – nu-i mai preocupa așa tare dacă se auzea ceva sau nu, pentru că erau înconjurați și izolați de un perete gros de vegetație. Le luă o jumătate de oră și mai bine să străbată câteva sute de metri. Până când ajunseră din nou la potecă, care lăsa în urmă tabăra. O ținură tot înainte, oprindu-se pe la jumătatea drumului, în punctul până unde se furișase în miez de noapte la ultima vizită, spre a determina coordonatele exacte, latitudine și longitudine… atunci nu avusese ochelari cu vedere nocturnă și coborâse poticnit, ducându-se de-a dura, cele 612 trepte care despărțeau tabăra pentru prizonieri de luminișul în care se aflau acum.

— Vreau ca toată lumea să bea cel puțin jumătate din ce a rămas. Prindeți forțe. Data viitoare când ne oprim va urma lupta.

Băură apă și colada din bidoane de metal, câțiva se întinseră un pic, câțiva își fixară mai bine armele.

Apoi se urniră din nou, apropiindu-se de obiectiv, numărând pașii. Tiptil, silențios, ca niște vânători care încercau să nu-și sperie prada.

19:21 (Sosire tabără prizonieri)

Se uită la ceas, ca și înainte. 19:32. Faptul că dăduseră roată taberei îi încetinise și mai mult – acum erau cu 11 minute în urmă. Timp pe care *trebuia* să-l recupereze… totul ar fi fost zadarnic dacă ajungea chiar și cu o secundă după ce se închisese fereastra. Dar refuză să cedeze stresului, pentru pregătirea și implementarea unei operațiuni de salvare era nevoie de calm, stăpânire de sine și spontaneitate, iar pripa rareori se dovedea cheia succesului într-o misiune.

Se opriră pe cărare la doar 20 de pași distanță de tabără, își reglară radioemițătoarele și fiecare își puse casca la ureche. În timp ce membrii Forței Operative Crouse se lăsaseră pe vine și înaintau tiptil spre pozițiile care le fuseseră repartizate, Piet Hoffmann se furișă spre copacul despre care decisese la ultima vizită că *va fi punctul de observație 2.* Un arbore sapucaia cu ramuri și frunziș care urcau până sus de tot. Se urcă rapid, parcurgând două treimi din trunchi, la o înălțime de vreo 20 de metri, probabil, ținând în mână arma cu lunetă. De acolo putea să monitorizeze întreaga tabără în timpul operațiunii. Putea să-i urmărească pe cei 12 soldați din tabără, precum și cușca în care se afla Crouse. De acolo putea să monitorizeze și orice mesaj se transmitea între ceilalți membri ai grupului,

nimeni nu avea voie să comunice verbal până în momentul în care operațiunea era finalizată și ostaticul era eliberat, cei șapte soldați nu puteau să răspundă decât apăsând pe butonul de transmisie, conform unui cod prestabilit.

Hoffmann înaintă pe creangă. Acum. Era într-o poziție bună, cu un unghi bun. Cu pușca fixată pe postament, ca să poată trage oricând. O ultimă ajustare, pentru a contracara efectul temperaturilor ridicate și umidității extreme – răsuci șuruburile cu o treaptă la dreapta.

Perfect.

El era gata.

Primul ordin transmis în șoaptă.

— Unu către Doi, te-ai instalat?

Două declicuri scurte. Doi se instalase, la șapte metri mai încolo spre junglă, cu vedere netulburată spre *caleta* comandantului.

— Unu către Trei, te-ai instalat?

Trei declicuri dinspre o movilă de cinci metri aflată de sud de *chontos,* latrina.

— Patru, confirmă.

Patru semnale dinspre poziția cea mai vulnerabilă, punctul cel mai apropiat de cușcă în care se puteau plasa. Patru avea să inițieze atacul neutralizând paza din dreptul cuștii și apoi monitorizând și apărând poziția și eliberându-l pe Crouse.

— Cinci, Șase, Șapte, Opt… confirmați!

Opt declicuri în casca lui Hoffmann. Cinci, Șase, Șapte și Opt erau grupați în spatele popotei sau, cel puțin, așa îi spunea el în minte, o *caleta* ca oricare alta, folosită ca un fel de loc de adunare.

— Acum suntem… cu 10 minute și jumătate în urma programului. Sincronizați-vă! 19, 35… zero. Și nu uitați… lăsați-l în viață pe comandant!

Toți erau la locurile lor. Momentul pentru numărătoarea inversă.

— Baftă! În 30 de secunde.

Înainte de a se urca în copac, Piet Hoffmann își dăduse jos ochelarii cu vedere nocturnă, care nu-i foloseau la nimic pe distanțe mari – acum scoase din buzunar un binoclu cu vedere nocturnă spre a se orienta prin tabără și a-i descoperi pe cei șapte soldați la locurile lor. Nici măcar un lunetist versat n-ar fi putut să le ia urma, cu atât mai puțin să-i vadă.

— 20 de secunde.

Cercetă în continuare, îndreptând arma spre unul dintre cele patru puncte în care ar fi trebuit să se afle membrii Forței Operative Crouse. Nimic în cătarea armei. Până când apăsă pe butonul roșu aflat chiar deasupra obiectivului camerei cu infraroșu și deodată îi apăru dinainte silueta verde-

gălbui a unui bărbat nemișcat, în genunchi, la câțiva metri în adâncul junglei, în apropierea latrinei.

Întoarse din nou cătarea spre tabără, asupra celei mai mari dintre clădiri, popota.

Acolo, prin pânza subțire de cort, se întrezăreau cinci siluete verzi-gălbui.

Avea să rămână cu arma îndreptată într-acolo.

— 10 secunde.

Închise ochii și inspiră încet, adânc, pe nas de trei ori.

— 5, 4, 3, 2, 1…

19:25 (Atac, pătrundere incintă)

De îndată ce termină de vorbit, auzi două împușcături înfundate chiar din spatele cuștii – urmate de patru declicuri în cască. Patru eliminase paza. Muniție subsonică produsă anume pentru amortizor, al cărei ecou avea să fie absorbit de zidul de vegetație din jurul lor – trebuia să ia cu asalt tabăra pentru prizonieri fără să alerteze tabăra din vale.

Mai erau 11.

În obiectivul camerei cu infraroșu, Hoffmann văzu cele cinci siluete din sala de mese ridicându-se, înșfăcându-și armele și țâșnind pe ușa acoperită de pânză. Și îi văzu prăbușindu-se la pământ, rând pe rând, împușcați în spate de Cinci, Șase, Șapte și Opt.

Mai erau șase.

Împinse o crenguță mai încolo ca să vadă mai bine. Pușca era ațintită asupra *caletei* comandantului acum. Și iată-l… țâșnind în fugă de-acolo, strigând.

— Suntem atacați! Declanșați explozibilul din apropierea cuștii!

Comandantul nu ajunse prea departe – căzu grămadă când Doi îl împușcă în coapsă și în mâna dreaptă, nu mai putea să tragă acum, dar nu trebuia ucis încă.

Mai erau cinci și jumătate.

Piet Hoffmann puse din nou mâna pe luneta cu vedere nocturnă – de-acum înainte, toată activitatea avea să se concentreze în apropierea cuștii în care se afla Crouse. Într-acolo dădură fuga cei doi soldați care păzeau colțul de nord al taberei, spre cușcă și spre firul setat să lanseze un proiectil, menit să declanșeze la rândul lui o mină antipersonal – o combinație de explozibile care ar fi trebuit să ucidă deopotrivă ostaticul și pe cei veniți să-l salveze, în cazul unui atac. Orice încercare de a fura de la PRC trebuia pedepsită – de fiecare dată, consecința trebuia să fie moartea făptașului. Cei doi soldați se opriră brusc, ridicară puștile automate și le îndreptară spre terenul plin de

noroi din fața cuștii. Gata să tragă direct spre mină, declanșând explozia. Dar se prăbușiră la pământ, uciși pe loc, până să apuce vreunul să tragă – Piet Hoffmann avusese un unghi bun din copac.

Mai erau trei și jumătate.

Și îi vedea clar prin luneta cu vedere nocturnă – se furișau într-un grup dezorganizat dinspre latura de sud a taberei, apropiindu-se încet de cușca prizonierului. O bubuitură înfundată – Trei, din spatele latrinei – și unul dintre ei, cel mai înalt, din mijloc, fusese nimerit în plin. Mai erau doi, care dădură să se retragă imediat. Hoffmann nu-i mai putea urmări cu ajutorul vederii nocturne și reveni la infraroșu, îndreptându-și mai întâi arma spre *caleta* comandantului, care era pustie, apoi spre *caletele* mai modeste în care dormeau soldații, pustii și ele, și într-un final spre popotă, plimbând agale cătarea de-a lungul pereților.

Uite-i! Acolo se retrăseseră.

Siluete verzi-gălbui prin pânza de cort. Năluci care pluteau într-o lumină violet, convinși pe moment că sunt la adăpost, imposibil de găsit.

Piet Hoffmann inspiră, îi luă în cătarea armei și trase.

Mai era o jumătate.

Mai parcurse o dată din priviri tabăra pe întuneric, numărând șapte siluete colorate, vii, emanând căldură, fiecare unde ar fi trebuit să fie. Și apoi siluetele care nu se mai mișcau, morți, dar continuând să emane căldură – 11. Așadar, mai erau două siluete.

Tot verzi-gălbui.

Comandantul și Crouse.

Nu mai existau alte surse de căldură. Nu mai existau năluci plutitoare. Hoffmann își reglă microfonul și îi auziră vocea în căști.

— Toți au fost eliminați.

Coborî metru cu metru cât erau crengi, apoi, ajuns la porțiunea netedă a trunchiului, își dădu drumul de-acolo. Aruncă o privire spre cușcă.

Doi tocmai îndepărta firul, dezamorsând bomba și mina.

Patru trase un singur foc spre lacătul banal cu care era ferecat lanțul din jurul zăbrelelor de bambus.

Nu erau gata, nu încă.

Mai întâi avea o treabă cu cineva. Cu o jumătate de om.

Cineva care se mândrea cu faptul că-i lăsase urme pe viață altcuiva, care râdea în timp ce le răpea demnitatea altora. Și care acum zăcea în noroi, în mijlocul taberei, târându-se plin de sânge.

Piet Hoffmann îl prinse de brațul drept, cel în care fusese împușcat, și-l trase în genunchi.

Comandantul țipă de durere.

Până când Hoffmann îl plesni cu palma peste obraz.

— Gata cu țipetele! Nu te-aude nimeni, pentru că nu exiști. OK?

Niciun răspuns. Doar un scâncet înfundat, plin de patos, când îl târî prin tabără înspre cușcă. Hoffmann se oprea din când în când și-i trăgea câte un șut în piept dacă începea să se tânguiască mai tare.

— Ce ți-am zis? Gata cu țipetele!

Ajunseră la cușca deschisă între timp.

Prizonierul tocmai ieșea, susținut de Patru și Cinci.

— Sunteți în siguranță acum, *Señor* Crouse.

Engleză, cu un accent spaniol pronunțat. Președintele Camerei trebuia să vadă și să audă un membru al Forței Operative Crouse. Alte întrebări riscau să iste suspiciuni, iar grupul pe care-l conducea și pe care se baza Hoffmann trebuia să creadă în continuare în masca neagră care-i acoperea chipul, nu în condamnarea la moarte, nu în informatorul mazilit.

— O să vă luăm de-aici, *Señor* Crouse. Vă ducem acasă, la compatrioții dumneavoastră.

Cadavre împrăștiate de colo până colo. Niște necunoscuți înarmați. Dar Crouse nu părea speriat. Confuz, obosit, demoralizat. Dar nu înspăimântat. Un om care fusese rănit atât de grav și de profund, încât se dăduse bătut, se resemnase.

Piet Hoffmann își desprinse tocul de armă care-i stătea atârnat peste piept și își scoase pistolul, înmânându-i-l lui Crouse.

— E încărcat, cu piedica trasă. Și aici, *Señor* Crouse, e comandantul.

Crouse se uită la el, fără a încerca măcar să ia arma.

— Nu înțeleg.

— Pe el l-am păstrat. Pentru dumneavoastră.

Timothy D. Crouse se uită la bărbatul care-i fusese lăsat la picioare, care-i înscenase execuția, îl torturase, îi scurtase viața, degeaba.

— De ce?

— Știu ce v-a făcut.

Crouse îl studie mai atent pe comandant, ascultându-i gemetele, lăsându-și privirea să adaste asupra sângelui îmbibat în materialul de la genunchi, apoi asupra rănii de pe antebraț, sângele părea să-i băltească pe sub uniformă și i se prelingea pe piele.

Și clătină din cap.

— Mulțumesc. Dar nu e nevoie.

Piet Hoffmann își băgă pistolul la loc în toc, fixă din nou tocul și se aplecă spre comandant. Spre o pereche de cizme negre cu botul ascuțit. Prinse în mâini pintenii lustruiți, zornăitori, în formă de stea, cu pietricelele roșii, strălucitoare, de-o parte și de alta. Și îi smuci energic, făcându-l pe

comandant să țipe de durere, sau poate din cauza umilinței, și apoi băgă pintenii în buzunarul lui Crouse.

— Ca să vă amintiți mai târziu, când o să aveți îndoieli… dumneavoastră ați câștigat.

Apoi desfăcu eșarfa de la gâtul comandantului, punându-i-o căluș, și îl târî spre cușcă, aruncându-l înăuntru și legându-l strâns de mâini și de picioare. Și închise ușa, încuind-o cu cordoane de plastic. N-avea să iasă prea curând de-acolo.

Trei, Cinci, Șapte și Opt veniră din spatele latrinei, ducând o targă de bambus proaspăt înjghebată. Șase îi făcu o injecție cu morfină în fesă lui Crouse prin pantalonii subțiri și apoi îl luară pe sus.

O porniră în direcția din care veniseră, ducând cu rândul targa. În luminiș se opriră și Piet Hoffmann le spuse că totul decursese conform planului. Când se apropiau de tabăra din vale, începură să audă voci și, inevitabil, zgomotul televizorului atârnat într-un copac, un fel de pârâit. Încet, ocoliră tabăra pe poteca tăiată recent prin junglă, coborând în vâlcea ca să acopere orice zgomot până când ajunseră în celălalt capăt și o ținură tot înainte spre râu. Spre barca de cauciuc, pe care o desprinseră de rădăcinile noduroase înainte de a urca în ea, cu tot cu Crouse. 30 de noduri însemnau 20 de minute, mergând împotriva curentului. Și nu aveau de ales, trebuiau să pornească imediat, de aici. Zgomotul motorului avea să-i alerteze pe cei din tabăra din vale. Dar, ținând cont de distanța până la râu, avansul pe care-l aveau și capacitatea bărcii – un potențial urmăritor nu-i putea prinde prea ușor.

20:31 (Sosire elicopter)

Alocase un interval de 66 de minute pentru atac, cu tot cu deplasarea pe jos și în barcă. Își puseseră în practică planul în 61. Câștigaseră cinci minute, mai aveau șase minute de recuperat.

Piet Hoffmann o luă la fugă spre elicopter și spre pilot, în timp ce cei șapte soldați se adăposteau într-un crâng de palmieri, după trunchiuri acoperite de țepi – aici urmau să aștepte până când elicopterul revenea să-i ducă înapoi la regiment, în timp ce Hoffmann își continua drumul de unul singur de-aici încolo.

Mai întâi se asigură că avea toate articolele de pe lista transmisă noului comandant al Forței Operative Crouse. Bifă scuterul subacvatic și dispozitivul gen sanie atașat la el și trecu la unul dintre sacii de pânză – scoase și studie vizorul și masca de scafandru, lubrifiantul, cele două butelii de oxigen, manșeta pentru tensiometru, conul de cupru cu un diametru de

fix patru centimetri și tubul de plastic cu o lungime de 15 centimetri. Apoi se uită în celălalt sac – un set de explozibile C-4, un sac impermeabil, cei doi magneți puternici, o armă automată cu țeava retezată, un ham dublu, un costum de neopren cu grosimea de trei milimetri, un computer pentru scufundări de dimensiunile unui ceas de mână și, în sfârșit, pe fundul sacului, o vestă de salvare.

Totul era unde trebuia să fie, totul în afară de Crouse.

Piet Hoffmann îl ținu strâns în timp ce urcau la bord, susținându-l pentru că de-abia se ținea pe picioare, îl instală și îl înfășură în pături între cei doi saci, conștient, dar încă moleșit de la morfină.

Și apoi decolară și pilotul ajustă poziția elicopterului în funcție de vânt, orientându-l în direcția coordonatelor introduse de Hoffmann și întorcându-se spre comandantul lui temporar.

— Am înțeles bine… ne îndreptăm spre o insuliță?

— Da.

— Aflată în dreptul coastei de nord-vest a Columbiei?

— Da.

— În cazul ăsta, durata zborului va fi de două ore și 45 de minute.

— Așa mă așteptam și eu.

23:16 (Sosire Isla Tierra Bomba)

Aveau o vedere superbă din elicopter: un golf domol, spre nord-vest, în apropierea unei plaje albe, la o distanță considerabilă de clădirile din extremitatea nordică a insulei. Coborâră încet spre debarcader, care se ițea un pic din apă, alcătuind un ponton unde erau legate trei bărci de pescuit. Pilotul ateriză cu măiestrie pe un petic de iarbă, la loc deschis. Elicopterul nu-l putea duce mai departe de-aici. Va trebui să-l livreze pe Crouse pe cont propriu și s-o facă fără a fi detectat – să se expună de bunăvoie era totuna cu a-și semna propria execuție. Pilotul și Hoffmann descărcară echipamentul și îl transportară spre o barcă care arăta ca toate celelalte, întocmai cum convenise cu Masterson prin intermediul lui Grens. Sub prelată se aflau celelalte lucruri pe care le ceruse – cele patru cartușe cu fibre de carbon, MP3 playerul pe care era înregistrarea cu submarinul rusesc și un container cu cesiu-137 – care fuseseră imposibil de obținut pe canalele locale ale Forței Operative Crouse.

Două ore și 41 de minute. Câștigaseră patru minute – erau cu două minute în urmă. În timp ce elicopterul decola, Hoffmann îl ridică pe Crouse, ajutându-l să urce în barcă. Crouse părea tot mai lucid pe măsură ce efectul morfinei se risipea, părea să se adune, parcă nu mai vorbea atât de bălmăjit.

— Cine… pentru cine lucrezi?

— O să aflați în curând, *Señor* Crouse. Când veți fi în siguranță. Atunci veți primi răspunsuri la toate întrebările.

— Te întreb din nou. Pentru cine sau pentru ce lucrezi?

Bun așa. Hoffmann zâmbi pe sub masca de protecție. Crouse rămăsese cu sechele fizice, dar rănile suferite nu-i afectaseră agerimea, nici intelectul. Vocea aceea nu fusese zdrobită, era vocea unui politician respectat, care era obișnuit să fie ascultat.

— Grupul de soldați care v-a eliberat, domnule președinte al Camerei, este grupul care vă poartă numele. Forța Operativă Crouse.

Crouse încercă să se așeze pe balustradă, dar nu reuși, așa că doar se rezemă de ea, uitându-se țintă la Hoffmann, cu un aer autoritar.

— Forța Operativă Crouse. A-ham. Nu știu, dar… ne-am… mă rog… ne-am mai întâlnit până acum?

— I-ați întâlnit pe toți membrii Forței Operative Crouse.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Îmi pari… cunoscut. Nu vocea, nu știu dacă am auzit-o vreodată, ci felul tău de-a te mișca. Am senzația că te-am cunoscut în alte împrejurări, nu *doar* la o trecere în revistă.

Piet Hoffmann n-avea timp de șuete. Dar nu avea de ales. Crouse nu putea avea dubii asupra lui, trebuia să fie convins că doar membrii Forței Operative Crouse îl eliberaseră, pentru ca lucrurile să rămână flexibile, spre a evita neînțelegerile sau protestele – abia ulterior avea să-și dea seama că acel membru în plus, cel care condusese întreaga operațiune, era unul dintre cei 13 indivizi pe care colegii lui îi declaraseră inamicii lor principali.

— *O să înțelegeți,* domnule președinte, promit! Când va veni momentul. Tot ce trebuie să știți deocamdată este că sunt de partea dumneavoastră. V-am eliberat ca să vă salvez viața. Viața dumneavoastră e la fel de importantă pentru mine ca și propria mea viață. Viața mea depinde de a dumneavoastră.

Crouse întinse mâneca murdară și zdrențuită, trăgând de masca neagră de pe fața lui Hoffmann.

— Și asta?

Piet Hoffmann îi trase mâna la o parte, blând, dar ferm.

— Totul e în conformitate cu regulamentul Forței Operative Crouse. La elaborarea căruia ați colaborat și dumneavoastră.

— Și *dacă* ți-aș cere s-o scoți?

— Odată ce misiunea mea s-a încheiat.

Bidonul îi atârna la șold, mai erau câțiva decilitri de apă în el. Își scoase mănușa de piele, îi lipseau două degete de la mâna stângă și îl văzu pe Crouse uitându-se la ea. Avea două capsule de Nembutal în buzunarul de la vestă și le lăsă să cadă în bidonul cu apă, așteptând să se dizolve.

— O să vă rog să beți asta, domnule președinte.

Crouse clătină din cap – părul ud de transpirație i se lipise de frunte și de tâmple.

— Nu.

— O să vă ajute să adormiți. Și e important dacă vrem să ne iasă ultima fază a misiunii de salvare.

Îi întinse bidonul de metal.

— Trebuie să aveți încredere în mine acum, domnule președinte. Viața dumneavoastră și a mea depind de asta.

După un moment, Crouse bău. Dar în silă, asigurându-se că se vede treaba asta. În curând îl luă somnul și, odată ce Piet Hoffmann se convinse că adormise într-adevăr, scoase o doză de Propofol, cât pentru o oră, și i-o injectă în braț. Un anestezic foarte puternic și periculos, așa că doza era mai slabă decât ar fi fost recomandată de obicei, dar Crouse nu avea să fie monitorizat constant de un specialist, așa că era mai bine să minimizeze riscurile. Tot din acest motiv, Hoffmann redusese intervalul alocat pentru această fază a operațiunii de la două ore la una – nu era ușor să ducă totul la bun sfârșit în timpul alocat, dar era necesar spre a-i da șanse maxime de supraviețuire lui Crouse.

Ridică unul dintre saci, scoase masca de scafandru și recirculatorul, i le trase peste cap lui Crouse și i le atârnă pe piept. Și dădu drumul la oxigen. Recirculatorul Rebreather 12 era cel mai avansat model cu care avusese de-a face până acum, îți permitea să faci scufundări mai lungi și oferea un plus de anduranță în comparație cu modelele mai vechi.

Scuterul subacvatic transparent îi aminti de un sicriu de sticlă și unse cu grijă benzile de cauciuc, până când fanta se închidea etanș. Crouse nu fusese nici la început un tip prea solid, și mai pierduse câteva kilograme după timpul petrecut în cușcă, așa că lui Hoffmann îi era mult mai ușor decât își imaginase să-l ducă până la scuter și să-l întindă în dispozitivul gen sanie.

Acum, că președintele dormea în sania subacvatică, avea câteva minute la dispoziție să construiască bomba artizanală.

Ținuse somniferele și anestezicul într-unul din buzunarele de la piept. În celălalt avea detonatorul, împreună cu conul mic de cupru pe care-l căutase o bună bucată de vreme – până când îl descoperise întâmplător într-un magazin de antichități din Cartago specializat în obiecte de artă și sculpturi de mici dimensiuni. Îl aștepta acolo, pe un raft înghesuit de după tejghea, și avea fix mărimea potrivită. Turnă un strat gros, uniform, de explozibil C-4 pe dinafară și împinse tubul de 15 centimetri pe lângă el – cam trei centimetri să acopere conul propriu-zis, restul reprezentau distanța necesară spre a concentra explozia înainte de a-și atinge ținta –, distanța optimă pentru

efectul maxim. În sfârșit, îndesă containerul cesiu-137 în conul de cupru, îl fixă cu un vârf de unghie de material de etanșare, fix sub vârful conului, și îl introduse în sacul impermeabil… împreună cu arma automată, cu țeava retezată, cartușele personalizate încărcate cu fibre de carbon și cei doi magneți.

Crouse era gata. Ca și bomba artizanală.

Mai rămăsese echipamentul lui.

Se dezbrăcă și își trase pe el un costum sintetic, nou-nouţ, de neopren, cu grosimea de trei milimetri. Mult mai subțire decât costumele pe care le purta de obicei când făcea scufundări, dar pentru misiunea asta avea nevoie de mobilitate maximă. Și, în plus, pentru cineva care-și făcuse instrucția în apele reci din nordul Europei, Marea Caraibilor era îndeajuns de caldă indiferent de anotimp. Își trase peste cap vesta de salvare și celălalt recirculator, își legă cureluşele din jurul mijlocului și gambelor, simțindu-se uşor în ciuda tubului de oxigen și a vasului cu var stins, care ajuta la eliminarea dioxidului de carbon, o condiție de bază spre a putea inspira întruna amestecul de gaze. Își atârnă sacul impermeabil de umărul drept și-și puse la mână computerul pentru scufundări, dotat cu ceas, busolă, GPS, profundimetru și un jurnal de bord automat pentru scufundări, care te avertiza când era momentul să ieși la suprafață.

Ținta era la o adâncime de aproximativ 10 metri. Dar drumul până acolo era concentrat la o adâncime de doi, poate trei metri. Așadar scuterul subacvatic va putea să-l tragă și pe el și sania în care se afla Crouse. O ambarcațiune mică, rotundă, cu mânere de-o parte și de alta și o capotă circulară, cu palete. Cu baterii care să-i țină două ore și o viteză de șase noduri, își va atinge ținta după un drum de 45 de minute.

Mai verifică o ultimă dată în ce stare era Crouse – respira calm și regulat. Avea manșeta pentru tensiometru fixată pe braț, ca să i se poată urmări semnele vitale, și dormea profund când Hoffmann trase capacul de sticlă al saniei.

Și acum.

Răgazul pe care trebuia să și-l acorde Piet Hoffmann, oricât de grăbit ar fi fost. Să stea complet nemișcat. Cum făcuse după ce se urcase pe balustradă. Ritualul lui de fiecare dată când era în astfel de împrejurări.

Inspiră pe nas, expiră pe gură. Vizualizează misiunea.

Inspiră pe nas, expiră pe gură.

23:43 (Scufundarea)

Coordonatele țintei erau deja introduse în computer. Când îi dădu

drumul, îi apăru o săgeată pe ecran, indicându-i direcția în care trebuia s-o ia. Scuipă în mască, întinse saliva pe sticlă și și-o puse în dreptul feței. Dădu drumul la oxigen. Fixă muștiucul recirculatorului.

23:44. Era cu un minut în urmă, trebuia să recupereze.

Se prinse bine de scuterul subacvatic în timp ce se lăsa pe spate și, cu un pleoscăit înfundat, căzu în apă, cu tot cu scuterul și sania în care se afla Crouse, adormit. Se scufundă până la o adâncime de doi metri și jumătate, unde se opri, pornind scuterul subacvatic și ținându-l în viteză de croazieră. Și totul merse exact cum sperase, înainta într-o tăcere aproape desăvârșită… era așa de liniște, încât auzea zgomotul pe care-l făcea portavionul, cu convoi cu tot, un zgomot care se propaga prin apă de la o distanță de opt kilometri.

00:13 – după ce parcurse jumătate din distanță se opri, tot la o adâncime de doi metri și jumătate, și se asigură că tensiunea lui Crouse rămăsese la 100/80. Apoi porni MP3 playerul rezistent la apă și-l lăsă să cadă, urmărindu-l din priviri cum se scufundă și ascultând zgomotul pe care-l scotea – reproducerea fidelă a unui submarin rusesc care suflă aer, dând iluzia că se pregătea să deschidă trapa de siguranță. În curând văzu că, întocmai cum corvetele din convoi păzeau vasul la suprafață, un grup de submarine îl păzeau de sub apă și începură s-o ia spre locul din care se auzea zgomotul. Spre o înregistrare.

00:29 – după 45 de minute sub apă, computerul pentru scufundări de la mâna lui începu să vibreze de zor, avertizându-l că era foarte aproape de țintă, la doar 100 de metri distanță. U.S.S. *Dwight D. Eisenhower.* După cum o confirma vuietul înfundat al motoarelor. Piet Hoffmann mai coborî încă șapte metri prin beznă, manevrând scuterul subacvatic de-a lungul cocii vasului, spre provă și spre unul dintre reactoare.

00:32 (Sosire navă)

00:32:11.

Era doar cu 11 secunde în urmă – mai avea fix patru minute și 50 de secunde până când urma să se închidă fereastra.

După ce-și croi drum spre motoarele navei, ignoră computerul de la mână și se bază pe busola tradițională – turbinele erau ghidate de magneți, așa că acul busolei îi oferea cea mai simplă metodă să le găsească. În punctul acela, pe cocă, avea să fixeze bomba în prismă care conținea cesiu-137.

Porni numărătoarea inversă de pe temporizator la 180 de secunde. Destul timp să ajungă în punctul stabilit. În locul de unde avea să scoată arma automată cu țeava retezată, încărcată cu patru cartușe ce conțineau

fiecare 10 segmente de fibră de carbon și apoi, cu arma în mână, va țâșni din apă în aer.

00:37:01 – 00:40:00 (Fereastra temporală)

00:36:46. 20 de secunde până la detonare. 15 secunde până la apariția ferestrei – intervalul în care sateliții nu vor mai intra în confluență pentru fix trei minute și în care putea să se sustragă ochiului altfel mereu deschis.

Ajunsese la timp.

Primul lucru pe care-l văzu – la 00:37:01 – când țâșni din apă fu spațiul pe care cei aflați la bord îl numeau insula sau turnul, ori nucleul navei, în care se aflau căpitanul, comandantul și o pădure de antene. În același moment simți o detonare ca un șuierat la 10 metri sub el. Și în curând sirenele începură să vuiască. În curând, o voce electronică începu să repete în difuzoare *Scurgere radioactivă, scurgere radioactivă.* În curând, membrii echipajului se îndreptau în fugă spre posturile lor, spre a face față unei scurgeri radioactive care exista doar la nivelul unei bombe în prismă recent asamblate și detonate.

Un echipaj care fusese instruit la perfecție – concentrați pe îndatoririle lor, niciunul nu se gândi să se uite spre antene sau după o armă automată cu țeava retezată. Plutind în echilibru, Piet Hoffmann armă pușca și trase. Patru focuri. Niște bubuituri ca un șfichiuit de bici, dar care trecură neobservate, acoperite de vuietul sirenelor și alarmelor. În timp ce el urmărea cum fibrele de carbon se încolăcesc ca niște viermi-cârlig atât în jurul antenelor parabolice, cât și în jurul celor de transmisie.

Sistemul de comunicații e scos din circulație.

Lăsă arma să se ducă la fund. Câtă vreme fibrele de carbon rămâneau acolo unde se aflau, portavionul nu va avea acces la radar, GPS sau sonar – erau izolați temporar de restul lumii.

00:38:03.

Un minut și 50 de secunde până când se închidea fereastra.

Echipajul ar fi putut să descopere cât de curând că, de fapt, nu exista nicio scurgere radioactivă. Ar fi putut să găsească acele fibre de carbon și să reactiveze sistemul de comunicații și monitorizare. Din momentul ăla n-ar mai putea să se întoarcă. N-ar mai putea scăpa cu viață.

Piet Hoffmann scoase din sacul impermeabil cei doi magneți extrem de puternici, le smulse husele rezistente la apă și porni bateriile magneților. Apoi trase sania în care se afla Crouse, încă adormit, deschise capacul de plexiglas și se asigură că respira normal și regulat și probabil avea să respire tot așa încă vreo 15-20 de minute.

Primul magnet avea să se prindă de cocă, fix deasupra nivelului apei, acolo avea să parcheze – atașeze – sania. Pe al doilea îl fixă în sanie, între picioarele lui Crouse, apoi închise capacul și împinse sania spre magnetul fixat pe cocă. Totul funcționa ca la carte. Prinsă în câmpul de interacțiune al magneților, sania plutea exact așa cum plănuise, în umbra vasului imens.

00:39:38.

22 de secunde până când satelitul avea să-și redeschidă ochii.

Hoffmann prinse muștiucul care-i atârna pe piept, îl duse la gură și suflă apa care mai rămăsese. Masca îi atârna la gât și o reglă până când era prinsă bine pe față.

Porni motorul scuterului și îl cârmi în jos, plonjând sub apă și coborând din nou la o adâncime de vreo doi metri.

Reușise.

Trei minute. O eternitate în comparație cu acele trei secunde.

Acum, că nu mai trăgea sania, drumul spre Isla Tierra Bomba avea să dureze mult mai puțin. Și, pe la jumătatea drumului, când o să-l despartă cam aceeași distanță de portavion și de barca de pescuit, o să iasă la suprafață ca să-i dea un telefon lui Sue Masterson, o să-i spună cinci cuvinte – *obiectul schimbului a fost ancorat* – și o să-i închidă. Și apoi va fi rândul ei să le dea un telefon vicepreședintei și șefului de stat major, care vor trebui să onoreze contractul.

Partea a patra

•••

În ceștile largi și adânci de porțelan se afla o băutură fierbinte, aburindă, care nu arăta prea apetisant, tot a ceai banal aducea. *Aguapanela.* Apă cu pulpă din trestie-de-zahăr. Aici băuse Ewert Grens prima dată așa ceva, a doua zi după ce aterizase în Columbia. Piet Hoffmann îl convinsese, când stăteau la masa aceea cu lumină chioară din colț, să ia măcar o gură. Și prinsese gustul. Poate că n-o comanda la fel de des cum comanda cafea, dar aproape la fel de des – și, în cazul lui, *aproape* însemna o cantitate considerabilă.

Acum stătea la barul de la Gaira Café și tocmai plătea pentru tava cu băuturi aburinde – câțiva peso. Sigur, era bună la gust. Dar nu ăsta era adevăratul motiv. Se simțea oarecum cutezător pentru că încercase ceva atât de diferit de cafeaua tradițională, fără lapte. Și acum… mă rog, acum era o petrecere! Aveau ceva de sărbătorit.

Duse tava la una dintre celelalte mese din colț, fără să verse niciun strop, deși ceștile erau pline ochi. Și verifică din nou înainte de a le pune pe masă – da, de aici se vedea și se auzea televizorul atârnat din tavan, de un suport de metal. Împinse o ceașcă peste masă.

— *Aguapanela.* Așa cum îți place ție. Și într-o zi ca asta!

Piet Hoffmann se uită la ceașcă fără s-o ia.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil. Dar într-o zi ca asta am nevoie de cafea, Grens.

Detectivul luă o înghițitură, apoi se ridică să-i aducă altceva. În timp ce bea, îl studia pe bărbatul care părea în culmea fericirii, dar totodată extenuat, stors… era cu o generație mai tânăr, dar în momentul de față, în acest loc, păreau de-o vârstă. Hoffmann era nebărbierit, cu ochii injectați și aproape că se prăbușise pe scaunul tare și incomod. Arăta ca un om care coordonase și implementase un atac planificat minuțios menit să-l elibereze pe cel mai cunoscut ostatic din lume, totul raportat la o fereastră temporală îngustă în care cel mai sofisticat portavion din lume era scos din circuit, apoi, după ce-l lăsase pe Crouse la destinație, se scufundase din nou și pornise înapoi spre punctul de plecare, Isla Tierra Bomba. Apoi se întorsese cu o barcă de pescuit pe continent și de-acolo condusese 17 ore, zi și noapte, ca să ajungă până în ora cinci după-amiaza și să intre, pe o ușă năstrușnică din bambus, într-o cafenea din centrul Bogotei. Cum arată un om după ce a

salvat o viață și știe că, în curând, își poate recăpăta propria viață.

— Cafea. Fără lapte. Dacă ești mai interesat de efect decât de gust.

Grens se întoarse cu două cești și le puse pe amândouă în fața lui Hoffmann.

— Ar trebui să te țină treaz până se termină emisiunea.

Detectivul ridică una dintre ceștile lui – și el avea două acum, zahăr și vitamina C la greu – și rămase cu ea în mână, așteptând s-o ridice și Hoffmann pe-a lui. Înclinară amândoi din cap, într-un toast tacit. Sărbătoreau. În curând vor schimba canalul de la televizorul acela prăpădit și vor vedea cum primește lumea întreagă vestea. Rezultatul colaborării lor.

O jumătate de ceașcă. Și încă una.

Piet Hoffmann simți cum îl inundă căldura, prindea puteri, dar, totodată, începură să-i tremure mâinile… și detectivul aflat în fața lui observă.

— Am condus o noapte întreagă, Grens. Cu o găleată din asta de cafea fără lapte. S-a dus direct la sistemul nervos central.

Zâmbi, ridică din nou ceașca într-un toast și mâinile începură să-i tremure și mai tare.

Îi era tare dor de ea. De Zofia. Și de băieți. În curând, în curând o să fie gata. *Aproape* gata. Îndeplinise ce se angajase să facă, dar nu îndrăznea să se întoarcă încă la casa tip buncăr, unde-l așteptau ai lui – oamenii care încercau să-l omoare îl găsiseră la bordel și nu știa cât de mult știu, cât de atent îi urmăriseră rutina, ce-și permitea să facă până când numele lui avea să fie șters oficial de pe listă. Oh, Doamne, o să țâșnească glonț, o să dea fuga acasă de îndată ce i se dădea undă verde! Imediat după conferința de presă de la Casa Albă în care urma să se anunțe că domnul președinte al Camerei, Timothy D. Crouse, a fost salvat și recuperat. Ba chiar s-ar putea să-l arate în fața camerelor.

Piet Hoffmann se întinse spre televizor, parcurgând canalele până ce dădu de CNN. Mai erau doar câteva minute. În momentul de față se prezenta un rezumat al știrilor și difuzau imagini cu un incendiu de vegetație din California, urmate apoi de imagini cu un accident de avion petrecut în apropierea coastei de vest a Australiei. Tăie sonorul, butonul mic din stânga, imaginile erau de-ajuns deocamdată.

— În curând, Grens.

— În curând, Hoffmann.

Detectivul se aplecă peste masă.

— Și, după această transmisiune, eu aș putea să mă întorc la birouașul meu din Stockholm, odată ce Hoffmann e tăiat de pe lista neagră. *Misiune îndeplinită*!

Ca și cum voia să se asigure că nu-l auzise nimeni, deși erau complet

singuri acum, că ospătarul se făcuse nevăzut în bucătărie.

— Dar mai am o misiune. Să mă asigur că familia Haraldsson se întoarce acasă, cu mine.

— Acum nu mai e nevoie.

— Asta a fost misiunea primită.

— Într-un minut n-o să mai planeze o condamnare la moarte deasupra mea. Iar eu nu mă grăbesc. Zofia vrea să plecăm – dar eu nu pot să mă întorc acasă, unde mă așteaptă închisoarea pe viață. Tu ai fost vreodată în închisoare, Grens?

— Da, vizitez închisori tot timpul în interes de serviciu. O fac de peste 30 de ani. Am fost prin toate.

— Vizitezi o închisoare. Și apoi pleci. Dar n-ai fost închis niciodată într-un spațiu de șapte metri pătrați, după o ușă de oțel încuiată, împrejmuit de un zid înalt de șapte metri, zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună. Așa că nu poți înțelege cum e să nu trăiești – pentru că asta se întâmplă, nu trăiești, nu mai iei parte la timp, dispare pur și simplu, se epuizează, e o așteptare al naibii de lungă.

Piet Hoffmann se uită spre ecranul televizorului. Imagini cu războiul civil din Siria lăsară locul unor imagini de la o demonstrație prilejuită de un summit al miniștrilor de externe din UE. Mai erau câteva minute.

— Închisoare pe viață, Grens? S-aștept o viață întreagă? Nu pot să fac așa ceva. Nu vreau. Prefer să mor aici, încetul cu încetul, cât mai am viață în mine.

— Și soția ta? E de acord?

— Sper s-o pot convinge.

— Închisoare pe viață, zici? Sau să rămâi aici? Ce-ai zice de o a treia opțiune?

Detectivul era încordat, surescitat – atât din cauza a ceea ce urmau să vadă la televizor, cât și din cauza ideii la care chibzuia de 24 de ore încoace.

— Vreau să știu când va fi următorul transport important de cocaină spre Stockholm. Momentul, locul, itinerarul.

— Vrei?

— Da.

— De ce?

— Pentru că sunt polițist și asta fac polițiștii. Previn infracțiunile.

Hoffmann nu era foarte interesat. Dar îl asculta.

— Uite… îmi vinzi un pont despre următorul transport care va trece prin Anglia sau Spania sau… nu contează pe unde, câtă vreme destinația finală este Suedia. Te pricepi la asta. Cu ponturile de la tine și dacă apelez la persoana potrivită, o să găsesc o soluție. Chiar dacă persoana protestează,

până la urmă o să priceapă că are de câștigat dacă acceptă. O soluție care ar însemna că vei primi o pedeapsă cu închisoarea – dar una redusă. Și apoi poți să te întorci la soție, la copii.

— Nu m-ai auzit? Nu pot să mă întorc la închisoare. Și n-am de gând să mai colaborez cu polițiștii, nici suedezi, nici americani. De obicei nu se termină cu bine pentru mine… este?

— În codul penal formularea este *acte de cruzime.* Eu sesizez mai multe circumstanțe atenuante pentru comportamentul tău, astfel că nu se poate numi cruzime. O să rezolv eu problema. Mă ocup deja. Dar am nevoie de un pont de la tine ca să implementez planul. Pur și simplu, va trebui să ai încredere în mine, Hoffmann. Eu nu sunt vreun polițist suedez sau american… sunt Ewert Grens. Și eu mă țin de cuvânt.

Apărură paraziți pe ecran, ca atunci când se duce firul la ciorap. Hoffmann îi trase una televizorului, nu prea tare, și răsuci câteva butoane. Până când dispăru bruiajul și imaginea deveni relativ clară din nou, chiar dacă nu se vedea perfect.

— N-o să mă las băgat în cușcă. Mai bine mor. Și o s-o fac pe Zofia să înțeleagă asta, acum, c-a dispărut lista neagră.

Continuă să răsucească și să apese butoane, oarecum cu gândul aiurea.

Până când găsi o altă frecvență, cu o imagine mai bună.

— Mi s-a luat de tot, futu-i! Înțelegi, Grens? Am întors spatele vieții anterioare și am câștigat o altă viață, care mi-a întors spatele acum. Am fost folosit. Nu-i o senzație prea plăcută. Poliția a obținut destule de la mine.

— Hoffmann, eu…

— Pe deasupra, mă așteaptă o condamnare la moarte și acolo. Am fost expus ca turnător. De cea mai joasă speță. Nu există nicio închisoare din Suedia în care un turnător să fie în siguranță fără protecție specială. Ca să fac jocul poliției, m-am întors în închisoarea voastră nenorocită și m-au băgat în izolare, dar n-a folosit la nimic, nici măcar carcera. Au dovedit că pot ajunge la mine oriunde. De-asta mă aflu aici, Grens, ai uitat că și tu m-ai condamnat la moarte? Ar trebui să ajung în La Picota.

— La Picota?

— E o închisoare de-aici din Bogotá. O închisoare specială construită pentru cei pe care intenționează să-i transfere în Statele Unite. E între primele zece închisori din lume ca grad de securitate.

Ewert Grens dădu să-i pună mâna pe braț lui Hoffmann. Dar se răzgândi. Nu se pricepea la treburi de-astea.

— Uite ce e! Cât ai fost tu închis la Apsås s-au comis nouă crime în închisoare… iar tu ai fost vinovat de două. Lucrurile s-au schimbat. Avem o aripă nouă pentru prizonierii a căror viață este în pericol. Din cauza a ceea

ce-ai pățit tu. Legea lui Hoffmann, dacă vrei. Refuzul asumării responsabilității la nivel administrativ și lipsa cooperării între autorități, pe asta au dat vina. De-atunci nu s-a mai comis nicio crimă între pereții închisorii. Acolo, în aripa respectivă, un deținut chiar *este* protejat de restul populației. Și, odată ce vei fi eliberat… n-o să mai existe nicio amenințare! Pe baza informațiilor pe care ni le-ai transmis – în cooperare cu poliția poloneză –, am eliminat întreaga filială locală a mafiei poloneze în care te-ai infiltrat. Wojtek nu mai există. Și nu te mai poate amenința.

Coborî glasul.

— Și încă ceva.

În ciuda faptului că erau tot singuri.

— În aripa respectivă mai sunt închiși încă doi indivizi care au primit amenințări. Doi oficiali importanți din poliție care au fost condamnați pentru că s-au folosit de informații false în scopul de a mă manipula astfel încât să… mă rog, cum ai zis și tu, să te împușc.

Apăru o scânteie în ochii injectați ai lui Hoffmann, se înviorase subit.

— Oficiali importanți din poliție, adică… șeful poliției și… Göransson?

— Da.

— Și, dacă aș primi o sentință redusă în Suedia, m-ar băga în… aceeași aripă?

— Exact!

Ochii aceia erau foarte alerți deodată. Grens intuia ce-i trecea prin minte. Faptul că Hoffmann de-abia aștepta un prilej să-i întâlnească pe cei care-l obligaseră să fugă – faptul că, deși n-ar fi fost o compensație, o astfel de întâlnire, fără martori și pe picior de egalitate, tot ar fi îndulcit un pic acești ultimi trei ani de coșmar.

Venise momentul.

Se încheie buletinul de știri. Și se anunță că urma o conferință de presă în direct de la Casa Albă.

— Pur și simplu, va trebui să ai încredere în mine, Hoffmann. În zece minute o să fii șters de pe lista aia neagră. Și apoi vom porni spre casă.

Piet Hoffmann ridică din umeri, ca și cum spunea „poate”, și dădu mai tare volumul la televizor, se auzea un pic înfundat, cu un ecou metalic, dar se auzea.

O scurtă introducere.

Și apoi aceeași banderolă cu *BREAKING NEWS* în partea de sus a ecranului pe care Ewert Grens o văzuse cu doar o săptămână în urmă – deși părea că a trecut o viață de-atunci –, când Wilson îl îndemnase să se uite la un buletin de știri de pe un canal american, pe un culoar al secției de poliție din Stockholm. Și, simultan, un alt text gravită în direcția opusă, cu o știre

care era complet opusul celei de săptămâna trecută – *președintele Camerei Reprezentanților, eliberat în urma unei operațiuni de salvare.*

Un cadru cu exteriorul Casei Albe. Și acum se aflau în interiorul Casei Albe. Un podium. Grens îi recunoscu pe președinte și pe directorii FBI și CIA. Se așteptase să participe cu toții. Și apoi încă cineva, o figură pe care n-o recunoscu. În capătul din dreapta al ecranului se afla un bărbat în uniformă, un ofițer multidecorat, din câte își dădea seama după puzderia de medalii și embleme.

— Grens?

— Da?

— Individul de-acolo. Cel în uniformă. Ce naiba are el de-a face cu operațiunea mea de salvare?

Ewert Grens nu apucă să răspundă la ceea ce era probabil o întrebare retorică oricum și, când camera trecu la prim-planuri, prezentând pe rând plăcuța cu numele fiecăruia, Hoffmann se ridică și se apropie de ecran, așteptând să ajungă la bărbatul din marginea din dreapta. Un anume Michael Cook, după câte se părea.

— Cook? Grens… cine-i ăsta?

Ewert Grens nu apucă să-i răspundă nici de data asta. Înainte ca întrebările să devină de prisos. Când obiectivul a fost reglat din nou spre a reda rândul scris minuscul sub acel nume, acoperit parțial pentru că Hoffmann stătea atât de aproape de ecran. Lizibil totuși, dacă Grens se lăsa într-o parte.

Comandant Delta Force.

— Delta Force, Grens?

Piet Hoffmann lovi înverșunat cu palma peste ecran.

— Futu-i, Grens! Presimt că nu-i a bună!

Detectivul îl urmări pe bărbatul care urma să fie absolvit în curând de condamnarea la moarte apropiindu-se încet de ecranul televizorului, ca și cum voia să intre acolo, să fie acolo în dreptul pupitrului, să fie primul care află.

— Hoffmann… înțeleg de ce ești agitat. Dar totul se va sfârși curând.

Grens era la fel de înalt ca tânărul lui compatriot și, când îi puse o mână pe umăr ca să-l convingă să se așeze, o făcu blând, mai curând un semn al prezenței decât o demonstrație de forță.

— Liniștește-te, uită-te și ascultă! Nu totul trebuie să fie o bătălie, Hoffmann. Uneori pur și simplu viața e frumoasă. Și acum… acum e unul dintre acele momente.

Piet Hoffmann se așeză încet, simțind încă mâna lui Grens pe umăr, inspirând pe nas și suflând aerul printre buzele încordate, de șase ori.

— N-ar trebui să fie acolo. Auzi ce-ți zic? N-are nicio noimă, Grens.

Camera se fixă asupra președintelui, care, în mod vădit, era conștient că e urmărit de un public imens când se îndreptă spre microfon și se prinse de marginile pupitrului. Așteptă până când toți erau atenți la el, se uită în camera care-i transmitea chipul de jur-împrejurul lumii și începu agale un discurs în direct despre cum fusese trezit noaptea trecută de un telefon din partea unei voci pe care o recunoștea, un glas obosit, dar prezent, și despre cât de ușurat și mândru se simțise.

În momentul ăsta zâmbi, i se citea zâmbetul și în ochi, iar membrii presei și consilierii lui pentru relații cu presa zâmbiră odată cu el în timp ce continua.

— Așa se întâmplă când îți trimiți cei mai buni oameni. Forțele Speciale Americane – Delta Force.

Camera se mută pe bărbatul în uniformă acum. Pe generalul-maior pe nume Cook. Care nu spuse nimic, încuviințând doar din cap, cu un aer care inspira încredere.

— Nu se leagă!

Hoffmann bătu cu pumnul în masă, răsturnând deopotrivă cănile de cafea și ceștile ceva mai mari cu *aguapanela.*

— Grens… *nu se leagă*!

Și, când se ridică, îi pierise orice urmă de oboseală, era mai furios decât văzuse Grens vreodată pe cineva, în afară de sine.

Când devii altcineva. Când îți ieși din fire.

Și apoi se ridică să plece. Pașii lui hotărâți reverberau pe podea.

Între timp, imaginea de pe ecran se schimbase. De la chipul președintelui se trecu la un reportaj înregistrat într-un elicopter, pe întuneric, deasupra unei întinderi de apă, cu un vuiet înfundat de elice în fundal. Când camera se întoarse spre cabină, lăsă să se vadă un bărbat întins pe un soi de targă. Avea un aer chinuit, hăituit, dar în același timp se citea o anume pace în privirea lui.

Președintele Camerei, Timothy D. Crouse.

— Mulțumesc.

Vocea lui era moale, dar calmă.

— Sunt teafăr. Și în curând voi reveni în slujba poporului american – asta e misiunea mea. Din adâncul inimii, le mulțumesc nespus colegilor pentru eforturile neobosite și pentru abilitățile Forței Operative Crouse și mulțumesc în special acelui membru al Delta Force care m-a găsit și care a dus la bun sfârșit misiunea în urma căreia am fost eliberat și salvat.

Crouse închise ochii și imaginea reveni la Casa Albă și la conferința de presă, în cadrul căreia se trecuse de la celebrarea misiunii de salvare la

imagini cu războiul de eradicare a terorismului, încă în curs. Și abia când văzu cele 10 nume rămase pe lista neagră proiectate în diagonală pe ecran, Grens pricepu ceea ce Hoffmann realizase de la început.

Faptul că înțelegerea pe care o negociaseră împreună fusese încălcată. Faptul că reprezentanții celei mai puternice democrații din lume rescriseseră istoria, spre a se asigura că o decizie proastă nu va fi dezvăluită vreodată opiniei publice. Că informatorul Piet Hoffmann era în continuare pe lista neagră a celor care îl angajaseră. Și că vor continua să-l vâneze până ce avea să fie ucis.

•••

Întâlnirea programată în după-amiaza aceea cu Domenico José Peralta era crucială. De ea depindea dacă mergeau înainte sau se poticneau definitiv, din nou. Și reușise. Finalizaseră un acord unic, pe care niciunul dintre predecesorii ei nu fusese în stare să-l ducă la bun sfârșit. Sue Masterson era rareori mulțumită de sine sau de realizările ei, dar acum era – din momentul în care șeful Poliției Federale semnase în josul paginii și dăduse mâna cu ea, agenții americani și cei mexicani urmau să conlucreze, de-o parte și de alta a graniței. Atât oficial, cât și în operațiunile sub acoperire. Acum, că-și uniseră forțele, vor putea să identifice și să confiște transporturi și să reducă influența cartelurilor mexicane. Forța Operativă Crouse își concentra eforturile pe eliminarea producției – această inițiativă se concentra pe distribuție.

Apoi se uită la ceas.

La naiba!

Conferința de presă. Înțelegerea făcută de Hoffmann – o viață în schimbul alteia. Pe care o negociase cu doar câteva zile în urmă. Se scuză și își îndesă grăbită documentele și instrumentele de scris în servietă, în timp ce Peralta încuviința și-i făcea zâmbitor cu mâna, la fel de încântat ca ea.

Ieși grăbită, aproape în fugă, din sala de conferințe de la etajul unu al sediului DEA. Spre scări. Probabil că aceea era calea cea mai rapidă. Urcă cu ușurință cele trei etaje – atât de fericită era. Baza principală de producție a cocainei avea să rămână în Columbia, Bolivia, Peru și Ecuador, din acest motiv Hoffmann și ceilalți informatori fuseseră plasați acolo – dacă-i tai beregata, inamicul n-o să mai aibă suflu. Dar acum făcea eforturi să reteze o altă beregată – puntea geografică dintre producător și consumator.

Etajul al cincilea. Biroul ei era la șapte uși distanță. Conferința de presă începuse deja, dar probabil că era încă în desfășurare.

Televizorul era suspendat pe perete, între ușă și bibliotecă. Puse mâna pe telecomandă și se așeză la birou, neștiind dacă inima îi bătea să-i spargă pieptul din cauză că alergase sau de la fericirea nemăsurată pe care i-o producea saltul de la un acord încheiat cu succes la altul.

Avea noroc. Conferința de presă nu se încheiase încă. Dar se spusese cam tot. Poate că-l arătaseră și pe Crouse, ar fi trebuit să fie acolo, dar nu-l văzu. Pe ecran se derula acum o listă neagră proiectată în diagonală peste umărul vicepreședintelui.

Zece nume.

Sue Masterson le numără din nou.

Mai erau zece nume. Ar fi trebuit să fie nouă. Nu zece. Se aplecă în față, încercând să se concentreze pe listă în timp ce se derula agale pe ecran. Și

uite-l! *Șaptele de Cupă.*

Au făcut o greșeală.

Au uitat să-l șteargă de-acolo.

Lista dispăru și transmisiunea se încheie cu un cadru panoramic filmat cu încetinitorul, concentrat asupra podiumului. Și își aminti momentul în care vicepreședintele și șeful de stat major ieșiseră din Sala de Operațiuni, revenind cu un stick USB și o promisiune. Și cum îi repetase acea promisiune lui Grens într-o speluncă mică. Cum, fără a trebui s-o spună explicit, avuseseră același sentiment, care te năpădește întotdeauna chiar înainte de a achita o datorie.

— Da?

Fără să-și dea seama ce face, sunase direct pe numărul personal de mobil al vicepreședintei.

— Alo! Sunt… Sue Masterson.

Și înțelese că Thompson încă se afla, desigur, în sala în care se filma, dar cumva în spatele camerelor, alături de șeful de stat major, care regiza totul.

— Masterson? Așteaptă o clipă.

Sue Masterson o auzi trăgându-se mai încolo, cu telefonul în mână, zgomotul de fond se mai estompase, era aproape liniște. Se întrebă în ce încăpere se strecurase.

— Mă uit la televizor.

— Și eu, dar eu văd totul live.

Vorbea pe un ton firesc. Neutru.

— Și imaginea aceea. Lista. S-a comis o greșeală. Ați uitat să-l ștergeți pe Șaptele de Cupă de pe listă.

— Nu.

— Păi, am văzut… e la știri chiar acum. Și numele lui e tot acolo. Șaptele de Cupă. El Sueco.

— Am văzut aceeași listă. Și era corectă.

— Nu înțeleg… Cum am fi putut vedea două liste diferite?

— Masterson… nu e cazul.

— Păi, numele lui n-a dispărut de pe lista pe care am văzut-o eu.

Se auzi ca și cum se deschisese și se închisese o ușă. Ca și cum vicepreședinta se mutase într-o altă cameră.

— Da… și de ce-ar fi dispărut?

— Pentru că aveam o înțelegere.

— Ce înțelegere?

— Înțelegerea prin care… știi ce înțelegere, la naiba… înțelegerea conform căreia, dacă Șaptele de Cupă îl găsește, îl eliberează și ni-l livrează pe Crouse, îl veți șterge de pe lista neagră.

— Sue, îmi pare rău, chiar nu știu despre ce vorbești… n-am făcut nicio înțelegere.

Tonul acela. La fel de neutru. Și din cauza asta o păli în moalele capului pe Sue, ca o lamă de cuțit gata s-o despice din cap până-n picioare.

— O înțelegere. Și el a făcut ieri ce s-a angajat să facă. Eram în biroul dumneavoastră când am decis…

O parte din ființa ei tot nu voia să creadă… iar o altă parte înțelesese deja, partea care se zbătea și urla furibundă în sinea ei.

— … ați fost de față, și Perry a fost de față!

— Ești sigură? Sue? În biroul meu? Vreau să zic, la ce întâlnire te referi? La mine nu e consemnat nimic. Și, dacă m-aș uita la lista vizitatorilor de la Casa Albă, mă îndoiesc c-aș descoperi ceva de genul ăsta. Absolut nimic.

Era din nou în mișcare, îți dădeai seama pentru că rumoarea creștea în intensitate.

— Uite ce e, Sue, îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc. La conferința de presă pe care tocmai ai văzut-o. S-ar părea că unul dintre soldații noștri de elită din Delta a reușit să-l localizeze și să-l salveze pe președintele Camerei. Îți vine să crezi? Nu-i așa că e minunat? Așa că acum ne putem concentra pe urmărirea neobosită a celor vinovați, care vor plăti cu viața și, ca și înainte, eu voi fi în fruntea acestei operațiuni.

•••

Nu era mult de mers de la Gaira Café, de pe Calle 96, până la Hospital Universitario San Ignacio, aflat pe Carrera 7. Zece kilometri în paralel cu Cerros de Monserrate, zona plină de verdeață unde mergeau să se recreeze locuitorii capitalei. Dar nu într-acolo se îndreptau, nu încă. Primul popas a fost o prăvălie mică aflată pe la jumătatea drumului, în cartierul numit Chapinero.

Îi trecuse furia. Sau, cel puțin, genul de furie care-l muncea pe Ewert Grens acum… detectivul era așezat pe locul din dreapta, înjurând tare și, din când în când, trăgea câte un pumn în bordul care nu se putea apăra. Piet Hoffmann nu simțea nimic, pentru că nu-și permitea să simtă ceva.

Mereu singur. Ai încredere doar în tine însuți.

Acționând. Așa supraviețuise. Avusese de ales între a se da bătut și a merge înainte și, de fiecare dată, mersese înainte.

— Unde mergem?

— O să vezi.

— La naiba, Hoffmann, dacă vrei să vin cu tine, explică-mi!

— N-am timp. O să vezi.

— Trebuie să știu…

— Grens? Nu pe mine ești furios. Și știi asta. Trebuie să lucrez cu tine, nu împotriva ta – am nevoie de ajutorul tău. O să afli tot ce e de aflat. Dar deocamdată ne grăbim, la dracu'!

Opri în fața unui magazin cu pereții acoperiți de graffiti, cu o intrare prea îngustă și o firmă care fusese luminată cândva, dar pe care se vedea acum, cu litere estompate, doar „SuperDeli”. Hoffmann îi ceru lui Grens să aștepte în mașină cât intră el în magazinul cu rafturi cam golașe, pe care erau înșirate ziare, tutun, zarzavaturi, produse semipreparate, pâine și dulciuri.

— Cesar?

O femeie înclină din cap, arătând spre ușa din spatele casei de bani.

— Acolo e!

Piet Hoffmann intră într-o încăpere mult mai mare decât magazinul propriu-zis. Și iată-l aici, în spate, într-un birou ticsit cu pereți de sticlă. Ca și Hoffmann, făcuse închisoare, dar sentința ispășită de Cesar fusese mai lungă și mai aspră.

— Bun venit, prietene, lumea mea e și a ta!

Se îmbrățișară ca de obicei, deși nu trecuseră decât vreo două săptămâni de când se văzuseră ultima dată – Piet Hoffmann avusese nevoie de un nou pistol Radom și Cesar știa să-ți facă rost de unul rapid.

— Cu ce te pot ajuta azi?

— Am nevoie de ajutorul tău să rezolv o problemă.

— Peter, m-am uitat la știri toată săptămâna… și ajut întotdeauna un tovarăș. Mai ales pe unul care plătește așa bine ca tine. Dar treaba asta, la naiba… e altceva.

— Știu.

— Când începem să vorbim de război și de…

— De *treaba aia* mă ocup eu. Tu ar trebui să faci doar o mică parte. Dar e ceva de care am nevoie. Bine?

Piet Hoffmann scoase bucata de pânză neagră cu care-și acoperise capul în ultimele câteva zile.

— Chestia asta.

Cesar zâmbi în timp ce-i studia pielea capului, mândru de propria operă. O temă rară, care nu aducea deloc cu modelele mai agresive pe care le făcuse folosindu-se de instrumentele rudimentare pe care le putuse înjgheba în închisoare – era o șopârlă superbă, liberă, cu coadă groasă și strălucitoare, care-i cobora pe gât. Nu mai văzuse niciodată un tatuaj ca ăsta, dar Hoffmann insistase și îi luase două nopți să-l termine, o desenase pe toată cu mâna lui, fără vreun model.

— L-am recunoscut chiar și în imaginile alea neclare pe care le-au dat la știri. Și mi-am dat seama că probabil nu prea mai au alte semnalmente pentru tine. Dar să-l scot… o să fie al naibii de greu. Și o să-mi ia o grămadă de timp, să fiu al naibii!

— Cesar… nu-i nevoie să scoți nimic. Trebuie să faci alt tatuaj.

După câteva minute, artistul tatuator autodidact aștepta pe bancheta din spate a mașinii, cu geanta neagră cu ustensile în mână. Ewert Grens, care rămăsese pe locul din dreapta, se întoarse să-l salute pe bărbatul la vreo 40 de ani, scund, dar musculos. Îi amintea detectivului de deținuții cu pedepse îndelungate pe care-i cunoscuse în închisorile suedeze – nu doar prin felul de a se mișca, dar i se citea și în ochi, ca și cum în străfundurile ființei lui mai exista o senzație de claustrare.

Hoffmann porni mașina și Grens continua să nu aibă habar de ce sau încotro merg. Ce naiba plănuiau? Tot ce știa sigur era faptul că misiunea lui – să se asigure că toți membrii familiei lui Piet Hoffmann se întorc teferi în Suedia – fusese compromisă cu o jumătate de oră în urmă, când niște oficiali care țineau o conferință de presă la Casa Albă își încălcaseră promisiunile.

— Hoffmann? Te întreb din nou… unde naiba mergem?

La planul de rezervă.

Unde mergem dacă se schimbă situația. Dacă se schimbă direcția de mers.

— Iar eu îți spun din nou, Grens… o să afli în curând.

Ewert Grens nu apucă să-l mai întrebe altceva. Hoffmann călcă pedala de frână după ce luă prea rapid o curbă și se opri în dreptul unei scări de beton

vopsite în roșu, în fața unei clădiri cu nouă niveluri.

Hospital Universitario San Ignacio. Spitalul Universitar din Bogotá.

Și pe una dintre ieșirile laterale țâșni un tânăr în halat alb, care veni în fugă spre mașină.

— Benedicto!

Hoffmann îl salută și le făcu semn celor doi pasageri să coboare și să se țină după ei. Ewert Grens recunoscu mirosul de îndată ce intrară în hol, nici nu era greu, după zeci de ani în care intrase în morgi și săli de autopsie, creierul lui de polițist recunoștea instantaneu orice urmă a acelor chimicale. După ce luară liftul și trecură de patru uși, ajunseră la destinație. Frigidere din oțel inoxidabil suprapuse, trei câte trei, numerotate și de dimensiunile corespunzătoare. O lumină stridentă, aproape orbitoare, se reflectă în faianța albă când autopsierul deschise compartimentul cu numărul 31 și trase cele două șine pe care se afla o tăblie de metal, cu un cadavru deasupra.

— Mă bucur c-ai venit, Peter. N-aș fi putut să-l mai mut prea mult de colo-colo. L-am salvat nu o dată din mâinile unor studenți la Medicină care abia așteptau să-l taie.

Grens se aplecă spre cadavru, încercând să-și dea seama de cât timp se afla acolo.

Și de ce.

Hoffmann observă gestul.

— În curând, Grens. O să afli în curând.

Apoi se întoarse din nou spre autopsier.

— Câteva zile încă. Și apoi ai scăpat și de el, și de mine.

Arătă din cap spre cadavru și-i lăsă un plic cafeniu pe piept.

— Ăsta e pentru cât a trecut. O să mai primești un plic când mă întorc după el. Și, dacă pot să împrumut una din sălile mai mici de autopsie pentru vreo patru-cinci ore, cât aștepți tu afară cu ușa încuiată, o să mai primești unul… cu aceeași sumă.

— Acum?

— Acum, Benedicto.

•

Era mai ușor să lucrezi cu cadavrul dacă îl țineai pe targa pe rotile, sub una dintre lămpile puternice din mijlocul sălii de autopsie. Cesar începu să-l radă în cap, răsucindu-l ca să-i ia fiecare fir, apoi desfăcu geanta neagră și își scoase acele, cerneala și un aparat de tatuat care părea nou, ușor de transportat și de manevrat – nici nu se compara cu uneltele lui artizanale din La Picota.

— Ace sterile, nefolosite. Degeaba. Vreau să zic, mușteriul ăsta n-o să-și

facă griji din cauza bacteriilor, este?

Cesar zâmbi în timp ce lăsa targa – cu tot cu cadavru – în jos, apăsând pe o pedală aflată lângă una din rotilele din față.

— Dar e bine că ai așteptat câteva zile, Peter. Imediat după… n-ar fi prins la fel de bine. Cadavrul ăsta n-o să sângereze deloc – absolut nimeni nu va observa că a fost tatuat după moarte.

— Poate că toți ar trebui să-și facă tatuaje doar după ce au murit.

La un braț distanță de targă se afla o măsuță laterală – tot din oțel inoxidabil, acolo își înșirase tot soiul de cutii cu vopsele, preparând noi combinații în niște castronele.

— A început deja procesul de descompunere și pielea o să fie în curând ridată și pământie, cu totul altă culoare. Dar sunt convins… nuanțele astea o să meargă.

Până acum, Ewert Grens alesese să stea deoparte. Era mai ușor să studieze semnele hemoragiei de la nivelul ochilor fără să-i blocheze cineva câmpul vizual.

— Cine este?

— Nu vrei să știi.

— Întocmai cum nu vreau să știu cine l-a omorât?

Piet Hoffmann se lăsă un pic pe vine, Cesar era considerabil mai scund și era important ca hârtia cerată să rămână complet nemișcată în timp ce acesta copia conturul șopârlei. De asemenea, era mult mai ușor să-i evite privirea din acea poziție, deși nu conta – detectivul trăsese oricum propriile concluzii.

— Păi, mi-am *dat* seama ce pui la cale, Hoffmann… și n-o să-ți meargă.

— Ba da. Primul lucru pe care-l vor face, Grens, va fi să-i verifice profilul în CODIS, baza de date ADN A FBI-ului. Și n-o să găsească nimic. Individul ăsta chiar face parte din Delta Force, spre deosebire de ce-am văzut la televizor mai devreme. Diversele direcții polițienești din Statele Unite nu-și împărtășesc informațiile. Exact ca în alte țări. Poate mai ții minte care-a fost treaba în Suedia când *tu* ai încercat să mă omori? Când decizia ta s-a bazat pe informațiile din registrul oficial al Poliției? Când realitatea era cu totul alta, și încă pe unul și același culoar din secție.

Nu era nevoie de vreun răspuns. Știau amândoi foarte bine că-și amintea. Detectivul făcu un ultim pas în față și își lăsă mâna – cum făcea de obicei când era la morgă – în apropierea mortului, împingându-l un pic, ca și cum voia să-l trezească, să-i stârnească un reflex.

Înțelesese despre ce era vorba. Și înțelegea că, de fapt, cadavrul pe care-l avea în față nu constituia o probă foarte solidă – înălțime, greutate, constituție. Dar putea să fie identificat drept Hoffmann, tatuajul acela aparte

– pe care Cesar îl copiase de pe hârtia cerată și acum îl desena, din împunsături de ac, pe țeasta cadavrului, coborându-i pe ceafă – da… poate. În mod normal, n-ar fi de-ajuns, nici măcar ca probă circumstanțială. Dar, în cazul unui om condamnat la moarte și lipsit de chip și al unui stat care trebuia să dovedească neîncetat că a obținut rezultate, ca nu cumva războiul pe care îl purtau să fie pus sub semnul întrebării – ei bine, în cazul ăsta, *s-ar putea să meargă.*

Când Cesar se mută de pe partea stângă pe dreapta, ca să ajungă mai bine în punctul unde urma să apară ochiul șopârlei, Hoffmann se mută în locul lui. Și desfăcu teaca de pe umăr în care-și ținea cuțitul de vânătoare.

Prinse mâna stângă a mortului, o trase spre el și începu să-i taie două degete.

— Nu-i nevoie să faci chestia asta, îi zise Grens, bătându-l pe umăr.

— Ba da.

— Nu știu despre degetele alea. Dacă ar ști, ar fi menționat treaba asta în portretul-robot. Semnele distinctive sunt folosite întotdeauna în anchete.

— Nu.

— Nu?

— Crouse știe.

— Crouse? Pentru el n-o să mai conteze.

— Ba da, domnule chestor.

Piet Hoffmann avu grijă să procedeze exact cum procedase Zofia cândva cu degetele lui. Când cineva îți amputează o parte a corpului, n-ai cum să uiți, și el memorase fiecare detaliu – nimeni n-ar fi putut avea o imagine mai fidelă, mai intensă.

Tăie ușurel degetul până la os, până la măduvă. Din buzunarul vestei scoase o foarfecă de grădinărit, aceeași pe care o folosise și ea ca să taie osul aflat în paralel și tendoanele, un pic mai lung decât ar fi avut nevoie. Disecă pielea care atârna peste os până când fu sigur că mai rămăsese un pic de prisos – că putea fi ridicată și trasă peste ciot – și, într-un final, îmbină marginile de tegument cu superglue.

Într-o amputare normală, lipiciul se desprindea odată ce se încheia procesul de vindecare și organismul nu mai avea nevoie de el. În cazul ăsta, n-avea să se petreacă nicio vindecare, pentru că era vorba de un cadavru. Dar, dacă lipea cu grijă pielea, n-avea să observe nimeni – o suprafață translucidă care nu era vizibilă decât dacă o studiai foarte atent.

Ewert Grens urmărea gesturile neașteptat de abile ale lui Hoffmann. La înălțime, greutate, constituție și un tatuaj aparte, acum se putea adăuga o leziune la nivelul osului de la mâna stângă, degete care suferiseră același fel de mutilare.

Piet Hoffmann nu primise ce i se promisese după ce-și îndeplinise partea lui din contract. Așa că trebuia să facă următorul pas – cei care-l condamnaseră la moarte trebuia să fie *convinși* că reușiseră să-l ucidă. Și, ca urmare, să-i taie numele de pe listă. Și, din cauză că nu-i aflaseră identitatea, îl văzuseră doar în imagini neclare, transmise prin satelit…

S-ar putea să meargă.

— Ai dreptate, Hoffmann. Și, odată ce-a terminat cu tatuajul ăla sofisticat, chiar s-ar putea să-ți iasă. Dar ți-a scăpat un detaliu important.

Pentru prima dată de când plecaseră de la cafenea, lăsând în urmă conferința de presă de la televizorul cu semnal prost, Piet Hoffmann se opri.

— Poftim?

— Acordul privind amprentele. Nu exista pe vremea când ai plecat tu din Suedia. Acum există. Recent, Statele Unite au obținut dreptul de a accesa fără restricții baza de date cu amprente a Poliției suedeze.

Piet întâlni privirea lui Grens.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Ca și mortului, ți-au mai rămas niște degete. Așa că n-o să meargă pentru că, pe baza acestui acord, organizațiile polițienești din Statele Unite pot să verifice pur și simplu amprentele din registrul nostru. Șefii mei bat din palme de fericire și vorbesc despre cât de important e acest instrument în lupta împotriva criminalității. Însă eu, unul, sunt convins că ei pot să obțină orice-și doresc, fără să le pună piedică vreun suedez, în timp ce nu-i deloc la fel de ușor dacă vrem noi ceva de la ei. Și, din cauză că bănuiesc că ești danez, suedez, norvegian sau islandez, vei fi identificat, Hoffmann, la fel de rapid pe cât ai tăiat degetele alea.

Piet Hoffmann mai dădu cu un strat de lipici și îl întinse din nou cu vârful degetelor peste zona care trebuia să se sudeze, ca să fie sigur că n-o să se observe.

— Ba *o să-mi iasă,* domnule chestor.

— Poate că ai dreptate și bărbatul care zace aici nu poate fi găsit în acele registre. Exact ca tine. Până acolo o să-ți iasă. Dar ai făcut închisoare, Hoffmann. Motiv pentru care ești înregistrat în evidența judiciară a Poliției suedeze. Dacă-ți lași amprentele peste tot, mai devreme sau mai târziu o să le dea de urmă și te vor prinde.

— Nu las nicio amprentă. Și nici n-o să fiu prins. Așa că n-o să aibă cu ce le compara. Și, pe deasupra, Grens… de îndată ce mi se descoperă cadavrul, n-o să mă mai caute nimeni.

Ewert Grens realiză deodată că Cesar se aflase lângă ei, lucrând la tatuaj în tot acest timp, și că auzise toată discuția. Arătă cu subînțeles spre cadavru și spre artistul tatuator, dar Hoffmann continuă să vorbească tare.

— Nu înțelege suedeza. Și nici prea multă engleză.

— Ești sigur?

— Da. Foarte sigur. Dar nu contează… Cesar nu e prost, știe exact ce pun la cale. Am încredere în el. Uneori, Grens, trebuie să *alegi* să ai încredere în cineva, chiar dacă ai încredere doar în tine însuți de fapt. Să fiu al naibii, aproape că am încredere în tine!

Hoffmann schiță un zâmbet firav și Grens îi zâmbi la rândul lui. Era o senzație plăcută.

— Așadar, Grens, acum ajungem la motivul pentru care te afli aici.

Vorbea la fel de tare. Ewert Grens nu se simțea foarte împăcat cu chestia asta.

— Da?

— Tu ești cel care trebuie să mă predea Ambasadei Statelor Unite.

— Poftim?

— Da, acum, c-am murit.

— Vrei să le predau… chestia aia?

— Da.

— Să-i conving să mă lase să intru? Să le câștig încrederea?

— Da.

— Adică să-i conving că ăla ești… tu?

— Da.

Grens rămase orbit pentru o clipă când se uită țintă la lumină și se apropie de cadavru.

— Eu nu profanez cadavre.

— Grens… individul ăsta a încercat să mă omoare. Și înainte de asta și tu ai încercat să mă omori.

— Pentru că sunt polițist. Și sunt om și eu.

— Și, în momentul în care ai decis că ai dreptul s-o faci, Grens, că ai dreptul să mă omori, atunci ți-ai pierdut dreptul de a mă judeca pentru cum aleg să supraviețuiesc. Niciunul dintre voi nu mai e îndreptățit să facă judecăți etice în această privință, futu-i!

Cu un aer absent, Ewert Grens trase de picioarele cadavrului. Se afla aici pentru a-l ajuta pe Hoffmann să scape cu viață. Și era încă furibund pe cei care călcaseră în picioare înțelegerea. Ridică din umeri.

— Crezi că e posibil?

— Domnule chestor… *știu* că e posibil.

Telefonul mobil se afla într-unul din buzunarele sacoului. Grens îl scoase, îi dădu drumul și făcu câțiva pași înapoi.

Până când reuși să încadreze cadavrul cu totul în camera de la telefon.

— Bine, Hoffmann. Hai să facem chestia asta!

•••

Firma de neon defectă de pe peretele acoperit de graffiti era și mai greu de deslușit pe întuneric. SuperDeli. Ewert Grens deschise geamul de pe partea lui și trase cu ochiul spre magazin – aceeași vânzătoare ca mai devreme stătea tot pe scaun, înconjurată de rafturi pe jumătate goale, și se întrebă cum reușeau, realist vorbind, să ascundă adevăratul tip de negoț care se desfășura dincolo de ușa aceea.

Piet Hoffmann îl îmbrățișă afectuos pe Cesar în prag, îi mulțumi pentru ajutor și îi întinse plicul cu suma asupra căreia conveniseră.

— Nu-i nevoie.

Cesar îi împinse ușurel mâna la o parte.

— De data asta ar trebui să te plătesc eu pe tine.

— Ia-i! Fără ajutorul tău, nu s-ar putea face nimic din ce plănuiesc.

— Nu înțelegi, Peter. Astăzi… la naiba, uneori pur și simplu treci de un prag. Trăiești cu adevărat. Simți ceva. În timp ce tatuam cadavrul ăla, nu știu, rareori simt o asemenea beție fără să fi băut nimic.

Piet Hoffmann îi întinse plicul, fără să se dea bătut. Până când Cesar i-l luă din mână, îl împături de două ori și i-l îndesă în buzunarul de la vestă.

— A fost… mă rog, a fost interesant să lucrez pe un tip de piele care semăna cu hârtia cerată pe care ți-am lipit-o de cap. Din obișnuință, la naiba, am încercat să șterg sângele care întinde vopseaua de obicei – și nu exista, nu sângera deloc –, pielea s-a crăpat și s-a desprins. Am descoperit că se curăță cu superglue și ține totul laolaltă de minune. Îți promit, n-o să observe nimic.

Un colț al plicului se ițea din buzunar și Cesar îl împinse la loc, poate un pic mai apăsat, ca să se asigure că n-o să mai iasă din buzunar.

— Iar tu o să ai nevoie de bani pentru alte chestii, Peter. Cum ar fi să scapi de-aici.

Hoffmann se aplecă spre el.

— Ba o să *iei* plicul. Pentru că am nevoie să mă mai ajuți cu o chestie – o bombă micuță.

— O bombă?

— Ceva cu care se poate arunca în aer o mașină.

Amândoi coborâseră glasul, ca să se asigure că nu-i aude Grens.

— Ca ultima dată? Sau ai vreo cerință specială?

— Un dispozitiv explozibil cu temporizare automată și telecomandă. Și cu senzor pentru vibrații, Cesar… e important.

Câteva secunde de tăcere, o privire curioasă ațintită spre bărbatul mai în vârstă care rămăsese în mașină, apoi încuviință încet, întorcându-și privirea spre Hoffmann.

— Bine, prietene. În 12 ore. În locul unde-ți livrez de obicei comenzile.
— Mulțumesc.
Cesar ridică geanta neagră, gata să plece.
— Pentru cine e, Peter?
— Nu contează.
— Cineva cunoscut?
— Cineva care transformă îngerii în păpuși de cârpă.
Ewert Grens închise geamul, în timp ce doi infractori înveterați aveau o discuție pe trotuar și sfârșiră prin a se îmbrățișa din nou. Polițistul suedez zâmbi – s-ar părea că treaba asta era universală, cu cât erau mai înveterați în rele oamenii, cu-atât mai des se îmbrățișau. Hoffmann o porni încet printr-un cartier cam dărăpănat, în timp ce Grens rămăsese cu gândul la hârtie cerată, tatuaje și cadavre. La faptul că, în ciuda experienței îndelungate, tot mai descoperea noi metode folosite de infractori. Și că, indiferent cât de rapid își dezvoltau metodele de investigație, infractorii tot păreau să fie cu un pas înaintea lor.
Străzile întunecate lăsară loc altor străzi întunecate odată cu trecerea din Chapinero în cartierul Fontibón, case ceva mai cochete, cu intrări în trepte și scări interioare. Cafeneaua de internet nu-ți făcea cine știe ce impresie, pe lângă un salon mare de bingo, care o eclipsa complet – pe toată clădirea scria, cu litere luminoase, Bingo Royale și prin geamurile deschise se revărsa vocea prezentatorului, transmisă prin stație.
— Domnule chestor?
Ewert Grens era pe la jumătatea drumului când Hoffmann îl strigă de la volan.
— Încă ceva.
Grens se întoarse și realiză că aproape nu mai șchiopăta, junghiurile îl lăsaseră de câteva zile și mai că le ducea dorul. Poate că era de la căldură. Poate era din cauza adrenalinei, a faptului că era responsabil de soarta cuiva care se lupta, la propriu, să scape cu viață.
— În legătură cu drumul la Washington.
Washington.
Nici măcar nu vizitase Statele Unite până să vină aici. Și acum avea să mai facă un drum acolo într-un interval de nicio săptămână. Opțiunile lor se reduseseră până la urmă la una – doar Sue Masterson avea destulă influență să garanteze pentru el în momentul în care apărea cu cadavrul lui El Sueco. Spre a-i convinge pe cei de la Ambasada SUA să-l primească și să aibă încredere în el – și în identitatea acelui cadavru.
— Cum ți se pare, Grens, te descurci?
Ewert Grens băgă capul pe geam și, când se prinse de portieră, se ținea

bine.

— Cum mi se pare? Mie unul nu mi-ar părea rău s-o reîntâlnesc pe Masterson. La o cafea. Dar nu sunt sigur că ea o să vrea să se vadă cu mine.

— Odată ce-ai terminat cu chestia asta, Grens, și ea acceptă să garanteze pentru tine, vreau să-i dai asta.

Piet Hoffmann deschise torpedoul și scoase de-acolo un plic care părea identic cu cel pe care tocmai încercase să i-l dea cu forța lui Cesar. Și totuși nu era deloc la fel. Acesta era sigilat. Cu o pecete de ceară roșie.

— Pentru Masterson?

— Da.

— Și pecetea de ceară?

O pecete roșie, rotundă, fără vreun simbol în mijloc. Semăna cu plicurile sigilate pe care le folosea poliția suedeză pentru informatorii lor din lumea interlopă și pe care le folosise, probabil, și cu Hoffmann, plicuri care conțineau un jurnal în care era consemnat numele adevărat al unui informator și care erau sigilate de agentul de legătură în ziua în care începea misiunea.

— Ce-i asta?

— Știu la ce te gândești. Dar asta n-are nimic de-a face cu nume de cod sau nume adevărate. Ce ții în mână acum, un mesaj pe care nu l-ar putea desface niciun mesager fără să se vadă, este ultimul meu pont. Un cadou de despărțire pentru Masterson.

— Cadou de despărțire? Care conține… ce anume?

— Momentul și locul din care vor putea culege ce-o să mai rămână dintr-unul din numele de pe listă.

— *Eu* ți-am cerut fix asta. Mai ții minte? Un pont. În legătură cu un transport de droguri. În timp ce așteptam conferința aia nenorocită de presă. Ți-am zis că ai putea să te întorci acasă. Cu toată familia. În Suedia. O sentință redusă, în aripa securizată, alături de polițiștii tăi preferați. Dar poate nu m-am exprimat clar? Sau poate că ți-a scăpat un detaliu mărunt – faptul că, pentru a avea un efect asupra statutului tău din Suedia, pontul trebuie să fie către poliția suedeză. Nu către organizațiile polițienești din America.

— Țin minte, da.

— Și?

— Și lucrez la asta. O să-ți primești pontul, Grens. Dar asta e cu totul altceva – e ceva personal – și e special pentru Masterson.

Grens luă plicul, își făcu un pic de lucru cu pecetea și apoi îl băgă în buzunarul interior de la haină.

— Cum spui tu.

— Așa spun.

— OK. Pe mâine. Ne vedem în fața Spitalului Universitar San Ignacio. Și o să ridicăm un material didactic de la morgă.

Mașina se făcu nevăzută dincolo de firma de neon a salonului de bingo și Ewert Grens deschise ușa unei cafenele de internet pentru prima dată în viață. Plăti pentru o oră de utilizare și pentru un pahar de plastic cu un lichid pe care patronul cafenelei se încăpățâna să-l declare cafea. Și apoi introduse unul din puținele numere de telefon pe care le știa pe dinafară.

Era pe cale de a-și încălca promisiunea de a nu lăsa nicio urmă care ar fi putut conduce la Erik Wilson și de-acolo la Sue Masterson. Dar, în momentul de față, recursul la autoritatea lui de polițist era singura șansă pe care o mai avea să-și îndeplinească o promisiune mai importantă – aceea de a se asigura că Piet Hoffmann se va întoarce acasă teafăr.

— Alo?

O voce somnoroasă. Obosită. Răgușită.

— Sven, eu sunt.

Cineva care era întins în pat. Care căutase pe bâjbâite telefonul.

— Ewert?

Cineva care-și drese glasul și se întoarse pe o parte, vorbind în șoaptă ca să nu trezească persoana întinsă lângă el.

— Nu știi cât mă bucur să-ți aud vocea!

Ewert Grens zâmbi și înghiți în sec. Și speră că nu avea să se audă în telefon. Sven Sundkvist, colegul de care era cel mai apropiat și persoana din viața lui care-l suportase mai mult timp decât oricine altcineva, ar fi putut crede că s-a emoționat.

— Și eu care credeam că ți s-a cam luat de ea.

— Nu înțelegi, Ewert… nu înțelegi, așa-i? Mă rog, mi-am făcut griji. Pe bune. Ai… ai dispărut, pur și simplu. Ai ieșit pe ușa unei secții în care, practic, trăiești de când te știu – fără o vorbă –, cu o valiză maro cu un abțibild cu Turnul Eiffel într-un colț.

Sven se dădu jos din pat acum, desculț pe pardoseala rece, ieșind tiptil din dormitorul în care soția lui încă dormea și coborând pe scara de lemn la parterul cufundat în întuneric al casei înșiruite.

— E miezul nopții, Ewert. Știi treaba asta, da?

— E noapte?

Sven Sundkvist știa foarte bine acel glas. Ewert părea sincer surprins. Și poate chiar era pe-atât de surprins pe cât sugera tonul. Era ceva tipic. Șeful lui avusese chef să vorbească… și, de îndată ce-i trecuse prin cap să sune, o și făcuse. Fără a sta să se gândească la contextul în care se afla persoana pe care o suna.

Cum faci când n-ai un context în viața ta personală, n-ai o rutină, n-ai familie.

Dar de data asta nu-l suna de pe canapeaua jerpelită de velur de la secție pe care dormea de obicei. După numărul de telefon. Calitatea apelului. Zgomotul de fond. Era în altă parte.

— Deci… nu ți-ai pus problema asta? OK, Ewert. O diferență de fus orar. Măcar acum știu că ești undeva departe. Spre vest? Spre est? O să se facă noapte în curând sau noaptea a trecut?

— Îmi pare rău, Sven, în continuare nu te privește.

Grens trase telefonul mai aproape, ca de obicei când se pregătea să treacă la chestii serioase.

— Unde ești?

— În bucătărie. E frig. Noaptea reducem căldura.

— Atunci vreau să te îmbraci. Nu pentru că ți-e frig. Ci pentru că vreau să te duci la secție.

— Ewert?

— Cât o să-ți ia să ajungi?

— Te rog, Ewert, ascultă-mă…

— Cât timp?

— 25 de minute. Nu e trafic la ora asta. Pentru că e miezul nopții.

— Bun. Când ai ajuns, vreau să redirecționezi un e-mail către Ambasada Statelor Unite din Bogotá – dar s-o faci de pe adresa mea. Din partea Autorității Polițienești din Stockholm.

— Bine…?

— Către un anume Jonathan Woods. Cere o audiență. Și atașează și o poză la mesaj.

— O poză?

— Cu un cadavru.

— Ewert.

— Un mort.

Sven Sundkvist nu se mai învârtea pe vârfuri pe podeaua rece – se așezase la masa din bucătărie, cu un pahar de apă. Nu era a bună. Știa treaba asta, desigur. Descoperise că, atunci când îl lua așa cu arsuri de la stomac, din capul pieptului până în gât, o gheară care se strângea cu fiecare răsuflare, era reacția la o *chestie* în care ar fi preferat să nu fie implicat.

Nu-și văzuse șeful, care-i era și prieten, de câteva zile și își făcuse griji, se gândise la Ewert mai des decât ar fi vrut să recunoască. Și apoi, deodată, Ewert îl contacta, în miez de noapte. Cel mai probabil din Bogotá, realiză Sven acum. Și cu poza unui cadavru, pe deasupra.

O realitate care parcă nu se lega. Așa că, în ciuda faptului că tot încerca să

proceseze informațiile, treaba cu cadavrul ăla nenorocit n-avea mai multă noimă decât când o auzise prima dată. Ewert Grens – în America de Sud? Un om care-și împărțea timpul între secția de poliție din Kungsholmen și apartamentul lui din Sveavägen, o viață care se desfășura pe o suprafață de câțiva kilometri pătrați. Dacă l-ar fi pus cineva pe Sven cu câteva ore în urmă să-și dea cu presupusul despre cât știa Ewert despre America de Sud, ar fi pus pariu că șeful lui probabil că nici nu știa unde e situată Columbia.

— Ewert… cine e mortul?

— Nu pot să-ți spun.

— Cine a făcut poza?

— Nu pot să-ți spun.

— Cine l-a omorât?

— Nu pot să-ți spun.

Sven Sundkvist era as în interogatorii. Era expertul Poliției Municipale. Dar de data asta nu avea să obțină niciun răspuns, pentru că Ewert Grens se comporta asemenea tuturor infractorilor pe care îi interogaseră sau aveau să-i interogheze împreună – răspunsuri care însemnau „Nu comentez”, sau o privire chiorâșă ațintită în podea, sau un „Ba pe-a mă-tii” adresat persoanei care-i interoga. Practic, Grens le făcea pe toate trei concomitent.

— În regulă, Ewert – hai să ne întoarcem un pic în timp, bine? La momentul când ai tulit-o pe lângă mine pe hol, cu valiza cu Turnul Eiffel în mână. În aceeași zi în care la știri se vorbea doar despre răpirea unui politician american și un nou război contra terorismului având ca țintă centrul global al producției de cocaină. Nu m-am gândit la treaba asta pe moment, desigur. Dar acum vrei să trimit o poză cu un cadavru Ambasadei Statelor Unite din… fix capitala acelui stat?

— În sfârșit!

— Ewert, care naiba e treaba? Pe bune?

Un mort. Iar reacția instinctivă a unui detectiv ar trebui să fie să investigheze, să caute răspunsuri. Ewert făcea exact contrariul. Se închidea în el. Ascundea ceva. Ascundea adevărul. Chiar și de colegul lui cel mai de încredere. Mai făcuse treaba asta o singură dată în răstimpul cât fuseseră colegi – când două tinere fuseseră aduse în Suedia împotriva voinței lor și sechestrate spre a fi vândute unor bărbați suedezi. La momentul acela Ewert alterase probe, influențase cursul anchetei și își pusese cariera în pericol spre a proteja un om la care ținea și de soarta căruia se simțea responsabil. Dar în Columbia, pe celălalt mal al Atlanticului, implicat într-un război oficial împotriva traficului de droguri? În cazul ăsta – pentru cine o făcea? Pentru sine?

Nu.

Nu Ewert, el nu proceda așa.

Sven Sundkvist inspira și expira pe îndelete.

Pur și simplu, *n-avea* nicio noimă.

— Sven?

Un ton încordat, iritat.

— Sven, nu mai fi așa îndărătnic, la naiba! N-am mult timp la dispoziție. Îți trimit o poză. Când intri în rețea de pe calculatorul meu și ajungi la platforma de conectare a Serviciului Omoruri, conectează-te cu datele mele. Și apoi trimite e-mailul pe care te rog să-l trimiți. Îmi țin legitimația împreună cu pistolul, în dulăpiorul pentru pistol. Iar cheia de la dulăpior e sub casetofon.

Sub casetofon.

Lângă poza lui Siw și casetele cu compilații care erau tot ce avea Ewert mai de preț.

Unde altundeva s-o țină, dacă nu printre cele mai importante obiecte din cameră?

— Ewert?

— Da?

— Răspunde-mi sincer acum. Fără tâmpenii de genul „nu comentez” și „nu pot să-ți spun”.

— Sven…

— Sincer, bine?

— Bine.

— Ewert, ești în pericol?

Grens șovăi. Prea mult timp.

— Nu.

— Columbia? Ambasada Statelor Unite? Un cadavru? Poți să-mi garantezi, Ewert, că ceea ce-mi ceri acum n-are nimic de-a face cu faptul că ești în pericol?

— Da, Sven. Îți garantez. *Eu* nu sunt în pericol.

Îi răspunsese. Fără a-i răspunde. Eu nu sunt în pericol. Așadar altcineva era în pericol – cineva pentru care era dispus să-și asume diverse riscuri.

— Încă o întrebare. Ewert, mi-ai dat un ordin?

Conexiunea era proastă și distanțele considerabile. Poate că din cauza asta se lăsă tăcerea, în loc să primească un răspuns.

— Alo, m-ai auzit?

— Sven, sunt…

— Mi-ai dat… un ordin?

— Nu.

— Atunci nu înțeleg.

— Pentru că toată treaba asta ține de un caz care nu există… nu există nicăieri. Ai putea să iei la mână fiecare fișier și director și raport din secție și tot nu l-ai găsi. Așa că nu-ți pot da un ordin în calitate de șef, Sven, nu de data asta. Dar pot să te rog să faci asta pentru mine ca prieten.

•••

Zborul dură cam tot atât timp ca data trecută: patru ore și jumătate. Și, ca și data trecută, el reuși să parcurgă de la cap la coadă numerele gratuite din *New York Times* și *Washington Post* înmânate de stewardese înainte ca pasagerii să fie rugați să ia loc și să-și cupleze centurile de siguranță, pentru că se apropiau încet de Aeroportul Dulles International. Dar asemănările cu prima lui călătorie în capitala Statelor Unite se opriră de îndată ce ajunse la Control Pașapoarte. Înconjurat de trei agenți de securitate, scos din șirul lung de oameni, condus într-o cămăruță mizerabilă, care-i amintea de sălile de interogare cu care avea de-a face frecvent, i se ceru în mod repetat să explice de ce nu avea bagaj și de ce intenționa să rămână atât de puțin timp pe teritoriul american, atât de puțin timp, încât de-abia o să apuce să ia un taxi spre oraș înainte de a trebui să se întoarcă pentru check-in.

Pentru că nici nu va avea nevoie.

Pentru că, de îndată ce trecea de magazinele de lux duty-free, în care sclipeau sticle de băuturi și în care plutea miros de parfum, și de sala cu banda pentru bagaje, o să se așeze la o masă de pe colț, la un restaurant unde se servea mâncare scumpă, ca la aeroport, unor călători stresați, care erau interesați mai ales de meniul cu băuturi.

Și o să rămână acolo… până când termina de vorbit cu o femeie care-l aștepta deja.

— Mulțumesc c-ai venit aici. Am foarte puțin timp.

— Grens, mi-e indiferent. Nici eu n-am mult timp, mai ales pentru persoane care mi-au promis că nu va trebui să le mai întâlnesc vreodată.

— Și o să-ți fac aceeași promisiune și de data asta.

Sue Masterson comandase apă minerală franțuzească. Grens comandă același lucru când apăru chelnerul.

— Dar… n-am fi aici acum dacă n-ar fi existat o altă promisiune, pe care mi-ai transmis-o tu și care n-a fost respectată.

Se uită la el și parcă se îmblânzi ceva, infinitezimal, în ochii ei… dincolo de acea fațadă dură se afla probabil o persoană care se simțea umilită, demoralizată și care voia să-și ia revanșa.

Altfel n-ar fi acceptat o nouă întâlnire cu el.

— Foarte bine, domnule detectiv, să auzim… pentru *ultima* dată.

Abordarea aceea dură. Lui Grens îi plăcea.

— Te-am rugat să vii aici deoarece, pentru prima dată… de, mă rog, de când mi-am depus candidatura la Academia de Poliție, în anii ’70, am nevoie de o referință. Am nevoie de o persoană într-o poziție de autoritate care să garanteze pentru mine.

— Referințe?

— Trebuie să certifici faptul că sunt o persoană inteligentă, demnă de încredere, cu abilități analitice.

Ea îl studie. Oare îi irosea cu bună știință timpul? Își bătea joc de ea? Conchise că nu era cazul. Acest bărbat, mai în vârstă, avea aceleași expresii faciale, aceeași postură ca la întâlnirile anterioare. Și folosea același limbaj. Se familiarizase cu el. Și dincolo de acel limbaj se ascundea o treabă serioasă.

— În aproximativ 24 de ore vei primi un telefon de la Ambasada Statelor Unite din Bogotá. Vei fi anunțată că Piet Hoffmann a murit.

Ea simți un junghi în stomac.

De parcă el i-ar fi tras un pumn în plex.

Ca și cum ar fi *străpuns-o* cu totul. Lăsând o gaură prin ea.

— A murit?

— Din acest motiv vei primi acel telefon.

— Nu înțeleg… când…

— Piet Hoffmann i-a amputat două degete unui cadavru cu o foarfecă de grădinărit și i-a făcut un tatuaj identic cu al lui pe țeastă.

Gaura din stomac.

Se risipi pe măsură ce înțelegea adevărul.

— Dacă mai faci o glumă ca asta, am plecat. Și acum e rândul tău, Grens, să-mi răspunzi la întrebare. Dacă răspunzi corect, continuăm discuția.

— Bine.

— Cadavrul?

— Da?

— A fost un cadavru de la bun început? Sau a devenit cadavru spre a-i oferi o soluție lui Hoffmann?

Voia să i se dea o asigurare.

Să știe dacă fusese sacrificată – încă o dată – o viață pentru a salva o alta.

— *A fost* cadavru. A devenit cadavru când cei de pe Pennsylvania Avenue, numărul 1 600, l-au trimis să-l transforme pe Hoffmann în cadavru. Așadar, când o să te sune colegul tău de la Secția de Narcotice și Cooperare Polițienească Internațională din Bogotá, o va face pentru a decide dacă e cazul să vadă acel cadavru sau nu. Și va accepta s-o facă doar dacă are încredere în omul aflat în fața lui. În mine adică.

Poate că Sue Masterson ar fi trebuit să se ridice și să plece. Asta ar fi făcut dacă i s-ar fi cerut același lucru cu doar câteva săptămâni în urmă. Pe atunci, simplul fapt să ia în considerare un plan menit să înșele organizațiile polițienești cărora își dedicase viața i s-ar fi părut o escrocherie. Acum însă nu prea mai avea nimic de pierdut.

— Bine, Grens…

Sue înțelegea cum vedea Hoffmann lucrurile. Ideea că moartea cuiva ar putea fi o șansă la viață pentru el.

— … O să garantez pentru tine. Dacă voi ști cum s-o fac.

Ewert Grens îi întinse un document de două pagini.

— Uite! Un proiect internațional de combatere a traficului în care Statele Unite și Europa sunt parteneri. *Comisia Inter-Americană de Prevenire a Abuzului de Droguri.* Sugestia mea e să spui că am participat amândoi la proiect. Așa ne-am cunoscut. În cadrul întâlnirilor pe care le-am detaliat aici.

Sue luă coala scrisă de mână și o parcurse rapid.

— Ai încredere în chestia asta, Grens?

— În proiectele internaționale de combatere a traficului de droguri?

— În ideea că Hoffmann ar putea fi mort. Că ai putea să-i convingi de asta.

— Cred că e ultima lui șansă. Și că noi doi suntem obligați să-l ajutăm cum putem să-și implementeze planul.

Se uită la el și ridică din umeri.

— Bine, atunci. O să garantez pentru tine. O să spun că ești deștept. Cu abilități analitice. Că am colaborat.

Apoi se ridică și se pregăti să dea mâna cu el, deja pe picior de plecare.

— Nu încă.

Ewert Grens îi făcu semn să se așeze.

— Mai e ceva.

Ea rămase în picioare.

— Pe bune? *Iarăși*?

— Da.

Grens mai scoase un document din mica lui servietă.

— Acesta e un cadou de despărțire din partea lui Hoffmann. De rămas-bun. Un pont cu privire la… cineva. Despre care, în mod evident, eu nu trebuia să aflu.

Ea luă plicul, atingând ușurel pecetea de ceară cu două degete.

Dar nu păru încântată, nici măcar interesată, cum s-ar fi așteptat Grens. În ciuda aerului ei dur, se așteptase la un zâmbet, fie și unul firav. Oricărui șef îi place să primească un pont.

— Sue?

Încercă s-o smulgă din transă. Pe un ton din care dispăruse orice urmă de ironie.

Vorbea serios acum.

— Sue? S-a… întâmplat ceva? În afară de faptul că am primit amândoi o lovitură sub centură de la prietenii noștri de la Casa Albă?

Ea îi zâmbi, tonul ăsta îi plăcea.

— O să mă ocup de ce e în plic. Ponturile lui Hoffmann nu s-au dezmințit

niciodată. Dar va fi, totodată, ultimul lucru pe care-l fac în acest post. Și apoi o să-mi vină mie rândul să cer referințe.

Îndesă plicul în buzunarul taiorului ei subțire.

— Nu numai c-am fost trasă pe sfoară. O să fiu demisă. Nu se vorbește despre asta. Dar o știu… nu s-ar fi folosit astfel de un șef al DEA dacă ar fi avut de gând să-l mai țină în funcție – au încercat figura asta cu alte organizații polițienești și și-au luat-o. Am negociat pe singura temă pe care n-ar fi trebuit să negociez. Și am pierdut.

Ewert Grens nu era genul de om care îmbrățișează pe toată lumea. Dar îi veni să facă fix treaba asta acum. Pentru o clipă, ea îi păru atât de mică și de vulnerabilă, în ciuda forței ei.

— Înțeleg foarte bine ce risc ți-ai asumat acceptând să ne întâlnim. Să te întâlnești cu Hoffmann prin intermediul meu. Și poate că nu e cine știe ce consolare. Dar îți promit. Sincer. Nu va trebui s-o mai faci altă dată.

Ea schiță din nou un zâmbet firav.

— Acum…

Și îi strânse mâna întinsă un pic mai mult decât era nevoie.

— … când nu mai contează. Când aș putea să-mi asum orice risc doresc. Cum ar fi să garantez pentru un detectiv suedez foarte căpos.

Și apoi se făcu nevăzută, ieșind din restaurant și apoi din aeroport.

Ewert Grens se uită la ceas, mai avea o oră până la check-in, avea timp să mai comande ceva – să-și ia o cafea și poate și o negresă cu ciocolată, în locul apei minerale complet insipide.

•••

Alesese o mașină cu un portbagaj încăpător. Asta fusese singura cerință. Destul spațiu să încapă un cadavru țeapăn.

Îmbrăcaseră cadavrul în haine luate de la second-hand, purtate, dar în stare bună, de calitate fără a fi de firmă. Piet Hoffmann își studie alter ego-ul. Bărbatul pe care Benedicto îl scotea pe o targă pe o ușă laterală a Spitalului Universitar San Ignacio arăta destul de credibil, ar fi putut cu siguranță să fie bărbatul pe care-l văzuse o lume întreagă în niște imagini neclare la știri.

— Mulțumesc pentru ajutor. Ai aici ce-ți datorez.

Îi întinse un ultim plic autopsierului, care mutase cadavrul de colo-colo, spre a-l păstra intact.

— Și-altădată, Peter. Doar știi asta.

Dădură mâna și apoi Benedicto se întoarse, în scârțâitul obișnuit al rotilelor, la celelalte cadavre, cele care *aveau* să fie tăiate bucăți pentru instruirea studenților la Medicină.

— Și acum, domnule chestor, e rândul tău.

Piet Hoffmann prinse cadavrul de umeri, iar Ewert Grens de picioare. Îl ridicară, îl împinseră un pic, îl ridicară din nou – mortul nu încăpea foarte bine, de-abia se închidea portbagajul.

— Bine… acum e rândul meu.

Grens realizase și se resemnase de mult cu faptul că nu deținea el controlul. Că, în aceste câteva zile bizare, nu putea decât să facă ce i se cere, poate să încerce să înțeleagă un pic, dar cam atât.

— Dar nu înainte de a obține pontul de care avem mare nevoie și pe care mi l-ai promis, Hoffmann.

Grens nici nu terminase de vorbit, că informatorul, care-și avea întotdeauna propriul program și propriile obiective, îi întinse o chitanță de la băcănie. Îi spuse să se uite pe verso și Grens se conformă. Pe dosul chitanței erau șapte șiruri de litere minuscule, pe care Grens nu reușea să le deslușească fără ochelari.

— Locul, ziua și ora, ruta. Exact cum mi-ai cerut. Peste o tonă de cocaină de 94% care o va porni spre Suedia, trecând prin Anglia. Dar informațiile *tot* depind în continuare de o condiție: o sentință redusă.

— Și tu *tot* nu înțelegi.

— Ce să înțeleg?

— Doar ți-am spus. Eu nu sunt un polițist oarecare, suedez sau american… sunt Ewert Grens. Și eu mă țin de cuvânt.

Se despărțiră la aleea de acces a spitalului, Hoffmann, în mașina lui, demară, iar Grens porni, cu mașina închiriată, spre Ambasada Statelor Unite, de la est spre vest, străbătând centrul cufundat în întuneric al orașului.

— Sven?

Formă același număr ca în noaptea trecută.

Îi răspunse un glas la fel de somnoros și de răgușit.

— Iar… ăși? Ewert?

— Exact! Tot eu sunt. Pariez că ți-a fost dor de mine.

Același geamăt, apoi persoana își drese glasul și se rostogoli din pat, cu telefonul la ureche.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Am trimis fotografia pe e-mail. Așa că…

— Ai făcut treabă bună. Așa bună, c-o să-ți mai dau ceva de făcut, ca recompensă.

— Ewert… aș vrea ca recompensă să mă lași să dorm. În liniște.

— În curând. După ce ai notat ce urmează să-ți spun.

Un foșnet. Sven Sundkvist se ridicase, în pijama, cu un pix și un bloc-notes, parcă-l și vedeai.

— Bine?

— Cel mai mare transport de cocaină confiscat vreodată de poliția suedeză.

— Ăăă… Nu sunt sigur că înțeleg.

— În 36 de ore.

— Un moment.

Grens îl auzi trăgându-și un scaun și trântindu-se în el, cu un oftat.

— Continuă, Ewert!

— Un cargobot. Care a plecat din Venezuela inițial, dintr-un port la Marea Caraibilor sau la Atlantic – acum nu sunt foarte sigur cum se pronunță, dar în principiu… Ka-ru-pano. Scris cu „C” și cu accent pe „u”. Care transportă cocaină spre mai multe destinații. Va sosi azi în Scoția, la Aberdeen, oficial transportă cafea boabe, și de-acolo planul este să meargă înainte spre Cádiz, în sudul Spaniei. Dar pe noi ne interesează transportul pentru Aberdeen. Urmează să fie transferat pe două submarine. Unul care se îndreaptă spre Danemarca și Norvegia, unul spre Suedia și Finlanda.

Un creion. Se auzea prin telefon. Scârțâitul minei pe hârtia aspră.

— Ai zis cumva… submarine?

— Da. Minisubmarine. 80% din cocaina transportată clandestin din America de Sud spre Statele Unite circulă acum pe sub apă. E cea mai bună metodă de a transporta marfă de contrabandă. Înveți o grămadă de chestii aici, Sven. Se folosesc și de submarine mai mari care circulă în altă direcție – spre Europa. Riscul de accident sau riscul de a dispărea într-o furtună este mult mai mare decât riscul de a fi prins. Cele despre care vorbesc eu vor face tot drumul dinspre Scoția pe sub apă. Încărcate cu cocaină.

Nu se mai auzea niciun scârțâit. Nici cel al minei de creion, nici de pe fir.

— Unde?

— Pe coasta de est. În arhipelagul Stockholm. În apropierea unei insule numite Granholmen. O să-ţi trimit coordonatele exacte într-un e-mail, de la cafeneaua cu internet.

Colegul lui mai tânăr se afla la câteva mii de kilometri distanță, într-o țară numită Suedia, dar îl auzi când se ridică, auzi hârșâitul scaunului. Și apoi câțiva pași spre pat. Vorbea răgușit când se întinse din nou în pat.

— Închid acum. E miezul nopții aici.

— Nu încă. Mâine vreau să-i spui procurorului nostru preferat tot ce ți-am zis acum. În cele mai mici detalii. Inclusiv coordonatele.

— Lui Ågestam?

— Da.

Acum Sven Sundkvist se foi în loc, probabil întorcându-se pe-o parte.

— De ce, Ewert?

— Nu pot să-ți spun. Nu încă.

Da, pe o parte. Așa stătea acum. Categoric.

— Îmi spui toate astea… și știu că sunt obosit, dar îmi spui că avem șansa să facem o captură-record? Și vrei… vrei ca tocmai *el* să se împăuneze cu asta? Omul care ți-e cel mai puțin simpatic dintre toți colegii noștri?

— Da. Exact!

— Nu înțeleg.

— Tot ce trebuie să înțelegi este că Ågestam trebuie să se împăuneze cu treaba asta. Cu cât e mai fericit, mai mândru, cu-atât mai bine.

În ultima parte a conversației, mașina rămăsese pe loc. Ajunsese la destinație. Întrezărea acoperișul Ambasadei Statelor Unite la doar 300 de metri mai încolo. Aici trebuia să parcheze mașina și apoi să se întoarcă la hotel cu taxiul, și tot aici avea să revină a doua zi pentru a-și încheia efortul de a obține o ultimă șansă de supraviețuire pentru Piet Hoffmann.

•••

Ambasada Statelor Unite din Bogotá arăta identic cu Ambasada Statelor Unite din Stockholm. Un gard înalt, agenți de securitate care patrulau, un steag cu roșu, alb, albastru care flutura în adierea brizei, clădiri de culoare deschisă, cu acoperișul plat, pe care se aflau antene parabolice uriașe, care se holbau cu jind la cer. Îți și dădea aceeași senzație. Un anume tip de ostilitate și suspiciune. Presupunerea că oricine este un inamic dornic să te distrugă, până la proba contrarie.

Ewert Grens se încălzise și se înroșise la față în timp ce urca strada în pantă domoală și începuseră să-l doară picioarele când bătu în geamul cabinei de sticlă, intrarea și punctul de recepție în care personalul diplomatic local era înghesuit laolaltă cu soldați americani de elită. Își strecură actul de identitate prin deschizătură, pregătit să invoce același argument la care apela de fiecare dată când investigațiile lui îl purtau în aceste regate americane în miniatură. Dar nici nu apucă să termine explicația, că un bărbat la costum, cu cămașă albă și cravată albastră, cu părul blond tuns foarte scurt, care se ițea ca una din acele antene parabolice, îl aștepta deja după un zid de bărbați musculoși în uniformă.

— Bine-ați venit! Jonathan Woods, directorul Secției de Narcotice și Cooperare Polițienească Internațională din cadrul ambasadei. Preferați să vorbim în engleză? Spaniolă? Portugheză?

— În suedeză.

Jonathan Woods avea dinții foarte albi și și-i dezveli când îi zâmbi larg.

— În cazul ăsta, îmi pare rău să vă spun, va trebui să vă mulțumiți cu limba engleză… n-am apucat să-mi finalizez studiile de limbi nordice.

Niciunul nu spuse prea multe în timp ce străbăteau curtea interioară bine păzită. Grens numără camerele de filmat, apoi agenții de pază, și realiză că, practic, erau în număr egal. În clădire se aflau și mai mulți oameni înarmați, dar îmbrăcați în civil. Urcară pe scări până la etaj și intrară într-un birou cu vedere spre poarta din fier cu țepușe pe care tocmai intrase.

— De la Poliția suedeză?

Woods arătă spre un fotoliu, îmbiindu-l pe Grens să se așeze.

— Da.

— Verificările noastre ne-au confirmat – 39 de ani de experiență, detectiv-șef la Serviciul Omoruri din Stockholm, din cadrul unei secții numite Poliția Municipală. Am confirmat și noi. Dar nu știm de ce vă aflați în Columbia.

Fotoliul care păruse atât de elegant nu era deloc comod. Niște șipci de lemn îl împungeau în șale. Tapițeria îl rodea.

— Nu pot să vă spun.

— Nu puteți să-mi spuneți?

— Nu, nu pot să vă spun.

Oficialul de la ambasadă își studie vizitatorul cum se foia pe scaun, încercând să-și găsească o poziție comodă, apoi îl rugă să aștepte o clipă și se întoarse cu un alt fotoliu. Din catifea roșie, cu brațe rotunde, moale fără a fi *prea* moale. Grens înclină recunoscător din cap și se lăsă să cadă în el. Îi amintea un pic de o canapea de velur dintr-un alt birou.

— Așadar nu puteți să-mi spuneți nimic, dar puteți să-mi trimiteți poze cu un cadavru?

— Pot să vi-l și *arăt.*

— Și de... de unde știu că e cel pe care-l căutăm?

— Nu știți. Dar îl puteți examina. Puteți face ce vreți cu el.

— Și dumneavoastră cu ce vă alegeți din asta?

— Cu nimic.

— Toată lumea își dorește ceva.

Planificaseră minciuna. Hoffmann îi spusese – o minciună trebuie să fie cât mai aproape de adevăr sau va fi expusă.

— M-am trezit cu un cadavru pe cap.

Adevărul ținea nu doar de cuvinte, ci și de tonul vocii, de mișcările ochilor și de ritmul respirației. Și Grens îi spusese, la rândul său, lui Hoffmann că el, fiind cu 20 de ani mai în vârstă, avea 20 de ani de experiență în plus în materie de minciuni.

— Și, dacă e cadavrul cui bănuiesc eu, atunci vă va fi mult mai util decât mi-ar fi mie.

— Un detectiv suedez aflat în Columbia ca turist. Nu în misiune oficială. Dar, ce să vezi, acum se plimbă de colo-colo cu cadavrul unui individ dat în urmărire generală.

— Pe scurt, cam așa a fost.

— Grens? Așa se pronunță? Presupun că ați coordonat mii de interogatorii, ați avut de-a face cu mii de idioți. Dacă ați fi în locul meu acum... ați crede povestea *dumneavoastră*?

— Nu. Dar nu pot să vă spun mai mult decât v-am spus deja. Contează? Căutați pe cineva – și e posibil ca eu să-l fi găsit. Dacă se dovedește a fi persoana cu pricina, veți fi un erou. Dacă nu e, ați irosit câteva minute cu un vizitator care nu vă cere nimic. Așa că, dacă aș fi în locul dumneavoastră, eu n-aș mai pune nicio întrebare. Luați legătura cu o oficialitate și verificați dacă sunt un om care știe despre ce vorbește. Și aș începe cu șefa dumneavoastră principală, cu Sue Masterson.

Se lăsă tăcere.

Există atâtea tipuri de tăceri.

Stingherită. Forțată. Încordată. Amenințătoare.

Firească. Bine-venită. Agreabilă. Liniștitoare.

Această tăcere nu se încadra în niciuna din aceste categorii. Era o evaluare lentă. Și absolut crucială. Dacă oficialul de la ambasadă care-l studia acum, un anume Jonathan Woods, cu părul blond care se ițea ca o antenă parabolică, i-ar fi cerut necunoscutului din fața lui să se ridice și să plece, asta i-ar fi spulberat și ultima speranță lui Hoffmann. Dacă, în schimb, continua să asculte, să chibzuiască, să dea telefoane de verificare la sediul DEA, aflat în suburbiile Washingtonului, ar mai rămâne o mică breșă prin care o familie ar putea supraviețui.

— Vă rog să mă scuzați.

Woods ieși pe ușă și o închise ceremonios în urma lui. Ewert Grens rămase într-o tăcere de alt tip. O tăcere a așteptării, a angoasei și neputinței.

Se rezemă de spătarul fotoliului, se uită la ceasul care ticăia pe perete și închise ochii.

27 de minute.

Apoi ușa se deschise la fel de ceremonios cum se închisese.

— Mi-a luat ceva până am obținut un răspuns.

Grens se întinse involuntar.

— Și?

— Sue Masterson a garantat pentru dumneavoastră. Înțeleg că ați colaborat în cadrul CICAD?

— Cum spuneți dumneavoastră.

Jonathan Woods se aplecă spre el și zâmbi.

— E ceva atât de confidențial?

— I-am promis lui Masterson să nu discut cu nimeni despre colaborarea noastră.

— Cu tot respectul, Comisia Inter-Americană de Prevenire a Abuzului de Droguri sună bine, dar eu, unul, nu prea cred în astfel de grupuri operative. Eu aș prefera…

— Cum spuneți dumneavoastră.

Oficialul de la ambasadă îl studie îndelung pe detectivul suedez, care susținea că se află în Columbia ca turist.

— Ei bine, și acum?

— Acum?

— Unde se află cadavrul… *acum*?

— Într-o mașină închiriată. La 300 de metri de-aici. În portbagaj.

Woods se apropie de fereastra cu vedere spre poarta de fier a ambasadei și agenții de securitate înarmați, ca și cum spera să vadă vehiculul de care vorbeau.

— Și când îl desfacem… de unde știu că n-ai alte intenții? De exemplu, ce-ar fi dacă explodează?

— Nu știți. Dar aveți o armată la dispoziție aici, care se pricepe să investigheze astfel de lucruri.

Se uitară din nou unul la altul, cufundați într-un nou fel de tăcere – mai potolită, mai relaxată.

— Așadar… cu asta am încheiat?

Woods încuviință.

— Presupun că da. Am chemat pe cineva să vă conducă.

Grens tocmai se ridicase și pornise spre ușă, când Woods păru să se răzgândească.

— Domnule Grens?

— Da?

— Acum că mă gândesc… n-am încheiat discuția, de fapt.

Ewert Grens avusese întotdeauna genul de figură pe care nu se citea când era îngrijorat, în cumpănă. Spera că așa să fie și-acum.

— Mai am nevoie de ceva de la dumneavoastră. Înainte de a vă lăsa să plecați.

Funcționarul de la ambasadă pesemne că se prinsese. Își dăduse seama de ceva. Înțelesese că avea de-a face cu o cacealma.

— De cheile de la mașină.

Woods nu zâmbi, dar aproape că era s-o facă. Iar Grens simți neliniștea coborându-i din capul pieptului și prelingându-i-se din stomac.

— Poftim.

Ewert Grens îi întinse cheile și își luară rămas-bun. Când Woods deschise ușa, un tânăr aștepta deja în prag, ca să-l însoțească pe vizitator afară din clădire și de pe teritoriul american. Detectivul suedez tocmai făcuse primii pași când se opri din nou și se întoarse… de data asta, el era cel care avea ceva de spus.

— Apropo…

— Da?

— V-aș fi recunoscător dacă ați face o curățenie temeinică înăuntru. Și faceți-i plinul înainte s-o returnați. Țin mult la treaba asta.

•••

Un drum scurt, pe jos. Ăsta era timpul pe care-l aveau la dispoziție. Piet Hoffmann îl aștepta pe Ewert Grens cam la un kilometru de Ambasada Statelor Unite. Grens era ușor de recunoscut de la depărtare, constituția masivă, mersul ușor șontâcăit, ca și cum piciorul stâng compensa pentru durerea constantă. Străbătură agale două străzi cu clădiri bine conservate – cât să aibă Grens răgazul să-i dea toate detaliile despre cum fusese primit

mortul din portbagaj și să-i confirme astfel că mai exista măcar o ultimă șansă. Și, când se despărțiră, Hoffmann zăbovi la răspântia dintre două străzi cu sens unic și îl urmări din priviri pe polițistul în care decisese să aibă încredere și care tocmai inițiase faza crucială a planului său de supraviețuire. Și acum depindea de Piet să facă restul.

•••

Buletinul ăla nenorocit de știri.

Televizorul fusese pornit în barul bordelului și El Mestizo se uita absent la el, în timp ce bea o bere. Îi luă o vreme să înțeleagă despre ce era vorba, dar treptat, de undeva din străfundul lui, începu să crească un val de furie. Un reporter vorbea entuziasmat despre niște imagini autentice difuzate în premieră. Vocea spartă le dădu vestea că încă un nume fusese tăiat de pe lista neagră. El Sueco. Politicienii americani organizau o conferință de presă triumfătoare pentru a dezvălui fotografii explicite în care apărea un trup neînsuflețit. O echipă de experți legiști confirmaseră, *după ce au comparat toate circumstanțele externe cu condițiile concrete existente și cu semnele distinctive ale decedatului,* că individul cunoscut drept Șaptele de Cupă, pentru care nu aveau niciun chip, niciun nume, *a fost identificat fără urmă de îndoială drept cadavrul descoperit în Bogotá, cel mai probabil sugrumat cu un laț.*

Văzut. Înțeles. Detestat.

După ce dispăruse și ultima imagine de pe ecranul televizorului, furia lăsă loc unui soi de panică, o amețeală cum nu simțise niciodată, și urcă poticnit scara bordelului până la etaj, până la una dintre camerele cu paturi mari, pentru sex pe bani.

Parcă totul devenise transparent în jurul lui. Ca și cum înainta printr-o lume fără culoare. Covorul roșu-aprins din holul de la intrare, pătat și jerpelit, pe unde clienții își vărsaseră băuturile, plantele verde-închis care se înălțau din ghivecele cu irigație, urcând pe spalier, cerul nesfârșit de albastru care stătea de strajă dincolo de ferestrele bordelului.

Totul era transparent. Ca și cum nu mai exista.

Întocmai ca încrederea pe care și-o pusese – contrar principiilor sale – într-o altă persoană, iar acum persoana pe care alesese s-o primească în cercul lui și în care decisese să se încreadă nu mai exista.

Și, când își scoase pistolul din toc și trase în prima persoană pe care se întâmplă s-o întâlnească pe culoar, apoi mai trase o dată – chiar și atunci, totul rămase transparent. Secretara lui, care fusese 12 ani în slujba lui, zăcea pe podeaua bordelului acum și sângele ei se revărsa în jur.

Era prima dată când se trezea într-o astfel de lume și era mult mai ușor, se mișca fără a întâmpina rezistența aerului, ca și cum putea să treacă efectiv prin clienții care se lipiseră de pereți acum și prin tinerele care se târau pe podea, în timp ce continua să tragă la nimereală.

Transparent.

Știa foarte bine, mama ei de treabă, despre ce era vorba.

Ori tu, ori eu. Și țin mai mult la mine decât la tine, așa că mă aleg pe mine.

El Mestizo zbieră, țipă, împinse un fotoliu, dărâmă două veioze banale și sparse o ușă – ușa camerei 15, îi era totuna. Femeia care era întinsă în pat, dezbrăcată, în fața unui bărbat care tocmai se îmbrăca, își văzu șeful îndreptând arma spre el și împușcându-l de două ori în piept. Și nu înțelese motivul.

Nu știa că bărbatul, care acum împușca de nebun, văzuse într-un buletin de știri, cu doar un minut în urmă, cum fusese trădat de cineva care-și înscenase moartea, așa că avea să împuște în continuare pe oricine se nimerea până când senzația de transparență dispărea.

•••

Erik Wilson închise televizorul cu diagonala de 35 de centimetri pe care-l avea pe birou.

Zi după zi în care nu primise nicio informație și fusese iadul pe pământ.

Și apoi, nicio veste.

Din acest motiv, își eliberase plin de entuziasm programul, când Sven Sundkvist, Mariana Hermansson și Lars Ågestam îi bătuseră la ușă spre a discuta o razie asupra unui transport de cocaină care se îndrepta spre Suedia. Pentru că trebuia să aibă o legătură cu Hoffmann.

Din același motiv în ultimele câteva zile, dăduse drumul la televizor și căutase canalele americane de știri de mai multe ori pe oră. Ar fi *putut* fi ceva legat de Hoffmann.

Și, din același motiv, stătea acum complet nemișcat în biroul lui din cadrul Serviciului Omoruri al secției de poliție din Kronoberg, plângând.

Nimic n-avea să mai aibă legătură cu el de-acum.

Piet Hoffmann murise.

Reporterul pe care tocmai îl văzuse pe CNN îi anunțase moartea – vestea fusese prezentată ca știrea zilei pe tema luptei împotriva drogurilor. O nouă carte de joc fusese sfârtecată. Șaptele de Cupă, cunoscut și ca El Sueco, fusese ucis.

Erik Wilson încercă să se adune, încercă să proceseze vestea. Înțelesese bine? Oare acele înregistrări cu plantații de coca și cuptoare de cocaină chiar fuseseră urmate de secvențe filmate cu încetinitorul în care apărea portbagajul unei mașini din fața Ambasadei Statelor Unite din Bogotá? Și acele secvențe chiar înfățișau… acel cadavru?

Zăcea pe partea dreaptă. Asta își mai amintea. Cu fața spre portbagaj și cu spatele la cameră. O imagine care părea regizată – îi răsuciseră mâna dreaptă sub trunchi ca să-l așeze în poziția asta.

Dar apoi camera se apropie. La mâna stângă se vedeau două degete schilodite. Purta o bucată de pânză neagră pe cap, pe care i-o traseră la o parte, dezvelind un tatuaj de mari dimensiuni – o șopârlă pe care o recunoscu.

Hoffmann.

Murise.

Și, deși plângea din ce în ce mai înfundat, cu lacrimi domoale care îi adăstau pe buza de sus și pe care le simțea pe vârful limbii, se simțea în continuare gol pe dinăuntru.

•••

Femeia aflată în capătul opus al barului era dezbrăcată de la brâu în sus și era complet incoloră și ea, dar nu mai părea transparentă.

Împinse o sticlă de bere în direcția lui El Mestizo, fix la temperatura pe care o prefera el – niciodată peste cinci grade. Era stabilimentul lui, la urma urmei. Clienții care veneau aici și consumau băuturi la prețuri umflate cu pompa ca să aibă acces la fete și la camerele de la etaj habar n-aveau… ei nu însemnau nimic, se aflau aici doar pentru că El Mestizo le-o îngăduia.

Întocmai cum îi îngăduise bărbatului care-l trădase.

Buletinul ăla nenorocit de știri. Reporterul care anunțase că încă un nume fusese tăiat de pe lista neagră și îi stârnise accesul de ură îi provocase o senzație de vertij și îl aruncase într-o lume transparentă.

În ciuda tonului grav, în ciuda formulărilor convingătoare și a tatuajelor, el se prinsese imediat.

Șaptele de Cupă nu murise.

Își dăduse seama la ce fusese folosit acel cadavru, pe care bărbatul insistase să-l păstreze.

Acela nu era Peter. Dar trebuia să arate ca Peter.

Și apoi mortul îl sunase. Îi spusese o singură propoziție:

— *Johnny, pun pariu că vrei să stai de vorbă cu mine.*

Și îi închisese.

După acest apel, Johnny se întorsese la bar și-i ceruse Rosalitei să oprească televizorul la care difuzau în buclă aceeași știre. Închisese ochii, lăsându-se purtat de gânduri.

Bărbatul care-i câștigase încrederea nu mai exista. Nu din cauză că *murise,* cum susținea reporterul. Ci din cauză că *trebuia* să moară și *avea* să moară.

Îi făcu semn cu mâna fetei și ea mai scoase o sticlă de Aguila, se asigură că era fix la cinci grade și i-o împinse peste bar, ca și înainte. Tocmai se îndrepta spre un client nou, la celălalt capăt al barului, când el rupse tăcerea.

— Rămâi aici, Rosalita.

Fata se opri. Așteptând. El părea să-și adune gândurile. Apoi se uită la ea, smulgând din străfundurile ființei lui ce se pregătea să-i spună.

— Trebuie să înveți un lucru.

— Da?

— Să n-ai niciodată încredere în altcineva.

— Poftim?

— Asta-i treaba, Rosalita. M-ai auzit? N-ar trebui să ai niciodată încredere în altcineva.

Îi făcu semn să plece.

Băutura rece, slabă… n-avea niciun efect. Înghițea tot cu noduri.

Învățase să nu aibă niciodată, dar niciodată, încredere în altcineva. O singură regulă. Atât în munca lui, cât și în viața personală. Discutaseră un pic despre asta, el și Peter, după ce descoperiseră că aveau firi asemănătoare. Ba chiar Peter fusese cel care pusese în cuvinte ce gândeau amândoi. *Ai încredere doar în tine însuți.* Și începuseră să râdă, doi oameni care n-aveau încredere în nimeni, la naiba, cum ar fi putut să aibă încredere unul în celălalt?

— Rosalita.

Ar fi cazul să se întoarcă. Îi făcu semn, ar fi cazul să se întoarcă *repejor.*

— Mai e ceva? Să… încă una?

Se uită la sticla lui, încă pe jumătate plină.

— Ce ți-am zis mai devreme, Rosalita…

— Mai… devreme?

— Ai? Ai încredere în cineva, Rosalita?

— Eu?

— Ai încredere?

— Nu știu dacă…

A avut dreptate.

— Poți să pleci.

Femeia care m-a învățat asta.

— Bine, du-te!

Îi făcu din nou semn să plece. Și se lăsă din nou purtat de gânduri.

Spre mașina în care adormise la un moment dat. Ba chiar spre mama pe care alesese să i-o dezvăluie.

N-ar fi trebuit să facă nici asta.

N-ar fi trebuit să lase pe nimeni să se apropie.

Ea a avut dreptate.

•

Piet Hoffmann bătu ușurel cu palma în bar și Rosalita își ridică privirea. El îi zâmbi și așteptă până când fata îi răspunse la zâmbet, făcând semn din cap spre masa patronului, la care era așezat El Mestizo, cu o sticlă de bere în față.

— Ca de obicei?

— Ca de obicei, Rosalita.

Fata se uită la el, știa foarte bine ce voia de obicei, ambele băuturi. Când pleca la treabă cu șeful lor comun, voia cafea fără lapte ca să fie în priză, iar după ce se întorceau și rămânea la un pahar de vorbă cu șeful prefera rom columbian, ca să se relaxeze. Acum nu știa, de fapt. Nu era îmbrăcat ca pentru o misiune, dar părea încordat, din felul cum se mișca și se uita la ea.

Pe fază. Așa era acum. Și, luându-se deopotrivă după ținută și comportament, se hotărî să-i aducă și cafea, și rom. El luă ceașca fierbinte și paharul elegant și îi mulțumi înclinând din cap, îl citise bine. Și apoi se îndreptă spre masa patronului, cu amândouă mâinile ocupate.

— Johnny.

El Mestizo se uită lung la el, fără să-i răspundă. Își pusese pistolul pe masă și, când Piet Hoffmann se apropie, îl ridică, îl cântări în mână, scoase camera cartușului și o răsuci de câteva ori, apoi o băgă la loc și lăsă din nou pistolul pe masă, având grijă să-l țină cu țeava spre vizitator.

— În legătură cu moartea mea…

El Mestizo se uită la el, în tăcere.

— Vreau să stăm de vorbă despre asta.

El Mestizo se uită la el, în tăcere.

— A trebuit s-o fac. Nu aveam de ales.

El Mestizo se uită la el, în tăcere.

— Dacă nu mă întorc acasă cu Zofia și băieții, știi cât de mult își dorește ea asta, mă părăsește.

Nicio mișcare. Nicio vorbă.

— Și nimeni nu poate risca să piardă o persoană de care e atât de apropiat. Nu-i așa, Johnny?

Piet Hoffmann strânse într-o mână paharul cu rom, în cealaltă, ceașca de cafea fierbinte, fără lapte. Nu se atinsese nici de una, nici de cealaltă.

Limita.

Totul depindea de asta.

Să se apropie de ea, să-și mențină echilibrul pe lângă ea, dar să n-o depășească niciodată. Oare o făcuse adineauri?

O făcuse prin simplul fapt că venise aici?

Dar nu avea de ales. Nu pe El Mestizo ca adult trebuia să-l neutralizeze; copilul din el, El Mestizo cel care fusese trădat, era mai periculos – acel El Mestizo care știa că tocmai a fost abandonat, că cineva profitase de apropierea pe care el o îngăduia atât de rar. Și dacă, după ce afla că Peter Haraldsson fusese identificat drept cadavrul celui pe care îl eliminase el, El Mestizo ar fi analizat și evaluat totul fără vreo comunicare între ei, fără vreo explicație, atunci și-ar fi investit pe dată toate resursele în a-i da de urmă lui Piet Hoffmann și a-l ucide, pe el și familia lui. Așa că Piet hotărâse să-l caute el, să-l convingă că erau în continuare de aceeași parte a baricadei, că puteau ține piept inamicului împreună următoarea dată când vor fi atacați, că va rămâne alături de El Mestizo până la capăt… și poate că astfel va câștiga timpul necesar ca să scape de-aici.

— Da, înțeleg că ești dezamăgit. Și cândva o să mă întorc acasă. În Europa

de Nord. Dar nu înainte să terminăm cu nenorocita asta de listă neagră. Nu înainte să mă asigur că ai scăpat teafăr și tu. Până atunci, prietene, voi rămâne lângă tine.

Dar… poate că nu doar din acest motiv venise aici – să mintă pentru a câștiga timp? Oare era posibil să mai fi existat un motiv? Cum ar fi să ajungă îndeajuns de aproape spre a se uita în ochii lui El Mestizo, spre a-l vedea cum suferă pe individul care le răpea viața unor îngerași și care, ca urmare, trebuia să-și piardă viața la rândul lui… poate că era din cauză că Piet Hoffmann își dorea treaba asta? Oare din cauza asta nu avea stare? Sentimentul că el, care oficial era acum mort, va continua să trăiască, în timp ce bărbatul care stătea în tăcere în fața lui, oficial încă viu, va muri – oare despre asta era vorba?

Manipulare.

Răzbunare.

Uneori, ambele îți dădeau aceeași senzație de exaltare.

Și când plecă de la bordel, mult mai târziu, paharul cu rom și ceașca de cafea rămaseră pe masă, neatinse. Nu avea să mai aibă nevoie niciodată să rămână pe fază înaintea unei misiuni în care porneau amândoi, nici să stea împreună după aceea să se relaxeze.

•

El Mestizo mai comandase o bere. Rece ca gheața. Și, când i-o aduse Rosalita, o invită să se așeze lângă el.

— Aici…? Eu? La… masa patronului?

— Stai jos!

Fata se așeză, șovăind, pe marginea colțarului.

— Mai ții minte ce ți-am spus, Rosalita?

— Ce?

— Mai devreme. Acum șapte beri.

— Nu. Da. Ce vrei să…

— Să n-ai niciodată încredere în altcineva, Rosalita. *Niciodată.*

Fata nu înțelegea. De ce stătea aici, de fapt? La masa patronului? În toți anii cât lucrase pentru El Mestizo, nu-l văzuse niciodată tremurând așa. Auzise de la Zaneta că-și omorâse secretara. El Mestizo făcea genul ăsta de lucruri departe de casă, știa asta, dar nu mai împușcase niciodată pe cineva aici. Ar fi trebuit să-i fie frică de el. Dar nu-i era. Stingherеală, asta simțea, fuseseră prinși în vârtejul firii lui imprevizibile, dar era sigură că n-o să-i facă nimic, că acum îi trecuse.

— Pentru că, dacă ai încredere în cineva, Rosalita, până la urmă persoana respectivă te va părăsi. Te va trăda.

Patronul o prinse de mână și i-o strânse tare.

— Și, dacă cineva dispare departe, departe, nu-ți mai este loial.

Îi trase mâna mai aproape, o ridică și o frecă de obrazul lui.

— Iar cineva pe care l-ai lăsat să se apropie prea mult și care plănuiește să fugă departe… ar putea vorbi, te-ar putea trăda, te-ar putea da în vileag.

Îi frecă mâna catifelată de obraz, până când Rosalita simți că i se încălzește dosul palmei și văzu că lui El Mestizo i se înroșise obrazul.

Și apoi El Mestizo se ridică brusc, îi sărută ușurel fiecare deget și plecă.

Se îndreptă spre ieșire și spre mașină. Spre femeia care avusese dreptate când îi spusese să nu aibă încredere în nimeni. Spre persoana care avea să primească misiunea de a-l elimina pe cel care-l trădase.

•

Parcă mașina sub scara unui vapor numit M/S *Maria Angelina,* care arbora pavilionul panamez – întotdeauna pavilionul de complezență pentru transporturile pe mare cu care avea el de-a face. Însemna costuri mai mici și un control mai puțin strict. El Mestizo coborî din mașină, întinzându-și brațele spre vapor și implicit spre cer, inspirând aerul marin din capătul portului Buenaventura. Era o scară neobișnuit de abruptă și se lăsă involuntar în față spre a-și menține echilibrul în timp ce urca spre punte.

Vaporul arăta cam rablagit. Ar fi avut nevoie de un nou strat de vopsea. Un pic ruginit. Un vas care se afunda în apă, supra-încărcat, containere peste containere, cutii dreptunghiulare de metal – portocalii, roșii, albe, verzi și albastre, puse în stive care depășeau cu mult limita legală, marfă care urma să fie trimisă spre următorul port și descărcată acolo pentru a face loc altei mărfi, ce urma să fie trimisă spre următorul port.

Încă o doză de aer de mare.

Aici aerul era mai respirabil, mai curat.

A avut dreptate. *A avut dreptate.*

Până și tatăl lui, un individ pe care-l întâlnise doar de două ori, avusese dreptate. *Fiule,* îi spusese ultima dată. *Nu știi ce-i aia prietenia. Dar o să înțelegi când ajungi la pușcărie sau în spital. Atunci o să știi unde se găsește dragostea.* Înțelegea ce a vrut să spună tatăl lui. Pe măsură ce trecea prin viață, avea din ce în ce mai puțini prieteni. Profitau de el. Furau de la el, furau din ființa lui. Și nu se achitau de datorie când ar fi avut nevoie de ei. El Mestizo îi salută din cap pe cei doi marinari tineri care fumau Camel fără filtru și râdeau, rezemați de balustradă, în bocanci și pantaloni scurți, cu tricouri albe mânjite de funingine și de altceva. Nu venea niciodată aici pentru transporturile de băutură, nu trebuia să supravegheze nimic înainte ca sticlele să ajungă la bordel spre a fi numărate. Dar venea să ridice personal orice transport care era pentru *ea.* Și îl ducea personal la Medellín. Și astăzi, din cauza bărbatului care-l trădase și, ca urmare, trebuia să moară,

mai avea un motiv să vină aici.

Își amintea exact când luase decizia. Cum mișunase toată dimineața, în cursul zilei și seara, prin toate *comunele* din Cali, cu Peter alături, dând de înțeles că tipul cel nou din Suedia trebuia acceptat, invitat printre ei, că era de-ai lor de-acum. Garantase pentru el și nimănui nu-i scăpase mesajul – de omul pe care vi-l prezint acum nu vă atingeți.

Briza călduță, soarele dogoritor. Marea care-l încălzea și-l răcorea totodată, dacă închidea ochii, ar fi putut fi oriunde.

Când coborî pe puntea inferioară, îl izbiră bezna și dogoarea. Coborî, scară după scară, până în sala mașinilor. Ulei și benzină. Încercă să nu atingă balustrada mizerabilă și se îndreptă direct spre mașinile care pufneau și duduiau.

Un bărbat mai în vârstă, cu umerii lați, într-o salopetă albastră. El Mestizo îl bătu pe umăr.

— Inginerul-șef?

Bărbatul arătă spre o ușă îngustă pe care El Mestizo n-o observase în toată fierăraia aia. Se îndreptă într-acolo, deschizând ușa ce dădea spre o coșmelie în care era dezordine și care, conform plăcuței de pe perete, era biroul inginerului-șef. Și iată-l, așezat la un birou care era în ton cu restul încăperii – mic și dezordonat. Inginerul-șef se ridică imediat, fără să-l salute, și deschise frigiderul care ocupa unul din colțuri, puse trei cutii de carton într-o ladă frigorifică, apoi scoase trei pungi cu gheață din congelator și le puse în cutii. Și, zâmbind, așteptă plicul îndesat cu dolari.

El Mestizo coborî pe scară, cu lada frigorifică în mână și, deodată, realitatea care rămăsese încremenită se puse din nou în mișcare – brațul imens al unei macarale tocmai cobora un container pe care scria „Furaje pentru pui”, suspendat deasupra capului lui, și se auzea un bocănit monoton dinspre cei trei bărbați prinși în hamuri de siguranță pe marginea navei, care loveau cu dălți și raclete în stratul de rugină. Urcă în mașină, conectă lada frigorifică la o sursă de curent și își continuă călătoria.

•

Holul de la intrare în clinica din Medellín era liniștit și luminat, cum se obișnuise să-l găsească, iar el se opri la florăria mică de-acolo, arătând spre un buchet viu colorat, pe care-l desprinse din hârtie în timp ce lua liftul spre etajul 17.

Iarăși mirosul ăla nenorocit. Miros de boală. Mirosul morții. Moartea ei.

Numără și mai multe paturi decât la ultima vizită. Acum erau pe mai multe rânduri și se înșirau două câte două și pe coridor.

Dar, în salonul de la capătul holului, ea era complet singură. Cu ochii închiși, ca de obicei. Și totuși schimbată, cumva. Nu era conștientă. Și asta îi

dădea un aer oarecum liniștit. Ridurile ei nu mai erau așa pronunțate, gura ei nu mai era așa grăbită să muște.

O sărută pe frunte, deschise geamul ca să intre un pic de aer curat și mută scaunul pentru vizitatori de la capătul patului, ca să fie mai aproape de mâinile ei.

— Ați venit deja?

Doctorița, pe care o plătea dublu ca să se ocupe de o singură pacientă, se crispă când intră și își dădu seama că în salon era cineva.

— Se simte mai rău. Are nevoie de medicamente.

— Ne-ați lăsat destule medicamente antivirale cât s-o țină încă vreo două săptămâni, după cum v-am zis la telefon. Din alte motive se simte mai rău.

— Alte motive?

— Complicații. Nimeni nu moare efectiv de SIDA. Complicațiile sunt cele care-ți vin de hac. O candidoză, o răceală gravă. Mama dumneavoastră se luptă cu o pneumonie în momentul de față.

Se uită la maică-sa. Respira mai liniștit ca oricând și era ceva molipsitor, își dădu seama că și el respira liniștit. Îi întinse lada doctoriței, medicamente pentru luna următoare.

— Aș vrea să rămân un pic singur cu ea.

El plătea, era mama lui, așa că doctorița încuviință și ieși.

Îi căută mâna firavă și se uită la un chip emaciat, care se schimba încet. Dacă zâmbea. Dacă încrețea din buze și se înfuria. Nu conta, o să-și dea seama că a trecut pe-aici. Îi mângâie dosul palmei, obrazul… și aproape că ducea dorul momentelor când femeia aceea firavă, ca o vrăbiuță, se transforma în cineva care zbiera, te hăituia și cerea explicații.

Din brațul ei stâng ieșeau niște tuburi conectate la o pungă de plastic cu fluide. Și totuși femeia părea să aibă dureri. El simțea lucrul ăsta. Se rezemă de suport și apăsă pe butonul care regla perfuzia, de mai multe ori, crescându-i doza de morfină.

Picăturile se prelingeau mai repede acum, înlocuite mai prompt de altele.

Femeia care-l învățase lecția despre încredere nu avea să se stingă în chinuri. Femeia care-i răpise încrederea, care-l învățase să nu se încreadă în veci în altcineva.

Ai avut dreptate, mamă.

Dacă-mi deschid sufletul, dacă las garda jos, pierd controlul. Sau îmi este răpit. De cineva care se va întoarce în Europa.

•

O sărutase pe frunte din nou, apoi ieșise din cameră, din salon, din spital. Pentru ultima dată. Uneori știi pur și simplu, știi că se va sfârși în curând.

Un drum de 20 de minute cu mașina de la Clinica Medellín până în capătul

opus al orașului, până în piața care dădea spre culoarele întunecate și înghesuite din La Galeria. Lume buluc, ca de obicei. Siluete și voci care se confundau cu peisajul, cu mormanele de fructe, pește și carne. O ținu tot înainte până la ultimele tarabe, cu pește și gheață topită, din capătul pieței. Acolo unde stăteau băieții pe bănci de lemn, așteptând și sperând. Și, când ajunse acolo, își dădu seama că reveniseră și culorile. Putea să vadă, să audă, să guste totul.

O călătorie lungă de la transparență.

El Mestizo ieși în piațeta uitată. Și totul decurse ca de obicei. Toți se ridicară în același timp și dădură fuga spre el, ridicându-se pe vârfuri ca să fie băgați în seamă.

Mai bine zis, toți în afară de băiatul căruia venise să-i dea misiunea.

Camilo, pe care-l angajase de atâtea ori în ultimii câțiva ani, care fusese în slujba lui El Mestizo încă de la prima misiune. Acum băiatul stătea pe bancă, cu un aer aproape indiferent. El Mestizo se opri brusc, ușuindu-i pe cei care se apropiaseră și făcându-i semn băiatului care nu se mișca.

— Camilo?

Adolescentul deșirat îi făcu la rândul lui cu mâna.

— Da?

— Vino-ncoace!

Băiatul se apropie agale printre tovarășii lui dezamăgiți.

— Am o misiune pentru tine.

Zâmbetul acela, care apărea întotdeauna în urma unei oferte, nu i se mai ivi pe chip.

Iar băiatul, care se uitase întotdeauna în ochii lui până atunci, rămase cu privirea în pământ.

— Nu știu dacă m-ai auzit… dar am o misiune pentru tine.

El Mestizo nu înțelegea. Băiatul aflat în fața lui era de obicei mândru să se declare *sicario.* Ucidea doar pentru privilegiul de a ucide. Acum stătea nemișcat, în locul unde se făceau astfel de târguri, și părea… trist.

— Nu mai primesc misiuni, *señor.* O vreme de-acum încolo.

— 200 de dolari.

— Nu pot. Mi-am dat cuvântul.

— Atunci ce cauți aici?

— Vreau… vreau să fiu aici. Mereu.

Își ferea privirea în continuare.

— Deci cel mai bun *sicario* al lui El Mestizo nu mai e cel mai bun? Poate că e cazul să te plătesc mai mult.

— Mai încolo. Mai încolo, *señor,* mă întorc la treabă.

— 400 de dolari.

— 400?

— Da. Pentru că e vorba de o misiune specială și foarte importantă. Suma asta e doar pentru primul. Și o să mai primești încă 400 pentru fiecare membru al familiei lui. Soția și doi copii, mai mici ca tine. În total, 1 600 de dolari americani pentru o singură misiune.

— Mmm... 1 600 de dolari...?

— 800 acum. 800 când te-ntorci.

El Mestizo întinse mâinile strânse pumn și le desfăcu pe rând, dezvăluind ce ținea în mâna stângă, apoi în dreapta, și băiatul se uită lung la două bancnote autentice de 500 de dolari și șase bancnote autentice de 100 de dolari.

800 pentru maică-sa. 800 pe care să-i pună în cutia de metal.

Rareori i se întâmpla lui Camilo să nu înțeleagă ce, cum și de ce.

Acum simți... un freamăt în piept, asta simțea.

— Cine e?

— Prietenul meu. Sau, mai bine zis, mi-a *fost* prieten. Până să mă trădeze.

— El Sueco?

— El Sueco. Cu soția. Și copiii. În ordinea asta.

Și apoi freamătul i se urcă la cap. Și-l luă cu amețeală.

Acum, în răstimpul în care fusese plătit să nu omoare pe nimeni, i se oferea o sumă și mai mare de bani ca să-l omoare pe cel care-l plătise să nu mai omoare.

— Pe tipul ăla? Care vine cu tine aici de obicei? Care e garda ta de corp?

— Nu mai e.

Camilo încuviință precaut.

Și apoi se uită în sfârșit în ochii lui.

— Bine.

Mai întâi, voia banii pe care-i ținea El Mestizo într-una din mâini, era important să-i ia. Apoi înșfăcă biletul pentru autobuzul de Cali, care pleca în două ore. Apoi adresa. Apoi pistolul, cu opt cartușe, câte două pentru fiecare.

— N-o să fie nimeni acasă, o să fie întuneric în casa la care mergi. Așa e de câteva zile încoace. Dar toată mobila și toate lucrurile lor sunt încă acolo. Așa că vor trebui să treacă în curând pe-acolo, pentru că pleacă într-o călătorie și vor avea nevoie să-și ia lucrurile. De-asta ne cam grăbim. Ca să ne asigurăm că ajungi la timp. Ca să te ocupi, rând pe rând, de toți.

Tristețea îi rămase pe chip, tristețea pe care El Mestizo n-o înțelegea, dar băiatul dispăru rapid, cu pistolul înfășurat într-o cârpă și cu banii – era un *sicario,* la urma urmei, un profesionist. El Mestizo așteptă până când se făcuse nevăzut, apoi se întoarse spre ceilalți copii-asasini care-l priveau cu speranță. Dar, în momentul de față, își dorea opusul – nu căuta pe cineva cu

experiență, ci un începător. Și procedă cum proceda de obicei când îi dădea cuiva o misiune pentru prima dată, așteptă până îl înconjurară și apoi îi luă la întrebări.

— Cu toții ați mai făcut treaba asta până acum?

Îi răspunseră ca de obicei, într-un glas.

— Da.

Cu toții, cu excepția unui băiat aflat mai în spate. Care nu ridică mâna, nici nu strigă *de cinci ori* sau *de 12 ori* sau *de 22 de ori.*

— Dar tu?

— Niciodată. Sau… nu încă.

— Bun, e momentul. Pentru prima ta misiune. Azi.

El Mestizo desprinse două bancnote de 100 de dolari dintr-un teanc, apoi scoase un pistol dintr-un rucsac, cu un amortizor și două cartușe. Și o fotografie mică.

— El. El e misiunea ta.

Băiatul – să fi avut vreo 10, 11 ani, după aprecierea lui – se uită lung la poză.

— Pe el?

— Pe el.

— Dar e… Îl cunosc.

— Uneori se mai întâmplă. Când devii un *sicario* adevărat, ți se dă o misiune și împuști pe oricine face obiectul misiunii.

Băiatul se uită nedumerit la poză, o întoarse pe-o parte și pe cealaltă. Același chip îl privea de-acolo.

— Nu știu… Pe Camilo?

— El e misiunea. Și ești un *sicario* adevărat, nu-i așa?

Poza. Chipul. 200 de dolari. Pistolul.

Un *sicario.*

— Da, sunt.

Încuviință.

— Un *sicario* adevărat.

El Mestizo îi întinse o bancnotă de 100 de dolari și pistolul înfășurat într-o cârpă.

— Cum te cheamă?

— Donzel.

— Donzel? Bun nume. Donzel, în vreo două ore, Camilo o să ajungă cu autobuzul în Cali. Și tu tot acolo o să mergi. Dar te duc eu, cu mașina. Și, când ajungem acolo, o să te las în apropierea unei case întunecate. Tu o să pândești casa, dar ascuns, ca să nu te vadă Camilo când ajunge acolo. După ce intră el în casă, așteaptă. Până când auzi împușcăturile. Până când iese,

singur. S-ar putea să se întâmple rapid sau să dureze mult. Tu așteaptă și, când îl vezi că iese… atunci îți vei îndeplini misiunea. Din două împușcături, una în cap, una în piept. Pentru că, Donzel, uneori e important să-ți ștergi urmele.

El Mestizo respira agale.

Nimic nu mai era transparent.

Totul avea culoare.

Dacă nu vrei să te văd, n-o să te văd.

•••

Mirosea foarte tare a smoală. Și a încă ceva. Poate a resturi de pește. Sau, se gândea, poate că era de la găleţile de metal de pe jos, cele în care duceau peştele, sau de la năvoadele care atârnau cu dichis din două cârlige lungi de pe perete… poate că tot ce vedea în jur îi inducea un miros care nu exista de fapt.

O cabană de pescuit minusculă de pe o insulă aproape nepopulată din arhipelagul Stockholm, situată pe o faleză care cobora spre debarcaderul din Granholmen. Inspectorul Sundkvist întinse precaut un picior, apoi pe celălalt, stătea de aproape trei ore într-o poziție incomodă. Cu binoclul cu vedere nocturnă în mână, în liniștea mormântală care domnea peste golf, o întindere de apă întunecată peste care sufla o boare de vânt.

— Poftim, e rândul tău. E la fel de tăcut.

Îi întinse binoclul bărbatului din stânga lui – procurorul-șef Lars Ågestam, care se legăna înainte și înapoi pe un scaun de lemn și care se grăbi să-și preia postul de observator în fața ferestrei care dădea spre bezna de-afară. Între timp, omul din dreapta lui – un general de brigadă pe care îl întâlnea prima dată, comandantul detașamentului de operațiuni speciale ce avea misiunea de a intercepta orice submarine ale altor state care pătrundeau ilegal în apele teritoriale ale Suediei – stătea la fel de hotărât la locul lui, înarmat și el cu un binoclu cu vedere nocturnă, neclintit de când ajunseseră la cabană.

În confuzia inițială, atât polițiștii, cât și armata își imaginaseră că vor avea de-a face cu genul de submarine de mari dimensiuni înzestrate cu puterea și tehnologia necesare spre a străbate distanța dintre America de Sud și Europa pe sub apă, din cele pe care Forțele Navale suedeze și portugheze le capturau din ce în ce mai des în Cádiz, Faro și Gibraltar. Construite din materiale ușoare, oferind o metodă mai ieftină și mai sigură decât cele folosite în mod tradițional de traficanții de droguri. Însă, când Ewert Grens le descrise pe scurt itinerarul într-un nou e-mail – faptul că submarinul avea să pornească din apropierea unui vapor venezuelean ancorat la 15 kilometri distanță de Aberdeen –, își adaptaseră în pripă planul de atac. Și, odată ajuns pe insuliță, Sven Sundkvist începuse să se relaxeze… generalul de brigadă și subalternii lui păreau să știe exact ce aveau de făcut.

Conform informațiilor de la Grens, submarinul încărcat cu cocaină se cufundase în mare în apropierea coastei Scoției și avea să străbată Marea Nordului la o adâncime de 35-40 de metri, mergând spre Gothenburg, avea să-și schimbe direcția spre Öresund, trecând printre Suedia și Danemarca, apoi urma să ocolească extremitatea sudică a Suediei, spre a intra în Marea Baltică. Având ca obiectiv arhipelagul Stockholm și insula modestă numită

Södermöja. Și de-acolo avea să se îndrepte spre Granholmen, insula mult mai mică aflată lângă ea. Acolo, la mică depărtare de debarcaderul din Granholmen, apa ajungea la o adâncime de 79 de metri și le-ar fi fost ușor să descarce marfa în bărci cu motor care s-o pornească direct spre capitală.

— Sven, poftim, e rândul tău din nou.

Procurorul aproape că scăpă binoclul din mână până să apuce Sven să-l prindă. Inspectorul, afabil, nu se enerva prea des, la urma urmelor, îl suporta pe Grens, dar era nervos acum. Tot nu înțelegea ce căuta Ågestam, individul pentru care Grens avea o aversiune profundă și care-l aruncase pe acesta în închisoare cu doar câteva săptămâni în urmă, în cabana asta și de ce i se va îngădui să culeagă laurii, pe nemeritate. Era un pont unic, o captură-record pe baza unor informații pe care detectivul-șef Grens reușise să le obțină pe cont propriu – recunoașterea i se datora lui, lui și colaboratorilor lui.

— *Frigg* către bază. Subiecții s-au pus în mișcare.

Mesajul transmis prin radioemițătorul generalului de brigadă reverberă în cabana de pescuit, izbindu-se de pereții fragili. *Frigg.* Una dintre corvetele ancorate în apropierea debarcaderului Sollenkroka, al cărei radar era îndreptat spre Kanholmsfjärden și asupra a două bărci cu motor neidentificate, mai exact, bărci de transport, care rămăseseră neclintite în larg de o jumătate de oră încoace.

— Subiecții s-au pus în mișcare… se îndreaptă spre obiectiv.

Acum, cele două bărci de transport începuseră următoarea fază a călătoriei lor – se pregăteau pentru momentul decisiv de pe Granholmen.

Generalul de brigadă duse radioemițătorul la gură.

— Către toate unitățile… fiți gata de atac.

Apoi se întoarse, pe rând, spre inspector și spre procurorul-șef.

— Odată ce au ajuns în punctul de întâlnire, minisubmarinul își va goli rezervoarele și va ieși la suprafață ca să descarce marfa.

Și arătă undeva în beznă, cu brațul.

— În momentul ăla atacăm. Când submarinul și-a golit complet rezervoarele.

Lars Ågestam zâmbi și-i răspunse cu o voce spartă, cum i se întâmpla adesea când era copleșit de emoții intense. Indiferent dacă era furios, necăjit, speriat sau nerăbdător, tot la fel se auzea.

— O captură-record pentru Suedia! Un record pentru Peninsula Scandinavă! Nu se întâmplă prea des să iei parte la așa ceva.

— Probabil. Probabil. Dar încă n-am ajuns în punctul ăla, domnule procuror-șef. Pentru că există un risc. *Dacă* submarinul, dacă…

Generalul de brigadă avu grijă să-l privească în ochi în timp ce vorbea.

— … ne-ar descoperi și ar încerca să imerseze din nou, iar eu aș aprecia

că are capacitatea de a-mi răni subalternii sau de a-mi deteriora echipamentul, aș da ordinul să fie scufundat cu grenade submarine.

— Așa ceva… trebuie evitat cu orice preț. Trebuie să confiscăm marfa. Să-i prindem în flagrant!

— Atunci domnul procuror-șef ar prefera să-i împușc pe membrii echipajului… în timpul transferului?

Ågestam așteptă, fără să spună nimic.

— Pentru că doar așa vă pot garanta că nu vor dispărea.

Generalul de brigadă continuă să studieze chipul lui Ågestam, pe care se citea dezamăgirea acum. Procurorul era cu siguranță entuziasmat, era pe punctul de a câștiga laude și faimă. Dar nu era genul care să nege realitatea spre a-și atinge scopurile.

— Bun, domnule procuror-șef. Atunci știu cum stăm.

Acum generalul de brigadă îi puse mâna pe umărul firav, ca și cum voia să-i alunge dezamăgirea.

— Dar… nu vă frământați. E puțin probabil să dispară. Oamenii mei țin situația sub control. Cel mai probabil, totul va decurge conform planurilor noastre.

Și apoi se aplecă spre el, vorbind în șoaptă, deși nu aveai cum să ții vreun secret în cabana asta minusculă.

— Între noi fie vorba, domnule procuror-șef, când auziți despre un submarin capturat în apele noastre, de obicei e un submarin de genul ăsta. Când prim-ministrul și comandantul suprem organizează o conferință de presă în care ne arată niște fotografii neclare și ne spun *Putem confirma că un submarin de mici dimensiuni a pătruns ilegal în apele noastre teritoriale* și apoi, când informația este preluată de acei imbecili utili, adaugă *analiștii nu au putut determina naționalitatea intrușilor și toate informațiile cu privire la incident sunt strict secrete.* Mă urmăriți? Nu sunt rușii, nu e o operațiune de spionaj, dar asta lăsăm populația să creadă, lăsăm oamenii să citească printre rânduri, ca să continue să sprijine finanțarea proiectelor de apărare. Când de fapt, de fiecare dată, e vorba despre un transport de droguri și despre capitalul generat astfel.

Generalul de brigadă își reglă din nou binoclul și se întoarse spre singura fereastră a cabanei și spre golful întunecat de dincolo de geam.

O undă pe suprafața apei, la vreo 50 de metri de doc.

Un val de la provă.

Minisubmarinul era aici, foarte aproape de suprafață, gata să facă joncțiunea cu bărcile de transport.

Generalul de brigadă puse mâna pe radioemițător.

— Pregătiți-vă de abordare!

Sven Sundkvist își reglă la rândul lui binoclul, reorientând obiectivul dinspre mare spre uscat și cele trei echipe – 12 oameni din Forțele Speciale –, care ieșeau de la adăpostul oferit de țărmul împădurit și se îndreptau grăbiți spre debarcader. Și, odată ajunși acolo, împinseră trei ambarcațiuni de luptă negre, bine camuflate, în apă.

Apoi îi întinse din nou binoclul lui Ågestam.

— Uite, sunt pregătiți!

Lars Ågestam îi urmări din priviri pe soldați cum se întindeau în bărci, patru câte patru, așteptând semnalul. Așteptând ca submarinul să iasă la suprafață și să se instaleze pe poziție. Ca ei să poată declanșa operațiunea.

Procurorul-șef întoarse din nou binoclul spre apă, căutând coordonatele exacte transmise de Grens. Latitudine 59,372905, longitudine 18,876421. Exact când submarinul ar fi trebuit să iasă la suprafață, exact când bărcile de transport aveau să primească marfa ambalată în plastic, pe care acestea ar fi trebuit să o transporte pe ultima bucată de drum, până în Stockholm.

Nemișcare. Liniște desăvârșită.

Până când se auzi vuietul pe care-l așteptaseră cu toții. Un zumzet asurzitor, aproape tangibil, dinspre Kanholmsfjärden. Un zgomot care creștea în intensitate.

Cele două bărci de transport… care se apropiau de Gransholmen acum. Se opriră brusc. Zgomotul pătrunzător se stinse, înlocuit de o străfulgerare de lumină în momentul în care amândouă bărcile își întoarseră farurile spre suprafața apei. Spre punctul în care turela minisubmarinului străpungea apa, deschizându-și trapa.

— Declanșați operațiunea…

Tonul generalului de brigadă se schimbase, era infinitezimal mai grav.

— … acum!

Și apoi totul se întâmplă fulgerător.

Ambarcațiunile de luptă porniră motoarele și se îndreptară cu viteză maximă dinspre debarcader spre locul de unde se vedea lumina. Spre bărcile cu motor.

Gata să *atace* bărcile.

Două dintre cele trei ambarcațiuni de luptă – pe care soldații erau prinși în hamuri de siguranță acum – se îndreptară glonț spre bărcile de transport, izbindu-le din plin, iar membrii echipajului înarmat, luat prin surprindere, se treziră aruncați pe punte, în balustradă, în curând, soldații din Forțele Speciale se desprinseseră din hamuri și abordau bărcile, preluând controlul.

Le dezarmau. Fără a fi tras un singur foc.

În același timp, a treia ambarcațiune se îndreptă spre minisubmarin și era pe la jumătatea drumului când, prin trapa deschisă, se auzi ropot de

mitralieră. Câteva secunde și 100 de focuri. Apoi se lăsă din nou tăcerea, pe-atât de brusc pe cât fusese spulberată. Și Sven Sundkvist încercă să identifice de unde se auzise un singur foc, tras în același timp de o altă armă. Probabil din spatele lui. Din pădure.

Un lunetist.

Iar acel singur glonț îl eliminase pe unul dintre cei doi membri ai echipajului.

— *10 secunde*!

Vocea care răsună în larg îi aparținea soldatului aflat în față, la proră, care se urcă primul în submarin.

Își strecură arma prin trapă.

— *Aveți 10 secunde să vă predați*!

Acum era greu să deslușești de pe uscat ce se întâmpla exact, luminile care jucau în apă le afectau vizibilitatea.

— *5 secunde*!

Sven Sundkvist își luă ochii de la ei după o vreme, era mult mai ușor să asculți.

— *3, 2, 1*…

Apoi, deodată, un murmur de voci. Și Sundkvist își întoarse din nou privirea într-acolo, descoperind că luminile încremeniseră acum și că bărcile de transport nu le mai stăteau în cale. Un bărbat la vreo 30 de ani, probabil sud-american, urcă pe scara submarinului și ieși pe punte, cu mâinile ridicate – dacă binoclul ar fi surprins mai de-aproape imaginea, Sundkvist ar fi observat că-i curgea sânge din amândouă urechile. Unda de șoc. De la minele submarine. Întotdeauna îți spărgea timpanul.

Îi înmână binoclul lui Lars Ågestam și procurorul-șef părea să zâmbească. Îmbujorat, cu bretonul blond ridicat aproape de tot, cu câte o broboană stingheră de transpirație pe frunte… Sven Sundkvist nu-l văzuse niciodată atât de surescitat.

— Procedura de confiscare?

Dădea din mâini ca o morișcă atunci când nu mai avea stare.

— Sven, ai *pregătit-o,* da?

Fără a aștepta un răspuns, țâșni din cabana de pescuit în bezna de-afară, străbătând stâncile golașe care-i despărțeau de debarcader și de ambarcațiunile militare, care se întorceau cu minisubmarinul, remorcat cu o funie ordinară. Prizonierul aproape că degerase când fu luat pe sus, sau mai curând împins spre debarcader, cu cătușe la mâini, și părea extenuat, cum e de așteptat după ce ai petrecut câteva zile la mare adâncime. Lars Ågestam o să-l interogheze mai încolo… dar deocamdată procurorul se îndreptă la fel de zelos spre submarinul care se bălăbănea la suprafață ca o balenă

răsturnată. Nu era mult de mers de la debarcaderul destul de înalt până la submarin și Ågestam își luă avânt și sări. Și căzu. Pantofii eleganți, lucioși, îi alunecară când ateriză pe suprafața submarinului și el se prăvăli în apa înghețată. Sven Sundkvist tocmai ajunsese la debarcader și se aruncă pe burtă. Ågestam se prinse cu o mână de mâna lui și cu cealaltă de marginea debarcaderului, ridicându-se opintit. I se prelingea apa din costumul care adineauri era imaculat. Dar nu părea să-l deranjeze. Îi mulțumi pentru ajutor, se ridică în picioare și își luă elan spre submarin, făcând un nou salt. De data asta ajunse la destinație, se prinse de turelă și de trapa deschisă și se lăsă să cadă în genunchi, pentru a trage cu ochiul prin fanta care dădea spre interiorul submarinului. Spre cabină – atât de înghesuită și de rudimentară, dar funcțională. Spre spațiul de depozitare – și una dintre cele mai uluitoare priveliști pe care le văzuse vreodată.

Pachete dreptunghiulare ambalate în plastic și lipite cu bandă adezivă.

În teancuri care ajungeau până la tavan. Pretutindeni. N-aveai unde să arunci un ac.

— Unități mici, ambalate în plastic. E totul aici. Pontul a fost corect!

Strigă și vocea lui spartă fu înghițită parțial de interiorul submarinului.

— M-ai auzit, Sven? O tonă! 1 000 de kilograme! Care nu vor mai ajunge la consumatori. Deoarece transportul este confiscat, în acest moment. Și ascultă-mă… după procedura de confiscare, vreau ca pachetele să fie numărate și fotografiate. Pachet cu pachet!

Apoi coborî, strecurându-și silueta murată, la costum, prin deschizătura rotundă. Și Sven Sundkvist strigă după el.

— Categoric! Pachet cu pachet! A fost un pont bun, este? Și peste două zile o să fie urmat de încă un pont bun. O nouă captură-record.

Capul procurorului-șef se făcuse nevăzut prin deschizătură.

Dar se iți din nou, peste marginea deschizăturii.

— Cum… adică, Sven?

— La Aeroportul Ariana. Dacă o să veniți acolo peste două zile, veți primi următorul pont. Vă dau mai multe detalii mai încolo.

Sven Sundkvist nu-i spuse mai multe. Exact atât îi ceruse Ewert Grens să-i dezvăluie.

Și făcu ce i se ceruse – deși nu înțelegea motivul. Apoi îl lăsă pe Ågestam, cu tot cu minisubmarinul și debarcaderul, și înaintă un pic pe plajă prin întuneric, asigurându-se că nu-l aude nimeni. Mai avea de dat un telefon, tot conform instrucțiunilor lui Grens.

Cinci apeluri, apoi vocea șefului lui.

— Erik Wilson la telefon.

— Sunt Sven.

— Da?

— Operațiunea de confiscare de care te-am anunțat – totul a decurs conform planurilor. Cea mai mare captură din Suedia de până acum. Dar am omis un aspect. Pontul provine de la o sursă cunoscută.

— O sursă cunoscută?

— Da. Pontul provine din cadrul organizației. De la cineva care s-a infiltrat aproape până la vârf, în numele autorităților americane.

Wilson își drese glasul și expiră adânc înainte de a-i răspunde. Ca și cum voia să se asigure că n-o să-i tremure vocea.

— De… unde știi?

— Grens mi-a spus treaba asta când mi-a dat pontul. Și m-a însărcinat să-ți comunic faptul că Haraldsson face o treabă grozavă.

Vocea aia… începuse să tremure. Și Wilson nici nu încerca s-o ascundă.

— Ai zis că *face*? Adică… o face acum? Adică… mai trăiește?

— Da.

Sven Sundkvist sesiză freamătul mascat de tăcere. Cum se schimbă din haos lăuntric în nedumerire și apoi în ușurare.

Pe măsură ce ceea ce fusese de neconceput începea să fie conceput.

— Grens mi-a zis să-ți mai spun un lucru. Morții pot învia. S-a mai întâmplat. Și oamenii cred. Spera, așadar, c-o va crede și domnul comisar.

•••

Noapte. Ora 3:30. Ora când nu mai era nici țipenie pe străzile din Cali și ora pe care o așteptase. Momentul pentru o ultimă călătorie printr-un oraș care nu fusese niciodată mai mult decât un refugiu pentru el.

Piet Hoffmann stătea pe unul dintre scaunele din bucătărie, cu Zofia în brațe, lipită de el.

O ultimă călătorie, în sensul că era ultima noapte, erau ultimele ore.

Nu-și mai ceru iertare, ea decisese să-l urmeze la Frankfurt și să înceapă o viață nouă împreună, fără a-i cere vreodată recunoștință sau penitență în schimb – nu-i stătea în fire și erau implicați împreună în povestea asta, încercau să supraviețuiască împreună.

— Acasă, Piet.

În timp ce băieții dormeau, strânseseră cele trei valize cu ce avuseseră la ei aici. Fragmentele unui soi de existență. Acum îl sărută ușurel pe buze, de două ori.

— Oriunde o fi acasă acum.

El nu-i răspunse.

— Piet?

Încă două sărutări.

— Piet? Hei, ești…?

— Acasă?

— Da.

— Acasă e oriunde suntem cu toții, împreună.

Ea îl îmbrățișă strâns. Își dorea s-o strângă și el în brațe. O s-o facă odată ce se sfârșea noaptea asta, odată ce o porneau la drum.

— Însă habar n-am ce naiba mă așteaptă acasă. Dincolo de o promisiune.

Ea îl mângâie pe obraz, pe frunte, trăgându-i capul la pieptul ei.

— Eu am încredere în promisiunea aia, Piet. Odată ce ți-ai spulberat realitatea, cum am făcut noi, odată ce ai rupt toate legăturile cu familia, toate prieteniile, odată ce nu mai ai siguranță, nu mai ai nimic, atunci trebuie să crezi în ceva. Și am decis să cred într-o sentință redusă. Să cred că acea casă pe care am lăsat-o în urmă, despre care Wilson spune că ne așteaptă, poate redeveni „acasă” pentru noi. Pentru că tu, eu și copiii *trebuie* să credem în asta.

O iubea nespus. Uneori avea o senzație de rău fizic când pleca de lângă ea. Ca și cum îi pătrunsese în corp și nu putea decât s-o poarte cu el, în el.

— Piet?

— Da?

Îi cuprinse fața în mâini și o ridică spre ea, în ochii ei nu se citea reproș, doar îngrijorare.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să recuperez niște lucruri pe care le-am lăsat în casă. Bruma de lucruri pe care vrem să le luăm cu noi. O valiză cu chestii.

— Ce *altceva* ai de gând să faci?

Îl cunoștea prea bine.

— Nimic.

— Piet?

— Mai am o treabă măruntă de rezolvat.

— Ce anume?

— Nu pot să-ți spun.

— Nu ține cu mine.

Se uită la el. Privirea aia care îl străpungea.

— O să mă asigur că un individ care strivește îngeri n-o să mai fie în stare s-o facă.

— Îngeri?

— Zofia… nu pot, nu vreau, nu îndrăznesc să spun mai mult.

Se ridică și mai aruncă o ultimă privire spre pupitrul de comandă și fluxul neîntrerupt de imagini transmise de cele 16 camere pe monitor. Niciun obiect neidentificat, nicio mișcare suspectă.

— Nu-mi place ideea că pleci de-aici. Nu în seara asta, Piet. Ne-a mai rămas așa puțin timp! Să ne asumăm riscul… n-avem nevoie de nimic din casa aia. Și niciun înger, orice ai pune tu la cale, nu poate să fie mai important decât cei doi de a căror soartă ești deja responsabil.

Un ultim sărut, *două* ultime sărutări, apoi coborî treptele și ieși în beznă.

Era mai cald ca de obicei, mai multă umezeală, stătea să plouă.

Nu mai stătea nimeni de pază, nici pe jos, nici în vreo mașină. Așa aranjase el lucrurile, deși astfel îi punea pe Zofia și pe băieți în pericol. Dar, când cântărise alternativele, decisese că ar fi mai sigur să nu lase vreo urmă.

Traficul nu era prea aglomerat. Întocmai cum se așteptase. Câte o mașină sau câte o motoretă stingheră și apoi câte un pieton. Era un drum simplu cu mașina și o parcă la aproape două străzi distanță, deschise portbagajul și scoase o valiză nouă, goală, cafenie, care rămăsese acolo de la întâlnirea din hala industrială din apropiere de Jamundí, cu chimistul-șef care știa să stingă mirosul.

Prima treabă de rezolvat.

La casa lor întunecată, părăsită.

Unde o să strângă câteva lucruri pe care nu voia să le lase aici și care trebuiau puse în valiză în caz că se hotăra vreun vameș să caute în ea.

•

Un drum de câteva minute pe jos – n-avea să se obișnuiască niciodată cu

bezna de nepătruns care se lăsa aici noaptea –, așa de puțină lumină artificială în comparație cu Stockholmul în care crescuse și locuise. Casa era la fel de întunecată. Piet Hoffmann se apropie încet, perfect conștient de tot ce-l înconjura, intrând pe pajiștea mică dinspre parcare – de fapt, singura cale de acces, pentru că spatele casei era lipit de un zid înalt și hidos de beton. După fix un metru și jumătate, se opri și scoase o lanternă cât un creion, având grijă să rămână cu spatele la casă cât căuta firul fluorescent cu ajutorul luminii ultraviolete. Nu mai era. Se lăsă pe vine și studie solul. Uite-l! Era rupt în două – ceva sau cineva călcase pe el. Un câine? O pisică? Copii care se jucau? Sau un inamic care n-ar fi trebuit să fie aici?

Se apropie rapid, dar tiptil, de ușa de la intrare, băgă ușurel cheia în broască și apăsă pe clanță. Ciuli urechea. Nimic. Șuieratul ventilatorului din baie și ticăitul ceasului de pe vitrina din camera de zi. Lumină următoarea barieră. Firul subțire pe care îl atârnase între hol și bucătărie. Nici acesta nu mai era intact – ca și cel de-afară, zăcea rupt în două la picioarele lui.

Cineva era, sau fusese, în casă.

Se lăsă pe jos, străbătu târâș holul și mută o haină impermeabilă care atârna pe raftul din spate. În spatele ei se afla o debara mică, în perete. Deschise ușa după care se afla un monitor de 15 pe 15 centimetri, care transmitea imagini de la toate camerele cu infraroșu din casă. Erau patru butoane jos – și unul licărea pe roșu.

La etaj. În camera lui Rasmus.

Piet Hoffmann apăsă pe buton, selectând imaginea din acel dormitor. Era beznă, cum ar fi trebuit să fie. Mai puțin acolo – în colțul din dreapta, jos.

O siluetă, era convins de asta, care răspândea o lumină la fel de roșie ca a butonului.

Și părea să fie întinsă pe podea, așa că era greu să-ți dai seama dacă era mare sau mică, om sau animal.

Așteptă.

Tăcere.

Un minut. Două minute. Trei minute și 30 de secunde. Și apoi pata roșie începu să se miște. Se ridică în picioare. Era o persoană, își dădu seama acum. Cineva mic de statură. Ieși din camera lui Rasmus. Trecu la următoarea imagine, camera cu infraroșu care monitoriza holul de la etaj și scara. Cobora spre parter. Venea spre el.

Hoffmann își scoase cuțitul din teacă și îl prinse de mânerul de lemn, lăsându-și ușor arătătorul peste lama dublă. O ultimă privire la ecran. Silueta roșie, persoana, ținea ceva în mână – ceva neclar, o pată întunecată.

În momentul în care silueta roșie de pe ecran ajunse pe ultima treaptă, Piet Hoffmann atacă.

Doi pași în față, prinse umărul stâng al intrusului cu stânga și îl răsuci cu putere cu spatele la el, punându-i cuțitul la beregată cu dreapta.

Și apoi încremeni.

Nu era un bărbat în toată firea. Nu avea forța, greutatea, îndemânarea necesară să se apere. Era ceva aiurea aici… se convinse de îndată ce dădu cu mâna de un măr al lui Adam încă nedezvoltat.

Era gata să taie beregata unui copil.

— Lasă pistolul din mână!

Îi apropie și mai mult cuțitul de gât.

— Dacă vrei să scapi cu viață, lasă pistolul!

O bufnitură surdă când pistolul căzu pe podea. Și o bubuitură înfundată când arma se declanșă, nimerind peretele din fața lor.

Hoffmann îl ținea strâns. Chiar *era* un copil. Aprinse lumina din hol.

— Tu? Tu…?

Îl recunoscu. Dar nu înțelegea.

— Ce naiba… *tu* ești!

Adrenalina. Încă îi gonea prin tot corpul, gesturile îi erau prea înverșunate, prea intense. *Dacă n-ar fi… băieții mei ar fi descoperit peste câteva ore că sunt mort*? *Și, dacă eu aș fi murit – oare copilul aflat în fața mea ar fi trecut la ei*… – imaginea îl oripilă, începu să țipe și-l scutură pe băiat.

— Așa respecți ce-am convenit?

Îl plesni zdravăn peste amândoi obrajii, lăsându-i urme roșii de palme.

— Deci El Mestizo ți-a dat *ție* misiunea să mă omori *pe mine*!

Îl scutură din nou pe băiat, îi mai trase o pereche de palme.

— Răspunde-mi, la naiba!

— D… da.

Piet Hoffmann nu era sigur… dar era posibil ca băiatul din fața lui să fie înspăimântat. Sau, dacă nu-i era teamă, se simțea cel puțin umilit.

— Da… ce? Răspunde-mi… pot să omor la fel de ușor ca tine, futu-i!

— Da. Am încălcat înțelegerea pe care am făcut-o pentru că am primit mai mulți bani *pentru* tine decât *de la* tine. Da. El Mestizo mi-a dat mie misiunea.

— Și acum… acum ai dat greș.

Corpul firav nu încercă să se smulgă din mâinile lui, nu-i opuse rezistență… singura putere de care dispunea Camilo zăcea pe podea și deja slobozise un glonț. Piet Hoffmann îl puse să se întindă pe burtă ca să-l percheziționeze ca lumea. Într-un buzunar avea un stilet și, într-o teacă pe care o ținea la spate, o sabie scurtă cum își comandau copiii de pe-aici din Japonia, căreia îi ziceau *tanto.* Hoffmann i le aruncă pe amândouă în capătul opus al camerei.

— Iar cei care-l dezamăgesc pe El Mestizo îl pun în pericol.

Hoffmann întinse piciorul drept spre pistol și îl prinse cu laba piciorului, folosindu-se de mâna liberă să golească magazia, mai rămăseseră șapte cartușe – fuseseră opt inițial.

Pentru toată familia.

Îl luă pe sus pe băiat, n-avea mai mult de 50 de kilograme, și-l aruncă din nou pe podea.

Băiatul alunecă un pic mai încolo și se întoarse să se uite la el.

Și furia i se risipi.

Un copil… care omora oameni. Totuși un copil.

— Și oricine îl pune pe El Mestizo în pericol se pune pe sine în pericol la greu, la naiba!

Un copil, care se făcuse ghem, ca și cum încerca să se apere, care n-avea de unde să știe că lui îi trecuse furia.

— O să… o să mă… omori?

— Nu eu. Eu nu reprezint un pericol pentru tine acum. Camilo… ai dat greș și El Mestizo o să te omoare. Când te întorci.

Piet Hoffmann se apropie de băiat, care-și ridică brațele să se apere, numai piele și os – singurul lui scut. Dar lovitura nu veni. Hoffmann îl prinse, îl ridică și îl lăsă în capul oaselor pe podea.

Și apoi scoase un teanc de bancnote din buzunar.

— Acum, du-te direct în stația de autobuz. Dar nu te întoarce la Medellín. Nu contează încotro o iei – oriunde, numai acolo nu, m-ai înțeles? Urcă-te în primul autobuz și mergi până la capăt. Și, odată ce-ai ajuns, rămâi acolo și mulțumește-i Maicii Domnului că mai trăiești.

•

Donzel așteptase pe o bancă din parc. Așteptase mult, tare mult. Dar avea o misiune. Prima lui misiune.

Rămase la pândă într-un punct de unde se vedea bine casă, conform instrucțiunilor lui El Mestizo. Și, întocmai cum îi spusese acesta, într-un final apăru un bărbat – înalt, agil, cu un soi de cârpă care-i acoperea capul și ceafa –, Donzel era sigur de asta, în ciuda întunericului.

Era individul cu pricina.

Și, tot după cum spusese El Mestizo, în curând se auzi o împușcătură. Un zgomot surd, se trăsese cu amortizorul, dar se auzise clar.

Și apoi, în sfârșit, după cum spusese El Mestizo, Camilo ieși din casă.

Și o porni spre stația de autobuz, întocmai cum ar fi trebuit.

Donzel se dădu jos de pe bancă și se întinse să-și dezmorțească spatele după ce stătuse ghemuit atâta timp. Scoase pistolul din cârpă. Și o luă după el.

În curând.
Un adevărat *sicario.*

•••

Piet Hoffmann tremura în sinea lui. Nu de teamă, nici măcar de furie. Se trânti pe scaunul de la volan, observă că ceasul arăta ora 4:20 și încercă să-și controleze accesul de tremurat, fără precedent. Parcă l-ar fi inundat tot ce se întâmplase și încerca să-i țâșnească prin piele acum – trei ani de coșmar ca fugar, amenințarea morții planând mereu deasupra lui, Zofia, Rasmus și Hugo pe care când îi proteja, când îi punea în pericol și pe care îi lăsase singuri acum, într-un apartament, și copilul care fusese trimis la el acasă să-l omoare și pe care fusese cât pe-aci să-l omoare la rândul lui.

Ar trebui să se întoarcă.

Chiar acum.

Nu-mi place ideea că pleci de-aici. Nu în seara asta, Piet. Ne-a mai rămas așa puțin timp! Să ne asumăm riscul…

Porni mașina, dar nu-i trecuse tremuratul. Și afară era încă beznă.

Așa că se hotărî.

Dacă străbătea îndeajuns de rapid orașul adormit, dacă reușea să fenteze clienții de la bordel care tocmai veneau sau tocmai plecau, i-ar fi luat doar un sfert de oră, maxim 20 de minute în plus.

•

Parcă în spatele Mercedesului G-Wagen negru al lui El Mestizo, deschise portbagajul și aprinse precaut lanterna. Avea tot ce-i trebuia. Lângă valiza care nu mai era goală se afla o geantă în care avea o telecomandă și patru magneți adezivi. Iar alături se afla bomba.

Creația lui Cesar. În fond, o alarmă de mașină banală. Introdusă acum într-o cutie cu o carcasă neagră și cu capac de metal, cam cât o cutie de bomboane, care conținea și o baterie de 12 volți, câteva șuruburi și explozibil C-4.

Pe câteva dintre ferestrele deschise se revărsa muzică din bordel, i se păru că aude și clinchet de sticle și pahare.

Câțiva clienți, bărbați între două vârste, tocmai ieșeau de-acolo.

După ce se urcară într-un taxi care-i aștepta, continuând să discute animat, se lăsă tăcerea.

Și atunci acționă. În jur de un minut, în total. Luă bomba, se furișă spre mașina patronului, se întinse pe asfalt și răsuci cheia aflată pe capac, pornind bateria bombei. Apoi se băgă târâș sub mașină.

Cei patru magneți fixară bomba exact unde voia – sub scaunul șoferului. Ultimele gânduri care aveau să-i treacă lui El Mestizo prin minte vor fi spulberate odată cu acoperișul mașinii.

Piet Hoffmann ieși tot târâș de-acolo, se asigură că nu-l observase nimeni și, din câțiva pași rapizi, se întoarse la mașina lui. Lăsă geamul lateral,

îndreptă telecomanda spre mașina lui El Mestizo și activă alarma.

Din cauza asta era așa de important să se păstreze senzorul pentru vibrații.

El va fi departe la momentul respectiv, peste câteva ore, și nu va putea acționa direct… senzorii vor detecta, în schimb, când o să se așeze El Mestizo la volan și când va porni motorul. Și, în loc să transmită semnalul spre claxon, prin care s-ar declanșa în mod normal alarma, semnalul va ajunge la cartuș și va declanșa bomba.

•

Pentru că așa merg lucrurile.

Uneori, când cineva strivește îngerii, nu ai de ales.

•••

Aeroporturile. Nu trecuse prin multe la viața lui, nu-l interesaseră. Stockholmul și secția de poliție îi umpleau zilele, serile și nopțile. După două drumuri dus-întors la Washington și acum o a șasea vizită la aeroportul El Dorado International din Bogotá, rămânea la părerea lui. Ewert Grens avea tot atâta nevoie de lume pe cât avea lumea de el.

Și totuși.

Ce vedea dinaintea lui în dimineața asta merita fiecare clipă a călătoriei, ba poate că l-ar fi motivat chiar să se întoarcă în această țară din America de Sud pe care în continuare n-o prea înțelegea.

O familie. Un tată, o mamă, un frate mai mare și un frate mai mic.

Care se întorceau acasă.

Și Grens va ști întotdeauna că a contribuit la asta.

— Bună! Mă cheamă Ewert. Unchiul Ewert.

Se lăsă pe vine cum putea mai bine cu piciorul beteag și întinse ditamai mâna spre o mână micuță.

— Iar pe tine te cheamă… Rasmus?

— Mă cheamă Sebastian.

Grens îi făcu cu ochiul și-i șopti:

— Știu că te cheamă Rasmus, de fapt. Un nume frumos. Și, după ce aterizăm în Suedia, o să redevii Rasmus.

Rasmus trase cu ochiul la taică-său, îngrijorat. Piet Hoffmann înclină ușor din cap și îi spuse, tot pe șoptite:

— Unchiul Ewert… știe.

Expresia băiatului de șase ani se relaxă.

— Rasmus. Numele meu adevărat.

Grens înclină și el din cap – împărtășeau un secret. Și apoi se întoarse spre băiatul ceva mai înalt.

— Înseamnă că pe tine te cheamă…

— Hugo. Nu mi-a plăcut niciodată numele William.

— Iar mie nu mi-a…

Grens se aplecă spre el, șoptindu-i la ureche.

— … plăcut niciodată numele Ewert. Dar nu-ți alegi numele. Așa că până la urmă devine una cu tine.

Își zâmbiră. Și pe ei îi lega un secret.

— Pe mine mă cheamă Zofia. Pe bune!

Brusc, Zofia Hoffmann îl îmbrățișă. Nu se așteptase, nici nu era obișnuit cu astfel de gesturi.

— Mulțumesc. Pentru tot.

Așa că n-o îmbrățișă prea strâns la rândul lui.

— Pentru puțin. Am încercat să compensez pentru faptul că am încercat să vă ucid soțul.

Piet Hoffmann, în schimb, nici nu-l salută, nici nu-l îmbrățișă. Aveau să petreacă mai mult timp împreună după ce aterizau pe Arlanda. Puteau să-și ia rămas-bun atunci. Sau să-și spună ce era de spus.

Se auzi un pârâit în boxe, apoi un anunț despre un avion care ateriza și un altul care se pregătea să decoleze. În jurul lor era un du-te-vino, călători care se pregăteau de noi reuniuni. Iar grupul mic alcătuit din cinci suedezi se îndreptă spre rândul de la ghișeul de check-in. Fiecare ducea o valiză. Femeia de la ghișeu zâmbi văzând valiza cafenie, demodată și peticită, cu abțibildul cu Turnul Eiffel într-un colț, pe care o ducea Grens. Cei doi băieți aveau valize mult mai mici și viu colorate, cu roșu și galben, și ținură morțiș să le ducă singuri până la cântar. Valiza Zofiei avea o panglică verde legată de mâner, mai văzuse și la alții stratagema asta, pentru că multe valize arătau la fel când se învârteau pe bandă. Valiza lui Piet Hoffmann părea nouă, era mare și cafenie, ca a lui, dar pielea era așa lucioasă, încât aproape că te oglindeai în ea. Femeia îmbrăcată în uniforma companiei aeriene le cântări bagajele și le puse câte un abțibild mic ici-colo, îi întrebă dacă-și făcuseră singuri bagajul, le aminti că nu au voie să transporte substanțe explozibile și-i informă că bagajele vor fi verificate de câini special dresați, înainte de a trece prin vamă.

Mai era o oră până la decolare. Un drum de șase ore până la New York. O escală de două ore. Și încă opt ore până la Stockholm.

Piet și Zofia Hoffmann nu mai aveau nicio valiză, se țineau strâns de mână și respirau cât de calm puteau. În zorii zilei următoare, după trei ani cumpliți, care păruseră interminabili, aveau să pășească din nou pe pământ suedez.

Partea a cincea

•••

Ewert Grens era cuprins întotdeauna de teamă chiar când ateriza. Momentul părea să confirme cât de absurdă era toată treaba. Pluteai în aer. Într-o mașinărie. Viața sau moartea ta era în mâinile altcuiva. Și dacă bărbatul aflat pe scaunul pilotului – și era un bărbat, își dăduse seama din anunțurile din difuzoare – avea o zi proastă sau era în stare de ebrietate sau, pur și simplu, incapabil? Cum puteau atâția oameni care purtau căști de protecție când mergeau cu motoreta și centuri de siguranță când mergeau cu mașina, care încuiau ușa de la intrare de fiecare dată când plecau de-acasă, să-și pună viața în mâinile unei persoane pe care o întâlneau prima dată, pe care nu avuseseră prilejul s-o cântărească?

Aruncă o privire scurtă în spatele lui, în cabină. Iată-i, toți membrii familiei Hoffmann – locurile A, B, C, D, de-o parte și de alta a culoarului. Un pic obosiți, un pic bucuroși, un pic îngrijorați. Avusese grijă să nu călătorească laolaltă cu ei, să lase mai multe rânduri între el și ei, ca să nu coboare împreună și să evite orice suspiciune, în eventualitatea că discuția pe care urma s-o aibă Grens se încheia în coadă de pește. Ewert Grens și Piet Hoffmann căzuseră de acord asupra unui lucru. Dacă sentința redusă pe care i-o promisese detectivul era imposibil de negociat, atunci Peter Haraldsson își va lua rămas-bun cu calm de la soție și cei doi copii, își va lua valiza lucioasă, nou-nouță, va cumpăra un bilet și-și va continua drumul.

Grens închise ochii când roțile veniră în contact cu pista, încleștă pumnii când avionul ateriză hurducat și începu să respire agale în timp ce era clătinat încoace și-ncolo. Deschise ochii, precaut, doar după ce se opriră de-a binelea. Era ultima dată. Așa-și promitea de fiecare dată.

Păși pe puntea care făcea legătura între avion și terminalul principal și îi salută cu un gest din cap pe colegii lui polițiști și vameși înșirați acolo. Aveau și câinii special dresați în față lângă ei, ținuți în lesă, ca să poată mirosi fiecare valiză care trecea prin dreptul lor, și după ce întrebase, de curiozitate, aflase că procedau frecvent așa la sosirea unui avion cu mai mulți pasageri din Columbia la bord. Merse înainte pe culoarele animate ale terminalului internațional, până la benzile de bagaje, trecu de Control Pașapoarte și de-acolo, spre tunelul care dădea spre garaj, la aer curat – Grens o ținu tot înainte până într-o cameră rezervată aflată în apropierea stației de poliție din incinta aeroportului. Nu-și făcea griji în privința lui

Hoffmann, care știa unde trebuie să aștepte.

Procurorul-șef Lars Ågestam era deja înăuntru. Cu batista în mână, tuși și își suflă tare nasul. Cu o ceașcă goală de ceai în față, cu bretonul blond zburlit ca de obicei, i se citea iritarea în ochi, dincolo de ochelarii cu rame cafenii – el ajunsese la timp, dar avionul avusese o întârziere de 45 de minute. Încă de la primul caz la care colaboraseră – un băiat de cinci ani ucis de un pedofil cu mai multe victime la activ –, își făcuseră o părere proastă unul despre celălalt și de-acum niciunul dintre ei nu se obosea să mai ascundă asta. Procurorului îi făcuse mare plăcere să-l arunce în arest pe detectivul îmbrăcat într-un costum îmbibat de vin. Și acum irosise o oră în care realizase treptat pe cine așteaptă. Treaba asta nu-i inspiră sentimente mai prietenești.

— Tu erai.

— Exact, amicul tău, Ewert Grens. Și s-ar zice că te-ai pricopsit c-o răceală, Ågestam. Am auzit că te-ai gândit să faci o baie la costum.

— Deci de dragul *tău* mă aflu aici?

Grens se îndreptă spre filtrul de cafea modest – și nu prea curat – și îl umplu cu apă, turnând zaț de cafea suedeză în el. Începuse să prindă gustul varietăților mai gustoase care se găseau într-o altă parte a lumii. Era momentul să se întoarcă la ce-l aștepta aici, iar cafeaua asta ieftină, comună, servită într-un pahar de plastic, era începutul perfect.

— De dragul meu. De dragul tău. Și de dragul unei… vechi cunoștințe. Avem de-a face cu ceea ce imbecilii din domeniul financiar ar numi un schimb avantajos pentru toată lumea.

— La naiba, Grens! Am fost convins de Sven Sundkvist să vin aici. Sau mai bine zis ademenit! Pentru că mi-a zis că o să întâlnesc creierul din spatele capturii-record de săptămâna asta, pe care ai ratat-o cât ai fost… unde-ai fost mai exact… în vacanță? Parcă te-ai bronzat un pic. Da, cu creierul operațiunii, și poate chiar să mai primesc un pont. Așa a zis. Așa că acum nu prea înțeleg, Grens.

— Cu creierul? Mă flatezi. Dar nu ești departe de adevăr.

Detectivul se așeză în fața procurorului mult mai tânăr decât el și plesni un pic din buze în timp ce umplea pe jumătate paharul.

— Deci uite care-i treaba. O să vină un nou transport peste trei zile. Pot să-ți dau data, ora, locul. Nu e la fel de mare ca ultimul, dar tot sunt destule kilograme cât să se considere ca fiind una dintre cele mai mari capturi de cocaină din istoria poliției suedeze. Și ar fi, dacă aș decide să-ți dau informațiile, a doua captură masivă înregistrată de Lars Ågestam într-un interval foarte scurt.

Ågestam își prefiră degetele prin breton, cum făcea de obicei când era

agitat, părul răvășit în ultimul hal se transforma într-o întruchipare a haosului.

— De unde știi lucrurile astea?

— Recunoaștere la greu. O judecată aparte. O putere de analiză brici.

Ewert Grens încercă să-și stăpânească zâmbetul, dar nu reuși. Se distra de minune.

— Sau, dacă e s-o spun pe-a dreaptă, de la un informator. Cel mai bun informator din lume. Lui îi datorăm și ultima captură. Și o să ne-o pună la dispoziție și pe-asta, dacă decizi să cooperezi. De fapt, de dragul lui te-am rugat să vii aici.

Lars Ågestam rareori părea atât de nedumerit. Condescendent, irascibil, arogant, da – toate trăsăturile pe care Ewert Grens ajunsese să le recunoască și să le disprețuiască. Dar nu-l văzuse niciodată cu adevărat depășit de situație. Până acum.

— Te rog, Grens, nu… despre ce e vorba?

— Când o persoană începe să ia un drog, apare dependența. Începe să vrea mai mult.

— Dependența? Mai mult?

— Ca și tine. Vrei mai mult. Știi cum merge treaba. Astfel de capturi consolidează o carieră. Și, de data asta, Ågestam, nici nu va mai trebui să te bagi în apă.

Ågestam se rezemă de spătarul scaunului incomod, de lemn, ca să nu mai vadă zâmbetul lui Grens. Oftă din rărunchi. Se ridică. Dădu roată mesei. Bău un pahar cu apă. Se întinse. Oftă din nou. Și se așeză la loc.

— Bine, Grens. Ce vrei de la mine?

— Trebuie să-mi dai ceva în schimb.

— Ce anume?

— Va trebui să-ți folosești – da, recunosc, dar nu voi confirma niciodată oficial că am zis așa ceva – mintea ageră. Trebuie să găsești un motiv care să-i permită unui criminal, care fentează de mai mulți ani sistemul de justiție suedez, să ispășească o sentință de maxim un an.

O oră. Atât timp îi luă lui Lars Ågestam să înțeleagă, să înțeleagă cu adevărat cum putuse un mort să învie în America de Sud. Și cum fusese condamnat la moarte de cârmuitorii unui alt stat. Cum, spre a se sustrage acelui destin, se oferise și reușise să-l salveze pe cel mai proeminent ostatic din lume. Și cum, cu toate astea, i se impusese să moară a doua oară și fix asta făcuse, murise.

— Nu.

— Nu?

Și apoi să înțeleagă, să înțeleagă cu adevărat, că individul cu pricina se

afla acum undeva în incinta aeroportului cu familia lui, așteptând deznodământul acestei conversații.

— Nu, trebuie să respect legea.

— O nouă captură-record, Ågestam. Dacă respecți legea în așa fel încât procesul să se încheie așa cum dorim noi.

— A ucis pe cineva pe teritoriul Suediei. Cel puțin o persoană. Poate chiar două.

— Era în slujba noastră, a comis fapta indirect în numele nostru. Întocmai cum a fost angajat și ucis în numele unei alte autorități în Columbia. Și deja i-am închis pe autorii morali – ministrul de justiție se află la Penitenciarul pentru Femei Hinseberg, iar un fost comisar-șef și un fost chestor sunt amândoi închiși la Apsås, în aripa securizată.

— Trebuie să plătească pentru fapta lui.

— Știi că ești tentat, știi că-ți dorești pontul ăla. N-o să mai ai în veci șansa să confiști asemenea cantități. Și știi că e posibil, dacă faci un efort, să găsești circumstanțe atenuante.

•

Pe o etajeră ignorată din sala de recreere a secției se afla o carte de drept. Ågestam parcă o mirosi, se îndreptă aproape glonț spre ea, mormăind în timp ce se îndepărta de detectiv. Când se întoarse și se așeză, ținea în brațe tomul.

— Probabil că… aș putea… mă rog, poate… să scriu că în ziua x din luna x Hoffmann i-a luat viața lui xx prin împușcare. Da, va trebui să ți-l imaginezi și pe x.

Își aminteau amândoi. Cel mai mic pistol din lume, strecurat pe bucăți în închisoare și reasamblat în celula lui Hoffmann. Spre a fi folosit în caz de urgență, în caz că era descoperit. În caz că organizația mafiotă poloneză în care se infiltrase, între acele ziduri groase, ar fi descoperit că lucra pentru poliția suedeză de fapt. Și apoi asta s-a întâmplat, a fost descoperit. A apărut o urgență. Și un glonț tras în ochi e cea mai sigură cale de acces care să-i permită unei arme ușoare să fenteze cutia craniană, cel mai tare os din schelet, și să ajungă la creier.

— Și în plus… ipotetic vorbind, Grens… aș putea susține, ca procuror – și fără a intra în vreo belea –, că, ținând cont de circumstanțele atenuante, fapta ar trebui încadrată la ucidere din culpă.

Lars Ågestam răsfoi codul, parcurgând nenumăratele foi subțiri ca foița de ceapă.

— Nu cred că e nevoie să aduci argumente în favoarea uciderii din culpă – e de-ajuns ca procurorul să declare că asta a fost. Pe deasupra, aș explica în instanță de ce o încadrez la ucidere din culpă, probabil în timpul…

Alte foi subțiri. Degetele delicate urmăreau alineate și paragrafe.

— … prezentării cazului, mai ales în timpul pledoariei mele. Și apoi aș putea – strict ipotetic vorbind – să explic că situația era de așa natură, încât Hoffmann s-a trezit amenințat de un întreg grup, o gloată gata să-l linșeze, și că fapta n-a fost comisă cu premeditare. Și că – treaba asta pare mai curând ceva ce ar spune apărarea, dar uneori un procuror poate juca și el rolul de apărător – arma cu care a comis fapta se afla întâmplător la îndemână. Și că, atunci când a văzut gloata – *gloată* e un termen bun pentru avocatul apărării, dar poate nu și pentru procuror, deci poate că totuși ar trebui să evit termenul –, când a văzut mulțimea care se îndrepta spre el, a avut de ales între viața lor și a lui.

Mai stătuseră o dată laolaltă astfel. Și cooperaseră. Acasă la Grens, în bucătărie, cu un whisky și sute de condamnări pe nedrept în față, toate consecința activității ilegale și, ca urmare, secrete a lui Hoffmann și a altor informatori din lumea interlopă. Se simțiseră bine atunci, aproape ca și cum se înghițeau.

Avea aceeași senzație și acum.

— Ca urmare, Grens, s-a trezit într-o situație în care nu pot nici să dovedesc, nici să infirm că a fost în legitimă apărare… și procurorul e cel care *ar trebui* să infirme ipoteza. Astfel, aș cere o sentință redusă. Aș susține că situația a fost de așa natură și că i-ar fi fost aproape imposibil să procedeze altfel și, ca urmare, aș propune o sentință de să spunem… trei ani. În calitate de procuror. Și apoi avocatul apărării ar descrie cât mai grăitor gloata care l-a atacat pe acuzat și că *norocul* a făcut să aibă o armă la îndemână. Poate că n-a fost cea mai inspirată decizie să tragă în plin, dar vorbim de o ucidere din culpă, ar susține avocatul, până și procurorul e de acord. Pe deasupra, avocatul ar sublinia că s-a întors acasă de bunăvoie și că sentința ar trebui să țină cont de asta – și apoi ar propune o sentință de șase luni.

Ewert Grens nu-l îmbrățișă pe Ågestam. Dar era cât pe-aci.

— *Șase* luni, Ågestam?

Procurorul ridică mâinile, ca și cum voia să se apere. Nu voia să se apropie și mai mult de el.

— Da. Și apoi, dacă avem noroc, completul de judecată îl va condamna la un an de închisoare.

— Și ar fi eliberat după… vreo opt luni, poate?

— Da.

Lars Ågestam tocmai își lăsase mâinile în jos. De asta nu apucă să se apere – încă o dată. Când detectivul solid se aruncă peste masă și-l strânse în brațe. Grens se mișcase mult mai repede decât te-ai fi așteptat.

— Meriți să primești pontul, Ågestam! Să fiu al naibii, meriți încă o îmbrățișare!

Așa că procurorul firav se trezi strâns zdravăn de niște brațe groase, care nu-i dădură drumul decât când se înroși la față pentru că nu mai avea aer.

•

Membrii familiei Hoffmann erau așezați la o masă pe colț, la una din micile cafenele care apăruseră în perimetrul cu pereți de sticlă dintre terminalul internațional și Terminalul 4. Pahare cu apă minerală și un soi de suc gălbui erau înșirate pe masă, într-un cerc neregulat, în jurul turtițelor suedeze cu scorțișoară, unsuroase și sfărâmicioase. Grens nu scoase o vorbă în timp ce se apropia – dar Piet Hoffmann i-o citi pe chip oricum, obținuseră ceea ce doriseră. Așa că cei patru oameni se îmbrățișară, în timp ce detectivul se îndreptă spre un chioșc și zăbovi până să aleagă ziarele. Era momentul lor și aveau dreptul să se bucure de el pe îndelete.

Când se întoarse Grens, se vedea că Hoffmann plânsese – era tot acolo, cu valiza, cu un aer însingurat, abandonat și golit pe dinăuntru, cum se și simțea probabil. Înclinară amândoi din cap și se îndreptară spre parcarea mică din fața zonei SkyCity, locuri de parcare temporară pentru câteva vehicule – unul găzduia mașina de poliție pe care o ceruse Ewert Grens pentru un drum de la aeroportul Arlanda până la penitenciarul de maximă securitate Apsås.

•

— În mod normal, Hoffmann, ți-ai fi petrecut noaptea la închisoarea din Kronoberg. Dar ai evadat din Apsås. Iar Oscarsson, gardianul-șef, n-a… mă rog, n-a dus-o grozav după plecarea ta, deoarece el a fost tras la răspundere pentru tot ce ai reușit să strecori pe sub mână în închisoare și pentru exploziile ulterioare pe care le-ai pus la cale. Mi-a spus imediat că ți-a rezervat un loc în noua aripă securizată. Sau poate că ți-a creat unul. Oricum, n-a fost greu de convins când i-am dat prilejul să te închidă… din nou.

Un drum scurt, vreo 20 sau 30 de kilometri, dar destul timp să discute ce aveau de discutat.

— Și da… înțelegi că acolo sunt închiși și comisarul-șef și Göransson?

— Înțeleg, domnule chestor.

— Vreau să zic… e important să-ți păstrezi calmul. Să-ți iei revanșa în fața indivizilor care m-au luat de prost, care m-au manipulat pentru a mă face să-ți trag un glonț în cap, indivizii care te-au exploatat pe tine, te-au transformat într-o unealtă periculoasă și apoi te-au aruncat la coș… iar răzbunarea după gratii, acum, că ei sunt cei care nu pot evada, probabil că n-ar fi… o idee inspirată.

— Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— Bun. Lucrurile de genul ăsta se presupune că… fac mult rău.

— Fac mult rău. Și mi-ar plăcea să-ți spun că *acum, spre deosebire de atunci, știi cine sunt.* Dac-ar fi să se-ntâmple. Ceea ce, desigur, nu o să fie cazul.

— Desigur.

•

Ewert Grens stătea cât de aproape putea de zidul înalt de șapte metri. Se îndreptară împreună spre poarta închisorii, unde se aflau o cameră de supraveghere și o sonerie. Aici aveau să-i întâmpine gardienii, pentru a prelua un prizonier care la un moment dat le amenințase colegii și ucisese sau rănise alți deținuți și despre care aflaseră între timp că lucrase sub acoperire pentru poliția suedeză. Își întinseră și își strânseră ferm mâna. Detectivul se pregătea să plece, când Hoffmann îl opri cu un gest pe primul gardian, cerând să i se mai acorde un minut.

— Ăăă… încă ceva.

Grens zâmbi, nu foarte surprins. Întotdeauna mai era ceva.

— Doar asta.

Hoffmann îi întinse valiza cafenie, lucioasă.

— Ar fi trebuit să i-o las Zofiei. N-o să am nevoie de ea în închisoare. Și nu-mi vine s-o încui într-un nenorocit de spațiu de depozitare plin de praf, laolaltă cu rahaturile altor deținuți. Așa că mă întrebam… ai putea s-o iei tu? S-o ții într-un colț în biroul tău? Vreo opt luni?

A doua zi

Era mai târziu ca de obicei. Dar, cumva, i se părea la fel.

Rareori i se întâmpla lui Ewert Grens să fie așa calm, acel neastâmpăr groaznic tot nu-i dădea pace, și, deși avea 63 de ani, tot nu găsise nicio metodă să scape de el. Dar, în drum spre ea, pentru a sărbători aniversarea lor, se înmuiase tot și simțea o căldură în tot corpul, ca și cum nu trebuia să mai înfrunte vreodată teama, furia sau singurătatea.

Nu închisese un ochi. Dar, înmuiat și inundat de căldură, nici n-avea nevoie să doarmă. Și, chiar dacă ar fi încercat, nu i-ar fi ieșit, din alte motive – tot nu se adaptase la schimbarea de fus orar, se obișnuise cu ora din Columbia fix când venise vremea să treacă din nou la fusul orar din Suedia și s-ar fi zis că adaptarea era prea dificilă pentru cineva care ținea atât de mult la tabieturile lui, care se agăța de rutină ca să nu se piardă pe sine însuși.

În dimineața asta plecase de la licitația de vinuri cu o pungă de plastic în mână și străbătuse portul Värtahamnen, care era la fel de liniștit cum se simțea și el acum, era una din zilele acelea când oamenii nu pleacă nicăieri. Lada frigorifică era deja lângă el, pe locul din dreapta, și de data asta avu grijă să pună sticlele direct în ea și s-o fixeze cu centura de siguranță, strânsă bine în caz că ar fi zdruncinat-o pe neașteptate.

Și, desigur, alese o altă rută. N-o mai luă prin Östermalm sau prin oraș, ca acum câteva săptămâni, de data asta ieși din port și o luă prin tunelul Norra Iänken, drumuri în linie dreaptă și departe de zonele prin care se învârteau majoritatea taxiurilor.

Discuția obligatorie cu un terapeut specializat în tratarea dependenței de alcool și droguri, numit de instanță – Grens insistase ca întâlnirea să aibă loc înainte de ora 9, avea treburi mai importante de rezolvat – dovedise că detectivul-șef Ewert Grens avea, ce-i drept, multe defecte, dar că niciunul n-avea legătură cu băutura. După un dialog de doar câteva minute, terapeutul declarase că nici șoferii de taxi, nici procurorul-șef nu aveau competența să-l evalueze – că Grens era genul de om care rareori bea alcool și care nu era interesat de beții și că băutura pe care o consuma în decursul unui an se reducea la cele două sticle de vin scump aflate acum pe scaunul din dreapta lui.

Un dobitoc de prima clasă.

Astfel îl descrisese Grens inițial pe procurorul-șef și, după o anchetă neobișnuit de scurtă – de două ore –, nu descoperise nimic care să

contrazică această caracterizare. Ancheta preliminară a fost închisă rapid din lipsă de probe. Ewert Grens nu se omora după anchetele interne, alți dobitoci ar fi fost trimiși să investigheze, dar, în semn de mulțumire pentru cooperarea din ajun, îi dădu lui Ågestam posibilitatea să aleagă între așa ceva și a-și cere personal scuze. Ticălosul se înfățișase în biroul lui Grens, lângă canapeaua tocită de velur și masa șubredă de cafea, în timp ce Siw cânta *Tunna skivor,* și îi întinsese o mână moale și umedă.

Roslagstull se transformă în Norrtull, care lăsă la rândul său locul șoselei E4 spre nord.

O ladă frigorifică în care se aflau două sticle de Moulin Touchais din 1982, pe care le cumpărase încă și mai scump ca până atunci, în urma unui duel al ofertelor între trei părți – individul la costum de data trecută și o doamnă cu o pălărie roșie, cu borul larg. Verifică centura de siguranță, trase de câteva ori de ea să se asigure, apoi împinse cu mâna bolul cu două piersici proaspete, aproape aurii, lăsat pe jos în fața scaunului din dreapta.

Vin. Și piersici. Și chelnerița mândră de la o pensiune de pe Valea Loarei, care îi servise chiar în ziua în care deveniseră soț și soție și îi încurajase să comande piersici flambate la desert, spre a scoate în evidență aroma vinului. Le povestise pe îndelete despre vin și podgorie, cum, de la 1800 încoace, puneau câteva lăzi deoparte în cramă în fiecare an și cum, un secol mai târziu, săpaseră și mai multe crame, ca să poată pune deoparte 10 000 de sticle, să se învechească. Până venise al Doilea Război Mondial. Și bolțile fuseseră zidite. Iar sticlele rămăseseră acolo – recolte întregi, neatinse – până când pivnițele fuseseră redeschise în anii ’70. Grens probabil că va putea să pună mâna pe câte două sticle și să i le ducă toată viața de-acum încolo.

În acei primi ani ciocneau un pahar cu vinul respectiv în ziua aniversării, într-un restaurant din orașul vechi sau acasă, în apartamentul lor din Sveavägen. La azil, paharele nu mai fuseseră la fel de elegante, doar pahare obișnuite de suc, dar vinul avea același gust. În ultimii ani bătea drumul până la Cimitirul de Nord, luând-o printre pietrele funerare spre o secțiune mai nouă, cu cruci simple de lemn. Aleea 19B, mormântul nr. 603.

Anni Grens.

Doar atât le ceruse să graveze pe plăcuța de metal. Un rând de iarbă neagră și, în spate, o plantă mai înaltă cu ciorchini de flori roz, pe care n-ar fi descris-o drept frumoasă, dar pe care o plantase pentru că-i plăcea numele – buruiana dragostei. Aduse un urcior care atârna în apropierea unui suport pentru unelte de grădinărit, îl umplu pe jumătate și începu să ude plantele. Atent să nu-i pice niciun strop pe tufa de trandafiri aflată cel mai aproape de cruce, unde bătea cel mai puțin umbra copacilor din preajmă. Floarea aia era

ceasul după care se lua când bea. După ce umplu două pahare, mai întâi îl bău pe-al lui și apoi îl vărsă pe-al ei peste trandafiri, udând dinadins câteva petale, care se pleoștiră imediat. Le lua două ore să-și revină. Odată ce se înviorau, știa că alcoolemia i-a scăzut suficient cât să poată urca din nou la volan.

Ewert Grens se îndreptă spre o bancă, aflată chiar în dreptul aleii asfaltate, o trase de-acolo și o lăsă pe iarbă în fața mormântului ei. Se așeză și banca se lăsă un pic în mijloc sub greutatea lui.

Liniștea dintr-un cimitir. Se temuse atâta amar de vreme de asta! Dar învățase să se bucure de ea, să se bizuie pe ea.

Desfăcu sticlele, câte una de fiecare.

Sărbătorea cu întârziere anul ăsta, dar n-avea să se mai întâmple.

După primii stropi își aminti exact cum arăta ea când băuse prima dată vinul ăsta, cum râsese și-l prinsese de braț, îl trăsese spre ea, îl sărutase și-i șoptise că vor fi mereu împreună.

Patru luni mai târziu

•••

Nu înțelegea de ce alesese acest drum, mergând pe Pennsylvania Avenue, cvartal cu cvartal, mai bine de o oră, în pantofi negri eleganți și un costum gros, simțind că-l dor picioarele și îl înjunghie șoldul la fiecare pas. Un bodyguard mergea la o jumătate de pas în fața lui. Un altul la o jumătate de pas în spate. Nu știa cum îi cheamă, erau mereu alții, prin rotație. Dacă ajungeai să cunoști mai bine, mai îndeaproape, pe cineva, atunci erai implicat, trebuia să mergi la înmormântarea persoanei, iar el nici măcar nu vizitase de formă mormântul lui Roberts – în schimb, îl văzuse spulberat sub ochii lui.

Ajunsese.

Gardul. Poarta. Pajiștea. Fântâna arteziană. Și ultima bucată de asfalt în formă de semicerc din fata intrării oficiale la Casa Albă.

Își petrecuse dimineața la NGA, apoi luase prânzul la Camera Reprezentanților – o zi ca oricare alta. Până acum. Până acum evitase să vină aici, la ședințele și informările la care era invitat săptămânal. Nu mai voia să știe cine era ucis și de ce.

Patru luni de libertate, de-asta se afla aici – era momentul.

Înclină din cap, salutându-i pe agenții de securitate din Serviciile Secrete care îi deschiseră ușa de la Casa Albă – nu i-au cerut niciun act de identitate, nu l-au percheziționat. Deși era unul dintre cei mai influenți politicieni din țară, puțini oameni din afara cercurilor puterii l-ar fi recunoscut după figură înainte sau s-ar fi sinchisit de asta – răpirea schimbase totul. Timothy D. Crouse era o celebritate acum, o figură recunoscută de toată lumea.

— Așteptați aici.

Zăbovi un pic, până ce bodyguarzii – nu foarte convinși că procedau bine – plecară de lângă el și se așezară pe niște scaune modeste chiar în fața intrării. Și apoi își continuă drumul de unul singur, străbătând culoarele.

În ziua de după operațiunea de salvare și conferința de presă urmărită în toată lumea, fusese încurajat să programeze o discuție cu echipa de experți în tratamentul traumei, afiliată Camerei Reprezentanților. Dar refuzase, nevrând să se expună, și preferase să apeleze la un specialist în particular – un terapeut pe care-l cunoscuse în timpul tratamentului lui Liz, care-i ajutase pe amândoi părinții ei să treacă peste perioada de doliu. Amintiri emoționale. Pe asta se concentraseră și fusese un coșmar să înfrunte

sentimentele inspirate de faptul că 39 de oameni muriseră, sub ochii lui, din vina lui. Să retrăiască drumul spre junglă în remorca unui camion, legat la ochi, fără să aibă habar încotro merge și de ce. Înscenarea unei execuții. Cum fusese închis într-o cușcă. Torturat. Cum se transformase într-un animal plin de noroi și îmbrăcat în zdrențe.

Terapeutul apreciase că-i va lua cel puțin un an, poate chiar doi, să-și poată procesa emoțiile și gândurile ca înainte. Dar nu fusese așa. După doar patru luni, lucrurile care ar fi trebuit să-l tulbure nu-l mai tulburau. Nu-l mai deranjau la fel de mult și știa motivul – un om care și-a pierdut unicul copil nu mai are nimic de pierdut. Nemernicii ăia credeau că l-au distrus, și poate că înainte ar fi reușit, dar nu acum, nici măcar nu se compara cu teama pe care o simțise cândva.

O ușă închisă. Bătu, o deschise și așteptă.

Totul arăta ca înainte, când venise la o ședință aici în ajunul plecării în Columbia.

Un covor azuriu, un tapet albastru ca marea. O oglindă cu rama aurită, un candelabru cu lumânări care nu fuseseră aprinse niciodată. Vicepreședinta Thompson stând la biroul ei din lemn de stejar, cu părul blond prins în coc și ochelarii cu rame roșii atârnați de un șnur la gât. Dar erau și alții aici, care nu participaseră la ultima întâlnire. Șeful de stat major, Perry, Eve de la CIA și Riley de la FBI. Acum erau înghesuiți toți pe canapeaua albă, înconjurați de pernele moi.

— Ia loc!

Fotoliul albastru, locul acela era rezervat pentru el. Lângă șemineu – se gândiseră că o să fie mai cald acolo, mai adăpost pentru o persoană pe care o considerau fragilă.

Războiul Final contra Drogurilor. Liste negre. Columbia. Nu se sustrăsese doar de la întâlnirile care aveau loc aici, evitase și discuțiile cu ziariștii, cu colegii, chiar și cu propriii lui frați. Cum se întâmplase și după moartea lui Liz. Nu înțelesese atunci și nu înțelegea nici acum. Poate că pur și simplu avea nevoie de mai mult timp. Poate că era genul care-și transforma emoțiile în gânduri, nelăsându-le niciodată să ajungă de la creier la inimă. Sau poate că ăsta era modul lui de a supraviețui.

Un teanc gros de documente străjuia pe masa dintre ei, o piesă de muzeu. Deasupra teancului – precum coperta unui roman pe care aveau să și-l citească în curând cu voce tare – se afla o ilustrație cu 13 cărți de joc, pe fiecare carte era un portret și, sub ele, 13 porecle.

Șeful de stat major se aplecă și trase teancul spre el, se părea că el adusese documentele.

— Asul de Cupă.

Perry dădu la o parte ilustrația ca o copertă și înșfăcă următorul document. O fotografie alb-negru. Un mort. Atârnând într-un laț. Crouse se prinse de spătarul fotoliului, nu foarte convins că făcuse bine să vină aici.

— Asul de Cupă. Luis Alberto Torres, zis și Jacob Mayo. I s-a dat de urmă într-un port numit Buenaventura. Și, ca și în cazul capturării lui Saddam Hussein, în timpul Operațiunii „Eliberarea Irakului”, am apreciat că un proces și o execuție publică desfășurate transparent ar atrage maximul de sprijin din partea opiniei publice.

Crouse se uită lung la fotografia oribilă, nereușind să-și ia ochii de la ea. De la gluga neagră, care părea foarte incomodă. Și se întrebă dacă recurseseră la glugă de mila lui Torres sau pentru a-i proteja pe privitori.

— Închis la Camp Justice – cu care tu ești familiarizat, Tim – pe toată durata procesului. Reprezentantul nostru acolo, un anume Jonathan Woods de la ambasadă, ne-a relatat că, citez, *comandantul suprem al PRC-ului a fost condus la eșafod, o trapă înconjurată de o balustradă roșie, în timp ce făcea conversație cu călăii care aveau fețele acoperite.* Apoi, citez din nou, *i s-a pus o cârpă moale la gât, înainte de a i se pune și strânge lațul, și s-a deschis trapa.* Woods își încheie astfel raportul: *fostul comandant s-a prăbușit prin trapă, găsindu-și sfârșitul*; *am auzit cum i s-a rupt beregata.*

Șeful de stat major avea un marker roșu în buzunarul de la sacou. Îl folosi acum ca să taie cu un X fotografia Asului de Cupă, înainte de a trece la următorul document. O altă fotografie. Un morman de cenușă, ce mai rămăsese dintr-un trup omenesc printre fundațiile de beton pline de funingine ale unei clădiri incendiate.

— Regele de Cupă, Juan Mauricio Ramos, zis și El Medíco. Am recurs la o dronă. Lansată de pe U.S.S. *Liberty,* aflată în Pacific, la opt mile de coasta de vest a Columbiei. Ținta, o clădire în apropiere de Jamundí, la sud de Cali. Eliminat împreună cu toată familia.

Cu markerul roșu tăie cu un X figura Regelui de Cupă. Și luă o altă fotografie. Un crater mare în pământ.

— Regina de Cupă. Catalina Herrador Sierra, zisă și Mona Lisa. Eliminată de o rachetă hibridă proiectată special. De pe U.S.S. *Dwight Eisenhower,* din Marea Caraibilor, la 22 de mile la nord de coasta Columbiei. Ținta, o proprietate din La Cuchilla, la vest de Medellín. Un atac pe două fronturi, la care voi reveni.

Tăie și chipul Reginei de Cupă cu roșu. Și apoi, o altă fotografie. O mașină incendiată. Acoperită de funingine. În marginea fotografiei, încă la volan, rămășițe omenești. Și Crouse rămase din nou cu privirea ațintită la ceva – ceva ce, își dădu seama, era probabil un cap. Minuscul. Ca de nou-născut. Micșorat. Știa că așa se întâmplă de la căldură.

— Valetul de Cupă. Johnny Sánchez, zis și El Mestizo. O bombă. Care a explodat într-o dimineață când și-a pornit Mercedesul G-Wagen în fața bordelului pe care îl deținea. Conform analizei tehnice, s-a lucrat frumos: o alarmă obișnuită de mașină la care s-au adăugat explozibile, șuruburi și C-4. De fapt, am primit pontul direct de la fosta șefă a DEA, Sue Masterson, ultimul serviciu pe care ni l-a făcut, ne-a comunicat locul și momentul, unde și când îl puteam găsi. Și, partea cea mai bună, nici măcar n-a trebuit să punem noi explozibilul! Conform spuselor lui Masterson, a fost un conflict intern între doi membri ai gherilei.

Șeful de stat major îl îngropă pe El Mestizo din două trăsături de marker.

— O moarte violentă pentru un individ violent.

Crouse nu se mai ținea de fotoliu. Se aplecase în față, mai întâi spre poza care înfățișa capul micșorat, apoi spre figura aflată pe cartea de joc.

— Îmi arăți un pic?

Perry îi înmână fotografia cu mașina incendiată.

— Nu pe-asta. Poza pe care ai tăiat-o.

Un chip.

Pe care îl mai văzuse.

Prin satelit, când individul executase și îngropase patru soldați. Pe viu, când același ins intrase într-o cușcă pentru a-l supune unor torturi.

— El Mestizo. Nu așa îi ziceau?

— Tim, ce s-a întâmplat?

Fără să-și dea seama, Crouse se ridicase și, tot fără să-și dea seama, se înroșise la față și începuse să tremure.

El e.

— Tim?

El a fost.

— Hei, Tim… ți-e rău?

Cel care zâmbea în timp ce mă nimicea.

— Tim?

— Continuă!

Vicepreședinta îl prinse de braț, fără să-i dea drumul.

— Dar, Tim, nu știu ce să zic, tremuri, ai transpirat, respiri…

Însă Crouse îi dădu mâna la o parte, respingând contactul fizic nedorit.

— Continuă! În momentul ăsta!

Observaseră cu toții. Crouse dispăruse pentru o clipă, fusese purtat departe de aici, unde nu se putea ajunge la el. Dar niciunul dintre ei nu știa de fapt sau nu înțelegea unde anume. Așa că acum se uitau unul la altul, căutând răspunsuri pe care nu aveau să le primească niciodată.

— Tim?

Timothy D. Crouse își șterse transpirația de pe ceafă și de pe creștet cu mâneca de la cămașă, concentrându-se la ritmul respirației pentru a-și alunga neliniștea, până când absorbi tot aerul în stomac și îl reținu acolo.

Apoi se așeză din nou și se opri din tremurat, cel puțin aparent.

— Bine, Tim… continuăm.

Perry continuă să extragă hârtii din teanc, parcurgându-le document cu document, acum aranjate în patru teancuri pe măsuța de cafea.

— Rămășițele pământești ale Zecelui de Cupă – cealaltă țintă a noastră în dublul atac.

Prima fotografie, o imagine cu un crater. Cel puțin așa arăta. Ca o gaură neagră săpată în pământ.

— Ca și în cazul Reginei de Cupă, deși n-a mai rămas prea mult, suntem absolut siguri că el este, am reușit să luăm o probă de ADN: am găsit un femur, practic încă intact, cazul ideal. Poți să vezi unul dintre oase aici.

Al doilea document – Crouse știa ce reprezintă fără să trebuiască să i se explice –, un concasor pentru oase dintr-un laborator de medicină legală din Langley. În al treilea document, o porțiune din femur fusese zdrobită cu un ciocan obișnuit, iar în al patrulea fragmentele de os fuseseră introduse într-un concasor rotativ care conținea azot în stare lichidă și, după o rotație de 20 de minute, osul fusese măcinat și făcut praf, din care se putea extrage ADN-ul.

— Punem un X peste Zecele de Cupă… și cu asta chinta regală e gata.

Perry zâmbi și adună cele patru imagini, având grijă să le pună în ordine. Și apoi trecu la următoarele două din teanc, dar le puse imediat la loc.

— Nouă și Optul de Cupă. Serviciile noastre de informații, interne și externe, încă fac eforturi să-i găsească.

Un nou document, o nouă imagine. Și trase repede cu ochiul la ceilalți. Ca și cum îl frământa ceva și încerca s-o ascundă.

— Șaptele de Cupă.

Un singur document pe masă.

Un cadavru dezbrăcat, pe o masă de autopsie. Întins pe spate. Cu pielea pământie și urme de vânătăi la gât.

— A fost lăsat la Ambasada Statelor Unite din Bogotá. Într-un portbagaj. Moarte prin strangulare.

Markerul și un X. Puse hârtia cu susul în jos și trecu la următorul document, până să apuce Crouse să-l întrerupă.

— Cum ai spus… într-un portbagaj? Moarte prin strangulare?

— Da.

— De ce l-am strangulat și l-am băgat în portbagaj?

— N-a fost mâna noastră. Așa l-am primit.

Crouse întinse mâna spre document.

Luă fotografia și studie o bună bucată de vreme cadavrul pământiu de pe blatul de metal.

— În cazul ăsta… de unde știm că e persoana cu pricina?

— Corespunde descrierii. Înălțime, greutate, conformație, leziuni suferite, semne distinctive.

Crouse ar fi trebuit să lase fotografia din mână, să-l lase pe șeful de stat major să continue să treacă în revistă țintele, astfel ca toată lumea să poată ajunge la timp la următoarea întâlnire.

Însă bărbatul care zăcea acolo… pământiu, țeapăn, neînsuflețit. Nu se îndura să lase fotografia din mână.

— ADN?

Avea senzația că… ceilalți încercau să treacă repede peste asta.

— Nu.

— Amprente? Ca la ceilalți?

— Ne pare rău.

William Riley nu spusese nimic până atunci. Acum doborî două perne când gesticulă de zor, în direcția măsuței de cafea.

— Pur și simplu, n-am reușit să-l identificăm. Deși avem cea mai mare bază de date ADN din lume. Nouă milioane de profiluri – dar doar suspecții care au făcut obiectul unor anchete. După cum am mai zis, ar trebui să le obținem pe toate, la naiba!

— Opinia publică n-ar fi de acord. Cred că se numește integritate.

— Integritate, Perry? De ce ar avea infractorii dreptul la viață privată?

Șeful de stat major nu-i răspunse. Nu era o întrebare, deși șeful FBI o formulase astfel. Se întoarse spre Crouse, în schimb, și arătă spre omul de pe masa de autopsie.

— El Sueco. Poreclă bazată pe origine, pe aspect, cum se întâmplă frecvent în Columbia. El Indio, El Mestizo, El Negro… origine etnică sau rasială. Am presupus că El Sueco corespunde acestui tipar, așa că am cerut informații de la forțele de poliție din Europa de Nord, Australia, Noua Zeelandă, Canada, Africa de Sud și probabil și din alte părți. N-am găsit nimic.

— Danemarca. Un exemplu pe cinste, Perry. Ei conservă probele de sânge de la fiecare nou-născut pentru a testa dacă au anumite boli. Și le folosesc când compară suspecții într-o anchetă. Dacă ei pot s-o facă, de ce n-am putea și noi?

Nici acum nu era o întrebare. Și directorul FBI nu primi niciun răspuns, în timp ce Perry dădea de înțeles că i se adresează lui Crouse.

— În legătură cu Șaptele de Cupă – ne-am folosit de toate instrumentele

aflate la dispoziția noastră, pe baza informațiilor de care dispuneam. Legiștii noștri consideră că avem destule probe circumstanțiale pentru a-i confirma identitatea.

Ca și Riley, Marc Eve, directorul CIA, nu spusese nimic până în acest moment – doar îi urmărise și ascultase. Acum întinse mâna peste măsuța de cafea și adună cele patru imagini cu Șaptele de Cupă, punându-le în teancul cu documentele parcurse deja.

— E momentul să trecem mai departe.

Îi smulse markerul din mână lui Perry și tăie încă o dată fotografia cu Șaptele de Cupă, îngroșând dungile.

— Perry?

Șeful de stat major nu se conformă, nu trecu mai departe, nu imediat.

— E momentul să trecem mai departe *acum,* Perry.

Perry părea că vrea să se răzgândească. Graba subită îl pusese pe gânduri pe Crouse, invitatul de onoare. Perry se uită din nou în ochii lor – Marc Eve, William Riley și vicepreședinta. Și apoi luă documentele pe care directorul CIA le adunase atât de zorit, punând mâna pe marker.

— În interesul tuturor părților, trebuie să împărtășim această informație.

— Un infractor ucis, fără cetățenie…

Vicepreședinta procedă ca și șeful de stat major, insistând să-i privească pe rând pe toți trei în ochi.

— … nu e de-ajuns atât, Lauriel?

— De bună seamă, Tim are dreptul la aceleași informații privind contextul, pe care le avem și noi.

— Contextul?

Crouse nu mai tremura. Dar încă era roșu la față.

— Ce tot spui? Ce tot spuneți *cu toții*?

În decursul întâlnirii, jos, lângă piciorul stâng al șefului de stat major, se aflase un biblioraft negru. Acum se aplecă, îl desfăcu și-i puse și mai multe documente în față. Crouse, care era așezat în fața lui, încercă să vadă, să citească ce scria acolo, dar era prea departe și scrisul era prea mic. Șeful de stat major coborî glasul și se uită la el.

— Aici și, exclusiv, în această încăpere – inițial am procedat oarecum… incorect în ceea ce-l privește pe Șaptele de Cupă.

— Incorect?

— Șaptele de Cupă s-a dovedit a fi… mă rog, un agent infiltrat, un informator.

— Un agent infiltrat?

— Unul dintre colaboratorii civili, cu cazier, ai lui Sue Masterson. A fost pus pe lista celor dați în urmărire generală pe baza unor informații false

pentru a-i da credibilitate în activitatea lui sub acoperire – pentru a-i consolida statutul în organizația în care încerca să se infiltreze. O strategie răspândită în astfel de cazuri. Dar nimeni din afara DEA nu a fost informat de asta! Odată ce am planificat *Războiul Final contra Drogurilor* ca reacție la atac și am elaborat lista țintelor pe baza listei celor dați în urmărire generală, anunțând lumea întreagă de planurile noastre… mă rog, era prea târziu s-o mai dăm cotită.

Timothy D. Crouse se ridicase, tremurând și roșu la față, văzând din nou cu ochii minții cum pătrundea un individ în cușcă. Doar un om care a fost închis într-o cușcă, care a dat ochii cu niște torționari acolo, putea înțelege genul ăsta de tremurat. Dar la momentul acela fusese vorba doar de el, de propriile lui sechele. Încă nu era sigur că înțelege la ce se referă șeful de stat major – dar corpul lui simțea deja, era vorba de altcineva care fusese rănit, de altcineva pe care nu reușise să-l protejeze, încă o dată.

— În ce grupare?

— Poftim…?

— În ce grupare s-a infiltrat, la dracu'?

— În PRC.

— În PRC? S-a infiltrat printre ei… în numele nostru?

— Da.

Nu mai putea sta locului. Începu să se învârtă prin încăperea albastră ca marea, dădu o tură între birou și șemineu, o tură, și încă una.

— Deci vrei să spui că… l-am omorât pe unul dintre oamenii noștri?

— Nu l-am omorât noi. Am decis să-l lăsăm pe lista neagră.

— Dacă înțeleg imaginile pe care tocmai mi le-ai arătat, pe care le interpretez drept reconstituirea unei autopsii, și dacă înțeleg ce-mi spui acum, dacă înțeleg bine… e mort?

— Era pe lista neagră. Doar atât am reușit să facem noi.

Crouse nu țipă, nici nu murmură ceva. Doar rămase încremenit lângă șemineu, lângă suportul de alamă pentru bușteni încărcat cu lemn de fag, așteptând. Așteptând ceva, orice, care să pară real în lumea asta imaginară.

— Tim… *nu puteam să dăm înapoi.* Deja anunțaserăm ce intenții avem și nu puteam risca să pierdem sprijinul pe plan global – o singură greșeală pe lista aia ne-ar fi costat sprijinul pentru întreaga operațiune. Doar înțelegi asta, Tim! Asta e lumea în care trăim noi doi! Așa merg lucrurile! Aceia dintre noi care se află aici au ales, în mod unanim, să sacrifice o viață spre a salva multe altele.

Nu.

Nu era nimic real.

Pentru că, în lumea reală, oamenii nu erau băgați în cuști, și nici nu erau

sacrificați.

— Cine era?

— Nu știm.

— Nu știm?

— E ceva obișnuit în cazul unui informator. Știm că nu era cetățean american, că avea cazier, că timp de doi ani și jumătate a fost infiltrat în gherilele PRC și că a transmis în mod regulat informații către DEA.

— Cum ar fi?

Marc Eve nu mai era doar grăbit, era iritat, înciudat.

— *Acum e momentul să trecem mai departe.*

— Așadar lucra pentru *mine,* de fapt? A murit din vina *mea*? Uite ce e, am mâncat dintr-un blid, pe o podea de pământ. Am dreptul să știu!

Șeful de stat major se ridică.

— Așteptați! Amândoi!

Ieși din cameră, dar se întoarse până să apuce a doua limbă a ceasului aurit de pe perete, care ticăia foarte tare, să dea roată cadranului.

— Avem un scurt profil de la Masterson. Ea e cea care l-a angajat.

Un biblioraft asemănător cu cel de pe jos, poate un pic mai subțire. Șeful de stat major îl răsfoi și apoi i-l înmână lui Crouse.

— Poftim!

Crouse se ridică în timp ce citea. Cuvintele se înșirau în propoziții, alcătuind imaginea unei persoane ale cărei ponturi permiseseră autorităților americane să se împăuneze cu eliminarea a șapte laboratoare de cocaină importante.

— La naiba!

Precum și informații suplimentare care duseseră la confiscarea a 15 transporturi masive.

— Până și… Tumaco.

La nicio lună înaintea răpirii. Una dintre raziile de amploare.

— Și… noi l-am executat?

— Nu noi. Tehnic vorbind. Dar, da, noi l-am condamnat la moarte.

— Șapte laboratoare de cocaină și 15 transporturi de minim șapte tone. Îmi amintesc de toate. Fix pentru asta a fost lăudat Modelul Crouse! Ba chiar îmi amintesc că Masterson mi-a pomenit fix de acest informator.

•

Zgomotele păreau să reverbereze mai intens pe culoarele Casei Albe decât în alte părți. Așa fusese dintotdeauna, Crouse era convins de asta, se gândea la asta de fiecare dată când le străbătea. Dar nu reușea să-și dea seama dacă zgomotul era într-adevăr mai intens sau dacă autoritatea aparte care era concentrată în acest loc îți dădea impresia asta.

Uite ce e, am mâncat dintr-un blid, pe o podea de pământ. Un zgomot de tocuri pe pardoseala de piatră. *Așadar lucra pentru mine, de fapt*? Nu simțea furie, doar iritare. *A murit din vina mea*? Neputința unui om care ar fi trebuit să aibă putere. *Am dreptul să știu*!

Cei doi bodyguarzi anonimi se ridicară de pe scaunele modeste de lemn de îndată ce el se apropie de ieșire. La o jumătate de pas în fața și în urma lui.

Și apoi se opri.

— De fapt… mai am ceva de făcut aici. Încă o jumătate de oră. Revin.

Se întoarse din prag și făcu drumul înapoi de unul singur.

Dar n-o luă la dreapta pe următorul coridor, spre biroul vicepreședintei, ci o ținu tot înainte spre scări – nu mai luase liftul de când se întorsese acasă. Coborî un etaj, două, trei. Până la subsol, la arhive. Îl salută pe agentul de pază și-i arătă legitimația, deși nici acesta nu-i ceruse vreun document, nici nu-i pusese întrebări. Și intră. Îl izbi mirosul de hârțoage, dosare, bibliorafturi, mirosul de praf, mirosul timpului care se scurge.

N-ajunse prea departe.

Din cauza pereților. Care începură să se strângă în jurul lui. Ca și acoperișul, care începea să-l apese. N-avea loc. Nu putea să iasă. Îl izbi duhoarea de hazna peste care roiau muște mari și verzi, îl copleși totul – acidul pe care-l slobozeau furnicile roșii și negre cocoțate în bananieri, care te atacau urinând peste tine, iar urina lor îți ardea pielea până te umpleai de bășici, până și mirosul turtelor cu brânză din făină de yucca lăsate în vase albe pe jos.

— Domnule Crouse? S-a întâmplat ceva? Vă e rău?

O cușcă.

Și din cuști trebuie să scapi.

— Mulțumesc. N-am nimic.

Dar înclină din cap spre paznic, mergând înainte.

O călătorie în timp.

Trecu de secțiunea care detalia întreaga anchetă privind asasinarea lui JFK, aruncă o privire spre rafturile aflate ceva mai sus pe care scria Vietnam și spre cele aflate un pic mai jos cu etichete albe pe care scria Afganistan, Israel, Irak. Aproape în fund, sub o plăcuță improvizată, descoperi *Războiul Final contra Drogurilor.* Aici se opri, scoțând dosare, mutându-le, căutând. Până ce găsi o cutie maro de carton pe care scria, de mână, *Șaptele de Cupă.*

Se așeză la un birou mic dintr-un colț și deschise cutia.

Dosare albastre de la DEA. Dosare verzi de la FBI. Dosare roșii de la CIA.

Toate, foarte subțiri.

Și apoi trei DVD-uri, pe care le introduse pe rând în computerul de la

Arhive. Mașinăria protestă la început, dar el insistă.

Un mod de a se mișca pe care îl recunosc. Pe care l-am mai văzut.

Așa l-am cunoscut prima dată. Din unghiul unui satelit, în birourile de la NGA. Pe un scaun, lângă un operator care monitoriza Columbia.

Continuă să caute.

Buzunărașe de plastic desprinse, documente capsate, fotografii mari și mici.

Răsfoi un raport care compila 27 de ponturi anonime, conform cărora Șaptele de Cupă fusese reperat în diverse locuri – dar despre care în fiecare caz ofițerul de informații responsabil decisese că erau menite să-i inducă în eroare.

Răsfoi un raport al unei patrule Delta Force care stabilise că ținta se afla într-un bordel din Cali pregătind o descindere – dar nu exista nimic privind deznodământul operațiunii, doar un document suplimentar pe care erau enumerate patru nume, urmate de literele DM – dispărut în misiune.

Răsfoi un raport al Ambasadei Statelor Unite din Bogotá, semnat de Jonathan Woods, directorul Secției de Narcotice și Cooperare Polițienească Internațională, care descria în detaliu cum un trup neînsuflețit, identificat ulterior drept El Sueco/Șaptele de Cupă, le fusese adus în portbagajul unei mașini închiriate de un polițist suedez aflat în vacanță în Columbia.

În sfârșit, răsfoi raportul medicului legist.

În care medicul aprecia că înălțimea, greutatea și conformația corespundeau cu cele estimate pe baza materialului vizual.

În care era descris un tatuaj care corespundea – ca aspect, dimensiuni și poziție – cu tatuajul aparte observat pe țeasta Șaptelui de Cupă.

În care era indicată cauza decesului – stop cardiac survenit ca urmare a asfixierii. O interpretare bazată pe fața umflată și vânătă, pe faptul că avea și limba umflată, pe numeroasele capilare sparte de la nivelul ochilor și mucoasei, pe hemoragiile transversale de la nivelul mușchilor de la gât și al tiroidei și pe fractura osului hioid. O imagine de ansamblu care, conform medicului legist, sugera că fusese strangulat cu un laț.

Și în care, într-un final, se consemna că îi lipseau arătătorul și degetul mijlociu de la mâna stângă – lipsa falangei distale și a falangei intermediare.

Timothy D. Crouse avu aceeași reacție. Fără să-și dea seama. Se ridică, roșu la față.

Și tremurând tot.

Exact ca mai înainte. Când văzuse acele imagini în mișcare. *Ceva cunoscut.*

— Aveți niște apă pe-aici?

Reciti ultima parte.

Îi lipseau arătătorul și degetul mijlociu de la mâna stângă.

Ceva ce n-am știut. Ceva ce nu apărea în portretul nostru robot, de pe lista celor dați în urmărire.

Dar tu mi-ai arătat. Ăsta a fost salutul tău către mine. Astăzi.

— Mă scuzați… un pahar cu apă, vă rog.

Paznicul rămăsese cu spatele la Crouse, la capătul culoarului îngust, chiar la intrarea în sală. Dar nu-i luă mult, apăru cu o carafă mare și o cană mare, pe care i-o umplu, iar Crouse se întrebă când apucase să le aducă și de unde le luase.

Simți cum i se prelinge apa rece pe gâtlej, până-n capul pieptului.

Paznicul în uniformă se întoarse cu spatele și se făcu nevăzut, mișcându-se silențios.

În timp ce Crouse rămăsese încremenit.

•

Sunteți în siguranță acum, domnule Crouse.

Un mod de a se mișca pe care îl recunosc.

Vă preluăm noi de-aici, señor. Vă ducem acasă, la compatrioții dumneavoastră.

O absență pe care o recunosc.

•

Tu ai fost.

Aveai un bidon cu apă la șold. Și două capsule cu sedative în mâna mutilată.

Tu m-ai salvat, tu mi-ai… redat viața.

Mâna aceea de la care lipseau două degete.

Iar noi te-am lăsat să mori.

După încă patru luni

•••

Dimineață. Ceață. Relativ cald și umed. Piet Hoffman își scoase haina pe care tocmai o luase pe el și își trecu mâna prin părul de-abia pieptănat. Era agitat. Timpul petrecut în închisoare, într-o altă realitate, tinde să aibă acest efect asupra oamenilor.

Erau 15 metri, maxim 20, între punctul de observație principal și poarta uriașă a închisorii. Ar fi putut la fel de bine să fie 1 000 de kilometri. Între acele ziduri, ideea era să încremenești timpul, să uiți de trecerea lui, iar dincolo de ziduri, ideea era să ocrotești timpul, să-l prețuiești. În închisoare trebuia să-ți înăbuși dorințele, să rămâi complet nemișcat, pe când afară toată lumea era în mișcare. Îi explicase Zofiei că nu vrea să-l viziteze aici cu băieții, nici măcar o dată cât timp își ispășea sentința și nici azi, când era eliberat, voia să amâne momentul când îi va strânge din nou în brațe, când îi va revedea și va putea să trăiască din nou alături de ei până când se vor afla cu toții în casa lor din Enskede, acasă. Avea nevoie de o oră în care să fie singur – pe durata călătoriei dintre o realitate și cealaltă, între viața în claustrare și eliberare –, să stea departe de ei ca să poată deveni unul dintre ei.

17 metri. Numără pașii până la poartă. Până la Ewert Grens, care-l aștepta dincolo de zid.

— Bine-ai revenit!

— Mulțumesc!

— Cum ți-a fost?

— Nu vrei să știi, sincer. Nu-ți pasă. Și nu-i nimic. Pentru că nici pe mine nu mă interesează ce-ai mai făcut tu. Dar ce *vrei* să afli, Grens, e că ne-am distrat de minune în aripa noastră, eu și foștii tăi șefi. Au fost tare mirați să mă vadă teafăr. Am avut multe prilejuri să socializăm.

Se îndreptară împreună spre mașina de poliție a lui Grens, deturnată pentru o zi, una dintre cele discrete, complet negre, nu era un transport oarecare de prizonieri.

— Da. *Asta* voiam să știu.

Piet Hoffmann lăsă pe bancheta din spate punga de plastic în care avea puținele lui obiecte personale și ieșiră din parcarea închisorii, îndreptându-se spre drumul principal. Pereții semeți înconjurați de un prim rând de sârmă ghimpată, înconjurați de încă unul, dispărură încet din oglinda

retrovizoare, înghițiți de un trecut pe care îl lăsa în urmă. Definitiv, de data asta. N-avea să mai fie închis niciodată de-acum, n-avea să mai fie exploatat, n-avea să mai fie prins la mijloc între minciuni și noi minciuni. Copacii pe lângă care treceau erau ceva real, ca și suburbia, ca toți oamenii aceia în continuă mișcare – realitatea în care se pregătea să pășească, să trăiască, și el.

Niciunul nu avea multe de spus. Nu aveau nimic în comun, nu împărtășeau nimic care să țină de viitor, nu aveau de gând să se mai intersecteze. Un ultim drum spre destinația finală a unei călătorii care durase trei ani și pe care era important să-l încheie împreună, atâta tot.

Când trecură prin Stockholm, se simți mai ușor. De câte ori se gândise la acest loc ca să poată rezista, găsind puncte de referință din orașul lui natal în mijlocul junglei, între ostatici și cuptoare de cocaină, în piețe printre copii-*sicario,* în morgi unde se vindeau locuri pentru cadavre neidentificate, spre a fi disecate.

Mai merseră un pic spre sud – Slussen se transformă în Gullmarsplan, care lăsă locul șoselei spre Nynäshamn. Și Grens părea să știe încotro se îndreaptă, virând pe o străduță îngustă, trecând de florărie și intrând într-o suburbie plină de căsuțe preferată de clasa mijlocie. Aici locuise cândva familia Hoffmann. Și aici locuiau din nou.

Începu să plângă înfundat când văzu acoperișul, grădina, bicicletele lui Rasmus și Hugo și porțile de fotbal, gaura din gard prin care se strecurau cândva pentru a câștiga câteva secunde în drum spre casa vecinilor, toate astea erau la locul lor.

Detectivul opri în fața unei porți simple și, întredeschisă cum era acum, se vedea cât de mult ruginise în ultimii ani. Piet Hoffmann coborî, dădu roată mașinii și îi întinse mâna pe geam.

— Mulțumesc. Pentru tot.

— Ai grijă de cei care te așteaptă în casă. De-acum înainte nu mai face nimic care să-i pună, sau să te pună, în pericol. În fiecare zi, Hoffmann. Nu te mai abate de la calea cea dreaptă. Zi de zi. N-o să ne mai întâlnim niciodată. Corect?

Mâna bătătorită îi dădu drumul și arătă spre portbagaj.

— Valiza ta e în spate. A stat frumușel în biroul meu, între canapeaua mea de velur și dulapul în care-mi țin uniforma. Și n-am tras nici măcar odată cu ochiul la ce e în ea.

Ewert Grens îi zâmbi.

— N-ar fi contat, domnule chestor. Ce e *în* ea nu valorează nimic.

Rămase în dreptul porții ruginite în timp ce mașina de poliție sub acoperire se făcea nevăzută, apoi el studie ferestrele, parcă se vedea cineva

în bucătărie. Sau poate că era doar umbra mărului care juca pe geam.

Cu valiza în mână, se îndreptă agale spre ușa de la intrare, modestă, pe care se afla o plăcuță personalizată din ziua în care se mutaseră aici – Hoffmann. Ridică de câteva ori valiza și o lăsă în jos… după aprecierea lui, n-avea mai mult de șapte, opt kilograme – știa că materialul mult mai valoros din care era făcută valiza propriu-zisă cântărea fix trei kilograme.

Un nou început pentru ei.

Peste câteva zile, după ce copiii vor fi plecat la școală, cu ghiozdanele în spinare și cu pași zoriți, iar Zofia va fi plecat la școala *ei,* unde preda spaniola ca profesor suplinitor, va coborî cu valiza goală la subsol și se va apuca să lucreze la pielea cafenie, ternă, pe care Carlos din Cali o făcuse inodoră. Folosind eter, permanganat, acid sulfuric și încă vreo câteva chimicale ținute în bidoane de plastic, va învia morții, va decanta din piele o pastă densă și o va aduce la temperatura de 37 de grade, apoi o va turna într-o tavă și o va lăsa să se usuce.

Cea mai pură cocaină văzută vreodată.

Din trei kilograme se vor obține apoi, prin diluare, nouă kilograme – de o asemenea calitate fusese praful pe care obișnuia să-l vândă la Stockholm mai demult și îi adusese un profit foarte bun. Nouă kilograme la 75 de euro pe gram. Peste șase milioane de coroane.

Piet Hoffmann deschise ușa de la intrare și le auzi vocile.

Ajunsese acasă.

ROSLUND & HELLSTRÖM

3 MINUTE

virtual-project.eu

virtual-project.eu

